

Giới thiệu Cánh Hoa Đào Định Mệnh

-Hạnh phúc quá nhỉ?

Sakura vừa nói, vừa liếc nhìn đôi trẻ đi trước bằng ánh mắt tinh nghịch. -còn 1 đồng người độc thân phía sau các cậu đấy nhé, ý tứ vào.

Đôi trẻ nghe thế đột nhiên im bật, mặt cả 2 bắt đầu hồng dần rồi chuyển sang màu đỏ lúc nào chả hay. Thấy cảnh đó sakura buồn cười ghê gớm. Cái tên tóc vàng mặt ngố mà lúc nào cũng lải nhải ramen, cái tên mà ngốc đến độ người ta thích mình cũng chả hiểu, cái tên... Nói chung là cái tên Naruto kia kia, cái tên đang đỏ mặt ấy, có bạn gái rồi cơ đấy!!! Mà bạn gái cậu ta không những vừa xinh, vừa hiền, lại là người của tộc Hyuga danh giá. Hyuga Hinata.

Cánh Hoa Đào Định Mệnh là truyện teen hay nhất trong tháng vừa qua, với những câu chuyện xanh quanh về các bạn trẻ, yêu nhiệt huyết và mãnh liệt.

Sakura thừa biết rồi ngày này sẽ đến, nhưng không ngờ nó nhanh thế. Mới mấy hôm trước, Hinata vừa hỏi cô là có nên tặng khăn và tỏ tình với Naruto không, vậy mà hôm nay 2 người đó đã tít tít bên nhau rồi. Sakura cảm thấy vui lây. Truyện hứa hẹn sẽ luôn thu hút nhiều bạn đọc với những cung bậc cảm xúc đầy thú vị.

– Các cậu đã hôn nhau rồi đúng không? Trong sách nói, khi 2 người yêu nhau, họ sẽ có những cử chỉ thân mật như hôn nhau, động chạm và....- Sai bắt ngờ lên tiếng, phá tan bầu không khí im ắng.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trở Về Konoha ...

-Hạnh phúc quá nhỉ?

Sakura vừa nói, vừa liếc nhìn đôi trẻ đi trước bằng ánh mắt tinh nghịch. -còn 1 đồng người độc thân phía sau các cậu đấy nhé, ý tứ vào.

Đôi trẻ nghe thế đột nhiên im bật, mặt cả 2 bắt đầu hồng dần rồi chuyển sang màu đỏ lúc nào chả hay. Thấy cảnh đó sakura buồn cười ghê gớm. Cái tên tóc vàng mặt ngố mà lúc nào cũng lải nhải ramen, cái tên mà ngốc đến độ người ta thích mình cũng chả hiểu, cái tên... Nói chung là cái tên Naruto kia kia, cái tên đang đỏ mặt ấy, có bạn gái rồi cơ đấy!!! Mà bạn gái cậu ta không những vừa xinh, vừa hiền, lại là người của tộc Hyuga danh giá. Hyuga Hinata.

Sakura thừa biết rồi ngày này sẽ đến, nhưng không ngờ nó nhanh thế. Mới mấy hôm trước, Hinata vừa hỏi cô là có nên tặng khăn và tỏ tình với Naruto không, vậy mà hôm nay 2 người đó đã tít tít bên nhau rồi. Sakura cảm thấy vui lây.

– Các cậu đã hôn nhau rồi đúng không? Trong sách nói, khi 2 người yêu nhau, họ sẽ có những cử chỉ thân mật như hôn nhau, động chạm và....- Sai bắt ngờ lên tiếng, phá tan bầu không khí im ắng.

Tất cả mọi con mắt đều đổ về phía cái người vừa thốt lên câu nói đậm chất liên tưởng đấy, rồi lại đồng loạt quay qua nhìn 2 nhân vật chính đang há hốc mồm đầy kinh ngạc. Naruto đỏ mặt tía tai, hết toáng lên:

– Baka, Sai ạ, tớ sẽ giết cậu nếu cậu còn nói kiểu đó đấy,dattebayo.

– Nhưng tớ nói đúng, phải không?- Sai vặn lại.

-.....

-.....

-.....

-Tớ biết ngay mà!- Sai nhe răng ra cười.

– Ồ thì kệ bọn tớ đi!- Naruto phẩy phẩy tay, bừa môi thay cho lời đồng ý.- Mà các cậu cũng mau kiếm người yêu đi chứ.

– Phiền chết!- Shikamaru vừa nói vừa bước đều đều. Sai chỉ cười nãy giờ chả có phản ứng gì hơn.

“Người yêu ư?”- Sakura cười buồn, -“là người mình yêu hay là người yêu mình?”-Sakura cảm thấy 1 nỗi buồn nhẹ đang chiếm trọn lấy lồng ngực mình.

-“Nếu là người mình yêu thì mình đã tìm thấy rồi, còn người yêu mình ư?”- Sakura nghĩ, bất chợt đưa ngón tay chạm nhẹ vào trán. Cảm giác đó vẫn còn đây, như vừa mới thôi, cái cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng khi ngón tay của người đó chạm vào. Cô không hề muốn quên đi cái chạm đó dù chỉ 1 giây phút nào. Nhưng, nó có ý nghĩa gì chứ??? Có phải người đó cũng bắt đầu để ý đến cô hay không? Nếu có, tại sao người đó lại quyết tâm đi, bỏ lại cô ở đó?

“Không đâu!” – Cô tự mình đặt ra câu hỏi, rồi lại tự mình cố gắng phủ nhận điều đó. -“Từ lúc mới quen nhau trong mắt cậu ấy mình đã là 1 con bé phiền phức, chả có lí do gì mà cậu ấy vác phiền phức vào người cả. Còn cái búng trán đó.... chắc chỉ để ngăn mình lại thôi”

” Nhưng mà...biết đâu suy nghĩ của cậu ấy về mình đã khác, cậu ấy chấp nhận tình cảm của mình rồi thì sao. Aaaaash.” Sakura đưa tay lên vò đầu bứt tai, miệng không ngừng lẩm bẩm. Trong khi đó, xung quang, mọi người nhìn cô như vật thể lạ.

– Có chuyện gì sao Sakura? -Hinata nhỏ nhẹ hỏi.

– Không có gì đâu! – Sakura giật mình, trả lời. – Chỉ là mình đang nhớ đến 1 người. Mà thôi.... kệ đi! -Sakura kéo tay Hinata đi nhanh về phía trước. Mái tóc hồng rung rinh theo từng bước chân.

– Mọi người ơi về nhà nào!

10 tiếng trôi qua....

Còn khoảng nửa giờ nữa là cả nhóm sẽ về đến làng. Vì đã chạy cả ngày nên ai cũng mệt mỏi. Ngay cả cái tên Shikamaru bình thường im lặng là thế, ấy mà bây giờ cũng phải gào lên đòi nghỉ. Cả nhóm dừng chân. Sakura lắc đầu

– Đàn ông con trai như các cậu chán chết.

– Thế cậu muốn bọn này lúc nào cũng khí thế như thầy Gai với Lee hả? Chịu thôi.- Shikamaru làu bàu, ngả lưng xuống nền cỏ.- Cứ như thầy Kakashi có khi lại hay ấy, đứng đĩnh mà lên Hokage rồi, đâu cần nhiệt huyết gì cho phiền!

– Ta làm sao cơ? – Lời nói phát ra từ bụi cây gần đó.

Một người đàn ông tóc bạc kim cương đứng từ từ bước ra, tay trái vẫn lăm lăm cầm quyền sách. Ông ngược đôi mắt lơ đãng nhìn 1 lượt lũ học trò rồi giơ tay phải lên

– Yo! Chào mấy đứa!

– Kakashi sensei!- Cả 5 người đồng thanh. – Thầy làm cái quái gì ở bụi cây thế, dattebayo?- Naruto chỉ thẳng vào thầy Kakashi.

– Đáng lẽ ra mấy đứa phải gọi ta từ tể là Hokage đệ lục chứ! – Mắt không rời quyền sách.

– Thầy trả lời em đi.

– Rồi rồi, ta chỉ đi ngang qua đây tiện thể dắt mấy đứa về thôi mà. À mà, Naruto Sakura....

-???- Cả 2 nhìn ông thầy yêu quý đầy tò mò.

– Ta nghĩ 2 đứa sẽ muốn về nhanh đấy.- Lật trang sách, Kakashi nói tiếp – có người đang đợi 2 đứa ở làng kia.

– Há? Ai ạ?- Naruto bê ra 1 khuôn mặt đần thối hết chỗ nói.

– Là.. là... cậu ấy phải không ạ? – Sakura lắp bắp, người cô như run lên.

Kakashi rút tay vào túi quần, liếc nhìn cô học trò nhỏ

– Có vẻ em đoán đúng rồi!

Chẳng kịp nghe Kakashi nói hết câu, Sakura túm cổ áo Naruto rồi phóng như bay về hướng làng lá, mặc cho cậu ta gọi Hinata toán loạn. Mọi Sakura cắn chặt vào nhau, tim đập mỗi lúc 1 loạn nhịp, chạy càng lúc càng nhanh hơn. ” Cậu ấy... cậu ấy đã giữ lời hứa.... cậu ấy không gạt mình...”

“...cậu ấy...”

“... Sasuke-kun...”

“... đã trở về rồi!”

Chương 2: 2 Ánh Mắt

– Nè... nè... Sa.. Sakura-chan! Cậu có thể chậm lại 1 chút không.

Sakura dừng lại, quay đầu nhìn cậu bạn đang cố thều thào.

– Nếu cậu còn đi kiểu này, tớ sẽ chết dọc đường đấy Sakura-chan! – Naruto nói sau khi đã cố hít lấy hít để chút không khí.

Bỏ tay khỏi áo Naruto, Sakura đáp bằng giọng không thể gấp gáp hơn:

– Tớ xin lỗi, nhưng bởi vì cậu ấy...

– Tớ biết, tớ đâu ngờ Sakura-chan, nhưng cậu ấy về đâu nhất thiết là chúng ta phải gấp như thế.

– Nhớ cậu ấy chỉ ghé qua...

Nhận ra sự lo lắng của cô bạn thân, Naruto giơ 2 tay, nắm chắc 2 vai Sakura, cố gắng khẳng định:

– Konoha là nhà cậu ấy, cậu hiểu chứ Sakura-chan, đừng lo lắng gì, tớ đảm bảo đấy.

Sakura gật nhẹ đầu, sau đó cả 2 tiếp tục băng qua cánh rừng. Quãng đường ngày 1 thu hẹp lại, hẹp lại, cho đến khi cánh cổng làng chỉ còn cách họ có vài bước chân.

Sakura nhìn quanh 1 lượt rồi chạy vào trong làng, bỏ mặc Naruto đang ngồi thở hổn hển. Cô vừa chạy vừa không ngừng tìm kiếm “Cậu ấy có thể đi đâu được nhỉ? Văn phòng Hokage chẳng? À mà không, thầy Kakashi đang ở chỗ tụi Sai, Shikamaru và Hinata rồi. Hay là tiệm Ichiraku? Ặc, mình bị sao vậy, cậu ấy đâu phải Naruto”..... Bộp!

-Á...! Ô, cô Tsunade! – Sakura ngược lên nhìn.

– Lần sau chạy là phải nhìn đường, trường ninja có dạy em chạy 1 đường nhìn 1 nẻo như thế không hả Sakura. – Vừa nói, Tsunade vừa kéo Sakura đứng lên. – Mà tiện đây em đi theo ta đi, ta có việc cho em đây.

– Cô ơi, lúc khác không được sao à?

– Thế em có định nghe ta không thì bảo?- Tsunade nhìn cô học trò nhỏ bằng cặp mắt đầy sát khí, khiến Sakura tái mét, không thể làm gì hơn ngoài gật đầu lia lịa.

2 cô trò tiến thẳng tới bệnh viện Konoha. Bước vào phòng, Tsunade quay lại nhìn Sakura rồi thông báo:

– Hôm nay chúng ta sẽ phẫu thuật Sakura, mặc đồ vào đi. – Rồi bà chỉ vào 1 cái hộp hình trụ lớn có dấu phong ấn ở cuối phòng. – em hãy giải ấn cái hộp kia và bê nó vào phòng mổ trước cho cô.

Sakura bước chậm rãi tới chỗ cái hộp. Cô niệm ấn rồi nói to “giải”. Dấu phong ấn mờ đi rồi mất hẳn, nắp hộp hơi kèn lên. Sakura tò mò, hơi hé nắp chiếc hộp ra. Cái gì đây, 1 cánh tay người!!!! Chưa bao giờ cô Tsunade cho Sakura làm phẫu thuật kiểu này hết. Nói tay ư, nói cho ai?

Vừa bê chiếc hộp, Sakura không ngừng thắc mắc, cô đẩy cửa phòng phẫu thuật, miệng vẫn lầm bầm: ”ghép cho ai?”

– Sakura à?

1 giọng nói trầm ấm vang lên, giọng nói quen thuộc mà cô chẳng bao giờ có thể quên được, ước ao ngày nào cũng được nghe thấy. Cô nhớ rằng đã hơn 1 năm rồi, cô chưa được nghe nó nữa.

Vậy mà giờ đây, giọng nói ấy đang được phát ra, chính căn phòng này.

– Sasuke....kun! – Sakura nói 1 cách khó khăn. Tay cô run lên, suýt chút nữa là rơi cái hộp trên tay.

“Ra cánh tay là nói cho cậu ấy ư?”

Sakura nhìn người con trai trước mặt mình, trong lòng tràn ngập vui sướng, Sasuke đây rồi! Sakura đã mong mỗi từng ngày để được gặp lại anh- người con trai duy nhất mà cô yêu thương trong đời. Vẫn khuôn mặt đấy, ánh mắt đấy, đã 14 năm kể từ khi lần đầu cô thấy Sasuke vậy mà nó vẫn chẳng thay đổi tí nào. Và lần nào cũng thế, cứ nhìn thấy khuôn mặt đấy là trái tim cô như muốn nổ tung.

Sasuke nhìn cô gái tóc hồng đang đứng ở cửa ánh mắt không giấu nổi vẻ khó hiểu.- “Cô ấy bị sao thế?”.- Anh hnm 1 tiếng rồi xoay người ngồi xuống chiếc ghế cạnh đấy.

Sakura giật mình, cố lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày. Cô bê chiếc hộp để lên chiếc bàn bên cạnh giường bệnh rồi ngồi xuống chiếc ghế ở góc tường đối diện với Sasuke.

Sasuke lơ đãng nhìn ra cửa sổ, Sakura nhìn xuống vạt áo....

Sasuke vẫn nhìn ra cửa sổ, Sakura chăm chú nhìn anh....

Sakura nhắm mắt lại, Sasuke khẽ liếc nhìn cô....

Sakura mở mắt ra nhìn anh và bất gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn cô....

Rồi cả 2 cùng quay đi, im lặng....

Cô lại nhìn xuống vạt áo, anh lại nhìn ra cửa sổ...

.. cả 2 khuôn mặt đã đỏ ửng từ lúc nào.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đồ Ngốc!

5 phút trôi qua....

10 phút trôi qua....

Căn phòng vẫn im ắng, không 1 tiếng nói, không 1 tiếng động. Có chăng chỉ là những tiếng thở nhẹ đều đều. Đã 1 lúc lâu rồi, thế mà cảm giác xấu hổ vẫn tràn ngập trong tâm trí Sakura và chắc chắn là có cả trong tâm trí Sasuke nữa.

“Trời đất, cậu ấy vừa nhìn mình! Thật khó xử quá đi. Mình phải làm gì để phá bầu không khí đáng sợ này đây. Cứ thế này chắc mình chết mất.”

“Shannaro!!!! Cô Tsunade, cô làm cái j mà lâu quá thế vậy?”- Sakura lẩm bẩm.

Trong khi đó, cậu trai tóc đen có khuôn mặt đẹp đẽ đang ngồi ở góc tường cũng có vẻ sắp hết kiên nhẫn.

– “Chết tiệt, sao cô ấy lại mở mắt ra nhìn đúng lúc đấy cơ chứ?”- Cậu nhắm chặt mắt, lông mày hơi cau lại, nét mặt vẫn cố tỏ vẻ lạnh lùng.

Đã hơn 1 năm không gặp nhau rồi đáng lẽ có rất nhiều chuyện để nói. Ấy vậy mà chỉ do 1 cái nhìn mà cả 2 phải xấu hổ đến mức chả đứa nào dám bắt chuyện với đứa kia. Sakura ngồi đó, thờ dài ngao ngán. Cô nghĩ có lẽ mình nên đi ra ngoài thì hơn là cứ ngồi mãi như thế này. Nghĩ là làm, Sakura nhắc mình dậy, cố nở 1 nụ cười tự nhiên nhất có thể rồi nói:

– Có lẽ là cậu cần nghỉ ngơi trước ca phẫu thuật, Sasuke-kun! Mình đã làm phiền cậu rồi.

Nói rồi Sakura bước chậm rãi ra phía cửa. Sasuke nhìn theo. Cô vẫn bước đi. Khi khi Sakura vừa chạm vào tay nắm cửa, 1 tiếng nói nhẹ vang lên:

– Khoan đã!

Sakura dừng lại, khuôn mặt thoáng chút ngạc nhiên. Cô quay đầu lại thắc mắc

– Có chuyện gì sao Sasuke-kun?

– Hm

– chuyện gì Sasuke-kun?

-.....

—

—

— Nếu cậu không nói, mình đi ra ngoài đây, Sasuke-kun.- Sakura nói.

— Mọi chuyện vẫn tốt chứ?

Vẫn kiểu nói chuyện khô khan đó, đúng là bản tính con người có muộn đời vẫn không thể sửa được. Từ trước đến giờ, Sasuke luôn thế – lãnh đạm, thờ ơ, lạnh lùng. Vì cái kiểu nói chuyện này của Sasuke mà Sakura đã tổn thương không biết bao nhiêu lần. Sakura vẫn nhớ như in từng câu nói mà cậu đã nói. Thế nhưng vẫn cách nói chuyện đấy, mà sao lần này chả hiểu sao Sakura lại thấy mình vui đến thế.

“Mọi chuyện vẫn tốt chứ ư?” Cô khẽ mỉm cười.

Sasuke ngồi đó, nhìn cô, đợi chờ câu trả lời.

Sakura thôi không đi ra nữa, cô quay lại, bước 1 bước, 2 bước, 3 bước.... cho đến khi chỉ còn cách Sasuke 1 cách tay. Cô hơi cúi gập lưng xuống, 2 tay đan sau lưng, nhìn Sasuke và nói:

— Cậu quan tâm tới tớ sao, Sasuke-kun?

Bối rối, lần này Sasuke thực sự bối rối rồi.

Sasuke quay ngoắt đi, cố gắng che giấu khuôn mặt ngày một nóng bừng lên của mình. Anh không thể để Sakura thấy được anh như thế này. ”Sao cô ấy đến gần quá vậy?” – Sasuke nghiêng chặt răng.- ”Mình bị sao thế này?”- Sasuke trầm nghĩ.

Anh không phủ nhận là anh đã rất quan tâm tới cuộc sống của Sakura sau khi anh đi, nhưng anh cũng không ngờ mình đã lộ liễu hời về nó ngay trước mặt cô ấy như thế. Cô ấy hỏi lại anh, giờ anh biết phải trả lời kiểu gì đây? Thừa nhận mình quan tâm cô ấy ư? Ôi không, 1 người đầy kiêu hãnh như anh sao có thể làm điều xấu hổ ấy chứ. Không, chắc chắn không thừa nhận là không thừa nhận.

— Tồi tồ mò vậy thôi! – Sasuke nói, vẫn trong tư thế quay lưng lại Sakura.

— Chỉ vậy thôi sao?

— Hmm

Sakura buồn tui ngui khi nghe thấy câu trả lời từ Sasuke.”Thì ra cậu ấy chỉ hỏi vì tò mò, chứ vẫn chả có quan tâm gì tới mình hết”. Vừa nghĩ, Sakura vừa cúi gằm mặt xuống đất.

Cậu ấy....

..

...

..... vẫn thế!

Có 1 tiếng thở dài nhẹ, từ cô kunoichi tóc hồng.

Sasuke hơi quay lại, quan sát được hết thái độ cũng như giọng nói ỉu xiu của Sakura này giờ.

Anh lắc nhẹ đầu và nói, chỉ đủ để 1 mình anh nghe thấy:

— Đồ ngốc, Sakura!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lời Nói Thật Lòng.

Hơn 1 năm trước..... tại băng ghế đá quen thuộc....

– Cậu sẽ đi khỏi làng?

– Hmm...

– Bao giờ hả?

– Mai.

Naruto nhìn cậu bạn bằng 1 cặp mắt khó hiểu. Tay cậu vô thức đưa lên, siết chặt hơn cái băng trán của mình. Rồi như nghĩ ra điều gì đó, cậu nhảy cẫng lên, chỉ thẳng tay vào mặt Sasuke:

– Không phải cậu lại định bỏ làng đi làm nukenin đấy chứ? Tôi biết ngay mà, nhìn cái kiểu cậu từ chối đeo lại băng trán của mình tôi đã ngờ ngợ rồi. Bộ sau trận Đại chiến ninja lần 4, tôi đánh cậu chưa đủ sao hả teme, dattebayo?

– Cậu ồn quá, baka? – Sasuke nắm bàn tay phải còn lại, chống dưới cằm, nét mặt không đổi.

– Cậu giải thích ngay đi. – Naruto như muốn nổi khùng. Cậu tóm cổ áo Sasuke lên, hét ầm ỹ vào tai cậu bạn. – Cậu đã nói cậu đã xem tôi như 1 người bạn. Vậy cậu giải thích ngay cho tôi xem cậu đang nghĩ cái quái gì đi.

– Bỏ tôi ra. – Sasuke giờ tay gạt tay Naruto ra khỏi cổ áo mình.

– Teme!

–

– Baka Sasuke, cậu...

– Tôi sẽ lại trở về.

Tiếng trả lời vang lên, cắt ngang câu nói của Naruto. Naruto ngừng lại, thôi không làm khó cậu bạn mình nữa. Cậu ngồi lại ngay ngắn, ngược mắt lên nhìn bầu trời qua tán cây.

– Tôi không hiểu. tại sao cậu lại muốn đi. Làng Konoha này.... là nhà của cậu mà.

Sasuke thả lỏng người, ngửa người tựa vào ghế đá, anh nhìn thanh kiếm Kusanagi, bàn tay siết nhẹ thanh kiếm. Đáp:

– Tôi muốn nhìn lại thế giới.

Naruto quay lại, nhìn Sasuke. Sasuke vẫn tiếp tục nói, mắt vẫn dính vào thanh kiếm:

– Vì hận thù, tôi đã bỏ lỡ quá nhiều thứ. Giờ tôi cần nhìn lại mọi thứ. Cậu hiểu ý tôi chứ?

– à, vậy tôi hiểu ý cậu rồi.

Naruto toét miệng cười, đôi mắt xanh biển híp tít vào nhau. Cậu nghĩ tới lời nói của Sasuke, nghĩ tới những chuyện đã qua, nghĩ tới mọi thứ. Phải rồi, trước giờ Sasuke chỉ có nghĩ đến báo thù, cả thế giới trong mắt cậu ấy chỉ toàn một màu đen và ngập tràn trong thù hận.

” Có lẽ Sasuke nên thế nhỉ?” Naruto gật gù. Nhưng, dường như chợt nhớ tới điều gì đó, cậu hỏi Sasuke:

– Cậu nghĩ mọi người sẽ để cậu đi sao?

– Tôi không quan tâm.

– Đồ xấu tính!!!! – Naruto lèm bèm.

Quả thực, chuyện mọi người nghĩ thế nào về việc Sasuke sẽ đi, anh chả hề quan tâm. Mà thực sự nếu anh muốn, chả ai có thể cản anh nổi ngoại trừ tên đầu đất đang ngồi kế bên đây. Bản thân anh, thú thật là cũng không muốn rời làng, vì một điều gì đó mới đây thôi, anh không thể tự lí giải được.

Thế nhưng, nếu anh không đi, anh sẽ mãi dấn vặt về quá khứ, về những gì mình đã làm. Anh không dám đeo lại băng trán, cũng là vì lí do đó. Có nhiều người vui mừng khi anh về làng, nhưng cũng có không ít người cứ nhìn thấy anh là run sợ. Anh hiểu. Chính vì thế, anh càng thấy quyết định ra đi của mình đi là đúng đắn hơn.

2 người bạn cứ ngồi đó, 1 người theo đuổi 1 ý nghĩ của riêng mình, không ai nói ai. Nhưng bằng 1 cách nào đó, giữa 2 người luôn có 1 sự thấu hiểu đến kỳ lạ.

– Nhưng trước khi đi, tôi muốn nhờ cậu 1 chuyện, Naruto.

– Chuyện gì? Cậu nói đi.

Sasuke nhắc người đứng dậy, cậu đi thong thả về hướng khu nhà của tộc nhân Uchiha. Trước khi đi còn kịp ném lại Naruto 1 câu nói:

– Để mắt đến Sakura.... dùm tôi!

Naruto tròn mắt ngạc nhiên, sững sờ nhìn cậu bạn đang đi ngày 1 xa hơn.

“Để ý Sakura” lại còn “dùm tôi” ư. Naruto nở 1 nụ cười đều cáng hết chỗ nói. Cậu hét lên:

– Teme, cuối cùng cậu đã nói thật với lòng mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cây Anh Đào.....

Làng cỏ..... 1 ngày đẹp trời.....

Vậy là đã 4 tháng rồi, sau cái ngày anh tạm biệt mọi người rời khỏi làng lá. Trong suốt quang thời gian qua, Sasuke đã đi chu du qua nhiều nơi, nhìn thấy nhiều thứ. Những ngôi làng, cánh đồng, khu rừng, con người.... anh thấy mọi thứ đều mới mẻ trong mắt anh. Anh thấy những điều mà trước đây anh không thể nhận ra và trước đây chưa từng quan tâm đến.

Lần này, Sasuke đi tới 1 đồng cỏ. Anh đã đi từ sáng sớm. Vậy mà đến trưa rồi, anh vẫn chưa thoát khỏi cái đồng cỏ này. Nó vẫn dài bất tận cảm tưởng như không hề có một điểm dừng.

“Đây là lí do họ gọi đây là làng cỏ ư?”- Sasuke nghĩ thầm, phóng tầm mắt nhìn mọi hướng. Đột nhiên, mắt anh dừng lại ở một điểm.

Sasuke thấy có 1 cái gì đó, nổi bật hoàn toàn trên một vùng cỏ mênh mông trước mắt. Nhưng vì nó ở quá xa so với anh, nên anh không thể thấy rõ được đó là gì.

Bất giác, trí tò mò nổi lên, Sasuke lao nhanh về phía cái vật lạ đó một cách nhanh chóng nhất có thể. Chưa đầy 1 phút sau, anh đã có mặt ở nơi cần đến.

Anh vô cùng ngạc nhiên....

“Cây hoa anh đào ư?”

Đó đúng là một cây hoa anh đào. Một cây anh đào duy nhất trong cả 1 không gian rộng lớn. Cành cây to, bao phủ hoàn toàn bởi lớp hoa màu phớt hồng dịu dàng. Cứ có 1 con gió thoảng qua, những cánh hoa đào lại tung bay, thoảng để lại một mùi hương vô cùng dễ chịu.

Có 1 cánh hoa đào, chẳng biết vô tình hay cố ý.....

..... nhẹ nhàng rơi xuống vai áo của Sasuke.....

Anh nhìn cánh hoa đào trên áo, cảm thấy trong lòng bình yên đến lạ lùng.....

– Chú ơi, chú cũng thích hoa anh đào ư?- Một tiếng nói vang lên.

Sasuke hướng mắt về phía phát ra tiếng nói.

Một bé gái tầm 4 tuổi, đang nhìn chăm chú vào Sasuke. Cô bé có mái tóc vàng óng, đôi mắt to màu xanh biển, trên người mặc 1 chiếc váy xòe màu cam nhạt, tay phải xách 1 cái xô nước bé tí ti.

Sasuke quan sát cô bé 1 lượt.

Hình ảnh này làm cho anh liên tưởng đến..... tên đàn Naruto, từ mái tóc, mắt, cho đến cái màu cam lòe loẹt kia và.....

– Chú không trả lời cháu ư? Cháu hỏi chú có thích hoa đào không cơ mà!- Cô bé vắn vẹo.

“.... cũng nhiều chuyện y như tên đàn đó”- Sasuke nghĩ.

Thấy câu trả lời của mình không được đáp lại, cô bé thôi không thèm để ý đến Sasuke nữa. Xách cái xô nước lại gần, cô bé vốc từng vốc nước tưới vào gốc cây anh đào.

Và hành động đó lại được Sasuke ghi lại. Anh ngồi xuống cạnh cô bé tóc vàng, thắc mắc:

– Nhóc từ đâu đến? Đây đâu có cái nhà nào.

– Cháu ở làng phía trước kia kia.

Sasuke nheo mắt nhìn theo hướng cô bé chỉ. Quả thật là có 1 ngôi làng.

– Nhóc làm gì đấy?

Cô bé tươi cười đáp:

– Cháu đang tưới nước cho cây anh đào của cháu. Ông dặn nếu cháu yêu thì cháu ngày nào cũng phải chăm sóc nó thật cẩn thận.

– Hmm...

– Chủ có cây anh đào nào không?

“Cô nhóc này hay thật”.- Sasuke hơi nhếch nhếch khóe môi.-” Cây anh đào của mình...” . Đột nhiên, hình ảnh Sakura hiện lên trong tâm trí anh. Anh nhớ đến nụ cười của cô, nhớ cặp mắt lục bảo, nhớ cả mái tóc hồng... Tất cả mọi thứ về Sakura như hiện lên trong đầu anh.

– Sakura...- môi anh bất giác nói.

– Cây anh đào của chú tên là Sakura ư?

-.....-Sasuke không biết phải nói sao với cô bé.

– Đúng không chú.

– Hmm, có lẽ thế.

– Thế chú yêu cây anh... à không, thế chú có yêu Sakura không?

Lần này Sasuke cảm thấy choáng váng. ”Y.. yê... yêu... Sakura ư?”. Ngay đến bản thân anh, anh còn không rõ tình cảm của mình như thế nào nữa. Nhưng rõ ràng là đối với anh, Sakura luôn khác biệt với những cô gái khác. Ở bên cô anh thấy có cảm giác gì đó kì lạ, nó khiến anh không còn là anh nữa.

....Đó có phải là yêu không?

Sasuke thở dài, cố gắng bình tĩnh lại. Anh trả lời 1 cách chậm chạp:

– Ta nghĩ chắc là có!

Cô bé cười tí mắt, gật đầu tỏ ý hài lòng với câu trả lời. Sau rồi, cô bé ôn tồn giải thích như 1 bà cụ non:

– Ông cháu bảo, hoa anh đào nhìn thế thôi nhưng yếu đuối lắm, chỉ cần có gió là hoa đào sẽ bay hết. Chắc chắn cây Sakura của chú cũng vậy. Vì thế nếu chú yêu Sakura, chú phải bảo vệ Sakura nhé!

. ở 1 cánh đồng cỏ mọ, có 1 người con trai, hoảng hốt khi nghe 1 đứa con nít 4 tuổi nói.

.. Rồi người con trai đó nở một nụ cười nhẹ, cánh hoa đào phản chiếu qua đôi mắt đen.!.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh.....

– Chúng ta chuẩn bị phẫu thuật chứ?- Tsunade lên tiếng.

Sasuke và Sakura cùng ngược lên nhìn. Sakura không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu coi như 1 lời đồng ý. Sasuke ậm ừ trong miệng:

– Hmm.

Shizune mở cánh cửa, đẩy xe đẩy bên trên toàn dụng cụ phẫu thuật đến bên cạnh Tsunade. Cô cúi nhẹ, rồi đưa cho Tsunade và Sasuke 2 chiếc áo phẫu thuật, giục họ mặc vào

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong. Tsunade nói:

– Sakura, em hãy gây mê cho Sasuke đi.

– Dạ.

Sakura ngoan ngoãn làm theo lời Tsunade. Cô lấy thuốc mê 1 cách nhanh chóng và bảo Sasuke hãy nằm xuống.

– Xin hãy nằm xuống, Sasuke-kun – Giọng nói Sakura vẫn phảng phất nỗi buồn khi nghe Sasuke trả lời lúc này.

Sasuke nhìn cô, có chút gì đó hơi khó chịu. ” Nói kiểu đấy là sao chứ! ” – Sasuke nghĩ. Anh thực sự chẳng thấy mình làm gì quá đáng khiến cô ấy phải buồn như thế này cả.

Nhưng Sasuke vẫn làm theo, mọi điều mà Sakura nói.

Tsunade quan sát cậu trai có khuôn mặt đẹp nhưng lạnh lùng kia một hồi lâu. Thấy được hết cái tính cách ngang tàn, lạnh lẽo, mạnh mẽ trong con người đây. Bà lẩm bẩm “đúng là người tộc Uchiha!”. Hơi nhếch môi cười, bà nói lớn:

– Ta mong cậu hợp tác cậu Sasuke Uchiha. Cánh tay này làm từ tế bào ông nội ta- Hashirama. Quả thực làm nó không phải dễ. Cậu đừng có vì điều gì đó mà phát hồng nó. hiểu chứ?

– Tôi biết rồi.

Sasuke đáp lại. Rồi anh ngược lên nhìn trần nhà, cảm thấy cơ thể mình dần dần mất đi cảm giác, đầu óc anh nhẹ bẫng, mi mắt nặng trĩu, cảm giác buồn ngủ ập tới.

Hình như thuốc mê..... có tác dụng rồi.

Cứ thế , cứ thế, Sasuke dần chìm sâu vào giấc ngủ.

.. cùng lúc đó, ca phẫu thuật được tiến hành.

1 tiếng trôi qua

Ca phẫu thuật này quả thật quá khó. Sakura cảm thấy trình độ của mình còn phải học hỏi nhiều quá.

Sakura nhìn Tsunade cẩn trọng làm từng bước. Bà làm sạch chỗ cánh tay đứt lìa của Sasuke, rồi bảo Sakura đưa cánh tay để nối lại gần đó. Sau đó, bà vận chakra từ bàn tay của mình. Lúc này, như 1 phép màu, chakra của Tsunade biến thành hình dạng như hàng trăm sợi chỉ nhỏ, chúng len lỏi, luồn lách qua vị trí cần nối, xiết chặt. Cánh tay dính dần, dính dần vào vị trí cánh tay đã lìa của Sasuke, cho đến khi chỗ đứt biến mất. Chakra tan ra, để lại 1 vết sẹo mờ.

Sakura nhìn Tsunade đầy thán phục.

– Cuộc phẫu thuật thành công!- Tsunade cười.

Cả 2 cô trò mồ hôi mẹ, mồ hôi con thi nhau đổ xuống, ướt đầm. Shizune thu dọn đống dụng cụ ngổn ngang. 1 tay vịn vào thành bàn, 1 tay chống hông, Tsunade nói Sakura:

– Ta mất quá nhiều chakra rồi. Sakura, việc theo dõi cậu ta, em lo nốt đi nhé.

Nói rồi, bà quăng cái áo cho Shizune, mở cửa đi ra.

Sakura quăng mình xuống ghế. Lẩm bẩm:

– Mệt quá đi! – Sakura buông thả mái tóc, tay lau mồ hôi còn sót lại trên mặt. Rồi cô quay lại nhìn người con trai đang nằm ngủ mê man trên chiếc giường bên cạnh.

– Cậu cũng đã vất vả rồi. Sasuke-kun!- Cô nói thầm.

Sakura ngắm nghía thật kĩ khuôn mặt Sasuke.

“Lúc ngủ, cậu thật đẹp, Sasuke-kun!”.- Sakura rút rè đưa tay lên chạm nhẹ khuôn mặt Sasuke

Gương mặt thanh tú, nước da trắng ngần, đôi mi dài đen nhánh, mái tóc đen mềm rũ xuống 1 bên, che phủ vầng trán. ...Tim Sakura như muốn ngừng đập.

Sakura lấy hết can đảm cúi xuống. Thơm nhẹ lên má Sasuke.

– Dù có chuyện gì, tớ vẫn yêu cậu Sasuke -kun! – Sakura nói

.rồi cô đứng lên, bước ra khỏi căn phòng

—

Trong lúc Sasuke hôn mê.....

“Tối quá, mình đang ở đâu?”

“Hình như là do tác dụng của thuốc mê”

“Cách tay thế nào rồi nhỉ?”

“chết tiệt , bao giờ mới tỉnh đây?”

Một lúc sau, Sasuke dần dần tỉnh lại, nhưng mi mắt anh chưa chịu mở ra. Anh bực bội trong lòng.

Bỗng.....

Anh thấy có thứ gì đó mềm mại, ấm áp chạm vào má.

Sasuke ngạc nhiên. “ai vậy?”.....

Rồi đột nhiên, một hơi thở ấm áp lại chạm vào trán Sasuke, anh nghe thấy 1 tiếng nói quen thuộc:

– Dù có chuyện gì, tớ vẫn yêu cậu Sasuke-kun!

.ngỡ ngàng

.....trái tim Sasuke đập loạn nhịp.

Sakura đi khỏi,

Sasuke mở mắt ra.

Anh mỉm cười, một nụ cười chứa đựng đầy yêu thương:

– Anh cũng yêu em, Sakura!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kế Hoạch Ăn Mừng.

Đã 3 ngày rồi kể từ khi phẫu thuật.....

.. Sasuke vẫn bị giữ lại viện.....và vô cùng bực bội vì điều đó.

Theo như mấy cô y tá kể lại, chỉ có 3 ngày thôi mà Sasuke đã định bỏ đi đến 10 lần. Trong 10 lần đó thì có đến 4 lần Sasuke nổi điên lên, bật cả Sharingan kèm dí thanh Kusanagi vào cổ mấy cô y tá không thương tiếc, nặc cho mặt mấy cô ấy cắt không còn 1 giọt máu. Nhưng rất may, lần nào Kakashi cũng đến kịp lúc và ngăn Sasuke lại được

...lần này cũng vậy....

– Máy người có để tôi đi không? – Sasuke rít lên trong miệng. Anh tức tối, cầm chắc thanh kusanagi đã rút ra.

– Cậu... Sasuke, cậuphải ở lại viện. để theo dõi cánh tay. – 1 cô y tá nói trong sợ hãi.

– Tôi ổn, hiểu chưa?- Càng ngày Sasuke càng bực hơn.

Sasuke cảm thấy nếu cứ bị giữ trong viện như thế này, không sớm thì muộn anh cũng nổi điên nên mất. Từ sáng đến tối chỉ quanh quẩn bên giường bệnh, khó chịu, gò bó, mất tự do. Thật là kinh khủng!

– Nếu các người không cho tôi đi, tôi không lương tay nữa đâu.

– Dừng lại, Sasuke- kun!

Sakura bỗng từ đâu xuất hiện, cô chạy thật nhanh qua hành lang, đến chỗ Sasuke đang đứng. Cô chống tay vào hông, nghiêm nghị nhìn Sasuke:

– Cậu phải ở lại viện, chỉ 1 ngày nữa thôi!

Sasuke nhìn Sakura, bất giác nhớ lại hôm mình hôn mê, mặt lại đỏ như quả cà chua chín. Anh quay mặt đi.

Sakura vẫn cố gắng thuyết phục Sasuke, cô nắm lấy cánh tay anh đang cầm kiếm, nhỏ nhẹ nói:

– Tôi biết cậu khó chịu, nhưng đây là thủ tục của bệnh viện. Cậu hãy cố chịu đựng 1 ngày nữa được không Sasuke- kun?

Mềm lòng trước câu nói của cô kunoichi bé nhỏ, anh tra thanh Kusanagi vào vỏ, Hm 1 tiếng rồi lững thững quay về phòng bệnh. Sakura mỉm cười, vui vẻ bước theo phía sau anh.

– Xin lỗi Sasuke-kun, vì 2 ngày hôm nay mình không đến thăm cậu. Kakashi- sensei giao cho mình 1 nhiệm vụ. ...- Sakura nói sau khi Sasuke đã yên vị trên giường bệnh.

– Cánh tay của cậu thế nào rồi? – Sakura vẫn nói tiếp trong khi thay bình hoa bên cạnh giường Sasuke.

Nghe câu hỏi của Sakura, Sasuke gơ tay trái cuốn băng kín mít của mình lên, co duỗi các đầu ngón tay, cô tay để chứng minh với Sakura là nó vô cùng ổn.

Sakura nhìn, nở 1 nụ cười :

– Thật tốt quá Sasuke- kun!

..

.....Nụ cười đó của Sakura.....nó quá dễ thương! Đến nỗi, Sasuke chả dám nhìn vào mắt Sakura mà cứ chăm chăm nhìn vào lọ hoa bên cạnh.

. rồi căn phòng. chìm vào im lặng. không ai nói với ai.

... cho đến khi.

Rầm! cánh cửa phòng mở tung. 1 quả đầu vàng chói ngời vào, kèm theo tiếng hét chói tai:

– Teme! Tôi đến thăm cậu đây! Á.....

Naruto vừa nói xong đã bị lính chọn 1 cú đấm của Sakura. Cậu ôm đầu trong đau đớn, lí nhí nói:

– Sao cậu đánh tớ Sakura-chan?

– Cậu còn nói năng gây mất trật tự như thế thì còn ăn đòn nữa. Đây là bệnh viện đấy, baka! – Sakura quát.

– Tớ... tớ xin lỗi mà Sakura chan!- Nói rồi Naruto quay ngoắt lại, nhe răng cười với Sasuke- người đang nhăn nhó nãy giờ:

– Teme, ổn chứ? Mai xuất viện rồi nhĩ? Chúng tớ đến thăm cậu đây.

“Chúng tớ...”- Sakura lẩm bẩm

– Chào – 1 tiếng đồng thanh vang lên ngoài cửa.

... Ino, Sai, Shikamaru, Choji, Rock Lee, Ten Ten đã xuất hiện từ khi nào. Tất cả tiến vào trong phòng bệnh.

– Chúng tớ đến thăm Sasuke đây! – Ino nói tiếp – Đồng thời cũng thông báo vụ này hay lắm.

– Chuyện gì vậy? – Sakura ngạc nhiên. Sasuke thì vẫn quay mặt đi không để tâm đến.

– Mọi người vừa bàn với nhau sẽ tổ chức 1 bữa tiệc chiều ngày mai chúc mừng việc Sasuke xuất viện vào ngày mai và việc Naruto với Hinata nữa. – Ino giải thích.

– Naruto và Hinata? – Sasuke quay lại nhìn Naruto khiến Naruto gãi đầu gãi tai.

– À, à, tôi chưa kể với cậu, teme. Từ giờ tôi và Hinata là 1 cặp nhé.

Sasuke nhếch mép cười. Naruto lờm Sasuke rồi quát lên:

– Cái kiểu đó tôi không thích đâu đấy, thay vào đó cậu nên chúc mừng thằng này đi.

Câu nói của Naruto và điệu bộ của Sasuke làm cả bọn bật cười sặc sụa....

Shikamaru vừa cười vừa nói:

– 2 cậu phiền phức thật đấy! Mà bữa tiệc tổ chức ở đâu đây?

– Nhà Sakura nhé! Vì mọi người thấy nhà cậu là ổn nhất đấy. – Naruto vừa trả lời vừa ngược nhìn Sakura. Tất cả mọi người đều gật đầu tán thành

– Việc đó... cũng được thôi! – Sakura gật đầu.

– hê hê, vậy nha, hôm nay đội Hinata đi làm nhiệm vụ nhưng tớ đã dặn Hinata rồi.- Naruto liến thoắt, rồi nhảy lên giường bệnh chỗ Sasuke đang nằm, đánh bốp 1 phát vào người cậu bạn. – Cậu cũng tham gia chứ.?

..mọi con mắt đổ dồn về phía Sasuke

– Tôi không quan tâm

. tất cả đều thờ dài.....

– Thôi mà, cậu cũng là nhân vật chính đấy, teme? – Naruto lại đánh bốp 1 phát nữa vào người Sasuke.

– Tôi đã nói tôi không quan tâm rồi mà. – Sasuke nói.

. lại 1 tiếng thờ dài đồng loạt phát ra...

Ino kéo kéo Sakura, ra hiệu kiểu như “cậu phải làm cái gì đi chứ”. Sakura miễn cưỡng tiến lại gần Sasuke nói:

– Sasuke- kun, cậu tham gia nhé!-...rồi lại nở 1 nụ cười tươi rói.

.Sasuke...

hòan toàn gục ngã trước nụ cười của Sakura....

– Nhé, Sasuke-kun?- Sakura nhắc lại 1 lần nữa.

– Sasuke- kun!

–hmm, buổi chiều ngày mai chứ gì? tôi biết rồi. – Sasuke đáp.

.....
. Cả lũ đang đi ra từ bệnh viện, sau khi thăm Sasuke....

– Đây, đây....- Naruto nói – Tại sao tôi rủ hần không nghe mà Sakura- chan hần lại nghe vậy?

Cả lũ bật cười, nhìn nhau 1 cách tinh danh. Ino lên tiếng:

– Chỉ cậu không hiểu thôi, baka

Chương 8: Bữa Tối Sum Hạp 1

– Hôm nay chúng ta sẽ ăn Sukiyaki nhé Hinata- chan. – Sakura vừa rảo bước, vừa nói với cô bạn đi cùng.

– Ừ... Sakura-chan!- Hinata gật đầu.

Sakura và Hinata tiến đến siêu thị để chọn mua những nguyên vật liệu chuẩn bị cho bữa tiệc tổ chức vào tối nay. Cả 2 vừa đi vừa cười đùa, nói chuyện vô cùng vui vẻ. Sakura khoanh tay trước ngực, nhắm mắt nói:

– Mình chẳng thể nhớ nổi chúng ta tụ họp lần cuối là bao giờ nữa. – sau đó nháy mắt với Hinata – Chắc chắn sẽ rất vui đúng không Hinata?

– Tất nhiên là sẽ vui lắm. – Hinata vỗ tay hưởng ứng- Lần này có cả Sasuke-kun nữa nhỉ?

Sakura nghe thấy từ Sasuke-kun thì tỏ ra vô cùng ngượng ngùng, gượng cả 2 tay lên ôm mặt:

– Cậu nhắc đến cậu ấy làm gì? Cậu ấy còn chẳng thèm để ý đến mình.

– Không đâu Sakura-chan à, mình chắc Sasuke sẽ hiểu được tình cảm của cậu sớm thôi.

– Mình cũng mong thế lắm đây. Giờ thấy ghen tị với cậu và Naruto quá. Mà 2 cậu thân thiết tới thế nào rồi thế? – Sakura vừa nói vừa liếc nhìn phản ứng cô bạn.

Đúng như Sakura nghĩ, mặt Hinata nóng bừng lên nhanh chóng, 2 bàn tay đan vào nhau, ấp a ấp úng vì xấu hổ.

– Cậu... cứ... trên mình thôi! Ch...chúng... mình... đã có... gì đâu.

Sakura cười phá lên. Đúng là trên Hinata thật thú vị quá đi.

Rồi cả 2 tiếp tục mua đồ.

sau 2 tiếng vật lộn trong siêu thị, cuối cùng...

việc mua đồ đã hoàn tất.

Sakura và Hinata đã trở về đến nhà Sakura. Tất cả mọi người, trừ Naruto và Sasuke đều đã có mặt.

Vừa nhìn thấy Sakura và Hinata khệ nệ bê đồ về, Ino đã kêu lên:

– Các cậu đi lâu quá, tính khiêng hết đồ ở siêu thị về hả?

Sakura làu bàu gì đó. Hinata giải thích:

– Vì có rất nhiều thứ phải mua mà, Ino-chan.

– Ừ, Hinata. Vậy giờ chỉ thiếu 2 ông tướng kia nữa thôi.- Ino nhìn đồng hồ rồi nói.- Đã 5 giờ rồi mà chưa thấy đâu nữa.

Sakura cảm thấy hơi lo lắng. Cô sợ Sasuke không đến mất. Bao lâu rồi tất cả mới được tập hợp cùng nhau, nếu Sasuke mà không đến, cô cũng chẳng thấy vui nữa.

Như hiểu thấu suy tư của Sakura, Ino vỗ vỗ vai:

– Đừng lo, họ sẽ đến thôi mà.

Trong khi đó, có 2 chàng trai đang thong thả đi ngoài con đường làng. ...1 người không ngừng nói.

1 người không ngừng im lặng.

– Teme, tôi thấy lạ khi cậu chịu đi ăn cùng cả hội đấy. – Naruto chọc Sasuke.

– Cậu im đi.- Sasuke đưa mắt lườm cậu bạn.

– Rồi rồi. Cậu khó chịu thật đấy.

-.....

– Mà cậu sẽ ở lại làng luôn chứ. – Naruto lại hỏi.

– Chưa chắc.

– Tôi biết ngay mà, dattebayo!.. – Naruto phản ứng dữ dội khi nghe cậu bạn thân trả lời.- Cậu không thể ở đây yên ổn luôn được à.

–

Cứ thế, lại 1 người nói, lại 1 người im lặng cho đến khi tới nhà Sakura.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bữa Tối Sum Hạp 2

– Mở cửa cho bọn tớ, Sakura-chan ơi!- Naruto vừa nói vừa đưa tay vợ lấy Sasuke đang đứng tít ở đằng sau.

Nghe thấy tiếng Naruto, Sakura phi như bay ra mở cửa. Cô chỉ thở phào nhẹ nhõm sau khi thấy khuôn mặt Sasuke lấp ló đằng sau người tên ngố tóc vàng đang toa toét.

Tất cả mọi người đều đã có mặt đông đủ và bắt tay vào chuẩn bị bữa ăn.

Sakura làm nước sốt. Hinata đi nhặt rau củ. Naruto thì cứ lêu đẹo đi theo Hinata. ”Đúng là người ta yêu rồi có khác”- Sakura nghĩ thầm, thể hiện bộ mặt không thể buồn cười hơn. Ino thì kiểm tra đồng hồ ăn. Ten Ten nhận phần làm thịt bò. Mấy ông con trai thì lúi hết đi đâu mất tích. Chỉ còn lại Sasuke và Sai ngồi im trên sàn nhà. Tất nhiên, cả 2 người họ đều im lặng. Sai thì thi thoảng có cười 1 phát nhưng cũng chả để làm gì.

– Sakura, chúng ta ăn Sukiyaki mà cậu không mua nước tương à? – Ino hỏi sau khi lục tung cả túi đồ.

– Thôi chết, tớ quên rồi. – Sakura hốt hoảng.

– Thật chán cậu quá đi. Tớ sẽ đi mua vậy, cả Sai nữa. – Ino vừa nói vừa lôi tuốt Sai đứng dậy, đi ra ngoài.

Sakura tự trách mình đáng trí. Cô giờ tay vịn vòi nước, không để ý nên nước bắn tung tóe đầy mặt. Cô lò dò đi tìm khăn mặt, nhưng không thấy đâu cả. Cô nói lớn:

– Có ai thấy cái khăn màu hồng tớ treo ở đây không?

– Nó đây nè, phải không Sakura-chan?

– Ừ – Sakura đón chiếc khăn từ tay Naruto. Bỗng 1 mùi vô cùng khó chịu bốc lên từ chiếc khăn. Sakura đưa lại gần mũi mình để xem đó là mùi gì.

-Hả. cái mùi này.....

– Shannaro! – Sakura tung 1 cú sút như trời giáng vào người Naruto. – Cậu đã làm gì mà khăn mặt tớ toàn mùi mắm thế này.

-Á. Đó là khăn mặt hả? Tớ có biết đâu Sakura-chan. Tớ tiện thấy nên lấy lau thôi mà. – Naruto nằm sóng soài trên sàn lấp bắp.

– Baka, baka, baka!- Sakura hét vào mặt Naruto.

“Tên đàn Naruto, khăn mặt mà cậu ta lấy lau mắm ư?” – Sakura bức bối ” còn cái khăn nữa trong tủ, tay mình lại toàn mùi mắm, lấy sao giờ, chắc phải nhờ ai thôi”- vừa nghĩ, cô vừa nhìn sang chỗ phòng khách- “còn mỗ Sasuke-kun ở đó thôi ư?”

-.....

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, cuối cùng Sakura quyết định nhờ Sasuke:

– Sasuke-kun. Cậu.... lấy hộ mình cái khăn được không?

Sasuke nhìn Sakura rồi chậm rãi đứng dậy, ngó xung quanh, sắc mặt lạnh tanh không đổi.

– Nó ở cái ngăn kéo cuối cùng của cái tủ đằng sau cậu đó. – Sakura chỉ.

Sasuke tiến tới cái tủ, kéo nó ra rồi lấy cái khăn cho Sakura. Bỗng Sasuke nhìn thấy 1 thứ ...

. anh đột ngột dừng lại, không thể rời mắt được.

.là 1 chiếc áo len màu xanh dương đậm được gấp ngay ngắn ở 1 bên ngăn kéo.

Sasuke đáng lẽ sẽ chẳng thèm để tâm đến cái áo đó làm gì nếu nó không tự nhiên có

.. 1 cái gia huy Uchiha ngay ở ngực.

Sasuke nhìn chăm chăm vào cái áo.rất rất lâu.

– Sasuke-kun, cậu nhìn gì.ôi..!- Sakura tiến đến và há hốc mồm khi thấy cái thứ đang trong tầm mắt Sasuke.

“Thôi mình tiêu rồi”- Sakura nghĩ thầm. Cái áo này cô đan cùng lúc với cái khăn của Hinata. Cô đã định tặng Sasuke mà không đủ can đảm. Thế mà giờ đây, Sasuke lại nhìn thấy nó. Cô xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. Mím cười gượng gạo, cô cố gắng phân bua:

– Cái áo này mình đã đan định đem tặng Sasuke-kun, nhưng chắc là Sasuke- kun sẽ không thích đâu nhỉ? Vậy mình đem bỏ nó đi nhé.

Sakura vươn tới toan lấy chiếc áo len đi thì.

.. bất ngờ Sasuke chớp lấy cổ tay Sakura lại. Anh vẫn cúi đầu xuống, miệng nói nhỏ:

– Cậu bảo cậu đan nó cho tôi.

Sakura gật đầu thừa nhận.

– Vậy tôi sẽ lấy nó.- Sasuke vừa nói vừa đưa tay còn lại lấy chiếc áo len, để bên cạnh mình.

Sakura ngạc nhiên vô cùng. Cô không thể tin là Sasuke lại làm như vậy.

Nhận chiếc khăn từ Sasuke, phải 1 lúc lâu Sakura mới bình tĩnh mà quay đi được. Có 1 cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong cô, nó khiến cô không thể ngừng nở nụ cười suốt cả buổi tối hôm đó.

“Cậu đã bắt đầu chấp nhận mình, phải không Sasuke kun?”

Chẳng biết bữa tiệc đó kéo dài bao lâu và như thế nào nhưng

Bữa tiệc hôm nay, có lẽ là bữa tiệc tuyệt nhất

.. đối với Sakura.

Sasuke trở về nhà sau khi bữa tiệc kết thúc....

..... không quên cầm chiếc áo trong tay.....

.....Vừa đi vừa mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Từ Bỏ Hi Vọng

Konoha 1 ngày đẹp trời....

Hôm nay Sakura có nhiệm vụ ở bệnh viện. Cô dậy từ rất sớm và bước ra khỏi nhà với tâm trạng vô cùng vui vẻ. Cô vẫn nhớ tới bữa tiệc ngày hôm trước, đặc biệt là nhớ tới cái áo cô đan mà Sasuke đã nhận. Môi thoảng nở nụ cười, cô kunoichi vừa đi vừa hát ngân nga.

Công việc hôm nay ở bệnh viện cũng nhẹ nhàng vô cùng. Chỉ có việc chăm sóc 1 số bệnh nhân mới vào và làm một số việc lật vạt trong phòng nghiên cứu. Sakura làm tất cả mọi thứ với tốc độ nhanh kinh khủng. Cô muốn hoàn thành mọi việc 1 cách nhanh chóng nhất có thể.

“Làm gì thì làm, đến đầu giờ chiều là phải xong” – Sakura nghĩ thầm trong đầu. Cô đã có 1 kế hoạch vô cùng thú vị vào buổi tối nay rồi.

Nhớ đến kế hoạch đó, Sakura lại cười tủm tỉm 1 mình, khiến mọi người trong bệnh viện nhìn cô chăm chăm đoán già đoán non không biết hôm nay cô bị làm sao.

Nhưng Sakura dường như không hề để ý đến điều đó.

Trong đầu Sakura bây giờ chỉ toàn hình ảnh bữa ăn tối nay. Và tất nhiên

.chỉ có 2 người trong bữa tối đó

là cô...và Sasuke kun!

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi là Sakura đã không thể kìm nổi niềm vui sướng. Cô đã hỏi Kakashi sensei rằng ông ấy có giao cho Sasuke nhiệm vụ gì hôm nay không. Sensei đã quả quyết rằng tối nay Sasuke sẽ ở nhà và không có nhiệm vụ gì hết. Nếu thế, cô sẽ về thật sớm để đi mua đồ ăn, sau đó sẽ đến nhà Sasuke và cho anh ấy 1 bất ngờ.

“Thật hoàn hảo!”- Sakura lắm bảm, đặc ý với kế hoạch đã vạch ra của mình. Việc Sasuke nhận chiếc áo vào bữa tiệc hôm đó, chứng minh rằng Sasuke đã phần nào chấp nhận tình cảm của cô, nó làm cho cô tự tin hơn rất nhiều.

“Dù sao đây cũng chỉ là 1 bữa ăn thôi mà, có lẽ Sasuke sẽ không từ chối đâu.”

Sau 6 tiếng tất bật cuối cùng mọi việc đã đâu vào đấy.

Lúc bấy giờ đã là 3 giờ chiều, Sakura phóng như bay ra siêu thị, bắt tay vào mua sắm mọi nguyên liệu cần thiết. Chỉ 1 loáng, tất cả mọi thứ đã nằm gọn gàng trên tay cô. Cô bước ra khỏi siêu thị, cảm thấy vô cùng thoải mái.

-Giờ đến nhà Sasuke-kun thôi!- Vừa nói Sakura vừa đi, hướng thẳng đến nơi Sasuke ở.

Sakura bước đi qua con đường làng, qua cây cầu quen thuộc. Chợt nhớ lại cái thời thơ ấu suốt ngày hẹn hò cả đội ở đây, cô khúc khích cười. Cứ thế, cứ thế, chả mấy chốc đã đến nơi. Trước mắt cô là cổng vào của gia tộc Uchiha danh giá.

Cô đang định bước vào thì bỗng nhiên.....

– Ô, chẳng phải cô nàng bị Sasuke-kun từ chối kia sao?- 1 giọng nói chanh chua lạnh lạnh từ đằng sau Sakura phát ra.

Sakura dừng bước, quay lại.

Đập vào mắt Sakura là một đứa con gái có mái tóc màu đỏ rực dài đến ngang eo, trên mắt đeo cặp kính màu đen, mặc áo tím và quần short đen ngắn. Đằng sau đứa con gái đó là Suigetsu và Juygo. Cô ta bước tới chỗ Sakura, đưa tay nhắc nhắc cặp kính rồi nói bằng 1 giọng vô cùng khó nghe:

– Tôi không ngờ lại gặp cô ở đây đâu, cô vào đây làm gì thế, lại còn ôm 1 đống đồ nữa chứ.- Cô à lấy tay vạch túi thức ăn trên tay Sakura.- Định nấu ăn cho Sasuke-kun hả?

– Không phải chuyện của cô.- Sakura cố nói chuyện bằng giọng bình thường nhất.

– Thật tội nghiệp!- Karin vừa nói vừa lấy tay vuốt cọng tóc của Sakura- Cô có cố gắng đến mấy thì Sasuke cũng chẳng để tâm đến cô đâu. Anh ấy có tôi rồi.

Sakura gạt tay Karin ra, cô không thể giữ nổi bình tĩnh khi à kia cứ chọc tức như thế được. Cô quát lớn:

– Cô im đi Karin, Sasuke có để tâm đến tôi hay không thì cô cũng đừng có xía vào.

– Ôi chao, Sakura của chúng tức giận rồi kìa.- Karin lấy tay xô đồng hồ trên tay Sakura xuống dưới đất, làm tất cả tung tóe hết, vương vãi mọi nơi. Cô à cười nham hiểm miệng vẫn không ngừng châm chọc – Tôi nói cho cô hay Sakura, Sasuke là của tôi, cô đừng ảo tưởng nữa. Nếu Sasuke-kun yêu cô thì anh ấy đã không bỏ cô ở lại đây mà đi rồi. Cô chỉ là 1 kẻ làm vướng chân Sasuke-kun thôi. Còn thứ tình cảm mà cô nghĩ nhận được từ Sasuke đó, nó chỉ là sự thương hại không hơn không kém. Cô từ bỏ đi là đẹp đấy Sakura!

– Cô im đi nếu không tôi giết cô đấy.- Sakura gào lên. Chẳng hiểu vì sao, lời nói của Karin lại làm tim cô đau như thế. Cô cắn chặt răng, siết chặt bàn tay ngăn cho 2 hàng nước mắt không rơi xuống.

-Đủ rồi đó, Karin. Cô đừng quá đáng quá. – Suigetsu nói, nhìn Sakura 1 cách ái ngại.

Karin chẳng thèm để tâm đến Suigetsu. Cô ả vẫn còn muốn hành hạ Sakura thêm lúc nữa cho bồ ghét.

Karin giờ tay định tát Sakura một phát nữa thì...

– Bồ tay xuống Karin.-Sasuke lên tiếng. Anh đang đi về, vô tình đã nghe hết được mọi thứ Karin nói với Sakura. Anh nhìn cả 2, nhìn đồng hồ vương vãi dưới đất.- Đi với tôi Karin.

Nói rồi, Sasuke đi thẳng vào bên trong khu nhà.

Karin thấy Sasuke thì dừng tay lại. Cô ả lườm Sakura 1 cái rồi lẻo đẻo chạy theo ôm cánh tay Sasuke. Suigetsu và Juygo cũng đi vào theo.

Chỉ còn lại 1 mình Sakura ở đó. Mặc cho mọi thứ ngổn ngang xung quanh, Sakura vẫn đứng đó, 2 hàng nước mắt tuôn rơi từ lúc nào.

“- Đi với tôi Karin, ư?”- Sakura cười trong nước mắt -” Cậu ấy chỉ gọi tên cô ta mà không hề gọi tên mình?”... ..

” cuối cùng mình đã hiểu rồi”..

Lặng lẽ rời khỏi, Sakura bỏ lại mọi thứ sau lưng, kể cả niềm hi vọng của chính bản thân mình...

– Các người đến đây làm gì? – Sasuke nói, quay lưng về phía 3 người còn lại.

– Chúng tôi chỉ muốn tìm cậu thôi, cậu mất tích từ hồi đại chiến ninja tới giờ còn gì.- Suigetsu trả lời.

-.....

– Nếu cậu không muốn gặp chúng tôi bây giờ thì chúng tôi không làm phiền nữa vậy. Nếu cậu cần thì cứ tìm, chúng tôi vẫn ở trong làng đấy. – Suigetsu tiếp lời sau khi thấy thái độ không được bình thường của Sasuke.

Trong khi đó, Karin nhảy bổ lên, ôm chặt lấy Sasuke, cọ cọ má vào tấm lưng vạm vỡ. Cô ta tíu tít:

– Sasuke-kun, ôi em nhớ anh quá. Chakra của anh đột nhiên lạ quá, do gặp em phải không. Cái cô ả tóc hồng vừa nãy thật phiền phức. Cô ta ôm 1 đồng hồ hình như là định đến nấu nướng gì ấy nhưng em đã ngăn cô ta lại rồi. Anh có.....

Rầm!

Karin chưa kịp nói hết câu thì đã bị Sasuke dùng tay trái ấn mạnh vào góc tường. Cả cánh tay của Sasuke đè lên cổ khiến cô ta không thể thở hay nói gì, nước mắt chảy xuống vì đau đớn. Cô ta dùng hết sức, cố gắng cạy cánh tay đang chèn ngang họng mình ra nhưng vô ích.

Sasuke nhìn Karin bằng một ánh mắt vô cùng đáng sợ. Gân cổ anh nổi lên, quai hàm cứng lại. Tay phải anh từ từ rút thanh Kusanagi ra, kê lưỡi kiếm sắc bén lên cổ Karin không một chút do dự. Anh nói trong giận dữ:

– Cô còn động đến cô ấy 1 lần nữa ,thì cô biết kết cục của mình thế nào rồi đấy, Karin. Và từ giờ trở đi, cô cũng đừng chạm 1 ngón tay nào vào người tôi nữa. Biến đi cho khuất mắt tôi.

Nói rồi Sasuke thả tay ra, tra thanh Kusanagi vào vỏ, bước đi, bỏ lại Karin đằng sau vẫn đang tái mét vì hoảng sợ. Anh bước ra cổng, tìm kiếm Sakura.

Nhưng...

Sakura không còn ở đó nữa.

Anh thở dài, đưa bàn tay lên che cả khuôn mặt.

“Phải kết thúc chuyện này thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Câu Trả Lời Của Sasuke.

Buổi sáng.

Tại nhà Sakura....

Hôm nay đã là ngày thứ 3 Sakura tự nhốt mình trong phòng. Cô chẳng thiết tha làm gì hết, không muốn đi đâu và cũng chẳng buồn ăn...

Cái ngày mà Sakura đụng độ Karin ấy, cuộc đời Sakura đã như rơi xuống địa ngục từ lúc đó rồi. Không còn hi vọng hay mộng mơ gì nữa.

.

– Ino đến thăm con này Sakura – Tiếng của mẹ Sakura vọng lên từ dưới nhà.

– Mẹ bảo cậu ấy con mệt lắm, lúc khác gặp nhé. – Sakura chán nản đáp lại.

Nhưng vừa nói hết câu, Ino đã mở tung cửa phòng xông vào. Nhìn cô bạn đang ủ rũ bó gối trên giường, Ino lắc đầu:

– Ôm đầu sao kể tớ nghe đi.

– Tớ không sao đâu, hơi mệt thôi.

Ino ngồi xuống bên cạnh Sakura, nhìn chăm chăm, đưa tay lên trán kiểm tra.

– đừng giấu, Có gì cũng phải nói chứ, mọi người hỏi cậu suốt đấy.

Saruka mỉm cười:

– Xin lỗi nhé. Tớ sẽ mau khỏe lại thôi.

– Mau khỏi đây Sakura.

2 người trò chuyện 1 lúc lâu thì Ino đứng dậy

– Có khi tớ phải về đây, Sakura. tớ ghé 1 tí xem cậu thế nào thôi, phải về trông cửa hàng nữa. Tớ về nhé!

Nói rồi Ino mở cửa phòng. Nhưng bỗng nhớ ra điều gì, cô quay mặt lại:

– Chết quên, Kakashi sensei bảo tớ nhắn lại với cậu chiều qua văn phòng Hokage có việc đây.

– Tớ nhớ rồi – Sakura vẫy tay chào, trong lòng không khỏi thắc mắc.

“có việc gì thế nhỉ?”

Buổi chiều.

Tại văn phòng Hokage.....

– Trông em không ổn Sakura.- Kakashi lộ mặt ra khỏi quyển sách Icha Icha quen thuộc, nhìn cô học trò nhỏ từ đầu đến chân.

– Em ổn ạ. Có chuyện gì thế sensei?.. – Sakura nói.

Kakashi nhảy từ cửa sổ nhảy xuống, ông rút tay túi quần, bước đi chậm rãi ra bàn làm việc. Lục trong đống tài liệu cao ngất ngưỡng, ông lấy ra 3 tập tài liệu và 1 cuộn giấy da đưa cho Sakura. – Em đưa 3 tập tài liệu này cho Shikamaru hộ thầy, còn cuộn giấy da thì mang cho Sasuke nhé.

– Đưa cho Sasuke á? – Sakura nhìn cuộn giấy da, mặt xị xuống – Sao thầy không tự đưa cho cậu ấy.

Kakashi lắc đầu nhẹ – Giờ ta là Hokage, đâu có làm mấy việc này được. Không bàn cãi nữa nhé, Sakura.

Sakura ỉu xìu bước khỏi văn phòng Hokage.

Buổi tối.

.Sakura nhìn cuộn giấy da ở trước mặt, thờ dài ngao ngán.

Sakura đã làm đúng theo lời dặn của Kakashi sensei là mang 3 tập tài liệu cho Shikamaru rồi, chỉ còn mỗi việc mang cuộn giấy da này đi đến “đó” là cô không biết phải giải quyết ra sao.

Sakura không muốn đến “đó”. Chấn chấn là vậy. Nhưng cô cũng không thể không hoàn thành nhiệm vụ được.

“Phải làm sao bây giờ?”- Sakura vò đầu bứt tai. Cô chẳng biết mình nên làm cái gì nữa. Bên trong Sakura như có 2 suy nghĩ đối nghịch nhau, cô phân vân không biết nên theo bên nào mới là tốt.

Sakura cứ ngồi đó, im lặng.

5 phút...

10 phút...

30 phút...

.. rất nhiều phút trôi qua....

-Haizzzz!- Sakura ngước lên nhìn đồng hồ. – Đã 11 giờ đêm rồi ư? Lần này phải quyết định thôi.

Sakura đứng dậy, vơ vội chiếc áo khoác len, thẳng tiến tới nhà Sasuke.

“Minh đến là để hoàn thành nhiệm vụ. Còn cậu ấy, mình sẽ không để ý đến nữa. Đưa rồi về vậy thôi.”- Sakura vừa đi vừa tự nói chuyện với bản thân mình.

Đường đến khu nhà tộc Uchiha buổi tối thật âm u kinh khủng. Con đường sâu hun hút, hai bên là 2 hàng cây cổ thụ to, tán lá rậm che kín hết cả bầu trời. Sakura giờ mới hiểu 1 phần lí do tại sao không ai trong làng dám đi con đường này, nhất là vào buổi tối. Ngay cả bản thân cô là 1 ninja, khi đi ở đây còn cảm thấy lạnh hết sống lưng chứ nói gì đến người thường khác.

Sakura đi hết con đường nhỏ, cánh cổng có gia huy Uchiha dần hiện ra trước mắt. Mọi thứ xung quanh vẫn tối đen. Cô bước vào trong, đưa mắt tìm kiếm.

Sakura để ý có 1 hàng cây lớn dọc bức tường mà cô không thể đoán ra cây gì do tối quá. Cuối hàng cây đó, có 1 ngôi nhà duy nhất sáng đèn. Ngôi nhà xây theo kiến trúc cổ, tất cả được làm bằng gỗ, trước cửa treo 2 tấm màn có gia huy Uchiha.

“Chắc chắn là nhà cậu ấy rồi” – Sakura nghĩ, bước thật nhanh đến đó.

Sakura nhẹ nhàng gõ cửa.

Không có tiếng trả lời...

Sakura thử lại 1 lần nữa.

Vẫn không ai đáp lại...

Mất kiên nhẫn, Sakura lên tiếng:

– Sasuke-kun, cậu có ở nhà không? ngay ngắn

– Sakura hả? Vào đi. – Giọng nói từ trong căn nhà vọng ra.

Sakura cười gầy, kéo cửa bước vào. Cô đi từng bước chậm rãi vào căn phòng khách.

“Nó thật lớn!” – Sakura trầm trồ. Cô quan sát mọi thứ, không ngừng ngưỡng mộ ngôi nhà kiên cố của gia tộc nổi tiếng. – “Nhưng, Sasuke ở đâu?”

Sakura đảo mắt tìm kiếm. Cô nhìn thấy ngoài hành lang dài tối tăm, có 1 bóng người cao lớn đang khoanh tay tựa lưng vào tường, con mắt rinnegan hiện lên trong bóng tối, nhìn cô một cách chăm chú.

Bất giác, Sakura cảm thấy hơi sợ hãi. Cô quay đi tránh né ánh nhìn, chân bước thật nhanh đến chiếc bàn ở giữa phòng. Đặt cuốn giấy da xuống ngay ngắn, cô nói:

– Kakashi- sensei bảo mình đưa cậu cái này. Minh về đây.- Rồi cô quay lại, toang bước đi

-Khoang đã.- Sasuke đột ngột lên tiếng.

Sakura dừng lại, nhưng không dám nhìn vào mắt Sasuke

– Cậu hơi lạ đấy, Sakura.

– Minh chẳng có gì lạ cả.

– Có đấy.

– Không! – Sakura nói lớn. Cái hình ảnh hôm gặp Karin lại xuất hiện trong đầu. Cô thấy vô cùng khó chịu.

Sasuke vẫn đứng đó, anh quan sát, thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt

Sakura.

– Nhìn cậu đi.

-.....

– Vì Karin?

-Ka....rin!- Sakura cười nhạt.- Karin hả? Tại sao cậu cứ nhắc đến tên cô ta?

Sakura bật khóc. Mọi điều kìm nén trong lòng bấy lâu như muốn nổ tung. Cô không thể điều khiển được hành động và lời nói của mình nữa.

– Cô ta quan trọng với cậu thế ư? Phải rồi, vì cô ta đặc biệt, cô ta xinh đẹp. Còn mình thì chỉ làm vướng chân cậu thôi. Lẽ ra mình phải nhận ra từ lâu rồi mới phải chứ.

Sakura đưa tay quệt dòng nước mắt lã chã.

– Nhưng... mình là một con bé ngu ngốc. Dù cậu chờ đợi đến bao giờ đến mình nhưng mình vẫn không thể thôi nghĩ đến cậu, nhớ đến cậu. Mình yêu cậu, mình luôn muốn cậu hạnh phúc, Sasuke-kun à!. – Sakura cắn chặt đôi môi – Thế nên, nếu ở bên Karin làm cậu thấy hạnh phúc đến thế, mình sẽ không làm phiền đến cậu nữa....

-....Không bao giờ.- Sakura nói lời cuối cùng rồi bỏ đi. Cô lao nhanh ra khỏi khu nhà Uchiha trong khi nước mắt vẫn không ngừng chảy. Cô cứ tiến mãi về phía trước mà không cần biết mình sẽ đi về đâu...

Tâm hồn Sakura.....

Trái tim Sakura....

.... hoàn toàn chỉ còn lại nỗi đau.

Sakura cứ chạy mãi, chạy mãi cho đến khi hoàn toàn kiệt sức. Cô chống tay vào gốc cây, người như muốn đổ xuống. Nước mắt cạn khô, cô không còn khóc được nữa.

“Kết thúc rồi!”- Sakura nghĩ.

Bỗng...

.. có một hơi thở ấm áp phả vào gáy Sakura.

Rồi có một vòng tay, từ phía sau, ôm chọn lấy cô vào lòng...

Sakura giật mình, cô cố gắng đẩy cánh tay ra, định chạy trốn

– Sakura....đừng như thế nữa.- Tiếng nói vang lên.

Sakura bàng hoàng nhận ra giọng nói quen thuộc đó. ” Sasuke? Là Sasuke-kun sao?”. Người con trai mà cô đã quyết tâm từ bỏ, giờ lại ở ngay đây, ôm cô như thế này. Chuyện này là sao chứ? Tại sao cậu ấy cứ đùa cợt với mình?

– Tại sao, Sasuke-kun? – Sakura nói, buồn bã, run rẩy trong vòng tay người con trai đang xiết chặt mình.

– Tại sao ư?- Sasuke hơi mỉm cười

Luồn tay vào mái tóc hồng, Sasuke cúi xuống

đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của Sakura.

-.... Anh yêu em....

—
– Sasuke-kun!

- Hmm
- Trưa mai em qua ăn cơm với anh nhé.
-
- Sasuke-kunnnnn!
-
- Anh không thích thì thôi, em đi ăn trưa với Naruto vậy.
- Thôi em cứ qua đây đi, đừng đi với tên đàn đay. -_-
- :))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bữa Trưa

- Chào Sasuke-kun!- Sakura tươi cười sau khi Sasuke vừa mở cửa, trên tay xách một túi đồ ăn.
- Hmm.- Sasuke hơi giật đầu.
- Anh lui ra cho em bước vào nhà nào.- Sakura nói.

Sasuke hơi nhấc cánh tay đặt ở cửa lên cao. Sakura luồn qua đó, chui tọt vào nhà. Anh đóng cửa lại, nhìn Sakura rồi lại nhìn xuống đồng hồ ăn ngập ngụa cô vừa để trên bàn. Anh bước vào, vừa đi vừa thắc mắc:

- Em định nấu ăn thật sao?
- Phải rồi Sasuke-kun, em sẽ nấu ăn. Em đã nói với anh đêm qua, lúc chúng ta đi về còn gì. Anh cũng đã đồng ý lúc đó rồi mà.
- Anh tưởng em nói đùa. Nên cũng nói đùa lại vậy thôi.
- Anh hay thật. Thế cái chuyện anh nói yêu em cũng là đùa hả.?

Im lặng..... Sasuke có tính không để ý đến câu hỏi “nhảy cảm” vừa rồi của Sakura. Anh thân nhiên ngồi xuống bàn, nhâm nhi cốc trà, mặt biểu cảm theo kiểu “không quan tâm”. Mặc cho Sakura vẫn đang cố gắng dò hỏi.

- Anh cũng nói đùa là anh yêu em để em không nổi giận lúc đó đúng không?

-.....

- Anh không nói gì, chắc là thừa nhận rồi.
- Em phiền phức quá.- Sasuke chau mày, tay vẫn cầm cốc trà.

Sakura tiu ngriu sau khi nghe Sasuke nói. Cô ngồi xuống, tay ôm đầu gối, quay lưng lại với Sasuke. ” Lại là câu nói đó”- Sakura nghĩ. Cô ghét câu đấy, rất rất ghét, nhất là khi nó lại do Sasuke nói ra vì nó làm cho cô có cảm giác mình như là 1 đứa thừa thãi và vương vãi vậy.

Vừa nghĩ, Sakura không ngừng thờ dài.

Sasuke..... ngồi đó.....

quan sát mọi cử động của Sakura.

“Như trẻ con”- Sasuke lẩm bẩm. Đến giờ phút này anh vẫn chưa hiểu tại sao 1 người lạnh lẽo như anh lại có thể thích một cô gái có tính cách trái ngược mình như Sakura được nữa.

Sasuke chep miệng, đưa cánh tay vươn lên chỗ Sakura, vỗ nhẹ 1 cái lên lưng cô. Anh nói nhỏ:

– “Vụ đó” làthật đấy.- Rồi anh mặt đi chỗ khác, giấu điếm khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ.

Sakura như nuốt hết từng lời Sasuke vừa nói. Cô quay lại.

– Vậy hả, Sasuke-kun?- Sakura lấy hai tay che miệng, cười khúc khích- Thế giờ em phải đi nấu ăn cho Sasuke-kun nhé.- Nói rồi, Sakura bật dậy, tung tăng đi vào bếp, vừa đi vừa nghêu ngao hát .

Chàng trai đang ngồi uống trà mỉm cười nhìn theo.

.....

Trong bếp nhà Uchiha.....

– Uầy, bếp nhà Sasuke ngăn nắp thật đấy – Sakura nhìn căn bếp với một vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ. Đây là lần đầu tiên Sakura đến đây và cô hơi bị sốc khi nhìn thấy mọi thứ.

Nhà bếp của Sasuke vô cùng rộng. Chính giữa của nhà bếp là một bàn ăn lớn. Bên cạnh đó là bàn bếp và chạn bát. Tất cả mọi thứ đều vô cùng sạch sẽ và trật tự. “Sasuke cẩn thận thật đấy”- Sakura trầm trồ, tự cảm thấy mình kém xa Sasuke về mấy khoản này.

“Anh ấy sẽ là một người chồng tốt” – Sakura nghĩ thầm.

Sau vài phút ngạc nhiên, Sakura cuối cùng cũng bắt tay vào nấu nướng. Cô làm mọi thứ rất nhanh. Tiếng xào nấu vang lên. Chả mấy chốc, mùi thức ăn đã tràn ngập trong gian bếp, len lỏi vào phòng khách rồi

....bay vào mũi của Sasuke.

Sasuke không thể ngồi yên được nữa. Cái dạ dày của anh bắt đầu biểu tình ầm ĩ sau khi ngửi thấy mùi đồ ăn. Anh quyết định đi vào bếp. Sakura đang đứng trong đó, không hề để ý đến sự có mặt của anh.

Đứng khép vào cánh cửa, Sasuke lặng lẽ quan sát Sakura.

Cảm giác này....

... nó mới quen thuộc làm sao.

Sasuke lặng đi, kí ức như ùa về.

– Mẹ ơi, con đói rồi.

– Vậy hả? Vậy con ăn cái này đi Sasuke.

– Vâng ạ.

– Thế nào, ngon không con?

– Tuyệt mẹ ơi, mẹ phải mãi nấu cho con ăn đấy nhé .

– Tất nhiên rồi, Sasuke-kun. Nếu con đói, con hãy cứ vào bếp nhé.

“Mẹ ơi!”

Sasuke nhớ đến người mẹ của mình, nhớ đến quá khứ. Hình ảnh của Sakura bây giờ thật giống như mẹ anh hồi đó. Nó làm cho anh có một cảm giác thân quen, ấm áp đến kì lạ. Cái cảm giác mà anh nghĩ đã đánh mất nó từ rất lâu rồi.

Phải rồi. Nó giống như cái cảm giác khi anh có..... 1 gia đình vậy.

“Gia đình ư?”- Sasuke nghĩ, rồi liếc nhìn cô gái tóc hồng đang say sưa trong bếp -” với Sakura?”

...” cũng có thể lắm chứ”- Sasuke khẽ mỉm cười.

Rồi tiếng của Sakura vang lên:

– Chuẩn bị ăn nhé, Sasuke-kun.

– Được thôi.....

...anh cũng đói rồi..

Nhật kí của Sakura.....

Konoha, ngàytháng..... năm.....

Giờ là 2 giờ chiều, mình vừa trở về nhà sau khi ăn trưa ở nhà Sasuke-kun. Mình vẫn chưa tin mình và Sasuke-kun đã trở thành 1 cặp, hi hi.

Mình vẫn ngượng mồm khi xưng hô “anh-em” với Sasuke-kun. Nhưng vì tối hôm qua, anh ấy cứ nhất quyết bắt mình gọi như thế nên đành chấp nhận thôi vậy. Nói thật là mình cũng thích thế. ^^

Anh ấy có hay nói chuyện hơn rồi nhưng vẫn lạnh lùng với mình dã man. Cứ như kiểu không yêu nhau ấy. Mình phải làm gì để anh ấy không lạnh lùng nữa mới được.

À à, mình mới phát hiện ra 1 điều là Sasuke-kun nghiện cà chua nhé. Lúc ngồi ăn với nhau, cứ thấy cà chua ở đâu là anh ấy xử lý ngay, không bỏ sót tí nào luôn ấy. Bao giờ mình phải mua 1 thùng mang sang bên đấy mới được. Chắc anh ấy sẽ thích lắm.

Giờ mình chả muốn xa Sasuke-kun phút nào luôn. Người đâu mà đẹp lại còn đàn ông nữa chứ. Trước anh ấy nhiều gái theo lắm. Nhưng bây giờ anh ấy có mình rồi thì còn con nào theo không nhỉ. Chắc có. Mà có thì mình cũng giết hết. Moahahahaha.

Tối lại được gặp Sasuke-kun rồi, hihi. Anh ấy đồng ý đi ăn thịt nướng với cả lũ mới lạ chứ. Lúc ăn cơm mình rủ đi thì cứ ” anh không đi”, “nhiều chuyện quá” cơ, làm mình lo gần chết. May mà vô mồm mình cao, nịnh nọt mãi cuối cùng cũng được. Mình phục mình quá đi, Shannarooooo!

Tối mặc gì nhỉ?

Haizzzz! Thôi...

Hết từ đề viết rồi, hôm nay viết thể thôi, mai viết tiếp.

...kí tên: Sakura.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Một Vụ Cá Cược.

– Cô oi, cho cháu trước 10 phần thịt ba chỉ nhé. – Chouji hươu hươu cái bát, nói lớn.

Lần nào cũng như lần nào, cứ mỗi lần cả lũ tập trung ở quán thịt nướng này thì y như rằng chủ quán lại lớn. Chouji đích thị là một kẻ cuồng thịt nướng vô độ. Mọi người vẫn chưa đến đông đủ, thế mà cậu ta đã chăm chăm gọi món rồi.

– Chouji, Sakura và Sasuke vẫn chưa đến mà. – Ino khoanh tay trước ngực.

– Kệ chứ, tớ muốn ăn trước, tớ đói lắm rồi.- Chouji vừa nói, vừa hăm hở đón phần thịt từ tay người phục vụ. Rồi nhanh chóng gấp thịt ra đầy vỉ nướng.

– Haizzz!- Ino thở dài, tỏ ra vô cùng bất lực. – Mà mọi người này...- Cô nói tiếp – Liệu Sasuke có chịu đến không thế.?

Tất cả mọi người đều im lặng trước câu hỏi của Ino. Đa phần mọi người đều nghĩ rằng sẽ chẳng có chuyện cái cậu Uchiha đó chịu tụ tập chơi bời ở đây đâu. Cái tính cậu ta, ai mà chả biết cơ chứ! Câu hỏi của Ino thật là thừa thãi quá.

– Chắc chắn Sasuke sẽ đến. – Tiếng nói từ 1 tên tóc vàng vang lên, cắt đôi dòng suy tưởng của mọi người. Naruto tự tin, khẳng định lời nói vừa rồi của mình là hoàn toàn chính xác.

– Sao cậu biết cậu ta sẽ đến hả Naruto? – Kiba đang ngồi ở gần đó, liếc nhìn rồi vặn vẹo hỏi lại.

– Vì chắc chắn Sakura sẽ rủ được cậu ấy.

– Lần này cậu ta sẽ nghe lời Sakura chắc.?

– Tất nhiên ,cậu ấy sẽ nghe lời Sakura đấy. Tớ còn nghĩ các cậu ấy đã có ý gì với nhau rồi cơ. Có khi, họ yêu nhau rồi ấy.

– A HAHHAHAHA!

Tất cả mọi người đều cười phá lên khi nghe thấy câu nói vừa rồi của Naruto.

Ino xoa tay:

– Chuyện đó làm sao có thể xảy ra được. Tính cách Sasuke như thế, cậu ấy làm sao thành đôi với Sakura được. Mà nói đến mới nhớ, mấy hôm trước Sakura nhốt mình trong phòng chắc cũng do cậu ta đó. Nếu yêu nhau làm sao Sakura lại thể được

– Thế cái hôm Sakura rủ được Sasuke đi ăn liên hoan, trong khi tớ rủ cậu ta lại không đi thì sao? Hôm đấy các cậu bảo hiểu cái gì đó thể.- Naruto lèm bèm.

– Bọn tớ chỉ hiểu ra là Sasuke nghe lời và có vẻ quý Sakura hơn chúng ta thôi, chứ có đứa nào nghĩ họ sẽ yêu nhau đâu. Việc cậu ta đồng ý trước lời mời của Sakura chả thể hiện được gì cả. Với lại, bữa tiệc hôm đó cũng là vì cậu ta mà. Nói chung là không thể có chuyện họ cặp kè với nhau bây giờ được.

– Tớ ư tin, chắc chắn họ có gì đó rồi mà. – Naruto hét toáng lên.- Các cậu dám cá không.?

– Làm như tớ sợ ấy ! Cá thì cá. Ai bên phe tớ nào – Ino vừa nói vừa nhìn quanh.

Đa số mọi người đều giơ tay ngoại trừ Shikamaru và Hinata.

– Tớ ủng hộ Naruto-kun. Tớ cũng thấy Sasuke không chỉ quý Sakura bình thường thôi đâu. – Hinata nói.

– Tớ không tham gia mấy cái trò này đâu. – Vừa ngáp, Shikamaru vừa trả lời.

– Thôi được rồi, kệ 2 cậu đấy. – Ino vênh mặt lên với Naruto. -Thế nếu tớ thắng cậu sẽ phải mặc váy đi quanh làng nhé Naruto.

– Ồ, thế còn nếu tớ thắng cậu phải đãi tớ với Hinata ăn ramenбет nhè nhá.

– Nhất trí thôi.

Ino và Naruto nhìn nhau chăm chăm, quyết tâm không thể để thua cuộc được.

– Có chuyện gì mà náo nhiệt thế mọi người.- Sakura bước vào trong quán.

Tất cả quay lại nhìn, khi thấy Sakura xuất hiện.

– Hình như Sasuke không đến hả Sakura?- Ino đắc chí liếc nhìn Naruto. Nhưng rồi cô lại xì mặt luôn sau khi thấy Sasuke bất ngờ bước vào đằng sau Sakura.

Naruto cười khoái chí.

Ino nhìn Naruto, ra hiệu theo kiểu ” tớ vẫn chưa thua đâu” , rồi lại chăm chú quan sát Sakura và Sasuke.

Không chỉ riêng Ino, tất cả mọi người đều để ý đến 2 người đó. 1 phần vì máu tò mò, 1 phần vì cũng muốn thấy Naruto mà mặc váy đi quanh làng nó ra sao.

Mọi người bắt đầu ăn uống.

Sasuke hầu như không nói gì, cũng chả ăn gì. Thấy thế, Sakura gấp đồ ăn cho Sasuke:

– Ăn đi, Sasuke- kun.

– Hm – Sasuke tỏ ra vô cùng hồ hững.

“Yeah” – Ino cười đêu Naruto. – ” Cậu thấy chưa, thái độ cậu ta đâu có quan tâm gì đến Sakura”

Thế nhưng, tuy Sasuke tỏ vẻ như vậy, anh vẫn nhận món đồ ăn từ Sakura.

Đến lượt Naruto cười đêu Ino.

Cứ thế, suốt cả bữa ăn rồi đến khi kết thúc. Naruto và Ino cứ thay phiên uy hiếp tinh thần nhau, nhưng vẫn chưa ai thắng cuộc được.

Cuối cùng, cả hội quyết định bám theo Sasuke và Sakura lúc 2 người đi về.

Sakura và Sasuke lặng lẽ bước đi, cả 2 người đều im lặng, không ai nói với ai câu nào.

Khi chỉ còn cách nhà Sakura vài chục mét, họ mới tách nhau ra. Sasuke rẽ vào một lối nhỏ hướng về phía nhà của mình. Trước khi đi, anh nói với Sakura:

– Về nhé, Sakura!. – Rồi định quay lưng bước đi.

– Khoan đã, Sasuke-kun. – Sakura bỗng gọi Sasuke lại.

Sasuke dừng lại, anh nhìn Sakura thắc mắc:

– Chuyện gì vậy?

– Sasuke-kun không quên cái gì đấy chứ? – Vừa nói, Sakura vừa cúi gằm mặt xuống, 2 má đỏ bừng

Nhìn thấy thái độ của Sakura, Sasuke bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Anh hơi mỉm cười:

– À, có đấy.

Nói rồi, Sasuke tiến lại gần Sakura. Anh đưa bàn tay trái lên giữ gáy Sakura, kéo nhẹ cô về phía mình, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

– Tạm biệt em nhé, Sakura của anh.

Sau đó, Sasuke và Sakura trở về nhà của mình.

—————

Ở 1 bụi cây gần đó, gần chục cái mồm đang há hốc đầy kinh ngạc.

.. Họ yêu nhau thật ư?

.

Tên tóc vàng đứng dậy, cười vang:

– Đi ăn ramen Ino đãi thôi ,Hinata!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhiệm Vụ Mới.

– Thầy gọi em có việc gì sao, Kakashi sensei? – Sakura đẩy cánh cửa văn phòng Hokage, bước vào.

– Ô, Sasuke-kun! – Sakura vô cùng ngạc nhiên khi thấy Sasuke đang ngồi ở chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn làm việc của Kakashi. – Sao anh lại ở đây thế?

– Anh cũng bị ông ta gọi đến. – Sasuke chống 2 tay ở cằm, hơi liếc nhìn về phía Sakura.

– Vậy sao?...

– Này, ta cũng có mặt ở đây đấy nhé.

Kakashi thở dài, nhìn 2 đứa học trò cùng bằng cấp mắt thất vọng:

– Đừng có coi ta như người vô hình vậy chứ.

Vừa nói hết câu, Kakashi đã di chuyển đến chỗ Sakura từ khi nào. Ông gấp quyển sách rồi để nó sau túi sau, ông thì thầm với Sakura:

– Này, ta thấy lạ nha. – Kakashi nhìn trộm Sasuke 1 cái. – Xưng “anh-em” là sao thế Sakura?

Sakura giật mình. Cô cảm thấy thật bối rối, chẳng biết phải trả lời sao trước câu hỏi của Kakashi sensei cả.

Đúng lúc đấy, nhanh như chớp, Sasuke rời khỏi chiếc ghế, xuất hiện giữa ông thầy tóc bạc và Sakura. Anh giữ Sakura sau lưng mình, hơi ngửng đầu lên nhìn Kakashi. Con mắt rinnegan lộ ra.

– Giờ không phải lúc để thầy tò mò đâu thầy Kakashi. Rốt cuộc thầy gọi tôi và Sakura đến là có việc gì?

Nhìn thấy thái độ, cách xưng hô của 2 đứa. Kakashi đủ thông minh để nhận ra mối quan hệ khác thường của cậu trai Uchiha với cô gái nhà Haruno. Ông giơ 2 tay lên như đầu hàng, đôi mắt cười híp lại:

– Ta hiểu mạng mắng rồi. Mà em đừng lấy con mắt đó ra dọa ta chứ, nó nguy hiểm lắm đấy Sasuke.

Rồi Kakashi đứng định tiến lại bàn làm việc của mình, ông ngồi xuống ghế.

– Hôm nay ta gọi là có nhiệm vụ cho 2 đứa đây.

Vừa nói, Kakashi vừa vớ lấy cuộn giấy da màu đỏ trên bàn ném về phía Sasuke.

Sasuke chụp được vô cùng dễ dàng. Anh mở nó ra đọc.

Kakashi giải thích:

– Em cũng nhìn thấy rồi đấy. Cuốn giấy da này là phần còn lại của cuộn giấy Sakura đã đưa em hôm trước. Nhiệm vụ này vô cùng quan trọng với làng chúng ta.

– Sao phải là tôi. Thầy có thể cử người khác đi mà.

– Nói thật là chỉ có em và Naruto mới đủ sức làm nhiệm vụ thế này. Nhưng Naruto đã đi làm nhiệm vụ khác rồi. Nên chỉ còn em thôi. Ta mong đội của em sẽ làm tốt việc này.

– Đội của tôi?

– Phải. -Kakashi nói lớn – Máy người vào đi.

Cánh cửa bật mở, Suigetsu, Karin và Juugo bước vào phòng.

– Chào cậu Sasuke. – Suigetsu giơ tay vẫy vẫy Sasuke.

– Ôi, Sasuke của em.

Vừa thấy Sasuke, Karin định lao vào ôm. Nhưng khi bắt gặp ánh nhìn đầy sát khí của anh, cô ả sợ co rúm, không còn dám lại gần nữa.

Liếc sang bên, thấy Sakura đang bên cạnh Sasuke, Karin giật mình, mặt cô ta nhăn lại, miệng không ngừng làu bàu cái gì đó.

– 1 mình tôi là đủ rồi. Không cần họ đâu.

Sasuke nói với Kakashi sau khi nhìn qua 1 lượt.

– Cậu phủ với chúng tôi quá đấy Sasuke – Suigetsu lắc đầu ngán ngẩm.

– Hmm

-.....Ờ

.

– Thôi nào, thôi nào. – Ông thầy tóc bạc lên tiếng. – Ta biết em có thể làm tốt việc này. Nhưng có thêm người hỗ trợ vẫn tốt hơn đấy. Với lại, họ đã tìm đến ta và hi vọng có thể được làm nhiệm vụ với em. Ta cũng không nỡ từ chối thành ý của họ. Coi như em nể mặt ông thầy này 1 lần đi Sasuke.

Kakashi đưa tay làm ra vẻ cầu xin.

– Thôi được rồi. – Sasuke miễn cưỡng gật đầu.

Sakura đứng đó. Cô nghe được tất cả mọi thứ, . Thế

.....nhưng hoàn toàn không hiểu cái gì.

– Rốt cuộc đó là nhiệm vụ gì? – Sakura lên tiếng.

– À, đó là một nhiệm vụ cấp S, Sakura. – Kakashi ôn tồn – Cái hôm làng ta bị thiên thạch rơi xuống đấy, có 1 nhóm ninja làng mưa đã nhân cơ hội đó ăn cắp tài liệu mật của làng chúng ta. Ta đã thỏa thuận với chúng. Chúng đồng ý trả lại và hẹn chúng ta ở biên giới. Tuy nhiên, ta chắc chắn rằng việc chúng đồng ý đưa lại tài liệu đó là không thể, mà đó chỉ là 1 cái bẫy thôi. Thế nên, nếu không lấy được tài liệu, nhiệm vụ của Sasuke sẽ là

.....thủ tiêu toàn bộ bọn chúng.

” Thủ tiêu ư?” – Sakura nghĩ, rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi:

– Thế nhiệm vụ của em là gì thưa thầy?

– Nhiệm vụ của em là..... đi theo Sasuke đó.

– Cái gì?- Tất cả mọi người đều đồng thanh. Ai cũng tỏ ra vô cùng sốc khi nghe thấy câu nói của ông thầy tóc bạc. Ngay chính bản thân Sakura cũng thấy không tin nổi những gì vừa nghe.

Karin chỉ vào Sakura, bĩu môi:

– Nếu đã là nhiệm vụ về ám sát hay giết chóc thì chỉ cần tụi tôi là đủ, cần gì cô ả tóc hồng này hả ông già Hokage. Cô ta đâu có giỏi mấy việc đó. Với lại, tôi chả ưa cô ta.

– Ta hiểu. Nhưng nên nhớ nhiệm vụ chính vẫn là lấy lại cuốn tài liệu đó. Và ta luôn muốn tránh xảy ra giao tranh. – Kakashi nhìn Sasuke – Mọi người cũng thừa biết các shinobi sợ Sasuke như nào rồi đấy. Họ sẽ chẳng chịu đưa nếu thấy Sasuke đâu. Chính vì thế Sakura sẽ đi cùng lần này.

Ý kiến em thế nào Sasuke?

“Chắc chắn anh ấy sẽ không cho mình theo đâu” – Sakura thở dài.

Rất nhiều lần cô muốn đi cùng anh, nhưng anh toàn bỏ cô ở lại. Cô luôn buồn về điều đó. Nhiều khi cô nghĩ có phải cô không đủ tư cách để sánh vai với anh hay không?

Lần này sẽ cũng như bao lần trước thôi. ...

– Sakura sẽ đi cùng tôi.

Sasuke nói. Không hề do dự. Anh nhìn sang Sakura – người đang nhìn anh không chớp mắt:

– Sakura!

– Anh không để em ở lại một mình nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chúc Ngủ Ngon.

Sakura cho mọi thứ cần thiết vào ba lô. Vừa chuẩn bị cô vừa ngân nga hát...

Chưa bao giờ cô nghĩ sẽ lại được cùng Sasuke đi làm nhiệm vụ như thế này. Nên sau khi anh ấy đồng ý cho cô đi cùng, cô cảm thấy hạnh phúc lắm. Tuy chẳng phải có mỗi 2 người đi với nhau, mà còn đám Suigetsu, Juugo và cô ả lẳng lơ kia nữa

.... nhưng như vậy đối với cô cũng tốt lắm rồi.

Cô chạy như bay xuống cầu thang rồi đi nhanh ra cửa. Cô mở cửa nhà bước ra, mắt vẫn hướng vào phía trong nhà. Cô nói lớn:

– Con đi làm nhiệm vụ ngày tới, chào ba mẹ!

Bụp!

Sakura va vào người của ai đó..... chính xác là ngực của ai đó.

Cô ngước mắt lên nhìn.

– Ô. Sasuke- kun!

Sasuke đứng trước mặt cô. Anh ấy mặc 1 chiếc áo choàng màu đen dài đến đầu gối. Sakura có thể nhìn thấy, bên trong anh mặc 1 chiếc áo xanh đậm có phần cổ áo đặc trưng của Uchiha, khoét rách để lộ phần cơ bắp rắn chắc. 2 cánh tay quấn băng đến khuỷu tay, trên cổ anh vẫn đeo 3 chiếc vòng. Anh không còn quần khăn trên đầu nữa, tóc anh được tỉa ngắn đi đôi chút, mái vẫn để dài nhằm che đi con mắt rinnegan.

Sakura trầm trồ ngưỡng mộ vẻ đẹp của Sasuke, cô hạnh diện vì Sasuke là bạn trai của mình.

– Sao anh lại ở đây? – Sakura hỏi sau khi đã nhìn Sasuke 1 lúc lâu.

– Anh đợi em – Sasuke nói, vẫn lạnh lùng như mọi lần.

– Vậy sao? – Sakura cười. – Giờ chúng ta đi thôi anh.

Cô nhanh nhẩu bước đi trước, Sasuke bước theo sau. Cả 2 nhanh chóng tiến về phía cổng làng.

Khi đến cổng, 3 người còn lại đã có mặt ở đó. Suigetsu vừa nhìn thấy Sasuke thì đã không ngừng lau bầu vì Sasuke để mình chờ quá lâu, còn nhăn nhó kêu khát nước.

Sasuke ném 1 bình nước nhỏ vào tay Suigetsu.

– Đi thôi. – Sasuke nói.

Tất cả cùng bước theo phía sau anh.

Sakura không biết đã đi bao nhiêu xa nữa. Cô chỉ biết rằng cả nhóm đã chạy từ sáng đến giờ không nghỉ.

“xé chiều rồi!” – Sakura nghĩ. Cô cảm thấy mình kiệt sức.

Sasuke hơi quay lại quan sát Sakura. Nhận thấy Sakura đã có vẻ khá mệt mỏi, anh dừng lại:

– Chúng ta dừng ở đây! – Sasuke nhìn về phía ngôi làng nhỏ gần đấy. – Đi kiểm chỗ nghỉ chân thôi

– Sao chúng ta không tiếp tục đi chứ. Tất cả vẫn có thể đi được nữa mà. – Karin kêu lên, rồi nhìn về phía Sakura. Như hiểu ra mọi chuyện, cô ả bắt đầu bõn cọt:

– Cô phiền thật đấy, Sakura!

Sakura hơi cúi đầu xuống. Cô cảm thấy mình hơi có lỗi.

Nếu không phải liên tục tích Chakra, chắc cô sẽ còn có thể tiếp tục. Nhưng cô không thể dừng tích tụ được.

– Không cần gấp, sáng mai chúng ta đi tiếp. – Sasuke nói lớn. – Cần giữ sức cho trận chiến.

Karin không dám nói gì nữa.

Cả nhóm di chuyển về ngôi làng nhỏ. Và tìm thấy một phòng trọ khi mặt trời đã tắt hẳn.

– Quý khách cần mấy phòng?

– Bốn! – Sasuke lên tiếng. Rồi quay lại nhìn cả nhóm. – 2 cậu ở 1 phòng, Suigetsu và Juugo. Karin 1 phòng. Tôi 1 phòng. Và Sakura, em ở 1 phòng.

Tất cả không có phản đối gì. Sakura thầm cảm ơn Sasuke đã hiểu cho cô, rằng cô không thể chung phòng với con mụ Karin kia được.

Cả 5 người trở về phòng.

Sakura mặc bộ đồ ở nhà, bước ra phòng tắm 1 cách thoải mái. Cô chưa kịp ngồi xuống giường thì đã thấy Karin đứng ngay cửa ra vào.

Cô ả đẩy nhẹ gọng kính, nhếch mép cười đều.

– Nếu cô đến để gây sự thì tôi không tiếp.

Karin bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa. Cô ả tiến đến trước mặt Sakura, cười khúc khích:

– Sao cô nỡ đuổi tôi thế, Sakura.

–....

– Mà cô với Sasuke có gì đó thì phải. 2 người đang hẹn hò ư?

–....

–Thôi, tôi cũng chẳng quan tâm. Sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ bỏ cô thôi.

– Cô về đi. – Sakura cảm thấy khó chịu.

– Ô, được thôi. – Karin vừa nói vừa đi ra cửa. Nhưng vẫn chưa chịu ra. Cô ả vẫn cố khiêu khích Sakura:

– Và cô biết lí do sao anh ấy sẽ bỏ cô không, Sakura? Vì tôi đấy. Tôi sẽ làm cho anh ấy hiểu tôi hơn cô nhiều như thế nào. Lúc đấy, cô đừng khóc lóc nhé.

Đến lúc này thì cơn thịnh nộ của Sakura bùng lên thật sự. Cô lao đến chỗ ả tóc đỏ, tung nắm đấm, cô gào lên:

– Câm miệng vào, Karin. Shannarooooooooo!

Rầm!

Karin đã may mắn né được cú đấm như trời giáng của Sakura. Nhưng bức tường đằng sau có vẻ như không chịu nổi. Nó thủng cả 1 mảng lớn, đất đá ngổn ngang dưới chân Sakura. Karin ngồi bên cạnh, sợ xanh mặt.

Nghe thấy tiếng động lớn, tất cả mọi người đều xông đến, kể cả Sasuke. Nhìn thấy cảnh tượng đó, tất cả mọi người đều liếc nhìn Sakura bằng ánh mắt run sợ.

– Đáng sợ thật. – Suigetsu và Juugo đồng thanh. Rồi Suigetsu nhìn Karin. – Cô không mất mạng là may lắm rồi đó, Karin.

Karin không nói lại được câu nào.

Sakura vẫn đứng đó, im lặng.

Sasuke quan sát mọi thứ. Anh hỏi bà chủ quán đang tái mét ở gần đó rằng còn phòng trống không. Bà chủ quán lắc đầu đáp lại.

Sasuke thở dài. Anh tiến đến chỗ Sakura, cầm tay cô. Rồi anh kéo cô đi đến phòng mình, đóng cửa lại.

Sakura ngạc nhiên. Cô nhìn Sasuke, rồi lại nhìn căn phòng. Thắc mắc:

– Sao....

– Hôm nay em ở đây đi. – Sasuke nói.

– Sao thế được, đây là phòng anh mà. – Sakura hoảng hốt.

– Thế em ở cùng Karin nhé?

– Không! – Sakura phản ứng ngay sau khi nghe thấy tên Karin.

Sasuke hơi mỉm cười khi thấy thái độ của Sakura.

– Thế em không còn lựa chọn nào khác, đúng không Sasuke-kun?

– Hmm....

Sakura thôi không nói nữa. Cô ngồi trên giường, nhìn chằm chằm xuống dưới tấm đệm, tự nhiên cảm thấy nóng cô cùng.

Nóng là phải thôi, cô đang ở chung phòng với Sasuke cơ mà. Lại còn “chỉ có 2 người” thôi nữa chứ.

Cô cảm thấy run mà chả hiểu lí do là gì.

Sasuke không để ý gì. Anh bước vào phòng tắm.

Sakura ngồi đó, tim đập nhanh khủng khiếp.... ”Mày bị sao thế, Sakura?”- cô lẩm bẩm trong miệng. 2 tay ép chặt lồng ngực như muốn ngăn qua tim

như chực nhảy bỏ ra ngoài của mình.

Sakura cứ như thế, như thế....

...cho đến khi Sasuke tắm xong và bước ra ngoài.

” Ôi chúa ơi!” – Lần này Sakura như muốn ngất xỉu thật sự. Cô chết lặng khi nhìn thấy Sasuke.

Sasuke bước ra, anh mặc chiếc quần dài màu đen, còn phần trên thì.... anh không mặc gì hết, hơi nước tỏa ra từ da anh. Từng cơ bắp hiện rõ dưới làn da trắng như sữa của Sasuke. Tầm lưng anh rộng, đôi chỗ có một vài vết sẹo mờ do các cuộc chiến để lại. Eo anh hơi nhỏ, nhưng cơ bụng anh thì lại mạnh mẽ vô cùng. Anh đưa tay lên lau đầu, những giọt nước vẫn đọng lại trên cơ thể anh, khiến anh quyến rũ đến kì lạ.

Sakura ngấm nghĩa cơ thể hoàn mỹ đó.... 1 cách công khai. Cô không thể giấu diếm được nữa.

Sakura sững sờ nhìn Sasuke. Tim như chết hẳn chứ không còn đập nhanh như vừa nãy nữa. Lồng ngực cô nóng ran. Từng giọt mồ hôi lấm tấm xuất hiện trên gương mặt xinh xắn của Sakura.

– Em sao vậy? – Sasuke đã ghé sát xuống cạnh cô từ lúc nào.

Sakura hoảng hồn lại.

– Gần quá, gần quá Sasuke-kun!- Cô nhắm tịt mắt, xua tay, cố gắng để không đổ mặt.

Sasuke nghe thấy những gì Sakura nói, anh quay đi, về mặt hơi thất vọng.

– Em ghét ở cạnh anh ư?

– Không phải, em không có ý đó, chẳng qua....

Sakura chưa kịp nói hết câu, Sasuke đã rút lấy 1 chiếc gối trên giường. Anh nằm xuống dưới đất, kê 1 tay lên đầu, nhắm mắt lại. khẽ nói:

– Ngủ ngon, Sakura!

Sakura nhìn Sasuke.

Cô thấy mình ngổ không tả được.

Muốn Sasuke gần mình còn chả được, vậy mà cô còn xua tay đuổi anh ấy. Giờ thì phải làm sao đây.?

Cô cứ nằm mãi thế, quan sát Sasuke. Rồi đột nhiên, cô gọi:

– Sasuke-kun!

Sasuke mở mắt, anh ngước lên.

– Sa... sasuke-kun, anh có thể.....- Sakura lắp bắp.

Sasuke vẫn chờ đợi.

– Anh có thể lên đây nằm cùng em không.? – Cô nhắm mắt, nói thật nhanh.

Sasuke vẫn nằm im.

“Thôi, không được rồi”. Sakura thở hắt, cô từ từ mở mắt.

Đột nhiên....

Sasuke đứng dậy....

bước lên giường....

...nằm cạnh Sakura.

Sakura giật mình.

Cô nhìn Sasuke, Sasuke cũng nhìn lại cô.

Rồi bất giác Sasuke vòng tay, ông chăm lấy cô vào lòng.

Sakura úp mặt vào khuôn ngực vạm vỡ của Sasuke, cảm nhận được sự áp áp từ nơi đó.

Tim lại loạn nhịp 1 lần nữa.

Cô nở 1 nụ cười thật tươi.

“Anh thật ấm áp Sasuke-kun!”

Sasuke biết hết được mọi thứ. Thấy được nhịp đập của trái tim Sakura sát bên cơ thể mình.

Anh ôm cô chặt hơn, hít nhẹ mùi thơm trên tóc cô.

“Ngủ ngon, tình yêu của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Một Buổi Sáng.(Chap Ngắn)

Người ta hay nói rằng, buổi sáng sớm là thời gian đẹp nhất trong ngày.

Đúng là như vậy đấy?

Buổi sáng hôm nay cũng đẹp như thế.

Không khí trong lành tràn ngập mọi nơi.

Ở đâu đó....

Trong 1 căn phòng nhỏ....

Có 2 người vẫn đang ngủ say.

Chàng trai ôm cô gái ở trong lòng, lấy cánh tay của mình làm gối đầu cho cô. Cô gái nhỏ thì nép vào lồng ngực chàng trai, đôi mi cong khép chặt, khuôn mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc.

Họ vẫn cứ ngủ say như thế, nếu không tự nhiên có 1 tên phá đám ngang nhiên chui vào mà không gõ cửa. Hấn oang oang:

– Sasuke, sáng sớm rồi đó, chúng ta phải..... Ế!

Hắn hoảng hốt khi thấy đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ ngon lành.

Sasuke nghe thấy tiếng nói, anh nheo mắt quay sang chỗ kẻ vừa đánh thức mình.

– Xin...xin lỗi nhé, Sasuke! Tôi đâu có nghĩ 2 người ngủ chung 1 giường. – Suigetsu cười gượng gạo, vừa nói hắn vừa bước giật lùi về phía cửa ra vào.

– Tôi chỉ đến thông báo là trời đã sáng rồi thôi.

– Biết rồi. – Sasuke đáp lại cụt lùn.

– Vậy.... tôi đi ra nhá.

Suigetsu đóng cửa nhanh nhất có thể, rồi phi như bay qua dãy hành lang, vừa đi vừa kêu tên Juugo oai oái. Chắc hẳn, hắn định kể về cái vụ hắn vừa thấy đây mà.

Sasuke biết rõ điều đó. Nhưng anh có vẻ chẳng hề bận tâm.

Sasuke quay người lại, thật khê khàng, để không làm cho cô gái nằm bên cạnh anh giật mình thức giấc. Rồi anh lặng im, ngắm nhìn khuôn mặt của Sakura.

Anh nhìn mái tóc cô. Nó thật đặc biệt! Sasuke tự nhiên cảm thấy vui khi nghĩ đến những kỉ niệm mà anh có về mái tóc của Sakura. Cái hờn còn nhỏ và vẫn ở độ 7 đó, cứ mỗi lần lạc nhau, Sasuke luôn tìm thấy Sakura đầu tiên vì màu tóc hồng nổi bật của cô. Nó còn là thứ đập vào mắt anh đầu tiên khi anh tỉnh dậy do bị thương khi làm nhiệm vụ. Và – Sasuke cười tủm tỉm- nó có mùi hoa anh đào nữa chứ.

Anh nhìn mũi cô, cảm thấy nó đáng yêu vô cùng.

Anh nhìn xuống đôi môi. Đôi môi nhỏ nhắn màu hồng nhạt. Thực sự, nó hợp với mái tóc và cái tên của cô vô cùng.

“Dễ thương quá!” – Sasuke nghĩ thầm.

Anh không hiểu nổi lí do vì sao mà đến tận bây giờ anh mới nhận ra là Sakura đẹp đến như thế.

Đôi môi, mái tóc, khuôn mặt... và ngay cả cơ thể này của Sakura...

. anh sẽ không cho phép 1 ai khác động vào.

“Anh ích kỷ lắm Sakura” – Sasuke nhìn Sakura ngủ, ánh mắt anh trở lên vô cùng sắc sảo – ” Thế nên em là của anh thôi”

Bỗng...

Sakura chợt mình rỗi từ từ mở mắt. Cô ngửi thấy mùi thơm toát ra từ cơ thể Sasuke. Vô tình chạm vào eo anh, cô nhận thấy rõ làn da nóng bỏng của anh trên từng đầu ngón tay của mình.

“Giấc mơ này thật tuyệt vời!” – Sakura nghĩ.

“Mà khoan.... là thật mà” – Sakura bừng tỉnh.

Mở to mắt, cô ngược lên nhìn Sasuke, thấy anh đã dậy từ lúc nào.

Sasuke nhìn cô, làm cô thấy vô cùng xấu hổ. Túm chiếc chăn đang đắp ngang người lên, Sakura chùng chãi kín mít. Nói lí nhí:

– Chào buổi sáng, Sasuke-kun!

– Hm – Sasuke ậm ừ đáp lại.

Sakura cứ ở trong chăn 1 lúc lâu sau đó. Cảm thấy bớt ngượng hơn, cô mới hơi hé mắt ra đối diện với Sasuke.

– Anh ngủ trên giường cả buổi tối à?

Sasuke gật đầu.

– Em có làm gì khiến anh không ngủ được không?

Sasuke lắc đầu thay cho câu trả lời.

“May quá!” – Sakura thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ lo mình có hành động gì đó không đúng mà thôi.

– À mà...- Sakura sực nhớ tới điều gì đó. – Em hỏi anh cái này, anh trả lời thật nhé.

Sasuke nhìn cô, đợi chờ câu hỏi.

– Anh... anh...có động vào người em không đấy?

Sasuke khẽ nhếch mép cười khi nghe câu hỏi của Sakura. Anh ngược đầu lên, ra vẻ nghĩ ngợi.

“Ôm cũng là động vào người đúng không?”- Sasuke nghĩ.

Rồi vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, anh khẳng định:

– Chắc là có đấy.

– Cái gì ?

Sakura sốc hoàn toàn. Cô dần mặt ra, đưa 2 tay túm chặt cổ áo như muốn phòng thủ. Cô đẩy người ra sau, dịch dần, dịch dần xa khỏi Sasuke.

Sasuke quan sát hành động của Sakura. Hơi thất vọng.

– Em không muốn anh chạm vào em? – Sasuke thắc mắc.

– Không, ý em không phải như thế. Chỉ là....em quá bất ngờ thôi. Em vẫn chưa quen với việc Sasuke thân thiết với em như thế....”

Nói xong, cô xem phản ứng của Sasuke.

Về mặt anh ấy..... không được vui.

Thấy vậy, Sakura lại khẽ nhích lại gần Sasuke.....

Sasuke không phản ứng.

Sakura lăm bắm tự mắng bản thân. Rồi cô rụt rè ôm lấy eo của Sasuke, nhìn anh bằng 1 ánh mắt vô cùng hối lỗi:

Anh giận em ư, Sasuke-kun? Em xin lỗi.

...Khuôn mặt lúc đó của Sakura, làm cho người có trái tim sắt đá như Sasuke cũng phải mềm lòng.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

– Không sao đâu, Sakura!

Sakura nhoèn miệng cười thật tươi.

– Cảm ơn anh!

Sau đó, Sakura ngồi dậy, nói lớn:

– Mình đi tiếp thôi, Sasuke-kun!

– Juugo!

– Sao thế Suigetsu?

– Sasuke của chúng ta *chấm nước mắt*, đã thành một người “đàn ông”

rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cái Chết

Sau khi rời khỏi phòng trọ. Cả nhóm lại tiếp tục lên đường làm nhiệm vụ của mình.

Họ vượt qua 1 khu rừng.

Suốt cả quãng đường đi có 2 người cứ nhìn chằm chằm vào Sasuke và Sakura không chớp mắt.

Đó chính là Suigetsu và Juugo.

Suigetsu nhớ lại....

Cái cảnh tượng cậu nhìn thấy sáng nay, làm cậu không thể coi thường cô gái tóc hồng kia được nữa.

“Làm cho Sasuke-kun điên đảo được thì cũng không phải loại tầm thường” – Suigetsu xoa xoa cằm, nhận xét. Quả thực là cậu chưa biết nhiều về con người của Sasuke, nhưng cậu có thể khẳng định rằng Sasuke không hề dễ yêu ai. Nói chính xác hơn là chưa từng yêu ai cho đến bây giờ.

“Cô gái đó thú vị thật đấy” – Suigetsu tự lăm bắm rồi phá lên cười.

Đi bên cạnh Suigetsu là Juugo.

Trông có vẻ ít nói thế thôi, chứ Juugo còn tò mò hơn cả tên đi bên cạnh nhiều.

Cậu không ngừng hỏi về vụ việc sáng nay Suigetsu nhìn thấy.

Rồi chăm chú nghe tên tóc trắng nói liến thoăn không ngừng.

Karin đi cuối nhóm. Cô à không nói nhiều như mọi ngày nữa.

Cô à đã nghe chuyện từ Suigetsu, nghe mọi thứ...

Khuôn mặt đanh lại, xiết chặt nắm đấm trong tay, Karin cay cú nhìn Sakura đang đi đằng trước. Cô à nhớ lại vụ hôm qua, nghiêng răng, miệng lẩm bẩm:

“Có ngày ta sẽ giết người, con nhỏ đáng ghét kia”

Còn về phần Sakura, cô cảm thấy mọi ánh mắt như đang đổ dồn về phía mình.

Cô thoáng thờ dài.

Nhưng Sakura cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó quá lâu. Cô hướng mắt về phía người con trai mặc đồ đen bên cạnh. Người con trai có gương mặt đẹp hoàn hảo và vô cùng quyến rũ mà bao nhiêu cô gái mơ ước.

Vâng, người con trai đó, chính là của cô đấy.

Nụ cười hé mở trên môi Sakura

....như một cánh hoa anh đào.

– Đến nơi rồi!

Sasuke đột ngột dừng lại.

Tất cả đều hướng mắt về phía trước.

“Là chỗ này sao?” – Sakura thắc mắc.

Đó là 1 bãi đất rộng, xung quanh được bao bọc bởi toàn cây cối và những tảng đá lớn.

.. 1 nơi khá thuận lợi cho việc lẩn trốn và mai phục.

– Có vẻ bọn người đó đã tính cả rồi đấy chứ – Suigetsu cười khẩy. – Nhìn có vẻ chúng ta khá bất lợi rồi.

Sasuke không nói gì. Anh tập trung quan sát mọi thứ, nghe ngóng thật kĩ càng. Bản thân anh không cho phép mình sót điều gì được.

Bỗng đột nhiên, Sasuke thấy khoảng 7 cái bóng đang tiến gần đến bãi đất từ khu rừng trước mắt.

Khi chúng đã tới gần hơn, anh nhận thấy chúng đều đeo băng trán có kí hiệu làng mưa nhưng bị gạch đi. Trên tay tên đi thứ 2 có cầm cuốn giấy da màu đỏ vẫn nguyên phong ấn, có kí hiệu làng lá.

“Hóa ra cũng chỉ là nukein?” – Sasuke nghĩ thầm.

Khi đã cảm thấy mọi thứ đã ổn, Sasuke quay ra nhìn Sakura. Anh gật đầu.

Sakura gật lại. Cô đứng ngay ngắn dậy. Nói dứt khoát:

– Đến nhiệm vụ của em rồi.

– Hãy cẩn thận. – Sasuke đáp lại.

– Vâng.

Sakura cảm thấy vui khi Sasuke quan tâm cô như thế.

Sau khi cả nhóm đã rời tìm chỗ thích hợp, Sakura mới chậm rãi bước ra.

Cô tiến đến giữa bãi đất trống, đối diện với bọn ninja.

– 1 đưa con gái ư?- 1 tên trong số chúng lên tiếng.

– Bọn Konoha coi thường chúng ta quá!- Lại 1 tên nữa tiếp lời.

Tất cả bọn chúng đều nhìn Sakura bằng con mắt..... khinh thường.

Và đối với Sakura, nó chẳng khác gì si nhục cô. Cô nén cơn tức, nói bằng giọng hòa nhã nhất có thể:

– Tôi được ngài Hokage cử đến thương lượng.

– Thương lượng cái gì?- Tên có vẻ bậm trợn nhất hỏi lên tiếng.

– Tất nhiên là để lấy lại quyền trục.

– Nếu ta đưa thì được gì?

– Các người lấy cắp tài liệu mật của chúng tôi, đó là 1 tội cực nặng, phải xử chết. Nhưng nếu các người tự nguyện trả lại, chúng tôi sẽ tha mạng cho các người.

– Tha mạng...? – Chúng cười ồ lên – Ta đâu cần các người phải tha mạng. Mà với sức của 1 con oắt như người thì cũng chả đủ để giải nguy cho bọn ta đâu.

Rồi cuộc nói chuyện cứ thế tiếp tục.

Trong khi đó, ở đằng sau 1 phiên đá lớn. Nhóm của Sasuke cũng đang theo dõi cuộc nói chuyện 1 cách sát sao.

-Đến lượt cô đây? – Sasuke ra lệnh.

Cô ả tóc đỏ lấy làm hậm hực. Mặt cô ta nhăn lại, hờn dỗi:

– Chỉ những lúc thế này anh mới nhớ tới em thôi hả?

Rồi Karin liếc nhìn bọn ninja bạt nhăn, nói liền thoăn:

– Có đến 5 tên cỡ jounin đấy, chakra của chúng rất mạnh. Còn 2 tên còn lại đứng cuối cùng kia chắc là chunin thôi, không đáng ngại lắm. Tuy nhiên, vẫn nên chú ý đấy.

– Thế thôi hả? Tốt quá còn gì. – 1 tràng cười vang lên -Lâu rồi tôi chưa đánh đấm. Quả này chiến đã tay luôn. – Suigetsu từ đâu nhảy bổ lên bám vào vai Sasuke.

– Ô, kì lạ thật...-Karin bỗng thốt lên, rồi đẩy nhẹ cặp kính.

Sasuke nghe vậy thì thoáng giật mình, anh hỏi:

– Có chuyện gì?

– Chỉ có 7 tên ninja thôi, mà tại sao có đến 8 luồng chakra?

– Luồng chakra còn lại cô cảm nhận được nó ở đâu? – Sasuke nói lớn, anh trở lên mặt bình tĩnh

– Thì... nó quanh sau lưng cô ta đó. – Karin vừa nói vừa chỉ tay vào Sakura.

”Quanh lưng Sakura ư?”

– Chết tiệt....

Sasuke lao nhanh đến chỗ Sakura đang đứng. Vừa xông ra, anh vừa rút thanh Kusanagi rồi chuyển chidori vào nó. Anh hét:

– Đứng yên Sakura!

Sakura nghe tiếng Sasuke đằng sau, cô quay lại. Thấy Sasuke lao nhanh đến chỗ mình với 1 tốc độ kinh hoàng.

– Sasuke-kun!

Xoẹt!

Sasuke cầm thẳng thanh Kusanagi xuống đất, ngay đằng sau Sakura.

Máu tóe lên lên từ thân thanh kiếm, bắn đầy lên khuôn mặt của Sasuke.Anh mỉm cười thỏa mãn.

– Cái gì vậy Sasuke-kun, tai sau trên thanh kiếm lại có máu?– Sakura hốt hoảng khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Sasuke chưa kịp giải thích thì có 1 làn khói tụ lại chỗ có máu của thanh Kusanagi. Làn khói đó cứ dần đặc lại cho đến khi hiện hẳn nguyên hình.

Đó là 1 tên batac nhả làn mưa. Hắn đã bị thanh Kusanagi giết chết.

– Hắn tàng hình. – Sasuke đứng dậy, nói với Sakura. – Và định giết em.

Rồi sau đó....

Ném con mắt đầy tà khí đến 7 tên ninja còn lại. Sasuke nói to, đủ để 3 người còn lại trong nhóm nghe thấy:

– Không thương lượng gì nữa. Xử chúng thôi.

– Ha ha! Cuối cùng cũng bắt đầu rồi! – Suigetsu hí hửng. Cùng Juugo và Karin lao tới.

Cuộc chiến bắt đầu nổ ra.

Đa phần tất cả bọn chúng đều nhằm vào Sasuke vì sức mạnh khủng khiếp của anh. Những tên còn lại thì chia nhau ra để đối phó với 4 người là Sakura, Suigetsu, Juugo và Karin.

Đúng như lời Karin nói, chúng chẳng đơn giản tí nào. Chakra của chúng tuy không mạnh, nhưng cực kì kì quái.

Tên thì biến được thành dạng khác, tên thì phóng được gai từ khắp cơ thể, tên thì kéo dẫn được mọi bộ phận trên cơ thể....

Đặc biệt, 1 trong 3 tên đấu với Sasuke- tên cầm cuốn giấy da, là nguy hiểm hơn hẳn.

Hắn dùng chính chakra của bản thân để truyền vào bàn tay mình. Bàn tay đó cứ chạm vào đâu, thì chỗ đó đều bất động trong giây lát rồi hóa thành tro bụi.

Hắn toan chạm vào Sasuke, nhưng Sasuke đã dùng thể thuật đã vắng hẳn ra xa, văng cả cuốn giấy.

– Khi thật! – Hắn lồm cồm bò dậy, run rẩy. – Tên khốn kia làm nát lục phủ ngũ tạng của ta rồi.

Hắn định chạy ra chỗ Sasuke thì bỗng đột nhiên bắt gặp ngay Karin và Sakura đang chiến đấu ở ngay đó. Và cả 2 có vẻ như không hề biết hắn đang ở ngay gần mình.

– Mà khoan...- Hắn dừng lại

– Giết bọn râu ria này trước đã nhĩ? – Hắn cười ranh mãnh, rồi lao tới chỗ Karin.

Khi Karin biết mình bị tấn công từ sau thì hắn đã ở gần sát. Cô ả lúng túng cực độ.

Nhìn thấy Sakura đang ở ngay gần đó, cộng thêm sự thù hận trong lòng.

Cô ả đã lòi Sakura tới....

... rồi lấy Sakura làm vật thế mạng cho mình.

Hắn đã tới nơi và tấn công vào Sakura....

Sakura gần như đã chết.....

nếu Sasuke không đến đó kịp thời.

Sasuke lấy thân mình che chắn cho Sakura. Bàn tay tên batac nhả xướt nhẹ qua lưng anh.

Tức giận, batac Mangekyou Sharingan lên, Sasuke nhìn vào tất cả 7 tên batac nhả:

– Amaterasu!

Ngon lửa đen hiện ra, thiêu cháy cả 7 ninja batac nhả trong chớp mắt.

– Kết thúc rồi.

Nhặt cuộn giấy da lên, Sasuke bước đến chỗ Sakura. Bỗng đột nhiên, anh cảm thấy cơ thể mình đau nhói. Anh khụy xuống, chân không đứng vững được nữa.

Thấy Sasuke như vậy, tất cả mọi người đều chạy đến.

– Anh sao thế Sasuke-kun? – Sakura đỡ lấy vai của Sasuke.

– Cơ thể anh.

Một dòng máu trào ra từ trong miệng Sasuke.

Đau đớn!

2 hàng nước mắt Sakura chảy ra, cô không giữ được bình tĩnh nữa:

– Đừng, đừng như thế Sasuke-kun? – Cô hoang mang, lấy tay không ngừng lau máu trên miệng Sasuke. – Đừng dọa em mà.

– Tên nukenin đó. hấn. đã chạm vào anh. – Sasuke nặng nhọc nói trong đau đớn- Chakra của hấn.hủy hoại mọi thứ.khi. hấn chạm vào.

Sakura khóc nức. Cô đặt Sasuke xuống, cố gắng dùng y thuật vào người anh.

– Em không để điều đó xảy ra đâu. Không bao giờ.

Nhìn thấy Sasuke.

Karin xông đến.

Cô ả chìa cánh tay mình ra trước mắt Sasuke, khẩn khoản cầu xin trong sợ hãi:

– Sasuke, cắn vào tay em.

Bốp!

Sasuke dùng hết sức lực còn lại của mình đánh Karin, khiến cho cô ta văng ra. Nhìn Karin bằng đôi mắt đầy căm hận, Sasuke nói:

– Ngươi, ngươi. là 1 đứa đàn bà độc ác. Ngươi định. giết Sakuracủa ta ư? Ta. cắn. hận ngươi. Cút đi. Nếu không. ta sẽ băm vằm ngươi.ra đây.

Một dòng máu lại trào ra từ miệng Sasuke 1 lần nữa.

Anh nhắm mắt.

không còn biết gì nữa.

Sakura gào lên tuyệt vọng. Cô vẫn không ngừng dùng y thuật lên sasuke. Cô làm mọi thứ, tất cả mọi thứ cô biết.

Nhưng.

Sasuke.

trái tim anh ấy.

đã không còn đập nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Rồi Chúng Ta Sẽ Gặp Lại.

“Đừng bỏ em ở lại...”

em xin anh...

đừng bỏ rơi em

Chúng ta mới chỉ tìm được nhau...

thời gian chúng ta bên nhau quá ngắn ngủi...

Anh đi rồi...

em biết sống làm sao.....

Thiếu anh...

em cũng không muốn tồn tại nữa.....”

Ôm Sasuke trong tay, Sakura như người mất hồn.

Cô không còn nước mắt để khóc nữa.

Tất cả nhìn Sakura ái ngại.

– Cậu ấy đã đi rồi. Hãy để cậu ấy được thanh thản ra đi.

– Không. Các người nói dối. – Sakura phủ nhận.

Run rẩy đưa cánh tay vuốt mái tóc Sasuke, Sakura nhìn khuôn mặt anh cười dịu dàng:

– Anh chỉ ngủ thôi, đúng không?

– Sakura, cô.....

– Các người im đi.

Nhìn cảnh tượng đó, Suigetsu khẽ thờ dài.

– Không còn cách nào khác nữa rồi. – Suigetsu nói, huych nhẹ cánh tay Juugo. Rồi cả 2 bước đến, cố gắng tách Sakura ra khỏi Sasuke.

Sakura sợ hãi, cô chống trả lại bằng được. Tình yêu cô dành cho Sasuke quá lớn, nó khiến cô không thể chấp nhận được rằng người mà cô yêu sẽ không còn sống nữa. Đối với Sakura, việc Sasuke nằm ở đây, nó chỉ là 1 giấc ngủ hoặc cùng lắm là 1 trò đùa mà thôi.

Đừng hòng 1 ai có thể tách cô ra khỏi Sasuke.

Rút thanh kunai từ túi ra, Sakura hét lớn:

– Các người cứ mang anh ấy đi đi, tôi sẽ chết rồi đi theo anh ấy.

– Dừng tay lại – giọng nói vang lên phía sau lưng Sakura.- Đừng làm chuyện dại dột đó.

Sakura giật mình, quay lại.

Đó là 1 người con trai, khoảng 20 tuổi. Anh ta mặc bộ sashinuki hakama màu xám bạc, trên cổ đeo 1 sợi dây đen tuyền. Mái tóc nâu đỏ hơi quăn, ôm sát gương mặt thanh tú.

Thực sự, trông anh ta rất đẹp

như một vị thần vậy.

Nhẹ nhàng bước tới, anh ta tiến thẳng đến chỗ Sasuke.

Đưa bàn tay áp sát vào ngực trái của Sasuke, anh ta nhắm mắt lại.

– Là ma huyết thuật sao.? – Mờ mắt ra, anh ta nói

Sakura tròn mắt vì ngạc nhiên .

Anh ta nhìn Sakura, bắt giác chú ý đặc biệt tới mái tóc hồng của cô.

” Mái tóc đó.”

“Ra là vậy.”

Nở 1 nụ cười, anh ta hỏi lớn:

– Có phải người này bị 1 người thuộc làng mưa tấn công không?

– Đúng thế – Suigetsu nhanh nhẩu trả lời.- Đó là 1 tên nukenin có chakra rất quái dị.

– Vậy thì tốt rồi. Anh ta.chưa chết đâu.

– Cái gì? – Tất cả đều đồng thanh.

– Tôi nói anh ta vẫn chưa chết. Anh ta bị trúng ma huyết thuật. Đây là loại thuật chỉ có duy nhất 1 người của làng mưa dùng thôi. Tôi đã từng chữa 1 người cũng như thế này. Thuật này làm chakra xâm nhập vào cơ thể đối phương, làm mọi cơ quan tê liệt và dừng hoạt động, sau đó sẽ biến chúng thành tro bụi. Nếu muộn chút nữa, người này sẽ tan thành tro bụi.

– Anh... anh ấy.. còn sống ư? – Sakura hỏi lại, đợi chờ câu trả lời từ người con trai lạ mặt.

– Đúng rồi.

Ồi!- Sakura quăng thanh kunai trên tay xuống, cô chạy đến chỗ Sasuke đang nằm, nhìn người con trai mà cầu xin: – Hãy chữa cho anh ấy, tôi xin anh. Chỉ cần anh cứu sống anh ấy, anh muốn gì tôi cũng sẽ làm.

– Muốn gì cũng được ư? – Anh ta nháy mắt với Sakura- Cô nhớ đấy nhé.

Anh ta ngồi ngay ngắn lại.

– Tôi sẽ cứu người này.

anh ta đưa 1 viên thuốc vào miệng Sasuke, đồng thời dùng tay chạm tay lên ngực anh. 1 luồng ánh sáng màu vàng nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay anh ta , rồi chính luồng ánh sáng ấy, ngấm vào cơ thể Sasuke.

Cứ như thế, 15 phút trôi qua.

Người con trai đó cứ lặp lại như vậy.

Sakura ngồi bên cạnh, lo lắng. Cô không ngừng quan sát, mồ hôi chảy dài, ướt đầm trên trán.

Đột nhiên, người con trai đó dừng ta lại:

– Tìm anh ta, đập trở lại rồi đó.

Sakura tiến tới kiểm tra....

Đúng là như vậy.. tuy yếu ớt, nhưng trái tim của Sasuke đã đập lại rồi.

Quệt dòng nước mắt lăn dài, Sakura cười trong vui sướng.

– Cảm ơn anh! -Sakura nói, vẫn không ngừng khóc.

– Tôi đưa cô 3 viên thuốc này. Cô hãy cho anh ta uống nhé. Hiện giờ chỉ có tìm anh ta là ổn thôi. Chakra của tên ninja kia vẫn còn rất nhiều trong cơ thể anh ấy.

– Vâng, thực sự tôi không biết phải báo đáp anh như thế nào đây. Anh muốn tôi làm gì?

Người con trai đó đứng dậy. Anh ta xua tay:

– Giờ tôi chưa cần gì hết, Sakura.

– Vậy ư? – Sakura cúi đầu. Nhưng cô bỗng nhận ra 1 điều gì đó. – Mà sao anh biết tên tôi. Tôi còn chưa nói mà.

Người con trai đó lững thững bước đi. Nói vọng lại:

– Bí mật, rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi. Tạm biệt Sakura!

Sakura nhìn theo bóng người con trai đó cho đến khi khuất hẳn. Trong đầu cô vẫn không khỏi thắc mắc lí do vì sao, người đó lại biết tên cô. Mà nói đến tên, cô còn chưa biết tên anh ta là gì nữa.

“Dù sao cũng cảm ơn” – Sakura khẽ nói.

Rồi cô quay lại đầu lại, nhìn Sasuke.

– Chúng ta phải đưa Sasuke đến một nơi khác” – Cô nói với tất cả mọi người.

Không ai phản đối ý kiến của Sakura cả.

Juugo cõng Sasuke trên vai, còn lại tất cả thì đi xung quanh anh.

K huôn mặt Sasuke đã bắt đầu hồng hào trở lại. Sakura không còn cảm thấy lo lắng nữa.

Chỉ mới đây thôi,

cô đã tưởng rằng sẽ mất anh mãi mãi.....

“Em nhất định sẽ làm anh khỏe lại, Sasuke-kun!

và...

.. thật may vì anh vẫn ở lại bên em!”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tỉnh Dậy

Đã 3 ngày trôi qua rồi.

Sakura nặng nhọc đưa bàn tay lên, gạt những giọt mồ hôi vương đầy trên trán.

“Tại sao?” – Trong đầu Sakura, những câu hỏi bắt đầu hiện lên – “Tại sao 3 hôm rồi mà anh ấy vẫn chưa tỉnh lại.”

Ngay sau trận chiến hôm đó, khi được người con trai lạ mặt kia ra tay giúp đỡ, Sakura đã khẩn trương đưa Sasuke đến nhà trọ này.

Suốt từ lúc đó đến nay, cô ăn rất ít và hầu như.... không hề ngủ.... 1 chút nào cả.

Mệt mỏi lắm chứ.....

Tuy nhiên, cô quan tâm đến sức khỏe của Sasuke hơn là bản thân mình bây giờ.

Mấy viên thuốc người con trai đã cứu Sasuke đưa cho cô.....

. cô đã cho anh ấy uống.

Loại thuốc đó như có tác dụng tách chakra của tên kia ra khỏi cơ thể Sasuke thì phải.

Cứ mỗi lần uống, cơ thể anh ấy lại thoát ra 1 làn khói xám lạ lùng....

và nó còn làm anh ấy đau đớn nữa...

. vô cùng đau đớn..

Sasuke luôn gồng căng cơ thể mình dù đang hôn mê. Mồ hôi trán anh chảy đầm đìa, cơ mặt nhả lại.

“Anh ấy cần một điểm tựa nào đó” – Sakura nghĩ. Rồi cô đưa vội cánh tay mình ra, để Sasuke có thể nắm lấy nó. Lực xiết mạnh ghê gớm. Tay Sakura chẳng chịt vết bầm tím sau mỗi lần con đau tìm đến Sasuke.

Sakura nhìn cánh tay mình, cô tắc lưỡi:

– Chả sao....

– Có vẻ như cô ngốc thật. Gu bạn gái của cậu ta lạ thiệt đó nhá...

Suigetsu đã đứng ngoài cửa từ lúc nào. Cậu ta khoanh tay, môi hơi cong lên để lộ nguyên hàm răng nhọn hoắt.

– Cậu bảo tôi thế là ý gì? – Sakura đưa ánh mắt ngờ vực lên nhìn Suigetsu.

– Tôi chả có ý gì. Nhưng cô nhìn tay mình đi. – Suigetsu hất mặt về phía Sakura – Chỉ có kẻ ngốc mới làm bị thương chính mình như thế.

– Chắc tôi ngốc thật....

– Ồ há.

– Nhưng khi thấy Sasuke như thế, tôi muốn làm gì đó. Chỉ ít cũng là san sẻ nỗi đau với anh ấy.... Mà Suigetsu này.....,

– Gì vậy?

– tôi hỏi cậu một việc được không?

– cô nói đi.

– Cái hỏi Sasuke chưa về làng, lúc Taka đi với nhau, anh ấy nhắc gì đến tôi không?

– Không hề – Suigetsu nhún vai – Anh ta hỏi đó như 1 con quái vật vậy. Thậm chí, anh ta còn nổi điên khi có ai nhắc đến tên cô hay tên mặt có râu tên Naruto cơ.

– Vậy... vậy à? – Sakura cup mắt xuống.

– Nhưng giờ Sasuke khác rồi. – Suigetsu nhe răng cười.

Rồi rút 1 bình nước từ thắt lưng, vừa hút nước Suigetsu vừa lững thững bước ra, trước khi đi còn thông báo:

– Tôi dẫn 1 người đến đây, có gì thì nói chuyện với nhau đi nhé.

– Ai cơ? – Sakura hỏi lại.

Tui nhiên, Suigetsu đã đi khỏi đó rồi.

Thay vào đó, có tiếng gõ cửa vang lên. Sakura đứng lên, bước ra mở.

Một mái tóc đỏ đập vào mắt Sakura.

Karin đứng đó, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Nhận thấy đó là Karin, Sakura quay lưng đi, toan đóng cánh cửa.

Thì bỗng bị tay Karin giữ lại.

Cô ả tỏ ra vô cùng sợ sệt.

– Xin cô đừng đóng cửa.

Sakura tức tối ra mặt, cô nói như gằn lên từng chữ:

– Tôi không muốn nói chuyện với cô.

– Hãy nghe tôi nói đi mà.

– Cô còn nói nữa là tôi đâm cô nữa đấy.

– Cô muốn đâm thì đâm đi.... – Karin nhắm tịt mắt lại, nói lớn.

Thái độ đó của cô ả làm cho Sakura ngạc nhiên vô cùng. Cô bình tĩnh lại, thôi không đóng cửa nữa, đứng yên đối diện với Karin.

– Cô nói đi. – Sakura hạ giọng xuống.

– Tôi... yêu Sasuke!

“Cô ta mất trí thật rồi”

Sakura không muốn nghe nữa. Nhưng 1 câu nói nữa lại cất lên:

– Nhưng tôi biết Sasuke có tình cảm với cô.

Sakura thôi không bước tiếp nữa.

Karin nói liền 1 mạch;

– Tôi không muốn chấp nhận điều đó nên tôi căm ghét cô, muốn cô biến mất. Nhưng hôm ở trận đánh nhau kia, thực sự tôi rất rối trí. Cộng với việc ghét cô nên tôi đã đẩy cô ra đỡ thay cho mình. Tôi đã bị trừng phạt cho hành động đó... Giờ Sasuke coi tôi không khác gì kẻ thù vậy.

Vừa nói, Karin khẽ rớm nước mắt.

Sakura bỗng cảm thấy cô ta thật tội nghiệp vô cùng.

– Vậy cô muốn gì?

– Tôi không muốn gì. – Karin lắc đầu. – Tôi chỉ đến để xin lỗi cô. Và mong cô hãy nói hộ với Sasuke là tôi xin lỗi anh ấy.

Sakura thở dài. – Thôi được. – Rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Có lẽ.....

.cô sẽ nói điều này với Sasuke sau khi anh ấy tỉnh lại.

Quay trở lại bên giường, Sakura ngồi xuống đất, khoanh tay gối đầu ở 1 bên mép.

“Đến lúc anh nên dậy rồi đó” – Cô nhìn khuôn mặt Sasuke.

Rồi mí mắt cô nặng trĩu....

khép dần, khép dần....

...rồi chìm sâu vào giấc ngủ

Sakura, cô ấy đã quá mệt mỏi rồi!

Trong tiềm thức Sasuke....

– Mình chết chưa?.....

Sasuke thấy mình như rơi vào 1 khoảng không vô định. Xung quanh, không có một thứ gì hay 1 ai hết.

Anh đi lang thang trong khoảng không đó.

Đi mãi....

Cho đến khi nhìn thấy một bóng người phía trước.

Sasuke tiến về phía người đó, trong lòng thoáng chút tò mò.

Và người đó... cũng tiến lại phía anh.

Họ cứ bước lại gần nhau, cho đến khi Sasuke có thể nhìn rõ mọi thứ.

Một chàng trai, mặt áo choàng dài. Đôi mắt màu đen, có 2 vết hằn bên cạnh mũi. Làn da trắng, tóc để dài cuộn đuôi chim.....

– ITACHI!

Sasuke hét lên khi nhận ra người lạ mặt đó.

Đó đúng là Itachi.

Nhưng tại sao anh ấy lại có mặt ở đây???

Ngước cặp mắt hiền lành lên nhìn Sasuke, Itachi cười nói:

– Chúng ta lại gặp nhau rồi, em trai.

Sasuke nhìn Itachi chăm chú rồi thốt nên:

– Sao anh lại ở đây? Mà đây là chỗ nào?

– Đây là tâm trí em, thằng nhóc ngờ nghệch ạ! – Itachi châm chọc cậu em trai mình.

– Hm! – Sasuke cau mặt lại. Itachi vẫn coi cậu như 1 đứa trẻ con, và cậu không thích thế.

– Dường như em đang hôm mê, hay ngất xỉu gì đó đúng không? – Itachi dò hỏi.

– Có lẽ thế....

2 người im lặng 1 lúc.

– Thế em thế nào rồi? – Itachi cất tiếng hỏi

– Em ổn.

– Vậy... việc phá hủy làng mà em định....

– Em không làm việc đó nữa. – Sasuke cắt ngang câu nói của Itachi. – Em quay về đó rồi. Em sẽ bảo vệ nó.

Một nụ cười hé nở trên môi Itachi.

– Tốt lắm, em trai ta... anh tự hào vì em, Sasuke!

Sasuke cũng bất giác mỉm cười.

Nụ cười đầu tiên mà 2 anh em dành cho nhau sau bao nhiêu xa cách và thù hận.

– Có lẽ, anh phải đi thôi.

Itachi hơi quay người, chuẩn bị bước.

– Đợi đã, em muốn hỏi...

Cốp!

Ngón tay Itachi cụp vào trán Sasuke.

– Để lần sau nhé, chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp lại.

Rồi Itachi cất bước, biến mất trong khoảng không gian rộng lớn.

Sasuke đứng đó, ngăn người ra.

Anh sờ nhẹ trán mình rồi nói:

– Đúng là bản tính không thể thay đổi mà. Nhưng... – Xoa xoa trán, Sasuke nói tiếp – Lần này đau phết đấy.

Đêm hôm đó....

đêm thứ 3 sau khi Sasuke ngất đi...

anh tỉnh dậy.

Nhìn thấy Sakura ngủ ngon lành bên mép giường. ...

Anh cười.

Rất cẩn thận. ...

Anh bế Sakura lên chiếc giường.

Rồi hôn nhẹ lên bàn tay cô ấy. ...

– Đến lúc em nghỉ ngơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Anh Sẽ Tha Thứ, Vì Em.

(p/s: Hãy tin tưởng vào Sasuke và Sakura của chúng ta dù có chuyện gì xảy ra)

“Thật dễ chịu quá”

Cô kunoichi cuộn chặt chiếc chăn lại, rồi rúc đầu vào bên trong. Mặc cho mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu.

“Suốt mấy ngày hôm nay lo cho Sasuke, đến bây giờ mới ngủ được một giấc thật ngon. .. thích quá”

Cô cười hì hì trên chiếc giường ấm áp. Mắt vẫn chưa chịu mở ra.

Nhưng bỗng cô nhớ ra cái gì đó. ...

Giật mình. ...

Sakura bật dậy. ...

“Giường thì mình nằm đây. Thế Sasuke-kun đâu?”

– Em tìm cái gì? – Tiếng nói của Sasuke vọng lên.

Sakura hướng mắt về nơi có tiếng nói. ...

Sasuke đang ngồi trên 1 chiếc ghế lớn tại góc tường. Anh khoác 1 chiếc áo choàng hồ trên vai. Cơ thể thả lỏng, anh dựa lưng vào ghế. Ánh nắng xuyên qua khe cửa, rọi 1 vài tia xuống khuôn mặt lạnh như băng của Sasuke.

– Anh đã tỉnh từ khi nào? – Sakura lồm cồm bò ra mép giường phía chỗ Sasuke.

– Từ tối qua.

– Anh cảm thấy trong người sao rồi? – Sakura bước xuống khỏi giường, đếm chỗ Sasuke.

– Trừ vai phải ra, còn đâu anh ổn.

– Để em xem nào.

Nghe Sakura nói, Sasuke tuột chiếc áo khoác ra khỏi người mình, anh cúi bên vai phải của chiếc áo mình đang mặc, rồi xoay lưng về phía Sakura. Chờ cô chữa trị cho mình.

Im lặng.

Không phản ứng.

Không động tĩnh.

Hết kiên nhẫn, Sasuke quay đầu lại xem có chuyện gì xảy ra. Thì anh bắt ngay ánh mắt Sakura đang chăm chăm nhìn vào tấm lưng trần của mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

– Hm – Sasuke háng giọng, cố tình để Sakura thôi không như thế nữa.

Cô bừng tỉnh... sau khi chết chìm vì lưng của Sasuke.

” Khi thật” – Sakura vỗ vỗ vào má mình – ” Tại sao lần nào thấy cơ thể anh ấy mày cũng thế này hả Sakura? Mất mặt quá!”

Rồi cô nhòe miệng cười.

– Em đang suy nghĩ 1 số chuyện – Sakura chữa thẹn – Giờ em bắt đầu đây.

Vừa nói, Sakura vừa xắn tay áo lên, vận chakra vào 2 lòng bàn tay. Cô đưa tay mình đến chỗ bị thương của Sasuke.

Vô tình... Sasuke nhìn thấy hết tất cả đồng vết bầm tím trên tay Sakura.

Nhanh như cắt, Sasuke chụp lấy cổ tay của Sakura. Anh lừ mắt, khuôn mặt tỏ ra vô cùng tức giận.

– Cái gì đây.?

– Ý anh là mấy vết bầm đó.

– Phải.

– Anh đừng bận tâm đến chúng.

– Ai làm em bị như thế này.?

Sasuke cố gắng điều tra nguyên nhân gây ra mấy vết bầm cho Sakura mặc dù cô đã từ chối trả lời không biết bao nhiêu lần.

Cô phải nói làm sao đây?

– Nói đi, Sakura. – Sasuke nắm chặt lấy tay cầm của chiếc ghế, kim chế để không phải hét lên.

Anh khó chịu.

Vô cùng.

Lí do gì mà cô không thể nói với anh được chứ?

Nhìn khuôn mặt tím đi vì tức của Sasuke, biết mình không thể giấu được nữa, Sakura thờ dãi.

– Do anh đấy.

– D..do anh?

Bàn tay đang nắm chặt cánh tay Sakura của Sasuke bỗng buông thõng xuống. Anh cúi đầu xuống, ánh mắt thần thờ.

“Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

“Làm bị thương cô ấy ư?”

– Sasuke... – Sakura cảm thấy lo lắng trước thái độ của Sasuke. – Biết thế em đã không nói với anh...

– Anh đã làm việc đó như thế nào.?- Sasuke lên tiếng.

– Lúc anh bất tỉnh và đau đớn – Sakura ngồi xuống bên cạnh Sasuke – em đã để cánh tay của mình...

– Thôi đủ rồi... đừng nói nữa. – Sasuke vò mái tóc đen, lắc đầu.

– Em...

Chưa kịp nói điều gì, Sakura đã cảm thấy mình bị kéo nhẹ về bên cạnh.

Sasuke chạm nhẹ trán mình vào trán Sakura, giữ cho đôi mắt của cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

– Sẽ không có chuyện như thế nữa. Anh sẽ không làm em đau đâu.

– Vâng, Sasuke- kun!

Sakura cười hạnh phúc. 1 giọt nước trong veo lấp ló bên khóe mắt của cô.

Chỉ cần thế thôi...

mấy vết bầm tím kia có là cái gì đâu.

Nếu anh còn bên cô như thế này, thì dù có..chuyện gì đi nữa....

... cô – Sakura Haruno...

sẽ vượt qua được hết thời.

– À...

Cô sợ nhớ, mình còn chuyện cần nói với Sasuke.

– Hmm – Sasuke nhìn cô. – Có chuyện gì?

– Em muốn nói về Karin...

Vừa nghe đến tên Karin, Sasuke bỗng đổi ngay sắc mặt. Anh trở lên vô cùng đáng sợ, ánh mắt tàn ác đến ghê rợn. Anh nói, nhấn mạnh đến từng từ:

– ANH SẼ XÉ XÁC CÔ TA!

Sakura hoảng hốt, cô hơi giật mình. Nhưng sau khi lấy được bình tĩnh, cô nói với anh:

– Anh tha cho cô ấy được không?

Ngạc nhiên.

Sasuke nhìn Sakura, chẳng thể đoán nổi cô đang nghĩ cái gì trong đầu. ” cô ấy quá thương người rồi?”- Sasuke nghĩ. Tuy nhiên, anh không hề thay đổi quyết định giết cô ả đó.

Cô ta đáng phải chết!

– Không. – Sasuke trả lời câu hỏi của Sakura không hề do dự.

– Nếu là em cầu xin anh thì sao.

Sasuke ngạc nhiên. ... lần thứ 2...

– Cô ta đã định đẩy em vào chỗ chết đó.

– Em biết. Nhưng em không muốn giết cô ta.

– Grrr. – Sasuke gầm lên trong miệng.

Dường như mọi nỗ lực giải thích cho Sakura đều vô dụng cả. Chán nản, Sasuke đáp lại gọn lỏn:

– Anh vẫn sẽ giết cô ta, dù em có đồng ý hay không.

Sakura im lặng. Cô ngồi lại, không nhìn Sasuke nữa. Hướng mắt về phía khung cửa nhỏ, Sakura quan sát những đám mây trôi trên bầu trời rồi thả hồn mình lên đó. Thấy lòng mình chợt nhẹ nhàng vô cùng.

– Sasuke này... – Cô phá vỡ sự im lặng do chính mình tạo ra. – cuộc sống của con người cũng như những đám mây kia. Nó luôn lang thang mọi nơi, đến mọi phương trời và nó cũng có thể va vào những đám mây khác nữa. Nhưng rồi cuối cùng, nó cũng sẽ rơi xuống thành mưa và không còn tồn tại nữa.... Đời người cũng thế, cũng xảy ra nhiều chuyện, gặp nhiều thử và mắc phải nhiều lỗi lầm. Nhưng rồi, sẽ có một lúc, con người ta sẽ chết đi và trả giá cho mọi sai lầm của cuộc đời mình.

Rồi cô quay lại nhìn Sasuke.

– Sao anh không thử tha thứ? Rồi đến 1 lúc nào đó, cô ta sẽ phải trả giá thôi mà.

Người con trai đó hướng mắt lên nhìn... bầu trời.

Anh nghĩ đến những điều mà anh vừa nghe...

Anh nghĩ đến bản thân...

Nghĩ đến quá khứ...

Thù hận, giết chóc và cả hối hận...

Ừ... có cả hối hận...

Anh không muốn mình phải hối hận nữa...

Dù chỉ 1 lần...

– Anh sẽ thử tha thứ 1 lần, vì em.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Câu Chuyện Của Sai-Kun.

Trong khi Sasuke, Sakura và nhóm taka đang miệt mài làm nhiệm vụ....

Thì ở đâu đó...

Trong làng....

Cả hội đang tụ tập vô cùng nhộn nhịp.

– CÁI GÌ CỜ?

Tất cả mắt chữ A, mồm chữ O nhìn con người vừa thốt lên câu nói trước đó như vật thể lạ.

– Cậu... cậu đã nhìn nhìn thấy 2 người họ tình cảm với nhau á? – Naruto để thêm một câu. Cậu nhìn Sai, như muốn nuốt từng lời mà cậu ấy chuẩn bị nói.

– Ừ, mình đã nhìn thấy. Có gì không ổn sao?

Lại thêm một lần sốc hàng loạt nữa xảy ra....

– Trời ạ! – Ino kêu lên. – Cậu không biết là cậu hên cỡ nào đâu.

Rồi Ino chống tay vào cằm, gật gù:

– Có phải ai cũng được nhìn thấy Sasuke và Sakura tình cảm với với nhau đâu cơ chứ. Thế nên....

Chỉ thẳng ngón tay vào mặt Sai, Ino hét lên ra lệnh:

– Cậu phải kể hết ra cho bọn tớ nghe!

Sai xua tay rồi rít. Cậu cảm thấy hơi toát mồ hôi hột khi Ino cứ như thế này. Nở 1 nụ cười không có tí cảm xúc, Sai đáp:

– Cậu muốn nhưng những người còn lại đâu muốn đâu.

Vừa nói dứt câu, tên tóc vàng ngồi gần đó bỗng dung nhảy cẫng lên:

– Sakura và tên teme đều là bạn thân tớ. Tớ phải quan tâm đến họ nên tớ sẽ nghe cậu kể chuyện, dattebayo!

“Tò mò bỏ xừ lên còn bày đặt lý với do” – Ino nghĩ thầm, liếc nhìn Narudo.

Nhưng Naruto chẳng thèm để ý đến ánh mắt của ai đó, cậu quay sang Hinata, toe toét cười:

– Hinata cũng nghe chứ nhỉ?

– Nh... như thế nào cũng được. – Hinata nói, khuôn mặt đỏ bừng như quả gấc.

– He he. – Cậu trai tóc vàng cười khoái trá.

– Tớ cũng tò mò. – Kiba giơ tay lên. Akamaru sủa một tràng hươong ứng.

– Kể đi. – Tenten khoanh chân, gật đầu lia lịa.

– Phiền phức quá.- Shikamaru thở dài, khoanh tay trước ngực. – Nhưng thôi cứ kể cũng được.

Cứ thế, cứ thế, tất cả mọi người đều mong mỏi được nghe Sai – Con người may mắn nhất nhóm, kể lại thứ mà cậu ấy đã được chứng kiến.

Trừ có 1 người.

– Sakura ơi, tớ hết hi vọng rồi sao.

Rock lee chui tọt vào xó tường ngồi bó gối từ lúc nào. Tự mình thương xót cho tình yêu đơn phương với Sakura.

“Họ còn cơ.” – Lee tự lẩm bẩm 1 mình.

– Haizzzz! Thôi đi, lông mày rậm! – Naruto bĩu môi nhìn cậu bạn mặc bộ đồ xanh lè của mình. Rồi nhanh như cắt, quay lại chủ đề chính. – Bắt đầu đi chứ Sai.

Sai nhìn xung quanh, biết mình không thể chối được nữa.

– Đành kể vậy....

-Chuyên là thế này. Đó là đêm trước hôm họ đi làm nhiệm vụ đó, tớ đang ngồi vẽ tranh ở trên mái một ngôi nhà gần nhà của Sakura- chan....

– Rồi sao, sao nữa?

Bốp!

– Baka Naruto, cậu trật tự tí đi.

-Ui, cậu góm y như Sakura-chan vậy, Ino. Kể tiếp đi Sai.

– Thì tớ đang ngồi vẽ tranh. Bỗng đột nhiên Sasuke-kun từ đâu xuất hiện, rồi đứng trên lan can cửa sổ phòng Sakura-chan. Tớ nghĩ cậu ta không nhìn thấy tớ đâu, vì chỗ tớ ngồi cũng khá khuất tầm mắt cậu ta.

Sai tiếp tục nói.

– Cậu ta đứng đó khoảng 5 phút rồi gõ gõ tấm kính của sổ. Sakura thấy thế liền mở cửa ra. Cô ấy có vẻ ngạc nhiên vì sự có mặt của Sasuke lắm. Tớ có thể thấy mặt cô ấy đỏ lên và cái biểu hiện người ta hay...

– Mặt cô ấy đỏ và bối rối đúng không? – Kiba nói theo.

– Đúng rồi. – Sai cười. – Cậu ấy cứ như vậy 1 lúc. Sau đó 2 người đó nói chuyện gì đó với nhau. Rồi đột nhiên, Sasuke tiến tới. Cậu ấy đẩy Sakura vào sát chiếc tủ bên cạnh cửa sổ. Rồi cậu ấy dùng tay vòng ra sau Sakura, ghì chặt cô ấy lại. Sakura lúc đó, không thể thoát khỏi vòng tay của Sasuke.

– Rồi... rồi sao nữa.- Naruto nhìn Sai chờ đợi, nuốt nước bọt cái ực.

– Sasuke hôn Sakura. Cậu ấy ấn môi mình vào môi cô ấy. Nhìn cái cách họ hôn nhau, chắc chắn là tình cảm họ dành cho nhau không hề nhỏ đâu. Môi họ cứ quấn lấy nhau không rời. Mà hình như, Sasuke còn dùng lưỡi của mình để hôn Sakura cơ. Cậu ta đưa lưỡi vào miệng Sakura, rồi còn cắn nhẹ môi cô ấy nữa. Tớ thấy rõ ràng mà.

Sakura cũng đáp trả lại Sasuke. Cô ấy cũng hôn Sasuke tương tự như thế. Thấy Sakura như thế, Sasuke tự nhiên hơi nhếch môi lên cười, trông có vẻ khoái trá lắm. Rồi cậu ta luồn tay mình vào trong người của Sakura khiến cô ấy hoảng hốt mà giật bắn người. Cô ấy hơi đẩy Sasuke ra.

Để ngăn không cho Sakura chống lại, Sasuke càng ghì chặt và hôn cô ấy mãnh liệt hơn. Và cậu ấy vẫn không ngừng di chuyển tay của mình khắp mọi nơi trên thân thể của Sakura. Mồ hôi 2 người thi nhau đổ xuống, hẳn là nóng lắm... Sau đó....

Sai bỗng dừng lại.

Tất cả vẫn im lặng, hồi hộp ngóng đợi.

– Sau đó lúc lâu, Sasuke mới chịu buông Sakura ra. Hình như vì Sakura phản ứng ghê quá. Cậu ta còn ghẹo Sakura cái gì ấy xong họ mới tạm biệt nhau ra về. Tớ cũng ngồi 1 lát xong về luôn.

– Ôi trời ơi. – Cả bọn đồng thanh. – Đang đoạn hay thì.

Sai nhìn tất cả lũ bạn yêu dấu của mình 1 lượt. Thấy mặt người nào cũng căng thẳng đến sợ. Cậu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

– Chuyện đó có gì mà các cậu lại có thái độ như vậy?

– Cậu ngốc lắm. Khi có bạn gái, cậu sẽ hiểu. – Ino nhìn Sai, lắc đầu ngán ngẩm.

– Thế tớ cũng sẽ phải làm thế hả? – Sai thắc mắc.

– Đương nhiên – Ai đó lên tiếng.

– Với ai chứ?- Lại 1 câu hỏi từ Sai.

– Cái đấy do cậu chứ. Tùy vào việc cậu muốn đó là ai? – Shikamaru lên tiếng, bắt giác nhớ đến bà cô Temari của làng quạt. Cậu ấn ngón tay vào chán, thốt lên. – Mình bị điên rồi.

Sai ngồi đó, ngẫm nghĩ 1 lúc. Rồi cậu nở 1 nụ cười thật tươi:

– Có lẽ là với Ino chăng?

Cô nàng tóc vàng nghe thấy tất cả những gì Sai nói. Cô giờ nắm đấm:

– Cậu muốn chết phải không?.

Cuối cùng,

..... Sai trọng thương ngày hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cuộc Chiến Giữa 2 Người Đàn Ông (1)

Konoha, 1 ngày cuối năm.

Sakura, Sasuke và nhóm taka vừa đặt chân vào làng sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Họ nhanh chóng chia nhau ra.

Sasuke và Sakura cùng nhau đi đưa cuộn giấy da và báo cáo nhiệm vụ cho Hokage đệ lục.

– Tốt, giờ 2 đứa có thể nghỉ ngơi rồi.- Ông thầy già buông một câu nói hờ hững trong khi vẫn cầm đầu đọc quyển sách Icha Icha, mặc cho 2 đứa học trò thờ dài ngán ngẩm.

Đặt cuộn giấy lên bàn, Sasuke và Sakura lững thững bước ra khỏi văn phòng đó.

Rảo bước trên con đường làng, Sakura quay đầu sang hỏi chàng trai bên cạnh:

– Giờ anh định làm gì, Sasuke-kun?

– Anh không biết. – Sasuke đáp lại. Vẫn giữ nguyên nét mặt không cảm xúc vốn có của mình.

– Hay là.

Bốp!

– Sakura-chan, teme! Tìm thấy 2 người rồi nha.

Naruto từ đầu phi tới. Vỗ bốp 1 phát vào vai của Sasuke và Sakura, Naruto nhe răng cười hớn hờ.

Giật mình.

Không ai nói với ai, cả 2 cùng quay lại đâm 1 nhát vào bụng tên tóc vàng, khiến hắn nhăn nhúm mặt mũi lại.

– Tên đàn này. – Cả 2 đồng thanh.

– Hic, 2 người thật độc ác. Yêu nhau rồi còn độc ác hơn. – Naruto vừa kêu vừa ôm bụng nằm lăn lóc dưới đường.

– Ai bảo cậu cứ như thế, baka? – Sakura gầm lên, trưng ra bộ mặt vô cùng đáng sợ.

– ờ thì... ờ thì.- Naruto gãi đầu, lồm cồm bò dậy. – Mà thôi đi, hôm nay tớ tìm 2 người là có việc cả đấy.

Không để 2 người bạn thân của mình có cơ hội lên tiếng, Naruto đã kéo luôn cả 2 người chạy về hướng nhà mình. Vừa đi, cậu ta còn gào ầm ỹ:

– Đến nhà tớ thôi nào!

Với tốc độ của tên đàn tóc vàng, Chả mấy chốc, cả 3 người đã có mặt tại nhà của hắn.

Không chỉ có mỗi mình Sasuke và Sakura, hầu như tất cả bạn bè đều bị lôi kéo, dụ dỗ hoặc bắt ép đến chỗ này.

– Chuyện quái gì vậy, Naruto? – Shikamaru lèm bèm trong miệng.

– Bọn này còn nhiều việc lắm đấy nhá. – Ten ten bức xúc, xoay thanh kunai trên tay.

– Mọi người cứ bình tĩnh nào.

Naruto cười tít mắt rồi chạy như bay ra bếp của mình. Cậu bê ra 1 chiếc đĩa lớn, bên trên là chiếc bánh kem khổng lồ. Rồi vênh mặt lên, Naruto nói giọng đầy tự hào:

– Tớ làm nhận dịp sinh nhật Hinata đó.

– Ca...Cám ơn, Naruto-kun! – Hinata xấu hổ, ríu rít cảm ơn.

Tất cả đều trở mắt lên nhìn chiếc bánh kem trên tay Naruto.

Phải nói làm sao nhỉ?

Ờ thì.....

....nó xấu quá!

Hình hài của nó thật khó mà liên tưởng đó là hình vuông hay hình tròn.

-Ừc – Cả lũ nuốt nước bọt. Không thể tưởng tượng được mình sắp bị Naruto làm gì với cái bánh quái quỷ này.

– Đây là cái gì? – Sasuke đột ngột lên tiếng.

– Đây, teme. Bánh kem đó, dattebayo!

Sasuke phớt lờ câu trả lời của Naruto. Cậu lại hỏi tiếp:

– Tôi phải ăn cái thứ này đó hả?

– Cậu nói thế là sao? – Naruto gằm gừ. – Nó ngon lắm đấy.

– Hmm. Có vẻ không phải thế. – Sasuke thờ hất.

Ném cho cậu zai tộc Uchiha cái nhìn không mấy thân thiện, Naruto quay ngoắt lại trạng thái tung tăng thường ngày.

Cậu chia cái bánh quái dị của mình ra làm nhiều phần nhỏ, rồi đặt tất cả trước mặt mọi người.

– Nào, nào. Mọi người ăn đi chứ.

Im ắng.....

Rất im ắng.....

Cựa kì im ắng.....

Mấy miếng bánh vẫn nằm hiên ngang trên đĩa. Chả sút mẻ tí mĩ ni nào.

– Mọi người... – Naruto nhìn quanh 1 lượt. – Làm sao thế hở?

– Tớ thấy hơi no. – Ino cười trù, ánh mắt đầy ái ngại.

Tất cả mọi người đều gật đầu lia lịa, đồng tình với cái lí do mà Ino đưa ra.

À, còn 1 người.....

– Tớ chưa ăn, vì không biết ăn vào có chết.....- Sai đang lên tiếng thì bị Ino xông vào bịt mồm đề ngừa ra đằng sau. “Cậu định nói cái gì thế?”- Ino lảm bảm nói với Sai. Không ngừng đe dọa sẽ xử lí nếu Sai còn dám ăn nói hàm hồ 1 lần nữa.

– Thật là....

Nói rồi cậu xức 1 miếng bánh, quay sang nhoén miệng cười với Hinata.

– Ăn thử nào Hinata.

Hinata gật mình. Tuy không muốn nhưng vẫn phải há miệng ra ăn.

– Ừm, nó...cũng không tệ. – Hinata gật gù nhận xét sau khi đã nuốt trọn miếng bánh.

– Thật á? – Cả lũ thốt lên đầy cảm thán.

– Ừ.

– Giờ đến lượt Sakura-chan nhé! – Naruto xức thêm 1 miếng nữa. Giờ lên trước mặt Sakura.

“Hử?” – Sasuke đang ngồi im, đột ngột quay ngoắt lại nhìn Sakura. ” Cậu ta bón cái thứ kinh khủng ấy cho cô ấy ư?”

Đột nhiên, Sasuke thấy khóe mắt mình hơi co giật...

– Há miệng ra nào Sakura-chan! – Naruto cố gắng thuyết phục cô bạn thân đang cố gắng né tầm với của mình.

– 1 miếng thôi mà.

– Haizzzz! thôi được.

Biết mình không thể tránh được nữa. Cô quyết định liều mình xem sao.

– Ngon phết đó, Naruto.

“Hả” Sasuke tròn mắt lên nhìn vẻ mặt hí hửng của Sakura. ” Cô ấy khen tên đàn đó á?”

Khóe mắt Sasuke lại co giật 1 lần nữa.

Có 1 sự ghen tị hơi lóe lên trong đầu anh.

– Tuy bề ngoài không... đẹp lắm- Sakura nhận xét.- Nhưng mùi vị thì tốt đó.

– Hê hê, tớ biết mà, dattebayo!. – Naruto cười – Mà miệng cậu dính cái gì kia, Sakura?.

– Đâu đâu?

– Trôi ạ. – Naruto rút cái khăn giấy, lau cho Sakura. – Tớ lau hộ cho.

“Cái gì?” Sasuke nắm bàn tay lại. ” Cậu ta dám lau miệng cho Sakura ư?” ” dám động vào cô ấy ư?”

Khóe mắt Sasuke còn giật kinh khủng hơn khi nãy.

Người anh nóng bừng, như muốn bùng cháy....

Sasuke....

.chính thức ghen rồi.....

- Chả ra gì. – Sasuke tức giận, chọc chọc vô miếng bánh trước mặt mình.
- Cậu nói cái gì hả? – Naruto lườm Sasuke.
- Tôi nói nó không ra gì hết đây.
- Cậu thì chỉ biết chê thôi. Hay cậu ghen tị với tôi vì tôi giỏi hơn cậu khoản này chứ gì?
- Tôi thừa sức làm hơn cậu.
- Điều chưa kìa. Ha ha. Còn dám bảo làm hơn tôi nữa chứ.
- Tôi không rảnh nói đùa với cậu.

Thấy cậu bạn nói thế. Naruto đứng bật dậy, tuyên bố:

- Thế cậu dám đấu với tôi không?
- Hm – Sasuke “hmm” một tiếng thay cho lời đồng ý.
- Ngày mai 4 giờ chiều, tại đây luôn. Chúng ta thi làm bánh. Cậu nên đầu hàng trước đi là vừa đây, teme.
- Làm như tôi sợ cậu ấy.

Cả 2 nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa....

- Thật tuyệt vời. Ôi tuổi trẻ!- Lee đứng dậy cảm thán.

“Sao mà giống 2 ông thân Kakashi và Gai quá vậy trời” – Tenten trầm nghĩ.

Trong khi đó, cả Hinata và Sakura đang ra sức ngăn cản trận đấu điên rồ của Naruto và Sasuke.

- Naruto, không nhất thiết....
- Sasuke, anh chấp với....

Nhưng rồi chưa kịp nói hết, cả 2 đã bị Sasuke và Naruto đồng thanh nói:

- Em đừng tham gia, đây là cuộc chiến giữa 2 người đàn ông.

Kakashi ở bên cạnh cửa sổ, nghe được toàn bộ câu chuyện

-Hờ hờ.....

..Cuộc chiến của 2 tên “trẻ con” thì đúng hơn.

Ông chợt nhớ đến tên Gai một thời bám theo mình.

...Có vẻ thú vị rồi đây..

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cuộc Chiến Giữa 2 Người Đàn Ông (2)

“2 giờ, ở siêu thị. Anh chờ em”

Đó là câu nói mà Sasuke đã nói với Sakura sau khi rời khỏi nhà của Naruto vào ngày hôm qua.

“Chắc anh ấy muốn mình giúp lựa đồ”- Vừa bước ra cửa nhà, Sakura vừa nghĩ.

Đến tận giờ phút này, cô vẫn chẳng hiểu lý do vì sao mà cuộc chiến ngớ ngẩn này xảy ra nữa. Sasuke theo cô biết là một người điềm đạm và không quan tâm đến những thứ vô bổ. Vậy hà cớ gì anh ấy lại nhất quyết đấu với cái tên Naruto đó chứ....?

-Khó hiểu thật- Sakura lẩm bẩm trong miệng, chân vẫn không ngừng bước về hướng siêu thị.

Chả mấy chốc, Sakura cũng đã tới nơi.

Sasuke đã..... ở đó từ trước.

Anh cầm 1 chiếc túi giấy nhỏ. Khoanh chân ngồi khoan thai ở băng ghế cạnh cửa siêu thị. Đôi mắt nhìn xa xăm, toát lên 1 vẻ đẹp trai khó ai bằng.

– Anh ấy ngồi ở chỗ nào cũng ngẫu vậy ư? – Sakura nhìn Sasuke, nheo mắt nhận xét.

Rồi cô chạy tới chỗ của Sasuke.

Sasuke quay đầu nhìn Sakura.

– Chào anh. – Sakura tươi cười.

Đưa cái túi giấy cho Sakura, Sasuke dứt 2 tay túi quần, vừa bước đi trước vừa nói:

– Đi thôi.

Sakura bước tiếp ngay đằng sau Sasuke. Cô cầm chiếc túi giấy. Lòng không giấu nổi tò mò.

– Cái gì đây anh? Em xem được không.

– Được.

Được sự đồng ý của chủ nhân chiếc túi, Sakura liền mở nó ra xem....

Bên trong đó là thứ gì đó bằng vải xanh, có thêu gia huy của gia tộc Uchiha to vô cùng.

Vẫn chưa nhìn rõ....

Sakura lôi hẳn cái thứ đó ra....

– Ôi, 2 cái tạp dề và 2 cái khăn bếp đội đầu ư? – Sakura nhìn, ánh mắt long lanh.

– Hm. – Chủ nhân nãy đồ vật kẻ trên lên tiếng.

– Nhưng sao lại có đến 2 bộ vậy anh? – Sakura thắc mắc.

– Em sẽ phụ anh. Không phải sao?

– Vâng. – Sakura cười tươi rói.

Thế là cả 2 lượn lờ bên trong siêu thị. Chẳng biết là đã đi hết bao nhiêu lâu, nhưng Sakura biết là đã đi rất nhiều vòng rồi.

Chính nhờ đi siêu thị với Sasuke như thế này, cô mới biết thêm được 1 nét ăn nết của Sasuke....

.anh cực kì ghét của ngọt.

Ghét đã man luôn ấy.

Vì sao cô biết ư?

Vì vừa nãy.....

– Sakura. – Sasuke cầm gói đường, đứng im 1 lúc. – Anh có thể làm bánh mà không bỏ đường vào không?

– Tất nhiên là.... không. – Sakura đáp lại, trong khi đang chăm chú chọn socola bên cạnh.

Nhận được câu trả lời của Sakura, Sasuke thất vọng. Anh ném gói đường vô giỏ.

Sakura thấy vậy, ngược lên nhìn.

– Sao anh hỏi em thế? Vụ không cho đường ý.

– Anh ghét chúng. – Rồi anh chỉ vào đồng socola. – Ghét cả chúng. ... Quá ngọt.

– À.thì ra

Sasuke-kun. ... ghét đồ ngọt ^^.

Sau khi loay hoay mãi. ...

Gần 4 giờ, 2 người mới hoàn tất quá trình mua đồ của mình và

tiến thẳng về phía nhà tên đàn Naruto.

Chưa kịp bước vào, tên tóc vàng đã lao đến. Hét một tràng chói tai để chào mừng “đối thủ” của mình.

– Các cậu làm cái quái gì mà muộn thế? Vào đi, teme. Bắt đầu trận chiến thôi.

Xoa cái lỗ tai vừa bị tổn thương trầm trọng của mình, Sasuke nói:

– Ờ, thì bắt đầu vậy.

Đội 1: Người “đàn ông” Uzumaki và phụ tá Hyuga.

(tường thuật trực tiếp)

– Anh sẽ làm ngon hơn cái tên tóc đen ở góc kia. – Naruto liếc nhìn Sasuke. – Chắc chắn thế.

– Em. ...tin ở Naruto-kun mà.- Hinata đan 2 bàn tay vào nhau, cổ vũ Naruto.

– Hê..hê...- Vừa cười, Naruto lại liếc mắt về phía cậu trai Uchiha 1 lần nữa. – Oái, 2 người họ còn dùng đồ đôi mới chết chứ.

Naruto tiu ngưu, cậu quay sang lắc vai Hinata.

– Anh cũng muốn có.

– Lần. ...lần sau nhé.Naruto-kun..

Đánh bột.

– Anh không thích đánh bột, Hinata.

– Nhưng. ... làm bánh thì phải đánh bột.

Naruto đứng đực 1 lúc.

– Super Mini-Rasenshuriken .(Tiểu La Toàn Hoàn Thủ Lý Kiếm)

– Trời, sao anh dùng rasengan để đánh bột chứ., dùng.

Phiu. ... phiu. phiu.

Bột bắn tung tóe.

Gãi đầu, Naruto cười ngượng:

– Có lẽ chúng ta phải làm mẻ khác rồi. ...

– Nhiều nước quá Naruto-kun.

– Mẻ khác nhé, anh lỡ tay.

– Cháy rồi, cho nó ra khỏi lò đi anh. Hic.

– Lại 1 lần nữa, Hinata.

Và, rất rất nhiều lần làm lại nữa.

Đội 2: Người “đàn ông” Uchiha cùng vợ... à nhầm, cùng cô phụ tá Haruno xinh đẹp.

(lại xin được tường thuật trực tiếp)

Sasuke và Sakura đeo 2 cái tạp dề có logo Uchiha vào.

– Đeo cái này nữa. – Sasuke đưa cái khăn bếp đội đầu cho Sakura. Rồi tự mình đeo cái còn lại.

“Ôi, anh ấy đeo cái khăn đó, dễ thương quá!” – Sakura trầm trồ ngưỡng mộ. Rồi tự mình đeo khăn lên.

– Anh thấy có đứa nào đó đang nhìn đều chúng ta thì phải.

Sakura nhìn quanh theo lời Sasuke nói, thì đụng ngay phải ánh mắt hừng hực của tên tóc vàng có râu.

– Em nghĩ anh nói đúng đấy

– Hmm.

Sasuke không thèm để ý nữa, anh xắn tay áo.

– Bắt đầu thôi.

“Người tộc Uchiha thật là..... hoàn hảo.”

Đó là kết luận của Sakura sau khi quan sát Sasuke làm tất cả mọi thứ: đánh bột, đổ khuôn, nướng bánh....

Có vẻ như nhiệm vụ của Sakura đứng đây...

.chỉ để đẹp đội hình.

Bắc chiếc chảo lên bếp, Sasuke cho socola vào đun chảy.

Anh vặn bếp ga.

Tạch...tạch...tạch...

Không lên.

Lại lần nữa...

Tạch...tạch...tạch...

Vẫn không lên...

Tạch...tạch...tạch...tạch...

– Grrrrr, bếp ga nhà hắc cũng đều y chang hắc vậy- Sasuke lườm bâu.

Tạch...tạch...

Và...cuối cùng...bếp vẫn không lên.

Sức chịu đựng của Sasuke cũng đã hết.

– Em tránh ra. – Sasuke tức tối gạt Sakura ra sau mình.

– Katon Housenka No Jutsu. (Hỏa độn : Lửa phượng hoa tiên)

– Bùng.

1 ngọn lửa cao gần trần nhà xuất hiện.

Bếp ga đã cháy

– Tên teme chết tiệt, cháy nhà tôi thì sao, dattebayo!- Naruto gào ầm ĩ ở 1 góc.

– Làm như tôi quan tâm ấy – Vừa nói, Sasuke vừa đặt chiếc chảo lên bếp. Ung dung nấu chảy Socola như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sakura thì....

vẫn sốc nặng.

Không thể đùa với 1 tộc nhân Uchiha.

Không thể.....

Sau cả 1 buổi chiều vật lộn.

Thành phẩm cũng đã ra đời....

Và sau khi “ban giám khảo” bỏ phiếu kín.

Kết quả là:

Hòa.... (Do có sự đút lót từ “người đàn ông” Uzumaki)

– Biết ngay mà. – Naruto ra dấu chiến thắng, nhảy cẫng khắp phòng- Trình độ của cậu cũng chỉ bằng tôi thế thôi, teme!

– Làm như tôi không biết cậu chơi bẩn ấy. – Sasuke cời chiếc tạp dề. Anh ngồi xuống, uống cốc trà trên bàn.

Bản thân anh vẫn không thể hài lòng với cái kết quả không hề công bằng kia.

– Hmm

Bỗng đột nhiên, có 1 nụ hôn chạm nhẹ trên má Sasuke.

Anh giật mình.

– Anh tuyệt nhất, Sasuke-kun. – Sakura cười tươi tắn. Giờ miếng bánh cắt từ chiếc bánh của Sasuke.

Sasuke đỏ mặt vì xấu hổ.

Anh quay đi,

không quên đưa tay búng nhẹ lên chán Sakura.....

– Em phiền thật đó.

Bên ngoài cửa sổ.....

có 1 ông thầy

đang cười híp mắt sau khi theo dõi lũ học trò cứng tí tí.

Bên ngoài cổng làng.....

Có 1 chàng trai tóc nâu đỏ, mặc bộ sashinuki hakama, đang lặng lẽ tiến vào trong làng lá.....

.Môi khẽ nở nụ cười.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Xem Mặt

“Con hãy mặc bộ váy mẹ treo trong tủ của con rồi đi đến nhà hàng có địa chỉ ở bên dưới tờ giấy này nhé. Nhà chúng ta hôm nay phải gặp 1 vài vị khách đặc biệt.

Đúng 11h trưa nha con.

P/s: Mẹ không định mua bộ váy đó đâu nhưng... quần áo con toàn đồ chiến đấu, chả có cái nào ra hồn cả.

Mẹ.”

Sakura đọc mảnh giấy mà mẹ cô để lại trên bàn, mặt xị ra.

“Có nhất thiết mẹ phải chê cái tủ quần áo của mình không? – Cô thầm nghĩ.

Rồi lết lên trên tầng 2.

Sakura vốn không thích đi với ba mẹ. Đơn giản vì cô và ba mẹ quá trái tính nhau.

Cô thì nóng nảy, không thích bông đùa.

Còn “phụ huynh” của cô thì

Haizzzz!

Quá là nản.

Đi 1 mình còn chẳng chịu được, huống hồ còn gặp gỡ với vài vị khách nữa chứ.

Bước lên tầng, Sakura mở cửa phòng mình ra. Cô tiến tới chỗ chiếc tủ quần áo và kéo nó...

Bống...

Đập vào mắt cô là 1 chiếc váy liền 2 dây màu hồng nhạt. Dưới thân chiếc váy có vẽ hình những cánh hoa anh đào màu đậm hơn đang tung bay trước gió.

Chiếc váy treo ở đó.

Nổi bật hẳn so với đồng quần áo của Sakura.

Sakura nhìn chăm chăm chiếc váy rất lâu...

Cô cảm thấy nó dễ thương kì lạ....

Trong phút chốc...

cô thấy lời mẹ bảo “tủ quần áo chả có gì ra hồn”....

.cũng khá chính xác.

Sakura thôi không nhìn bộ váy nữa, cô ngó lên nhìn đồng hồ...

10 giờ 30...

Cũng đến giờ phải đi rồi.

Sửa lại mái tóc hồng cho gọn gàng, mặc bộ váy mà mẹ treo ở tủ, đeo đôi giày trắng hơi cao gót 1 tí. Sakura xoay mình trước gương....

– Cũng được đấy chứ. – Sakura tủm tỉm cười.

Cầm tờ giấy có ghi địa chỉ trong tay, cô bước ra khỏi ngôi nhà của mình.

Konoha.....

11 giờ 5 phút.....

Tại 1 nhà hàng nào đó....

Có 1 cô gái tóc hồng đang rảo bước.....

“Đây rồi” – Sakura nói khẽ khi nhìn thấy mái tóc quen thuộc của ba mình đang lấp ló ở 1 dãy bàn tít bên trong.

Cô nhanh chóng tiến tới chỗ đó.

– Chào mọi người, cháu đến muộn. – Sakura cúi gập người khi vừa đến nơi, xin lỗi cho sự chậm trễ của mình.

– Ô, con bé nhà tôi đó. – Ông Haruto vỗ tay đánh bốp, rồi chỉ vào Sakura.

“Bố ơi là bố” – Sakura lẩm bẩm trong miệng, thầm trách cái thái độ tự nhiên thái quá của ba mình. Bản thân vẫn tiếp tục cúi đầu.

– Ra đây là cô bé Sakura của chúng ta. – Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Sakura đoán chắc là 1 trong 3 vị khách mà nhà cô mời đến.

– Cháu không cần cúi mãi như thế đâu. Đến đây và ngồi xuống nào. – Lại 1 giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

– Dạ, cháu cảm ơn. – Sakura đáp lại lễ phép. Cô chắc chắn đây là người thứ 2.

Thế còn người thứ 3 thì sao?????

Vừa nghĩ, Sakura vừa khẽ ngường đầu lên.

-Ơ?????

Sakura mở to đôi mắt, không giấu nổi sự ngạc nhiên. Cô lắp bắp.

– A...anh...là...người đó.

– Chào Sakura, tôi đã nói mình sẽ gặp lại mà.

Chàng trai tóc nâu đỏ lên tiếng..

Anh nhìn cô gái đứng trước mặt mình....

Nụ cười âm ập nở trên môi.

– Thì ra 2 đứa biết nhau rồi à? – Người đàn ông đứng tuổi ngồi cạnh chàng trai đó lên tiếng, phá tan sự bối rối của Sakura.

Ông ra dấu, kêu Sakura ngồi xuống.

– Bọn con chỉ tình cờ gặp nhau 1 lần thôi, thưa ba. – Chàng trai tóc nâu đỏ lễ phép đáp lại.

– Vậy ư? Thế con đã giới thiệu gia đình mình cho cô bé chưa?

Chàng trai lắc đầu.

Nhận được câu trả lời của con trai mình, người đàn ông đó quay lại nhìn Sakura.

– Giới thiệu với cháu, ta là Senju Tokamitsu, vợ ta đây là Senju Juna, còn đây – Ông chỉ vào chàng trai tóc nâu đỏ – là con trai ta, Senju Tozuki.

– Họ Senju ư? – Sakura giật mình, không khỏi thắc mắc.

– Đúng rồi, chúng ta là con cháu của ngài Hokage đệ nhị. Ta gọi ngài là ông nội đấy. – Ông Tokamitsu gật gù.

– Cháu... thực sự vô cùng bất ngờ ư. – Sakura nói, vẫn chưa thể tin vào những gì mình nghe được.

“Con cháu ngài đệ nhị?” Cô không hề biết người nào của tộc Senju trừ cô Tsunade ra. Vậy mà giờ đây, trước mặt cô là cả 1 gia đình Senju. Cô tin chắc là ai trong tình huống này cũng đều sốc như cô mà thôi.

– Chúng ta đã rất thân nhau phải không anh chị Haruno – Cô Juna cười hiền hậu. Rồi vỗ nhẹ bàn tay Sakura. – Thế nên cháu cứ coi chúng ta như gia

đình cháu nhé.

– Vâng ạ.

Nhưng sức nhớ ra điều gì, Sakura quay sang chỗ mẹ, cô ghé tai mẹ hỏi khẽ:

– Mẹ, vậy chúng ta gặp họ để làm gì ạ?

Mẹ cô quay lại trả lời:

– Thì để con và Tozuki gặp mặt nhau chứ sao. Hôm nay là 1 buổi xem mặt mà.

– CÁI GÌ?- Sakura hét lên.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây chứ?

Xem mặt á?

Tại sao cô không hề biết chuyện này?

Sasuke sẽ làm gì khi biết chuyện này đây?

Mà tại sao lại với anh ấy.....

người đã cứu Sasuke của cô.

Sakura cảm thấy mình thật ngu ngốc khi đã không kịp nói quan hệ của mình và Sasuke với ba mẹ.

Đề giờ đây, cô chả biết mình nên làm gì nữa.

Anh ta -Tozuki....dù sao anh ấy cũng là ân nhân của cô. Cô không thể thất lễ được.

Làm sao đây??????

Ai đó, làm ơn cứu cô thoát khỏi việc trở trêu này đi.

2 bên gia đình cứ ngồi đó, ôn lại chuyện xưa.

Sakura.... không thể giấu nỗi sợ lo lắng.

Tozuki ngồi đối diện.....

nhìn Sakura không hề chớp mắt....

“Cô ấy.....xinh đẹp thật đấy”

Trong khi đó.....

Rất tình cò.....

Naruto, Hinata, Ino và Sai cùng bước vào nhà hàng đó.

Họ ngồi xuống 1 bàn cách đây không xa.

– Tớ đảm bảo là nhà hàng này rất ngon mà – Ino lên tiếng.

– Ủ, tớ biết. Nhưng sao tớ cũng phải đi thế? – Sai cười, quay lại hỏi Ino.

– Vì cái mồm của cậu đó. Cậu phải đi theo tớ, chuộc lại lỗi lầm do cái mồm của cậu gây ra đi. – Ino nhìn Sai bằng ánh mắt đầy tà khí khiến Sai im bật, không dám ho he câu nào nữa.

– Có ramen không Ino? – Naruto cầm đôi đũa trên tay, mắt sáng ngời.

– Không có đâu, baka. – Ino gầm lên.

Hinata ngồi đó, nhìn mọi người đùa nhau cô bỗng thấy thật vui vẻ. Phóng tầm mắt ra xung quanh, bỗng Hinata đột ngột dừng lại.

– Kia.... là Sakura đúng không? – Hinata chỉ về phía trước.

Cả 4 cặp mắt đều hướng về phía ngón tay của Hinata.

– Đúng rồi, đúng rồi. – Naruto gật đầu lia lịa. – Có cả ba mẹ cô ấy và.... ai nữa kia?

– Họ đến đây làm gì nhỉ? – Ino liếc nhìn Sakura. – Mà sao Sakura diện quá vậy.

– Tớ ra đây hỏi nhé! – Naruto toan phi ra.

Thì bị cả 3 người còn lại túm cổ lôi lại.

– Baka, Naruto.

– Nhưng tớ muốn biết họ làm gì.....

Bỗng ông Haruno nói lớn, vang cả đến chỗ 4 người...

– Tội mong buổi xem mặt này thật thành công, ông thông gia tương lai ạ. HA HA.....

– HẢ? – Cả 4 cái mồm đồng thanh gào lên.

– Sao lại xem mặt hở? – Ino nhăn nhó. Rồi cô cố đứng lên, nhòm anh chàng được ghép đôi với Sakura.- Ui, mà anh chàng đó cũng đẹp trai kinh khủng ha. Đôi mắt kìa, cái mũi, cái miệng, đáng người nữa..... Có khi ngang ngửa Sasuke nữa đó.

– Giờ cậu còn có thời gian ngắm trai đẹp nữa sao? Dattebayo. – Naruto sốt sắng – Liệu Sasuke biết việc này chưa?

– Chắc... chưa đâu. – Hinata nhìn Naruto.

– Vậy..... tớ phải nói cho hắn nghe thôi.

Naruto rời khỏi quán, phi như bay tới nhà Uchiha....

Có 1 chàng trai tóc đen đang ngồi ở bậc cửa....

Anh vô cùng điềm tĩnh....

cho đến khi.....

tên Uzumaki đến, và kể toàn bộ sự việc.

– Ở đâu? – Sasuke nói lớn, vẻ mặt tức giận.

Vợ vội thanh Kusanagi, anh lao như điên đến chỗ tên bạn vừa nói....

Và...

Buổi gặp gỡ nhà Senju và Haruno có lẽ sẽ thành công mỹ mãn. ...

Nếu không có chuyện.....

Đột nhiên....

1 thanh Kusanagi từ đâu bay tới bỗng dưng cắm thẳng vào chính giữa cái bàn, đúng lúc Tozuki định chạm vào tay Sakura.....

1 chàng trai xuất hiện.....

Vô cùng giận dữ.....

Sharingan đã bật lên từ lúc nào.....

Con mắt Rinnegan lấp ló sau mái tóc đen.....

Chàng trai cười nhếch mép....

– Sakura đi xem mặt mà không có tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chuyện....mới Bắt Đầu Thôi....

– Sasuke-kun! – Sakura nhìn người con trai đứng đó bằng ánh nhìn đầy vui sướng.

Không biết vì sao....

Nhưng anh ấy đã đến đây

Đề....

Giải thoát cho cô khỏi cái tình cảnh khốn đốn này....

– Sao cậu lại ở đây, Sasuke? – Ba mẹ Sakura nhìn thanh Kusanagi trên bàn, rồi nhìn cậu trai Uchiha. – Chuyện này....là sao chứ?

Ông bà Haruno có vẻ vẫn rất sợ Sasuke sau cái hồi cậu bỏ đi cho đến tận bây giờ. Cộng cả việc hôm nay nữa.....

Nỗi sợ của họ tăng lên khá khá. Chính vì thế.....

Họ run cũng là điều hiển nhiên thôi.

– À....- Tozuki giật mình, anh hơi nhướn lông mày lên.- Hóa ra chàng trai hôm đó đó là tộc nhân Uchiha sao????

Sasuke nhìn chăm chăm vào tên vừa nói ra câu nói đó, 1 dòng máu nóng dâng cao trong con ngươi của anh.

Rút thanh Kusanagi từ từ ra khỏi mặt bàn. Sasuke nói, giọng đanh lại:

– Ngươi là thằng nào?

– Anh ta....là...- Sakura ngồi cạnh đó, ngập ngừng định trả lời.

– Anh không hỏi em. – Sasuke nhìn Sakura, nổi cáu.

Việc cô xuất hiện ở đây mà anh không được biết đã là quá đủ rồi. Thế mà giờ đây, cô còn định trả lời hộ cái tên đáng chết kia sao? Sasuke cảm thấy con bực bội của mình càng ngày càng lớn.

Anh sẽ xử tội cô...

Chắc chắn sẽ xử tội cô....

Nhưng trước hết.....

-Nói.- Sasuke nhìn Tozuki bằng con mắt Sharingan của mình. Gầm lên ra lệnh.

– Tôi là Senju Tozuki.- Tozuki cười khể.- Và anh hẳn là Uchiha Sasuke. Anh....nóng tính thật đấy.

– Tozuki? – Sasuke nhíu mày.- Đừng để ta thấy ngươi 1 lần nữa.

– Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện 1 lúc đấy.- Tozuki tiếp lời

Sasuke nghe rõ từng lời mà Tozuki nói. Nhưng anh không thèm nói lại, dù chỉ là nửa câu.

Kéo Sakura đứng lên. Anh nắm tay cô, toan đi khỏi.

– Ta cần 1 lời giải thích. – Ông Tokamitsu gặng dứ nói. Bên cạnh là cặp mắt hưởng ứng của vợ ông và ông bà Haruno.

Sasuke mặc kệ, anh vẫn lặng lẽ kéo Sakura đi khỏi đó. Nhưng....

Sakura thì dừng lại.

Cô cần nói gì đó. Cô cần kết thúc chuyện này....

– Con và Sasuke....., chúng con yêu nhau. – Cô nói lớn.

Sasuke nhìn cô, không chớp mắt....

Mọi người xung quanh, không tránh khỏi bàng hoàng....

Im lặng....

Chỉ có 1 người, không hề ngạc nhiên gì với chuyện này.....

Tozuki thờ nhẹ, anh ngước lên nhìn cô gái tóc hồng, giọng vô cùng bình thản:

– Sakura này....

Sakura quay đầu lại.

– Em đã từng nói, tôi muốn gì em cũng sẽ làm đúng không?

Sakura cảm thấy vô cùng bối rối.

Cô đã từng nói như thế.

Cô không thể phủ nhận điều đó được....

– Đúng.

– Vậy....em hẹn hò với tôi được không, Sakura?

“Cái gì cơ?” – Sakura ngạc nhiên tột độ. Cô không thể tin Tozuki còn có thể thốt lên điều đó sau khi cô đã tuyên bố cô yêu Sasuke.

“Rốt cuộc anh ta nghĩ cái gì vậy?” – Sakura trầm nghĩ. Đột nhiên, cô thấy bàn tay mình đau nhói. Bàn tay ai đó, đang xiết rất chặt lấy bàn tay cô...

-Sasuke....

Chỉ trong 1 tích tắc vô cùng ngắn ngủi....

Thanh Kuranagi đã kẻ lên cổ Tozuki.....

Lưỡi kiếm cạo vào cổ chàng trai tóc nâu đỏ.... rỉ máu....

– Nếu ta là người, ta sẽ ngậm mồm lại. – Sasuke trừng trừng nhìn Tozuki như muốn ăn tươi nuốt sống.

– Nếu tôi không thì sao? – Tozuki nhìn lại Sasuke, đầy thách thức.

Nhanh như chớp, Sasuke ấn thanh Kusanagi sâu vào cổ Tozuki, không 1 chút đắn đo nào.

Tozuki nhanh chóng nhận ra và né được lưỡi kiếm của Sasuke.

Nhưng.... Sasuke đâu có ý định bỏ qua....

Con điên như bùng lên....

Anh thực sự....

.. muốn giết tên này.

– Chidori. – Sasuke kích hoạt thiên điều. Anh lao vào Tozuki, nhắm vào hướng bên trái của hắn.

Theo phản xạ, Tozuki né qua bên phải. Bỗng đột nhiên, anh bắt gặp nụ cười khó hiểu của Sasuke.

Xoẹt.

– Á.- Tozuki quỵ xuống, ôm bả vai phải đau đớn.

Trong lúc sử dụng chidori, Sasuke đã chém luôn cả Kusanagi đồng thời 1 lúc.

Tozuki chắc chắn....

không thể né được.

Kết quả là.... tuy không đứt, nhưng vai phải của Tozuki đã bị chém trọng thương.

Có vẻ chưa thỏa mãn vì điều đó....

Sasuke vung thanh kiếm lên.... định đâm Tozuki 1 lần nữa.....

– Xin anh, đừng thế nữa.

Sakura ôm chầm lấy Sasuke từ đằng sau.

Cô khóc....

nước mắt ngấm vào lưng áo anh.....

Sasuke dừng lại.....

sự tức giận của anh bắt đầu giảm dần đi....

vì Sakura, vì nước mắt của cô ấy.....

“Sao lần nào em cũng thế Sakura”

“Trước đây, khi anh mấy kiểm soát vì nguyên án.....

Chính là em.....

Đã ôm anh.....

Kéo anh trở về.....”

“Giờ đây, khi anh lại mất kiểm soát, anh muốn giết người.....

Cũng lại là em.....

Và cũng lại cái ôm đó.....

Kéo anh trở lại....”

“Tại sao em luôn thế Sakura?

Tại sao lại luôn bên anh.....

Dù anh có tệ đến nhường nào.....

Tại sao chứ.....?

Anh không thể hiểu lý do là gì.....

Nhưng.....”

Thanh Kusanagi thôi không vung lên nữa....

Lặng lẽ...

anh kéo cô ra khỏi chỗ này....

Rồi lại lặng lẽ.....

anh lau nước mắt cho cô.....

“.....Anh không thể.....

để thằng nào cướp em khỏi tay anh đâu”

Chàng trai tóc nâu đỏ giữ chặt cánh tay bị thương. Nhìn theo đôi trai gái vừa rời khỏi đó.

– Chuyện này....

mới chỉ bắt đầu thôi....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Anh Sẽ....

Tiếng bước chân, vẫn đều đều trên con đường làng....

Chàng trai tóc đen cao lớn....

Vẫn nắm chặt tay người con gái của anh....

-Sasuke!

-.....

– Hãy nghe em nói Sasuke....

-.....

Sasuke vẫn lặng lẽ bước.

Anh không muốn quay đầu lại.

Bởi vì....

Ngay lúc này đây, trong lòng anh đang có 1 nỗi buồn vô cùng lớn....

Anh tự hỏi bản thân, anh là gì của Sakura?

Quan hệ giữa anh và cô là gì?

Cô chẳng phải....luôn là của anh rồi sao?

Vậy mà hà có gì?

Cô đến đó, cùng gia đình....gặp mặt 1 tên con trai khác...

Trong phút chốc....

Anh thấy Sakura như sắp tuột khỏi tầm tay....

Và....

điều đó...

nó làm anh sợ.....

Xiết chặt bàn tay mình lại, anh cắn môi, ngăn không cho nỗi buồn biến thành con giận dữ....

Sakura dường như hiểu tất cả mọi thứ. Cô mặc cho Sasuke nắm tay mình kéo đi đến đâu mà anh muốn.

Cô sẽ để cho anh im lặng....nếu nó làm anh cảm thấy tốt hơn.

– Em xin lỗi....thực sự xin lỗi anh Sasuke.

-.....

– Em hiểu anh đang nghĩ gì. Nhưng đến bản thân em cũng không biết đến buổi gặp mặt đó.

-.....

– Ba mẹ đã không hề nói cho em biết. Sasuke-kun!

-.....

– Em đến đó và không thể làm gì được. Em không thể thất lễ với họ được, nhất là với Tozuki...

Sasuke đột ngột dừng lại.

– Tozuki? – Sasuke nói khẽ, không giấu được sự bức mình khi nhắc đến cái tên đó. – Hắn là cái quái gì?

– Đó là ân nhân của em.

Sasuke cười lớn. Nụ cười vô hồn.

Anh xoay người lại, bám chắc vào vai Sakura. Rồi anh cúi sát xuống, nhìn cô bằng con mắt giận dữ.

– Vì hắn là ân nhân, nên em sẽ đồng ý lấy hắn luôn sao?

– Không, Sasuke-kun, ý em không phải thế, mà.....

Sakura cố gắng giải thích cho Sasuke...

Nhưng dường như, lí trí của Sasuke không còn được ổn định nữa. 2 bàn tay của anh đang bám lấy vai Sakura xiết mỗi lúc 1 mạnh hơn...

Ân nhân....

Hm, ân nhân ư?

– Hắn đã làm cái gì cho em mà em phải thế chứ?

– Sasu....

– Em coi anh là cái gì?

– E...em....

– Thôi được, thế là quá đủ rồi....

Sasuke thả Sakura ra. Buông thông cánh tay....

Anh đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

. anh không còn muốn nói gì nữa.

– Sasuke.....

Sakura nhìn anh...

1 Giọt nước mắt lăn dài trên má...

Cô không thể chịu nổi khi Sasuke như vậy. Cô cảm thấy tim mình như vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh.

Rút rè....

Cô tiến tới...cầm lấy bàn tay phải của Sasuke, áp nó lên má mình. Để nước mắt thấm ướt tay anh.

– Phải, Tozuki là ân nhân của em. Vì....

Sakura không kìm được nữa mà òa lên nức nở:

– Vì...anh ta đã cứu sống anh đấy, Sasuke-kun à.

Sasuke ngạc nhiên, anh nhìn người con gái đang run rẩy trước mắt không rời.

– Cái hôm anh bảo vệ em khỏi tên bạt nhể làng mura đó, tim anh đã ngừng đập rồi. Em đã sợ hãi vô cùng. Em sợ anh bỏ em mà đi mất, sợ anh bắt em ở lại cái thế giới này 1 mình mà không có anh bên cạnh....

Nhưng...anh ta đã đến kịp lúc và.... mang anh quay lại với em.

– Sakura....

– Anh hỏi em, em coi anh là gì có đúng không? Từ trước đến giờ, câu trả lời của em chỉ có 1 mà thôi. Anh là người quan trọng nhất cuộc đời em.

Em yêu anh, Sasuke-kun!

Từng lời mà Sakura nói lên, như len lỏi vào tận cùng tâm hồn của Sasuke.

“Em yêu anh”

Câu nói đó.....

Sao lại ám áp đến thế.....

Ánh mắt Sasuke.... thôi không còn lạnh lẽo nữa.

Anh kéo Sakura vào trong lòng mình.

Cô ôm anh, úp mặt vào lồng ngực anh....không ngừng khóc.

Sasuke ôm chặt lấy Sakura

Nhìn vết bầm do chính anh gây ra trên vai cô....

Sasuke run run....

... tự nguyện rửa bản thân không thể giữ bình tĩnh....

.mà làm tổn thương người mà anh yêu nhất.

– Sakura! Dù hấn có cứu sống anh, thì em cũng đừng gặp hấn nữa. Hãy nói mọi thứ cho anh, luôn ở bên cạnh anh. Vì nếu không.....

Sasuke hôn đôi môi mềm mại của Sakura, hôn cả những giọt nước mắt nóng hổi....

– Anh sẽ ghen đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trong Căn Phòng....

– Anh hứa với em, đừng để nóng giận quá mà mất bình tĩnh nữa nhé.

-.....

– Đừng có dùng 1 cái xông vào giết người ta như thế.

-.....

– Phải từ từ giải quyết mọi chuyện anh nhé.

-.....

– Sasuke-kunnnnnnn.

– Hm. Anh biết rồi.

Sakura nhớ lại những gì mà cô và Sasuke đã nói hôm qua, khi anh đưa cô về nhà, trong lòng không tránh khỏi ngỡ vực...

Sasuke đã hứa với cô là sẽ không nổi giận như thế nữa.

Nhưng...

với bản tính của Sasuke...

nó làm cô thấy hơi ái ngại....

– Haizzzz! Tạm thời vậy đã. – Sakura thở dài.

Bỏ lại những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, Sakura bước thẳng đến bệnh viện của Konoha.

Kể từ sau cái hôm ghép tay cho Sasuke, cô chưa đến viện 1 lần nào cả.

“Liệu cô Tsunade có bấm mình ra vì bỏ bê công việc không?” – Sakura thoáng nghĩ, rồi khẽ rùng mình.

Nếu cô Tsunade mà xử lí thật thì... thật kinh khủng.

Cứ thế, vừa đi vừa nghĩ hết chuyện này đến chuyện kia....

Sakura đã đến bệnh viện từ lúc nào....

Cô chạy vào....

Nhìn ngó xung quanh...

Rồi khẽ thở phào....

“Thật may quá đi, cô Tsunade không đi rồi” - Vuốt mồ hôi trán, Sakura đứng thẳng người.

Nhiệm vụ của Sakura là chăm sóc các bệnh nhân vừa mới nhập viện ngày hôm qua và hôm nay.

Cô sẽ làm xong nhiệm vụ này sớm thôi.

Sakura lần lượt đi khắp các phòng, cô nhanh chóng điều trị cho tất cả các bệnh nhân mà mình đã gặp.

Cứ tưởng rằng có thể xong sớm...

Ai dè, buổi chiều đã đã đến từ lúc nào....

Chuông báo 5 giờ chiều cũng là lúc Sakura giờ tay vặn nắm cửa ở phòng bệnh cuối cùng trong danh sách của cô.

– Chúng ta bắt đầu điều trị thôi. – Vừa bước vào, Sakura vừa nói câu nói quen thuộc.

Bỗng...

mái tóc nâu đỏ của người con trai hôm qua đập vào mắt cô.

Giật mình....

Sakura suýt nữa thì làm rơi tờ danh sách trên tay.

– Tozuki?

– Sao em lại nhìn tôi bằng ánh mắt hốt hoảng như vậy. – Tozuki khẽ mỉm cười. Anh ta ngồi trên chiếc ghế gần đó, nhìn Sakura bằng cặp mắt xám nhạt tuyệt đẹp của mình.

– Sao anh lại ở đây? – Sakura hỏi Tozuki sau khi đã bình tĩnh lại.

– Biết hôm nay em sẽ ở đây nên tôi đến để....chữa vết thương.

Nghe Tozuki trả lời, Sakura bất giác nhớ lại vụ ẩu đả của anh ta và Sasuke tại nhà hàng vào ngày hôm qua.

Nếu trí nhớ của cô không tệ thì, Tozuki đã bị thương rất nặng bên vai phải.

Sakura nhìn Tozuki ái ngại.

Dù sao, Sasuke cũng là người gây ra việc này....

Nên cô sẽ làm cái gì đó....

– Hôm qua, Sasuke... đã làm anh trọng thương ở đó, đúng không? – Sakura chỉ vào vai của Tozuki.

– Ồ, đúng vậy đó. – Tozuki nhắm mắt, hơi gật nhẹ đầu, nhẹ nhàng đáp lại.

– Thật là.... tôi xin lỗi anh. – Sakura cúi đầu. – Anh ấy.... khá nóng tính.

– Tôi hiểu mà.

– Anh hãy cởi áo ra, tôi sẽ chữa trị vết thương đó.- Sakura nói, rồi từ từ tiến tới chỗ Tozuki.

Tozuki nhìn Sakura không chớp mắt....

Đợi cho Sakura đến gần chỗ mình

Anh ta mới cởi chiếc áo của mình ra....

để lộ bờ vai rộng lớn...

Sakura ngạc nhiên tột độ...

– Vết thương đó.....- Sakura nhìn Tozuki. – Nó hoàn toàn biến mất rồi.

– Tôi biết điều đó mà. – Tozuki bình thản đáp, anh thả lỏng người xuống.

– Tôi không hiểu. Tại sao....

– Tộc Senju có 1 khả năng hồi phục vô cùng đáng kinh ngạc. Em có thể thấy điều đó qua ngài Hokage đệ nhị hay Tsunade-sama. Tôi cũng có khả năng đó nên vết thương có thể khỏi trong giây lát mà không cần làm bất cứ việc gì cả.

Tozuki ôn tồn giải thích.

Sakura như hiểu ra vấn đề. Nhưng, lại 1 thắc mắc nữa hiện lên trong đầu cô.

– Vậy.... sao anh nói anh tới đây để chữa vết thương?

– À, việc đó.....- Tozuki ngược lên nhìn Sakura.

Rồi nhanh như cắt, anh cầm lấy bàn tay của Sakura....

đặt nó vào lồng ngực trái của mình.....

nơi trái tim đang đập.....

– Tôi đến là để chữa nó, Sakura à!

Hơi nóng từ cơ thể Tozuki truyền vào thẳng vào bàn tay Sakura.

Và vô tình, ánh mắt cô nhìn thẳng vào khuôn mặt của chàng trai đối diện....

Khuôn mặt thanh tú.

Quai hàm đầy sức sống.

Chiếc mũi cao thanh mảnh.

Đôi môi cong khẽ mỉm cười.

Anh ta.....đẹp thật vậy, giống như 1 vị thần vậy đó.

Còn ánh mắt.....

ôi, nó thật dịu dàng làm sao.

Không giống ánh mắt u buồn và sắc lạnh của.....

.....Sasuke.

“Sasuke-kun” – Hình ảnh của Sasuke bỗng hiện lên trong kí ức của Sakura.

Cô cảm thấy hoảng hốt cực độ.

– Không. – Sakura hét lên. Cố gắng kéo bàn tay mình ra khỏi tay Tozuki

Trời ơi....

Cô bị làm sao thế này?

Cô nghĩ đến 1 người con trai khác....

Khi cô đã có Sasuke rồi ư?

“Minh chỉ yêu Sasuke thôi” – Sakura tự khẳng định với bản thân.

Cô nhìn Tozuki....

đôi mắt màu ngọc bích ánh lên, cảnh giác:

– ” Anh ấy nói đúng. Minh nên tránh xa con người này.”

Vẫn còn khá sốc sau chuyện vừa xảy ra....

Sakura không nói gì nữa.....

cô quay đầu bước đi.

Nhưng Tozuki đột ngột lên tiếng:

– Cái ngày tôi gặp em lần đầu ấy, chẳng hiểu sao tôi lại thích em, Sakura à. Thế nên, em đừng nghĩ tình cảm của tôi chỉ là trò đùa nhé. Tôi vẫn nhớ lời hứa sẽ làm mọi thứ mà tôi muốn của em đó. Em không phải là người hay nuốt lời, đúng không?

Sakura dừng lại đội chút. Cô mím chặt môi mình.

– Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Anh về đi.

Rồi cô bỏ đi, để lại Tozuki ngồi đó.

Chàng trai tóc nâu đỏ im lặng.

Anh mặc áo vào.

Đôi mắt xám nhạt hơi liếc nhìn ra ngoài khung cửa sổ.....

– Minh đã chủ động đến thế rồi, mà cô ấy không rung động dù chỉ 1 tí. Cô ấy cứng đầu thật đấy.

Rồi anh ôm bả vai, nhớ lại khuôn mặt kẻ đã gây ra vết thương cho mình.

– Chà lẽ.....

cô ấy yêu hắn ta nhiều đến thế ư?

Chương 28: Biệt Đội Konohamaru Và Chàng Trai Làm Náo Loạn Làng Lá. (1)

Buổi sáng đẹp trời tại Konoha.....

Tozuki lặng lẽ bước trên con đường làng...

Đây là lần đầu tiên anh mới có dịp thăm thú cảnh vật nơi đây.....

Kể từ cái hôm đầu tiên anh bước chân vào làng lá.

Anh ngắm nhìn khung cảnh yên bình, những đứa trẻ tung tăng đùa vui, người dân vừa lao động vừa không quên nở nụ cười khi gặp bạn bè hay người thân đi qua....

Lá cây xào xạc, gió khe khẽ thổi, những đám mây trôi lững lờ trên bầu trời xanh sẫm.....

“Konoha.... đẹp đấy chứ?”

Nụ cười hiền lành hé nở trên môi Tozuki.

Chàng trai ấy cứ đi như thế,

Cứ mãi xem xét mọi nơi.....

mà không hề hay biết rằng.....

anh đang vô tình gây ra.....

1 sự hỗn loạn không hề nhỏ ở nơi đây.....

đặc biệt.....

là với.....

.....mấy cô gái.

– Trời ơi, anh ấy là ai vậy? Sao tớ chưa thấy bao giờ. – 1 cô nàng xinh đẹp tóc nâu thốt lên đầy ngỡ ngàng.

Xung quanh cô, có hơn chục cô gái cũng gật đầu hưởng ứng.

– Nhìn anh ấy đẹp trai thật đấy.

– Cũng phải cỡ Sasuke ấy nhỉ?

– Ủ, nhưng nhìn anh ấy đáng yêu hơn. Sasuke-kun lạnh lùng quá.

– Ai cho các cậu chê Sasuke-kun của tôi. Anh ta thua xa nhé! Nhưng.....đúng là cũng thuộc dạng đẹp không cường nỏi mà.

Tiếng cười khúc khích vang vọng cả 1 khu phố.....

– Anh có người yêu chưa?

– Ai biết.....nhưng nếu chưa thì anh ấy rồi sẽ là của tớ....

– Điều ngoa, của tớ....

– Không phải.....

– Tuy tớ thích Sasuke-kun, nhưng nếu anh ấy chưa có đối tượng thì tớ cũng không để cho mấy người lộng hành đâu....

– V.V.V.V.V.V.....

Cuộc bình luận sắc đẹp của các cô dần dần trở thành 1 cuộc tranh giành khốc liệt.

Và nguyên nhân chỉ bởi duy nhất 1 người.

đó là....

traí đẹp Tozuki.

Đám đông đi theo anh mỗi lúc 1 lớn hơn. Có nhiều cô gái không kìm lòng được còn liều mạng tiến đến, công khai bày tỏ tình cảm với Tozuki.

Nhưng Tozuki chỉ đáp lại. ...

bằng nụ cười và cái xua tay....

Nhưng chính điều đó.....

lại làm mấy cô gái càng phát cuồng hơn bao giờ hết. ...

Cách đó không xa.....

tại tiệm mì Ichiraku.....

– Naruto nii-channnnnn! – Konohamaru nhồm nhoàm nhai cọng mì lòng thòng trên miệng. Mắt không ngừng liếc về nơi ẩm ỉ đằng xa. – Tên nào đang làm loạn làng chúng ta thế?

Húp nốt nước dùng còn sót lại trong tô mì thứ 9, Naruto đáp:

– Anh nghe nói hán ta tên Tozuki. Là con cháu ngài đệ nhị đó. – Naruto gọi thêm tô mì nữa. – Và bố mẹ Sakura định gả cô ấy cho hán thì phải.

– Phụt!

Cả 3 đứa nhóc ngồi kế bên Naruto, không ai bảo ai, đều đồng loạt phì nước mì ra khỏi miệng. Mặt không giấu nổi ngạc nhiên.

– Bà cô hung dữ đó cũng có người lấy á, Naruto nii-chan? Ha ha ha....- Konohamaru cười ẩm ỉ.

– Nè nhóc, Sakura là bạn gái Sasuke nii-chan của mấy đứa đó, dattebayo. Nói kiểu vậy đấy hả? Có muốn chết sớm không? – Naruto đấm 1 nhát vào đầu Konohamaru đe dọa.

– Thật hả? – Lại 1 màn đồng thanh của 3 đứa nhóc.

– Đúng đó. Chính vì thế, hán ta.....- Naruto chỉ tay vào trong đám đông. – Là tình địch của Sasuke đó.

Moegi đứng dậy, nhìn theo hướng tay chỉ của Naruto.

– Em thấy anh ta cũng đẹp trai lắm đó. Không phải hạng vừa đâu. – Cô nàng nói sau một hồi ngó nghiêng.

– Vậy là tình địch của Sasuke nii-chan! Thì...- Konohamaru hút sợi mì rồi quay lại nhìn Naruto. – Cũng là kẻ địch của chúng ta đúng không? Naruto nii-chan!

– Hê hê. Hôm nay thông minh dễ sợ nha Konohamaru, dattebayo! – Naruto xoa đầu thẳng em cười.

Bỗng, 1 ý nghĩ lóe lên trong đầu Naruto.

Nở nụ cười tinh quái....

Naruto kéo cậu nhóc Konohamaru lại gần, thì thầm:

– Chúng ta nên giúp Sasuke nhĩ? Dọa hán 1 trận đi, mấy đứa làm thế này..... rồi thế này.....

Vừa nói, Naruto vừa xoa chân múa tay....

Konohamaru tròn mắt, ghé tai vào cậu anh gần nhất có thể để không bị bỏ sót mất từ nào....

Moegi và Udon..... chẳng hiểu cái gì hết....

– Tuyệt lắm, Naruto nii-chan!

Konohamaru gào ầm lên sau khi bàn bạc kế hoạch với Naruto.

Rồi cậu quay sang chỗ Moegi và Udon, tuyên bố:

– Nhóm Konohamaru của chúng ta có nhiệm vụ rồi đây.

Nói rồi, cả 3 đứa nhóc túm tụ vào.

Chả biết là nói cái gì.

Nhưng...

Đứa thì lắc đầu lia lịa.....

Đứa thì gật đầu như bỏ củi....

Cứ thế.....5 phút trôi qua.....

Konohamaru đứng ưỡn ngực, sau khi cả nhóm đã thống nhất.

– Nii-chan. Chúng em đi làm nhiệm vụ mà anh giao đây.

Cậu nhóc hét lớn.

Rồi cả 3 đứa biến mất.

Naruto ngồi đó, gương mặt đầy vẻ tự hào, dung dung nước mắt....

– Ôi, mấy đứa đệ tử đáng yêu của tôi, dattebayoooooooo!

Khi Naruto đang trong giây phút “xúc động ngen ngào”.....

Đột nhiên.....

Tiếng Konohamaru bỗng vắng vắng, từ xa....

– Trả tiền mì cho chúng em nhé! Naruto nii-chan!

Im lặng.....

Và im lặng.....

Mặt Naruto đực ra từ lúc nào.....

– Ôi tiền ơi!!!!!! T_T..... Chúng mày giết anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Biệt Đội Konohamaru Và Chàng Trai Làm Náo Loạn Làng Lá (2)

– Anh kia, dừng lại!

Tozuki đang cố né tránh khỏi đám đông hung hãn....

Thì bỗng thấy 3 đứa nhóc đứng ngay trước mặt mình....

Rất chi là hùng hổ.....

1 thằng nhóc đeo quả kính to bụi chẳng.

1 đứa con gái có mái tóc màu cam kì quặc.

thằng nhóc còn lại thì nhìn bướng vô cùng.có lẽ là chỉ huy 2 đứa kia.

Bọn nhóc....

hình như đang gọi ai đó....

Tozuki quay người nhìn xung quanh..

thì tiếng nói đó lại phát ra 1 lần nữa:

– Anh quay đi đâu đấy. Nói anh đó.

– Anh hả? – Tozuki hơi ngạc nhiên.

– Phải rồi. Anh có phải là người định lấy bà chằn Sakura không?

– Nếu đúng thì sao? – Tozuki nói nhỏ nhẹ. – Mà mấy nhóc là ai đấy?

– Chúng tôi là đội Konohamaru làng lá. Muốn tìm hiểu bà cô đó thì đánh bại chúng tôi trước đã nhé.

Konohamaru nhảy lên bờ tường gần đó. Uồn ngực đầy tự hào.

..một làn gió thổi qua.

Im phăng phắc....

– Anh không rảnh chơi với mấy đứa đâu. – Tozuki nhún vai đi tiếp.

– Anh khinh bọn này hả? – Konohamaru hét lên.

Cậu định lao lên sút vào mông tên tóc nâu đỏ kia thì bị Moegi tóm lại.

– Đừng sơ xuất chứ Konohamaru. – Moegi thì thầm vào tai cậu bạn. – Cậu xông vào thì không thắng được hán ta đâu.

Nghe lời Moegi

Konohamaru thôi không tiến lên nữa.

Cậu nhìn Tozuki, ánh mắt đầy dè chừng.

“Chắc chắn phải dùng đến nhẫn thuật mới hạ được hán” – Konohamaru nghĩ.

Rồi cậu nhảy xuống, gọi Tozuki.

– Đấu với tôi 1 trận đi ông anh.

– Không, anh bạn. – Tozuki vẫn thản nhiên bước đi.

Máu nóng dồn lên não....

Konohamura thực sự cảm thấy tức giận.

– Kage Bunshin no Jutsu! (Ảnh phân thân chi thuật)

Hơn 20 phân thân của Konohamaru hiện ra, tất cả cùng đồng loạt xông vào Tozuki.

– Mọi người, tiến lên! – hơn 20 cái phân thân lên tiếng.

– Phân thân à?

Tozuki khẽ mỉm cười.

Tozuki đội.

Khi tất cả những phân thân của Konohamaru tiến tới rất gần...

Anh mới bắt đầu niệm án....

Bằng 1 tốc độ kinh hoàng.

Bùm.

Hơn 20 cái phân thân Tozuki hiện ra...

Đối đầu với tất cả những phân thân của Konohamaru....

Và hạ gục chúng trong chớp mắt.

Konohamaru nhìn tất cả.....không chớp mắt.

Cậu thực sự hơi sốc.

Từ trước đến giờ chỉ có 1 người có thể hạ gục hết phân thân của cậu 1 lúc....

Là Naruto nii-chan mà thôi.

Vậy mà tên này.....

“Đáng sợ thật” – Konohamaru lẩm bẩm. Mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên khuôn mặt.

Tozuki chỉnh lại tay áo.

Rồi anh giơ tay ra phía trước.

– Giải.

Tất cả những phân thân đều biến thành nước, rơi xuống. Động thành những vũng nước nhỏ dưới chân Tozuki.

Nhưng cậu nhóc tóc nâu đầu có ý định chịu thua.

– Xem tiếp đây. – Cậu hét lớn.

thổi ra 1 làn khói xám, Konohamaru cắn chặt hàm răng của mình lại...

– Haisekishou (bụi thuốc nổ)

Tiếng nổ đinh tai phát ra.

Konohamaru cười, nhìn về phía đối thủ của mình.

Nhưng...

nụ cười đó nhanh chóng vụt tắt.

Tozuki đã kịp thời biến nước dưới chân mình thành 1 tấm lá chắn khổng lồ, bao bọc cơ thể anh lại.

Anh chẳng hề hấn gì sau cú tấn công của Konohamaru.

“Bực mình chết mất” – Konohamaru nắm chặt ta, cúi gầm mặt xuống đất.

Lấy đà, cậu lao nhanh về phía trước. Tạo 1 phân thân nữa, Konohamaru tập trung chakra vào lòng bàn tay mình.

– Nhận lấy này. Rasengan!

Tozuki giật mình.

Anh nhanh chóng né về 1 phía.

Rasengan của Konohamaru không đánh trúng được Tozuki.

Mà trúng vào cái cây ở đằng sau đó....

Thân cây nát bươm, rồi đổ rạp xuống.

Có 1 con chim sẽ rơi xuống cùng với cái cây.

Chết do cú đánh của Konohamaru.

Người nó bê bết toàn máu. ...

Moegi chạy ra chỗ con chim. Cô bé nâng nó lên tay rồi không ngừng khóc.

– Konohamaru ngốc, nó chết rồi đây này. – Moegi mếu máo.

– Tớ có cố ý đâu mà. – Konohamaru áp ứng, nhìn Moegi bằng vẻ mặt hối lỗi vô cùng.

Tozuki quan sát toàn bộ sự việc.

Anh cười hiền hậu.

Bước đến chỗ nhóm cậu nhóc tóc nâu.

– Cô bé đưa nó đây.- Tozuki xòe bàn tay của mình ra.

Moegi nhìn Tozuki, sau đó lại nhìn con chim trên tay mình. Rồi cô bé rụt rè đưa nó vào tay anh, trong lòng không khỏi thắc mắc.

– Anh sẽ làm gì với nó. Nó chết rồi.

Tozuki lắc đầu. Anh đón lấy con chim từ tay Moegi, rồi úp bàn tay còn lại vào.

Một thứ ánh sáng vàng xuất hiện bên trong bàn tay của Tozuki.

3 đứa nhóc bên cạnh nhìn chăm chăm vào đó.

– Được rồi đó. – Tozuki nói.

Anh mở bàn tay của mình ra.

Như 1 phép màu. ...

Con chim sẽ sống lại, trên người không có 1 vết xây xước nào.

– Anh làm gì mà hay vậy? – cả 3 đứa ngược lên nhìn Tozuki.

– À, chakra của anh. Nó giúp hồi sinh và chữa trị mọi thứ. – Tozuki tung con chim lên trời.

“Giỏi quá!” – Konohamaru trầm nghĩ. Nhưng bỗng sực nhớ ra điều gì đó. Cậu nhanh chóng lùi lại, chỉ vào Tozuki rồi quát lớn:

– Anh vẫn là kẻ thù của tôi đó.

Chàng trai tóc nâu đỏ thở dài. Anh nhắm đôi mắt mình lại, nói:

– Thôi, nhóc có cái gì thì làm nốt đi nào.

– Tôi đảm bảo anh sẽ không chống lại được thuật này đâu.

Konohamaru cười lớn. Cậu niệm ẩn:

– Sexy no jutsu!

Konohamaru lập tức biến thành 1 cô gái vô cùng gợi cảm với vòng một và vòng 3 ngoại cỡ.

Không ngừng liếc mắt đưa tình với trai đẹp Tozuki.

– Chết anh nhé. Đừng hòng đụng đến bà cô già hung dữ của Sasuke nii-chan!

Trong khi Tozuki chả có tí phản ứng gì với cái nhẫn thuật quái đảm của Konohamaru.

Thì ở đâu đó.

Sakura đang lao đến với 1 tốc độ kinh khủng.

Với khuôn mặt vô cùng đáng sợ.

– KONOHAMARU! Ai là bà cô già? và em làm cái gì đây hả?

Konohamaru khiếp đảm biến lại hình dạng cũ. Lấp đầng sau Moegi run như cây sậy.

Sakura vẫn âm ỉ phi đến.

Bỗng...

cô trượt chân do nước của Tozuki vừa biến ra lúc nãy.

– á á á á – Tiếng hét chói tai vang vọng cả 1 vùng.

Sakura nhắm tịt mắt, tự nhủ lòng mình ” quả này chết chắc rồi”.

Bỗng...

– Đỡ được em rồi nhé, Sakura. Tôi cũng định đi tìm em này.

Sakura mở mắt khi thấy tiếng nói.

Thì thấy mặt Tozuki đang ghé sát cực đại với mặt mình. Cách nhau chỉ có độ 3 cm.

Sakura đẩy mạnh Tozuki ra. Nói lấp bắp:

– Anh làm cái gì mà gần mặt tôi dữ vậy hả?

– Tôi vừa đỡ em khỏi ngã đấy. – Tozuki nháy mắt.

– Ca...cám ơn. – Sakura vừa nói vừa từ từ lùi ra sau đề phòng. – Tôi cần đến văn phòng ngài Hokage, không làm phiền anh nữa.

Rồi cô chạy nhanh, biến mất hút sau con đường.

Kéo chiếc dây đen tuyền ở cổ mình ngay ngắn lại, Tozuki nhìn về phía phòng Hokage đằng xa....

– hừm, em vẫn né tôi hả. Xem được bao lâu nhé.

Rồi Tozuki cũng đi mất.

Để mặc 3 đứa nhóc ở lại...

ngơ ngác nhìn nhau....

– Naruto nii-channnnnnn!

– Sao rồi, tốt cả chứ!

– Ảnh mạnh lắm, lại còn ngầu nữa. Em đâu không lại đâu.

~.....

~.....

~.....

– Nii-chan nói cái gì đi.

– grrrrr, Máy đưa giả tiền mì cho anh mau!

Chương 30: Văn Phòng Hokage.

– Chào mọi người!

Cả Sakura, Sasuke và thầy Kakashi đều quay lại nhìn tên ngố tóc vàng đang khoanh tay sau gáy bước vào.

– Cậu đúng là lè mề. – Sakura chống tay, liếc nhìn Naruto khi cậu đã đứng ngay bên cạnh.

– Tớ có mấy việc cần giải quyết ấy mà.

Naruto đáp lại câu nói của Sakura. Rồi cậu hơi ngả người ra đằng sau, bí mật quan sát cậu bạn thân của mình.

“Xem nào, xem nào.....

Mắt cậu ta đặc biệt thì khỏi bàn rồi....

Ồi ời, mũi tên teme này đẹp thiệt đấy....

Môi nhỏ này....

Khuôn mặt thon, cân đối...

Để xem đáng đáp thế nào đã....

Hả? Hấn cao hơn mình nhiều dữ...

Vai rộng....

Eo thon....

Cơ bắp rắn chắc.

Nhìn đàn ông gớm ha....

Thế này hơn thằng cha tình định là cái chắc rồi còn gì...”

Naruto cứ mãi thả hồn vào “cơ thể” Sasuke mà không hề hay biết.....

Sasuke đã phát hiện ra.....

Và nhìn chăm chăm vào tên tóc vàng “biến thái” này giờ...

– Hm – Sasuke đánh tiếng.

Giật mình.

Naruto tí nữa thì cắm đầu ra đằng sau.

Cậu gào ầm ĩ, trách tên bạn thân làm cậu tí thì đo đất....

– Hờ, thế mấy đứa quên ta cũng ở đây hả?

Thầy Kakashi gấp quyển sách Icha Iach lại bằng 2 ngón tay rồi ngồi lại ngay ngắn trên ghế.

– Lần sau cậu đừng làm tôi giật mình nữa nghe chưa, teme. Không tôi xử cậu đó, dattebayo! – Naruto vẫn mãi ầm ĩ với Sasuke.

– Hừm – Sasuke đưa tay gẩy nhẹ mấy cọng tóc lòa xòa trước mặt. Không quên ném cho tên đàn 1 cái cười đều đầy thách thức.

– Á, tôi đến điên mất thôi mà..... – Naruto giậm chân.

– Chúng nó...không nghe mình nói hả? – Kakashi thở dài.

Ông rút quyển sách vào túi quần.

Rồi bỗng nhiên.

– Này! – Kakashi nói lớn.

Tiếng nói vang xuống cả dãy hành lang bên ngoài.

Lập tức.

cả 3 đứa học trò đều nhìn về phía ông thầy kính yêu.

“Chỉ thế mới hiệu quả” – Kakashi lèm bèm trong miệng.

– Ta có nhiệm vụ cho mấy đứa đây.

– Nhiệm vụ gì mà cần cả đội 7 “thần thánh” này tái xuất vậy Kakashi sensei? – Naruto vô cùng hào hứng, mắt cậu sáng lên.

– Không, ta sẽ chia mấy đứa ra, làm 2 nhiệm vụ 1 lúc.

– Vậy ả? thế đó là nhiệm vụ như thế nào ả? – Sakura nói nhỏ nhẹ.

– À, nhiệm vụ là.

Kakashi cầm 2 quyển giấy da lên. 1 quyển có ghi S và 1 quyển ghi A.

Ông mở quyển ghi S trước.

– Naruto và Sasuke.

– Gì ả? – Naruto hỏi.

Sasuke hơi nhướn lông mày lên.

– Đây là nhiệm vụ cấp S. 1 làng ninja bí ẩn nào đó đang tấn công vào biên giới hòa quốc. 2 đứa sẽ đi đến đó và xử lý bọn ninja đấy nhé. Liệu có khó khăn gì không?

– Thầy yên tâm đi. – Naruto chạy tới khoác vai Sasuke. – Chỉ 2 đứa em thôi là dư sức rồi.

Rồi cậu ta cười híp mắt lại.

Mặc cho Sasuke dùng khuỷu tay thúc cho Naruto tránh xa khỏi mình.

– Tốt.- Kakashi cười.

Đặt quyển giấy da xuống, ông mở đến quyển tiếp theo.

– Còn Sakura.

– Dạ

– Bên làng mây đang xảy ra chiến tranh, họ rất thiếu ninja y thuật và đã nhờ làng chúng ta. Em là 1 iryo-nin xuất sắc nên ta giao nhiệm vụ này cho em.

– 1 mình em liệu có đủ không Kakashi sensei.

– Ta cũng đang định cử thêm 1 người nữa đi cùng em. Nhưng đội y thuật làng ta đều đã có nhiệm vụ cả rồi nên.

Trong lúc thầy Kakashi đang mải mê giao nhiệm vụ thì

có 1 bóng người đã lặng lẽ xuất hiện.

– Tôi có thể đi làm nhiệm vụ cùng Sakura không, thưa ngài Hokage?. – giọng nói phát ra từ cánh cửa ra vào.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đó.

– To...tozuki?- Sakura không giấu nổi ngạc nhiên.

Naruto nhìn anh chàng tóc nâu đỏ đang đứng ở cửa, rồi quay lại nhìn Sasuke.

Mặt Sasuke hơi biến sắc.

Cái nhìn của anh trở lên lạnh lẽo hơn.

Hơi chạm nhẹ tay vào thanh Kusanagi bên hông, anh mong thầy Kakashi có quyết định sáng suốt để anh không phải dùng đến nó.

– Cậu là Tozuki, con cháu ngài đệ nhị phải không? Ta đã biết sơ qua về cậu rồi. – Kakashi hơi ngả lưng ra sau ghế.

– Vậy là ngài đã biết về tôi, thưa hokage đại nhân. – Tozuki nghiêng đầu – Thế quyết định của ngài là thế nào ạ?

– Về việc đó thì.....

Kakashi chống cằm suy nghĩ.....

Tất cả đều nín thở đợi chờ....

1 câu nói của ông thầy tóc màu bạc....

– Vậy cậu đi cùng Sakura cũng được, nếu cậu không phiền. – Kakashi trả lời.

– Hả? – Sakura tròn mắt nhìn ông thầy của mình. Cô vẫn không tin là Kakashi lại chấp nhận như thế.

– Thầy hôm nay kì cục vậy. – Naruto chỉ thẳng ngón tay vào ngài hokage đệ lục mà hét lên.

Tozuki nhìn Sakura, môi khẽ nở nụ cười.

Có duy nhất 1 người.....

đang vô cùng giận dữ.....

– Không thể được. – Sasuke lên tiếng.

Giọng anh đánh lại khiến tất cả phải đồng loạt im lặng.

Tozuki hơi liếc nhẹ sang nhìn Sasuke.

– Sakura cần đồng đội Sasuke.- Thầy Kakashi ôn tồn giải thích

– Nhưng không phải là hắn ta. – Sasuke nói với Kakashi. Không thèm liếc mắt tới Tozuki đến 1 cái.

– Ta không biết có chuyện gì xảy ra giữa em và Tozuki. – Ông thầy tóc màu bạc lắc đầu. – Nhưng ta đã quyết thế rồi, hãy hiểu cho ta nhé Sasuke.

“Thầy Kakashi chậm hiểu dễ sợ”- Naruto càu nhàu trong miệng.

Nhưng rồi cậu bỗng thót tim khi thấy Sasuke đang chuẩn bị nhắm nhe rút thanh Kusanagi ra khỏi vỏ của nó.

– Này Sasuke, cậu định.....

Naruto đang định lao tới cản Sasuke lại thì Sakura đã giữ được tay Sasuke từ lúc nào.

– Đừng, anh đã hứa với em là phải bình tĩnh mà....- Sakura nói khẽ. Chỉ đủ để cô và anh nghe thấy.

Sasuke cố gắng kìm lại. Anh nhắm chặt đôi mắt của mình.

Hít một hơi thật sâu, Sakura nói tiếp:

– Em sẽ nghe theo sự sắp xếp của sensei.

Nghe đến đây, Sasuke mở lớn đôi mắt mình.

Anh nhìn Sakura.....

muốn cô giải thích về lời nói điên rồ vừa nãy.

– Em chỉ muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ.Em sẽ không để anh ta làm ảnh hưởng đến tình cảm của em và anh. – Sakura hơi kéo vạt áo choàng của Sasuke.

– Anh tin em mà, đúng không?

Ruột gan Sasuke như lộn lên.

Anh không biết mình phải làm gì nữa.

“Thật khó chịu mà”

– Chết tiệt! – Sasuke gầm lên.

Anh bực tức....

tung 1 cú đấm vào bờ tường bên cạnh

khiến nó thủng 1 lỗ khá lớn.

Rồi anh rời khỏi văn phòng Hokage.....

trước vẻ mặt tái mét của tất cả những người còn lại

– Ta đã làm gì sai? – Kakasi nhìn bức tường đau xót.

Naruto nhìn ông thầy. Rồi phán 1 câu trước khi cậu cũng rời đi.

– Thầy chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trước Chuyến Đi

Sáng sớm hôm nay, Sakura bắt đầu lên đường đến làng Mây.

Cô đeo ba lô và bước ra khỏi nhà từ rất sớm.

Nhưng....

Sakura không đi đến chỗ cổng làng ngay.....

Cô chân chừ mãi....

có bước thật chậm....

và không ngừng đưa mắt nhìn khắp mọi nơi....

tìm kiếm hình bóng 1 người.

“Có lẽ, anh ấy sẽ không gặp mình đâu” – Sakura trầm nghĩ.

Cô nở 1 nụ cười, với đôi mắt đượm buồn

Từ lúc rời khỏi văn phòng Hokage vào sáng hôm qua, Sasuke và cô chưa hề gặp nhau

Anh không đến chỗ cô. Và.....

Cô cũng không dám đến gặp anh vì sợ anh giận....

Bây giờ

Cô muốn nhìn thấy anh 1 lần trước khi đi...

Mà có vẻ...

Khó khăn quá.

Ngước mắt nhìn lên những tán lá cây, chân Sakura vẫn không ngừng bước chậm rãi về phía trước.

Bỗng đột nhiên, 1 giọng nói âm áp vang lên. ...

– Sakura!

Sakura giật mình.

cô hướng mắt về nơi nghe thấy tiếng nói.

Rồi niềm vui sướng như vỡ òa trong lòng. ...

Sakura thốt lên, đôi mắt ngọc bích phản chiếu tia nắng mặt trời:

– Sasuke- kun!

Trên 1 cành cây cao gần đó, Sasuke đang đứng tựa lưng vào thân cây.

Anh gật đầu nhẹ khi Sakura gọi tên mình.

– Em không nghĩ anh sẽ gặp em. – Sakura nói.

-.....

– Chuyện xảy ra hôm qua....., anh đã hết khó chịu chưa?

Sasuke nghe hết toàn bộ những gì Sakura nói, nhưng anh không đáp lại tiếng nào..

Hơi nghiêng đầu sang 1 bên

Anh đưa tay ra.

ra dẫu cho cô lên đây cùng mình.

Sakura nhảy lên cành cây đó và đứng bên cạnh Sasuke.

Cô nhìn anh. ...

thấy ánh mắt anh đang chăm chú quan sát mình.

– Anh sao thế ? Trông anh lạ lắm – Sakura không giấu nổi thắc mắc.

– Anh lo .

– Anh lo gì chứ, em sẽ làm nhiệm vụ và trở về nhanh thôi mà.

– Nhưng tên kia đi cùng em- Sasuke bực bội đáp lại

“Biết ngay mà”- Sakura thở dài.

Sakura đã biết kiểu gì Sasuke cũng sẽ không thể quên được chuyện đó.

Về nhiệm vụ của cô mà có Tozuki đi cùng.

Nhưng thực sự.....

cô không hề muốn anh bận tâm quá nhiều như vậy.

– Vậy em có thể làm gì để anh bớt lo lắng? – Sakura ngước lên hỏi Sasuke.

– Làm gì ư? – Sasuke khẽ mím môi

Anh nhìn cô gái tóc hồng đứng trước mặt mình. ...

Rồi dùng bàn tay mình đẩy nhẹ cằm Sakura lên.

Hơi cúi xuống...

Anh để mắt mình sát gần kề với mắt Sakura.

Anh ra lệnh:

-... nhìn vào mắt anh, Sakura!

Sakura nghe theo lời của Sasuke..

Cô nhìn thẳng vào mắt anh...

thì bỗng thấy Sharingan trong mắt phải của Sasuke, đã bật từ khi nào...

– Sharingan!

Sasuke nói lớn.

Anh dùng ảo thuật lên Sakura

Trong một vài giây...

Sakura mất đi nhận thức.

Cô chìm trong ảo giác do Sasuke tạo ra....

Cô thấy mình đang rơi vào 1 thế giới khác...

nơi mà chỉ có 1 mình cô ở đó, với xung quanh là 1 màn đêm bao phủ...không có điểm dừng...

dưới chân cô chỉ toàn là màu đỏ tươi.....

“máu”

Sakura hét lên kinh hoàng...

máu ở khắp nơi... lênh láng dưới chân, bắn đầy lên cơ thể của cô....

Sakura cảm thấy sợ hãi vô cùng....

Cô khóc...

cơ thể run rẩy...

đôi chân cô không còn đứng vững được nữa...

Bỗng có 1 ai ôm cô thật chặt

Hơi ấm của người đó lan tỏa khắp cơ thể của Sakura.

Cô quay ra để cố xem người đó là ai...

Nhưng chẳng hề thấy ai bên mình hết...

“ảo giác ư” – Sakura trầm nghĩ.

Đột nhiên...

Một tiếng nói ma mị khẽ văng vẳng bên tai của Sakura....

– Em là của anh Sakura, sẽ chỉ là của anh.....

Cô giật mình nhận ra tiếng nói quen thuộc đó...

– Sasuke.....

Nhưng vẫn không có ai xuất hiện cả...

Tiếng nói lại vang lên 1 lần nữa:

– Em là của anh.và em chỉ được ở cạnh anh thôi.

...tất cả những thằng đàn ông khác.

.em hãy tránh xa chúng ra.

.và hãy giết.

...nếu chúng động vào em dù chỉ 1 lần.

“Hãy giết chúng.

giết chúng. ...

giết...”

Câu nói đó cứ mãi vang vọng trong tâm trí cô.

đầy ám ảnh. ...

– Em sẽ làm mọi thứ vì anh.Sasuke-kun. ... – Cô nói mơ hồ, rồi ngã xuống. ...

chìm dần trong biển máu. ...

Rồi những hình ảnh ma quái đó dần dần tan biến

Gọt nước mắt đọng đầy trên khóe mắt. ...Sakura dần dần tỉnh lại. ...

trên cánh tay của Sasuke.

Cô ngồi từ từ dậy, nhìn Sasuke bằng ánh mắt hoảng loạn. ...

Sasuke đã làm điều gì đó lên Sakura, mà cô không thể biết được. ...

Nhưng cô cảm nhận rõ.

Có 1 thứ gì đó.

đã thay đổi trong con người cô. ...

Sasuke không nói gì cả.

Anh rút thanh Kusanagi ra từ hông mình. ... rồi đưa lại cho Sakura.

– Em giữ lấy nó đi.

– Gì cơ. – Sakura gạt nước mắt, ngạc nhiên đón lấy thanh kiếm. – Đó là thứ anh luôn giữ bên mình mà.

– Anh biết. ...

Sasuke dừng lại đôi chút. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Sakura. ...

-...nó sẽ thay anh bảo vệ em, Sakura!

Ở cổng làng sau đó.

– Chào em. ...- Tozuki mỉm cười khi thấy bóng dáng Sakura từ đằng xa.

Nhưng rồi anh bỗng hơi dừng lại. ...

khi thấy thanh Kusanagi đen.

đang nằm trên vai của Sakura.

– Chúng ta đi thôi chứ. – Sakura vẫn tiến về phía trước. Không quan tâm đến thái độ của Tozuki

– ukm

Tozuki trả lời, mắt vẫn không ngừng hướng về cô kunoichi tóc hồng.

– Đôi mắt cô ấy. hôm nay thật kì lạ quá.

Ở đằng xa, sau 1 gốc cây

Có 1 chàng trai mặc áo choàng đen.

đang quay người đi khỏi.

trên môi nở 1 nụ cười vô cùng tự mãn.

– Người không thể đụng đến cô ấy đâu. Tozuki!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ảo Thuật Thôi Miên.

“Có gì đó kì lạ trong đôi mắt em, Sakura!”

Chàng trai tóc nâu đỏ nhìn cô gái trước mắt mình.

sự nghi hoặc ngày một lớn lên.

Đã 5 ngày kể từ hôm 2 người đến làng Mây.

Cả 5 ngày đó, Sakura không hề nhìn mặt Tozuki.

ngay cả lời nói, cũng chỉ vồn vện được 5 câu:

“Hãy làm tốt mọi việc chúng ta phải làm”

“Anh hãy chữa cho những người bên đó”

“Rất cảm ơn”

“Tôi ổn”

Tozuki cười khẩy khi nhớ lại mấy câu nói Sakura đã nói với anh. Đặc biệt là 1 câu:

“Làm ơn đừng chạm vào tôi”

Anh bắt đầu hơi nản vì tình cảm đơn phương của mình.

Thú thực thì cái tình cảm đó của anh.

nó cũng không lớn.

Nhưng anh cảm thấy Sakura là 1 cô gái đặc biệt.

anh muốn cô bên anh.

chỉ đơn giản là như thế thôi.

Anh đã mong rằng, chuyến đi chỉ có 2 người này. ...

sẽ giúp anh và cô thân thiết hơn...

-Hình như mình đã làm rồi- Tozuki tự nói với bản thân,bất giác anh nắm chặt vòng cổ của mình.

Rồi anh nhanh chóng thả chiếc vòng ra, đưa bàn tay vuốt mái tóc màu nâu đỏ:

– Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. – Anh nói.

Mặc cho những giọt mồ hôi chảy dài trên trán.

Trận chiến đã kết thúc.....

công việc chữa trị không còn là nỗi lo lắng nữa...

– Cảm ơn 2 người rất nhiều. Cho chúng tôi gửi lời chào đến ngài Hokage và mọi người khi 2 người trở về. – Ngài Raikage gật đầu tỏ ý hài lòng.

– Chúng tôi sẽ làm thế khi trở về vào ngày mai. – Sakura mỉm cười dịu dàng.

– Mai ư? Có gấp quá không?

– Không đâu ạ. Cảm ơn ngài. – Cô kunoichi cúi gập người. – Trước khi chúng tôi đi, sẽ chữa trị nốt cho các bệnh nhân bị thương nặng nữa.

– Nhờ cả vào mọi người nhé!

Ngài Raikage vỗ vai Sakura và Tozuki trước khi biến mất sau rừng cây sau đó.

Sakura cũng nhanh chóng tiếp tục việc trị thương của mình.

Cô bước đến chỗ 1 ninja bị gãy nát chân gần đó...

– Anh bị nặng đấy. – Sakura hơi cau mày khi xem xét chiếc chân. Rồi nói với người đó.- Xin hãy chịu khó nhé, sẽ đau đấy.

Sakura sát trùng thanh kunai bằng nước nóng...

rồi dùng nó để khoét phần thịt nhiễm trùng và tổn thương quá nặng của bệnh nhân.

Điều đó.....

làm cho ninja đó đau đớn kinh khủng.

Anh ta vùng mạnh tay xuống đất để kìm cơn đau...

vô tình miếng sắt của găng tay quệt trúng vào má của Sakura...

– Á. – Sakura kêu lên,

Cô ngã xuống nền đất

Đưa tay lên ôm má.....

Máu từ vết thương chảy tràn xuống cổ của Sakura.

– Sakura!

Tozuki hét hoảng lao đến.

Nhưng anh bị Sakura giữ tay ngăn lại:

– Tôi đã nói...xin đừng chạm vào tôi. – Cô kunoichi tóc hồng đứng dậy. – Tôi có thể tự chữa cho mình. Anh hãy lo cho anh ta nốt đi.

Tozuki nhìn về mặt cam chịu của Sakura...

nhìn bóng cô ấy đi ra khỏi lều chữa thương...

– Được thôi. – Anh trả lời ngắn gọn. Đôi mi hơi sụp xuống.

Thấm thoát 1 ngày dài trôi qua....

màn đêm đã buông xuống...

bóng tối ngập tràn xung quanh khu rừng....

Sakura tựa lưng vào 1 mỏm đá...

cô hướng mắt về phía ngôi làng của mình...

nhớ đến hình bóng 1 người...

– Anh có nhớ đến em không? – Cô thả lời nói của mình vào gió. Để gửi gắm nỗi nhớ của mình đến người cô yêu thương.

Vết xước dài trên má cô vẫn còn đau nhói.

Mệt mỏi...

Sakura thiếp đi lúc nào không hay.

Một bóng người xám bạc lặng lẽ tiến đến...

cố gắng không để cô thức giấc.

– Bị thương đến mức này sao – Tozuki nói khẽ

Anh đưa bàn tay của mình đến gần má của Sakura...

1 ánh sáng vàng óng tỏa ra...

Tozuki chữa cho Sakura bằng chakra của mình.

Vết xước dài biến mất...

trả lại vẻ xinh đẹp vốn có của cô gái anh đào.

Tozuki ngắm nhìn khuôn mặt của Sakura...

không cảm lòng được mà chạm nhẹ vào đó.

– Em thật xinh đẹp!

Nhưng bỗng có 1 chuyện vô cùng kì lạ xảy ra....

ngay khi Tozuki vừa đặt tay lên má Sakura...

cô bỗng mở to đôi mắt.

Mắt phải của Sakura vẫn giữ nguyên màu xanh ngọc bích...

Trong khi mắt còn lại của cô bị biến đổi thành màu đỏ như màu của máu vậy.....

Sakura nhìn Tozuki 1 cách vô hồn...

cứ như thể...

cô không còn là chính cô nữa...

“Hãy giết chúng....

giết chúng...

giết...”

Câu nói đó lại vang vọng trong đầu Sakura....như thôi miên tâm trí cô...

Sakura không còn hành động theo ý mình được nữa. ...

Cánh tay cô tự động rút thanh Kusanagi sau lưng mình.

Rồi nhắm thẳng vào Tozuki.

Tozuki giật mình. ...

anh nhanh chóng tránh khỏi đường kiếm của Sakura.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Sakura lại tiếp tục lao đến chỗ Tozuki.

cô vung thanh kiếm lên 1 lần nữa.

Tozuki tháo nhanh chiếc vòng cổ rồi dùng nó để chặn Sakura lại.

Chiếc vòng phát ra 1 thứ ánh sáng vàng nhạt, đẩy tất cả mọi đòn tấn công ra khỏi Tozuki.

Cứ thế. Sakura tìm mọi cách để lấy mạng Tozuki.

Cách cô vung kiếm, đỡ đòn. ...

tất cả đều giống Sasuke đến mức kì lạ.

Cứ như thể Sakura chính là Sasuke vậy.

Tozuki quan sát mọi thứ và đã phát hiện ra 1 điều gì đó.

Anh cố gắng chống trả lại. ...

Cho đến khi cơ thể kiệt sức.

Ngã xuống một gốc cây gần đó.

Tozuki bắt lực nhìn Sakura tiến tới với thanh Kusanagi trên tay. ...

Anh nhắm mắt lại khi cô đưa thanh kiếm lên cao. ...

Tưởng chừng sẽ kết thúc mọi thứ ở đây.

Bỗng. ...

con mắt đỏ của Sakura tan biến mất.

Sakura bất ngờ lấy lại được ý thức của mình.

Cô nhìn thanh kiếm trên tay, nhìn Tozuki.

không hiểu đã xảy ra việc gì.

“Có lẽ nào.do anh” – Sakura nghĩ.

Tra Kusanagi vào vỏ, cô im lặng bước đi, đầu óc vẫn choáng váng vô cùng.

Đề mặc Tozuki lại đó.

Siết chặt bàn tay của mình lại.

Tozuki tức giận vô cùng.

Tiếng nói phát ra trong hơi thở gấp gáp:

– Ảo thuật ư? Muốn lấy mạng ta ư? -Đôi mắt xám trở nên sắc lạnh – Sasuke, ngươi cứ đợi đấy.

Trong khi đó, trên đường trở về Konoha....

– Ảo thuật thôi miên ư? – Naruto quay sang nhìn chàng trai bên cạnh. – Cậu đã đặt nó vào mắt Sakura khi cậu nhìn cô ấy hả?

– Hm. – Sasuke lạnh lùng đáp lại. – Cô ấy sẽ làm những gì tôi muốn.

– Cậu muốn Sakura giết khi tên đó dám động vào cô ấy chứ gì. Tôi lạ gì cậu, teme.

–

– Mà nó sẽ có tác dụng mãi à? Cái ảo thuật ấy đó.

– Không, chỉ kích hoạt 1 lần và được 1 khoảng thời gian thôi.

Sasuke nói, rồi anh nhếch môi cười. Lắm bảm trong miệng.

– Nhưng thế là đủ để hấn sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Những Bông Hoa Thủy Tiên Và Một Cuộc Hẹn.

– Sao anh lại làm thế ?

Cô kunoichi tóc hồng buông mình xuống chiếc giường yêu quý, sau khi trở về từ nhiệm vụ của mình. Nhìn chàng trai đang đứng trên chiếc lan can gần đó, cô trách anh.

– Em không muốn giết người vô lý như thế.

–

– Điều gì đã khiến anh đặt cái ảo thuật đó vào mắt em vậy?

Sasuke không đáp lại. Anh hơi nhắm mắt.

– Em không muốn nói ra đâu. – Giọng nói của Sakura thoáng chút giận hờn. – Nhưng anh làm vậy quả thực rất không nên.

–

– Em mong anh hiểu những gì em nói.

– Anh đến đây. Vậy mà em chỉ biết trách móc anh thôi sao? – một giọng nói sắc lạnh vang lên.

Sasuke cảm thấy hơi bức mình. Tất cả những gì anh làm là để bảo vệ cô vàđể bảo vệ mối quan hệ này.

Thế mà cô dám mắng anh sao.

Mắng 1 tộc nhân Uchiha ?

Bản thân anh thấy anh chả làm gì sai hết

và anh cũng không cho phép ai nói anh sai

kể cả cô.

– Em không trách anh. Em chỉ nói những gì em nghĩ. – Sakura ngồi dậy. Cô nhìn anh, thoáng cau mày.

– Rằng anh là 1 tên tồi. Đã bắt em giết người sao? – Sasuke nói, giọng anh đanh lại.

– Em đâu nói anh là tên tồi. Nhưng Tozuki đâu đáng chết đến thế. Anh ta chỉ theo đuổi em, và em đâu có đáp lại.

Hắn không đáng chết? – Sasuke nói mỉa mai. Con giận của anh như bùng lên.

“Quá lắm. Cô ấy bệnh vực hấn ta”

Anh quay lại nhìn Sakura bằng đôi mắt sắc lạnh.

– Phải rồi. Thế sao em không đón nhận tình cảm của hắn luôn đi.

– Anh...

Sakura mím môi lại, cô chưa kịp nói gì thì Sasuke đã biến mất.

– Phải rồi... anh đúng là đồ tồi đấy, Sasuke-kun! – Cô nói khẽ rồi gục đầu xuống chiếc gối. Nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Và 2 người giận nhau thực sự.

Sakura....

Cô có sai không khi chọn anh?

Sasuke...

Anh có đúng không khi yêu 1 người rắc rối như cô?

2 câu hỏi đó....

không ngừng xuất hiện trong đầu Sakura và Sasuke.

Không ai có lời giải...

Nhưng...

Sakura ngồi đó. cô ngâm mình trong bồn nước nóng...

Bao lâu rồi nhỉ? Cô đã ở trong cái bồn nước này bao lâu rồi?

Cô cúi xuống, để cả cơ thể chìm trong nước nóng.

Vị nước đôi khi.....

..mặn đắng trên môi cô.

Sasuke đứng đó. Anh nhìn khung cửa sổ quen thuộc của nhà ai đó...

Bao lâu rồi nhỉ? Anh đã đứng nhìn khung cửa đó bao lâu rồi?

Anh hướng mắt, cố gắng tìm kiếm hình ảnh mái tóc hồng quen thuộc.

Đôi môi khẽ mỉm cười khi...

.. anh thấy người đó.

Rồi mọi thứ....sẽ ra sao?

– Xin lỗi em vì những hành động đó. Tozuki.

Sakura đọc những dòng chữ trên mẩu giấy cô cầm trên tay, rồi hướng mắt đến đóa hoa thủy tiên đang nằm gọn gàng trên hiên nhà.

Cô thở dài, bước vào trong nhà....

những bông hoa thủy tiên vẫn ở đó.

Ngày tiếp theo.....

– Thực sự xin lỗi em, Sakura. Tozuki.

Lại 1 bó hoa nữa.

Và lại là 1 bức thư nữa.

Sakura vẫn bỏ mặc những bông thủy tiên trắng đó.....

Ngày tiếp theo nữa.....

– Tôi thấy tôi tệ lắm. Tozuki

Vẫn là bó hoa thủy tiên khác và thêm 1 mảnh giấy khác...

Sakura cảm thấy mình hơi quá quắt với Tozuki.

Cô nhặt những bông hoa trước hiên nhà lên...

Rồi mang chúng vào trong nhà của mình.

Ngày sau nữa.....

– Cảm ơn em vì không giận tôi. Tozuki.

“Xin lỗi và rồi cảm ơn ư?” – Sakura khẽ mỉm cười.

Tozuki.....anh ta thật tử tế.

Không giống ai đó...

Sakura.....

Cô có sai không khi chọn anh?

Suy nghĩ đó lại vang lên trong tâm trí Sakura.

Cô đưa những bông hoa lên và khẽ hít hương thơm ngọt ngào của chúng.

Sasuke- 1 người lạnh lùng và tàn nhẫn.....người cô yêu...

Tozuki – 1 người dịu dàng và chu đáo.....người yêu cô....

Cô thực sự phải làm gì đó....

Ngày sau đó nữa.....

Tozuki cầm bó hoa thủy tiên trên tay bước lặng lẽ về phía nhà Sakura.

Anh đặt khẽ bó hoa xuống hiên nhà, quay lưng định bước đi.....

Bỗng.....

Anh chợt dừng lại, khi bắt gặp 1 mẫu giấy có hình những cánh hoa anh đào đang tung bay...

Anh nhặt chúng lên đọc....

rồi môi anh khẽ cười thật tươi.....

đôi mắt xám bạc ánh lên...

” Em muốn gặp anh vào ngày mai. Sakura”

Chàng trai tóc đen lặng lẽ quan sát...

thanh kiếm Kusanagi khẽ run rẩy trong tay.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cuộc Hẹn...

Sakura ngắm mình trong gương lần cuối trước khi rời khỏi nhà...

“Ồn rồi đấy” – Cô kunoichi thăm nghĩ sau khi ngắm mình trong gương.

Trên người Sakura là 1 chiếc áo phong xanh cổm đơn giản và 1 chiếc quần jeans cũng đơn giản không kém.

Nó đúng theo tính cách của Sakura vậy.

Mặc dù...

Sakura đã định sửa soạn kĩ hơn 1 chút

nhưng cô cảm thấy quá thừa thãi.

“Chỉ đơn giản là 1 cuộc hẹn thôi mà” – Sakura nhún vai. Rồi cô bước ra khỏi nhà.

Đây là buổi gặp mặt với Tozuki. Chính cô đã đề nghị việc đó. Cô muốn nói với anh những điều cô giấu trong lòng, những điều mà cô chưa nói cho anh biết. Về cô, anh và....

....cả anh ấy nữa

– Haizzz!- Tiếng thở dài khẽ thốt lên trên bờ môi xinh đẹp của Sakura.

Rồi cô cứ vừa suy nghĩ mông lung, vừa tiến đến quán nước theo như lời đã hẹn.

Cô bước xuyên qua những con đường dài thẳng tắp của ngôi làng thân yêu.

Trong khi đó.....

có 1 chàng trai...

đang đứng ngồi không yên.

– Mình đến sớm quá chăng? – Chàng trai đó lẩm bẩm trong miệng. Anh ngược đôi mắt xám nhạt hiện lảnh lnh, nhìn về con đường phía trước...

Anh đang vô cùng háo hức....

chờ đợi 1 người.

” Em muốn gặp anh vào ngày mai. Sakura”

Tozuki đọc mảnh giấy trên tay..... 1 lần nữa. Không giấu nổi niềm vui.

Từ hôm qua đến giờ, anh không nhớ mình đã mở mảnh giấy đó bao nhiêu lần nữa.

Và lần nào đọc nó xong, anh cũng cười như 1 tên ngốc vậy.

Người con gái mà anh để ý đã đồng ý đến gặp anh, sau bao nhiêu lần từ chối....

Quả là 1 việc đáng mừng mà.

Bỗng anh nhìn thấy 1 dáng người....

từ xa bước tới....

gấp lại mảnh giấy và nắm nó trong bàn tay, anh đứng dậy và nói:

– Em đã đến...Sakura!

Cô gái tóc hồng tươi cười đáp lại.

– Chào anh, Tozuki!

Rồi tiến tới gần chiếc bàn Tozuki ngồi, Sakura chọn cho mình chỗ đối diện với anh.

– Tôi rất vui khi em bảo muốn gặp tôi, Sakura. – Tozuki cầm cốc trà trong tay, nói nhẹ nhàng.

– Cảm ơn anh vì mấy bông hoa thủy tiên. – Sakura cũng lịch sự đáp lại. – Chúng đẹp lắm, và thơm nữa.

– Em thích chúng chứ...

– Vâng...

Cả 2 bắt đầu cuộc nói chuyện bằng 1 chủ đề đơn giản...

Về mấy bông hoa.

Rồi rất nhanh chóng, cả 2 lại im lặng.

Tozuki nhìn Sakura chăm chú trong khi Sakura không ngừng liếc mắt đến khung cửa sổ gần kề....

Trong mỗi người bây giờ, đều có những suy nghĩ của riêng mình...

Người thì vui mừng, háo hức, chờ đợi....

Người thì phân vân, khó xử....

Họ cứ ngồi cạnh nhau và sống trong tâm tư của chính bản thân mình...

Bầu không khí đó chỉ bị phá vỡ, khi cả 2 đều đột ngột lên tiếng:

– Tôi (em) có chuyện muốn nói...

– Em nói trước đi – Tozuki mời cô gái trước mặt mình nói trước.

– Anh nói trước đi.

– Tôi cá việc em nói rất quan trọng. Em cứ nói trước đi....

– Vậy được thôi...

Sakura đưa bàn tay vuốt tóc mai của mình, cô chỉnh lại mình ngồi sao cho thật ngay ngắn rồi mới lên tiếng:

– Anh đã từng đề nghị em rằng hãy hẹn hò với anh đúng không?

Tozuki không đáp lại.

Anh chỉ khẽ mỉm cười gật đầu.

– Em đã suy nghĩ về việc đó và suy nghĩ cả về mối quan hệ giữa em và người đó.

– Sasu...ke?- Tozuki nhắc cái tên đó, cảm thấy có chút không thoải mái.

– Đúng là thế. – Sakura khẽ nhấm một ngụm trà trên môi.

Cô nói với Tozuki trong khi vẫn không ngừng nhìn những đám mây qua khung cửa sổ:

– Sasu...ke, anh ấy là một tên khốn! Anh ấy luôn bỏ mặc em...luôn luôn như thế. Anh ấy lúc nào cũng làm em đau khổ, làm em khóc, khiến em phải chờ đợi. Sasuke! Anh ta là người đàn ông tệ nhất mà em từng biết.

Đôi mắt ngọc bích khẽ lay động.... cô kunoichi tiếp tục:

– Anh là một người tốt, Tozuki. Anh hơn hẳn cái con người xấu xa kia....

– Sakura.....- Tozuki bối rối khi nhìn thấy những giọt nước mắt của Sakura đọng đầy bên khóe mắt

Anh vươn người tới, định lau những giọt nước mắt đó....

– Ôi, em xin lỗi. Bụi bay vào mắt thôi mà. – Sakura nhanh chóng quệt nước mắt trước khi Tozuki kịp làm điều đó...

– Vậy ư? – Tozuki dò xét.

Anh ngồi lại chỗ ngồi của mình và tiếp tục lắng nghe.

– Em đã quyết định rồi...

– Anh vẫn lắng nghe em đây.

– Em đã nói rồi đấy... Sasuke là người vô cùng tồi tệ.....

Sakura hít một hơi thật sâu. Rồi cô nhìn Tozuki, ánh mắt vô cùng quả quyết:

– Nhưng....em sẽ không bao giờ yêu ai khác ngoài anh ấy đâu!

Tozuki như bất động.

Anh ngạc nhiên tột cùng...

đôi mắt mở to nhìn Sakura...

– Em nói gì vậy?

– Em không thể yêu anh được. Em xin lỗi....

Câu nói của Sakura làm cho Tozuki cảm thấy....

tệ hại...

Anh nắm chặt tay...

mảnh giấy Sakura đưa cho anh hôm qua....

đã bị vò nát từ lúc nào...

– Tôi đã tưởng....em đã chấp nhận tình cảm của tôi... – Tozuki cúi gằm mặt xuống, nói từng từ 1 cách khó khăn.

– Em chỉ coi anh là 1 người bạn tốt, 1 người ân nhân thôi, Tozuki...

Không khí nặng nề

bao trùm xung quanh Tozuki và Sakura....

Ngồi bất động tại chỗ, Tozuki suy nghĩ về mọi thứ...

Về bản thân anh...

vì cái lí do mà anh quan tâm tới cô ấy – Sakura – 1 cách đặc biệt....

về những vết thương mà tên Uchiha kia đã gây cho anh....

anh làm gì sai sao?

anh thua kém tên Uchiha kia ở điểm nào?

Uchiha Sasuke....

hắn là người gây ra cho anh...

nỗi đau cả về tinh thần và thể xác...

anh ghét hắn....

Một ý tưởng điên rồ lóe lên trong đầu chàng trai tóc nâu đỏ....

Tozuki ngược lên, anh bỗng nở 1 nụ cười vô cùng giả tạo nhưng đủ đánh lừa Sakura:

– Em không thích ta, ta rất buồn nhưng đành chấp nhận thôi. Ta chả có lí do gì để ở lại đây nữa. Nhưng trên danh nghĩa 1 người bạn, em giúp ta 1 việc được không?

– Em rất sẵn sàng, việc đó là gì?

– Em có thể đến chỗ ngài Hokage lấy giúp cái hộp ta gửi ở đó, rồi mang đến chỗ ở của ta được không?

– Được ạ. Vậy em đi luôn đây. Cũng gần tối rồi. – Sakura gật đầu đồng ý.

– Ủ, cảm ơn em trước nhé.

Sakura vẫy tay chào Tozuki rồi nhanh chân bước tới văn phòng của thầy Kakashi...

Tozuki ngồi đó....

nụ cười tắt hẳn khi Sakura đi khỏi

– Em phũ phàng quá Sakura. – Tozuki nói bằng giọng mỉa mai...

Uống 1 ngụm trà nhỏ, anh ta nhếch môi, đôi mắt xám trở nên vô cùng gian xảo:

– Ta sẽ cướp người mà người yêu thương nhất, Sasuke.

Đến lúc chơi đùa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Em Ở Đâu.....sakura?

Màn đêm đã buông xuống Konoha.....

– Muộn quá rồi! – Sakura bê cái hộp nhỏ trên tay và tự nói với chính bản thân mình.

Đáng lẽ ra cô đã lấy được cái hộp sớm hơn. Nhưng thầy Kakashi đã biến mất khỏi văn phòng khi cô đến và xuất hiện sau 4 tiếng ,trước vẻ mặt ngán ngẩm của Sakura.

“Ông ấy sẽ chỉ mãi thế thôi, dù là sensei hay hokage đi nữa” – Sakura nghĩ thầm

Cô tiếp tục bước đi....

Sau đó khoảng 1 lúc....

Sakura dừng lại và rút mảnh giấy ra....

– Đúng là đây rồi...

Sakura nhìn mảnh giấy trên tay rồi ngược lên nhìn 1 căn phòng trên tầng 2 ở tòa nhà trước mắt...

Khi còn ở chỗ hẹn với Tozuki, anh đã đưa cho cô 1 mảnh giấy ghi địa chỉ chỗ mình đang ở và nói về việc cái cửa sổ tràn ngập hoa thủy tiên của anh....

Trước mặt Sakura bây giờ...

cũng là cái cửa sổ....

và đầy hoa như Tozuki nói.

Chắc chắn rằng mình đã đến đúng nơi, Sakura nhét mảnh giấy vào túi rồi bước thẳng đến cầu thang dẫn lên tầng 2....

– Xin lỗi, anh có ở nhà không, Tozuki? – Sakura nói lớn sau khi đã đứng trước cánh cửa phòng của Tozuki.

Không có ai trả lời hết.

Sakura đặt chiếc hộp xuống đất, vừa gõ cửa vừa gọi 1 lần nữa....

– Tozuki, anh có.....

Cạch.

Cánh cửa mở ngay khi Sakura chạm vào...

có vẻ như nó không đóng từ trước đó.

Sakura đưa mắt ra nhìn vào bên trong căn phòng 1 lúc...

nhưng không hề thấy Tozuki đâu cả...

– Có lẽ mình nên đặt nó ở trên bàn và đi...- Sakura nhìn vào chiếc đồng hồ treo tường ở trong phòng – ..đã hơn 10 giờ tối rồi cơ đấy.

Nói là làm...

Sakura nhấc chiếc hộp lên và bước chậm rãi vào phòng Tozuki.

Trong phòng gọn gàng và tràn ngập hương thơm...

Đó là những gì Sakura cảm thấy sau khi đã đi vào đó. Sakura cảm thấy căn phòng này thật dễ chịu và rất đẹp, theo một khía cạnh nào đó.

Tuy nhiên, điều cô thấy quan tâm nhất..... lại chính là thứ mùi hương cô ngửi thấy.

Nó thật lạ....

Vừa có mùi hoa thủy tiên thoang thoảng...

Vừa có 1 mùi gì đó...

mà Sakura không thể đoán được là gì....

Cô cứ mãi suy nghĩ....

Rồi giật mình khi thấy mình đứng đây đã quá lâu mà chưa thể để chiếc hộp lên nổi trên bàn...

Thôi không đoán mấy cái hương thơm kì quái đó.....

Sakura đặt chiếc hộp lại trên bàn.

Toan quay lưng lại bước đi...

– Em đến muộn quá, Sakura....- Tiếng nói vọng ra từ phía sau Sakura.

Sakura bất ngờ, cô từ từ quay lại...

– Tozuki...- Sakura nhận ra người đứng sau mình. Rồi cô đưa tay ra sau gáy, định giải thích cái gì đó....

Bỗng nhiên...

Tozuki...- Sakura mở to đôi mắt – ...không, không...sao lại là anh Sasuke?

Hình ảnh Sakura thấy...

bỗng đột nhiên mờ ảo đến kì lạ

mới 1 giây trước, người đó là Tozuki...

nhưng mà giờ thì lại là Sasuke....

Tozuki?....

không, lại là Sasuke...

Tozuki...

Sasuke....

Rốt cuộc thì người đó là ai...?

Sakura đưa tay dụi mắt mình...

Nhưng nó chẳng hề khác đi.....

– anh là ai...Tozuki...hay là Sasuke...? – Sakura nói lớn. Cô cảm thấy hoảng sợ.

Sakura hơi bước lùi lại...

rồi vấp phải cạnh của chiếc giường và ngã xuống...

Tozuki.....

nhìn cô gái tóc hồng nhỏ bé đang run rẩy trước mắt mình...

nụ cười thỏa mãn nở trên môi...

“hương thơm khiến người khác bị ảo giác và rối loạn thính giác ư?” – Tozuki nghĩ.

Anh vốn không tin điều đó khi lần đầu cảm chiếc lọ đựng thứ mùi thơm đó.

Nhưng nhìn Sakura như vậy.....

anh thực sự tin rồi...

– Tozuki.....là anh? – Sakura vẫn không ngừng hỏi, tay chân cô bắt đầu rã rời – Hay là Sasuke vậy? Trả lời đi chứ....

Im lặng bước đến chỗ Sakura....

chàng trai tóc nâu đỏ nhẹ nhàng nâng cằm cô kunoichi bé nhỏ...

anh trả lời.....

đôi mắt ánh lên sắc sảo.....

– Anh là..... Sasuke của em đây!

—

Cũng vào lúc đó.....

có 1 chàng trai đang quan sát từ xa.....

một khung cửa sổ quen thuộc....

Nó vẫn tắt....

Ai đó vẫn chưa về....

Đưa tay đầm nhẹ vào lồng ngực mình. ...

ánh mắt Sasuke không giấu nổi sự lo lắng.

“Cô ấy đáng lẽ phải ở nhà vào giờ này rồi.”

Sasuke cảm thấy nóng ruột vô cùng. ...

trong đầu anh không ngừng nghĩ về Sakura. ...

và nghĩ đủ thứ lí do khiến cô ấy chưa về.

vắt cái lòng tự trọng chết tiệt đi. ...

anh không thể cứ đứng đây thế này được nữa. ...

Phải rồi. ...

anh phải tìm cô ấy.

Sasuke đi đến mọi nơi mà anh biết.

văn phòng Hokage, nhà Naruto, nhà Ino,

tất cả những gì anh nhận được là những cái lắc đầu. ...

Chỉ còn 1 chỗ mà anh chưa đến. ...

là nhà hắc- tên Tozuki khôn khiếp kia. ...

Nhưng. ...

anh đâu có biết nó ở đâu. ...

– Chết tiệt. ...

Mồ hôi chảy dài trên vầng trán.

.anh cảm thấy điều gì đó không hay sẽ xảy ra.

– Sakura, rốt cuộc là em đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chàng Trai Của Bóng Tối....

– Sasuke.sao anh lại đến đây vào giờ này?

Sakura tin hoàn toàn vào lời Tozuki nói. ...

Ảo giác ngày một mạnh hơn. Giờ đây, cô không còn phân biệt được ai nữa. Ngay cả tai cô, chúng cũng ù đi.không thể nghe rõ nữa..

– Thế sao em lại đến đây? – Chàng trai tóc nâu đỏ vẫn không ngừng gạt Sakura.

– Em đưa cho Tozuki chiếc hộp thôi.

Sakura lấp bắp, cô cố gắng giải thích cho người mà cô tưởng là Sasuke kia. ...

cô sợ anh sẽ giận cô về việc này. ...

– Em xin lỗi mà Sasuke...

Đôi mắt xám bạc hơi chớp nhẹ, cái nhìn ánh lên sự thích thú đến kì lạ...

– Em.... là cô gái hư, Sakura. – Tozuki khẽ thì thầm vào tai Sakura. – Em phải bị phạt thôi...

Bàn tay đang nâng cằm Sakura bắt đầu rời vị trí để luồn vào những sợi tóc hồng tuyệt đẹp của cô.

Sakura mở to đôi mắt của mình...

Tozuki ngăm nhìn đôi mắt xanh đỏ.....không chớp mắt...

Anh mỉm cười ranh mãnh.....

Sakura.....

Anh hiểu sao tên đó lại giữ chặt em kinh khủng như thế rồi...

Đôi mắt của em...

Đến anh còn muốn chết trong đó...

Nói gì hử- Uchiha Sasuke...

Hắn quá may mắn rồi.....

Nhưng nếu hắn mất em....

Trong tay anh thì sao...?

Tozuki lấy làm hài lòng với suy nghĩ của mình.

Ý nghĩ chiếm giữ và trả thù chiếm trọn lấy tâm tư của Tozuki...

nó khiến anh không còn là anh nữa...

một Tozuki hiền lành và nhẹ nhàng...

giờ đây...

đang biến thành 1 con người thủ đoạn và đáng ghê tởm...

Anh ghé sát môi mình xuống tai của Sakura...

hít nhẹ mùi hương của Sakura...

rồi hôn nhẹ lên đó...

– Em thật đáng yêu, Sakura.- Tozuki nói khẽ.

– Sasuke....- Sakura hơi rùng mình vì cái hôn ở tai mình. – Anh sao vậy?

Tozuki không đáp lại.

Anh còn muốn nhiều hơn là 1 nụ hôn ở tai....

Tay anh di chuyển từ mái tóc xuống eo của Sakura...

anh đưa môi mình xuống gần môi của cô....

định hôn vào nó...

– SAKURA....EM Ở ĐÂU? -Tiếng nói vọng ra từ con đường bên ngoài.

Sakura giật mình...

cô ngỡ ngàng quay ra khung cửa sổ trước mắt....

– SAKURA...TRẢ LỜI ANH ĐI.- Giọng nói đó càng lúc càng gần hơn. Đây hẳn khoản.

– Sasuke...kun!

Cô đã nhận ra giọng nói đó rồi....

Nước mắt Sakura khẽ rơi xuống, sau khi nghe thấy tiếng nói thân thương đó 1 lần nữa..

Sakura như bừng tỉnh sau cơn mê. Cô quay lại nhìn người con trai đang ôm lấy eo mình rồi cố đẩy thật mạnh....

Tozuki bị tuột tay khỏi người Sakura...

Cô vùng chạy ra phía cửa....

rồi chạy xuống cầu thang, hướng về nơi giọng nói Sasuke phát ra....

cố gắng trốn thoát khỏi Tozuki....

– Tên khốn khiếp. – Tozuki bực mình.

Anh đứng lên và đuổi theo Sakura....

– Sakura.....- Chàng trai tóc đen vịn vào 1 bờ tường, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Miệng vẫn không ngừng gọi tên Sakura....

Anh đã đi hết cái làng này và cả các khu rừng xung quanh....

nhưng vẫn không hề thấy Sakura...

chỉ còn chỗ này thôi....

nó là niềm hi vọng cuối cùng của anh....

Anh thực sự lo sợ....

cảm giác không được nhìn Sakura....

nó làm anh như muốn phát điên....

Sasuke đứng thẳng dậy....

anh lại bắt đầu di chuyển nhanh hơn và tiếp tục cất tiếng gọi....

– Sakura....

– Sasuke....anh ở đâu?

Sasuke giật mình khi thấy tiếng nói, anh dừng lại....

Ở chiếc cầu thang của 1 ngôi nhà gần đó, có 1 bóng người bé nhỏ đang lao đến chỗ anh....

Không ai khác....đó là Sakura....

Là cô gái mà anh đang không ngừng tìm kiếm....

Sasuke giang tay đón lấy Sakura vào lòng....

Cô khóc thút thít trong vòng tay anh....

– Tìm thấy em rồi...Sakura của anh.

Sasuke ôm chặt Sakura, cố gắng trấn tĩnh cô bằng những nụ hôn....

– Có anh ở đây rồi. – Anh nói bằng giọng nói dịu dàng.

– Em...em rất sợ, Sasuke. – Sakura vẫn không ngừng nức nở. Cô nắm chặt lấy vạt áo choàng của Sasuke....

Sasuke nhìn Sakura, lo lắng vô cùng. ...

– Tên nào đã làm em như thế này.

Sasuke đang cất tiếng hỏi. ...

thì anh bỗng dừng lại khi nhìn thấy 1 người đang đi đến.

mái tóc nâu đỏ bước ra từ bóng tối. ...

đôi mắt xám bạc nhìn anh đùa cợt.

–Ồ, là Sasuke sao.

Gương mặt Sasuke đánh lại, quai hàm cứng ngắc, đôi mắt anh trở nên lạnh lẽo vô hồn, Sharingan bật lên từ lúc nào không hay. ...

Anh vẫn vuốt mái tóc Sakura.

Anh vẫn ôm cô trong tay. ...

Nhưng mắt anh thì nhìn Tozuki như muốn ăn tươi nuốt sống. ...

Đôi môi anh hơi hé mở.

nụ cười phảng phất sự căm thù đến thấu xương. ...

– Mày phảiCHẾT!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Trái Tim....

– Mày phải chết ư? – Tozuki cười mỉa mai. – Ta cũng đang muốn thế đây.

Cái thái độ đó của Tozuki. ...

Nó làm cho con điên của Sasuke ngày càng kinh khủng hơn. ...

Bàn tay đang ôm lấy Sakura của anh siết chặt... cố kìm chế để không lao ra chém bay đầu tên đang đứng trước mặt.

– Sao? Người không dám giết ta hả? – Tozuki lại khích thêm 1 lần nữa.

– Im mồm – Giọng chàng trai tóc đen vang lên đầy giận dữ, anh chưa thể xông ra khi Sakura vẫn còn hoảng loạn như thế này.

Nhưng Tozuki dường như không thèm để tâm đến câu nói đó.

Bước gần đến chỗ Sasuke không một chút sợ hãi, anh chạm nhẹ vào 1 lọn tóc mai của cô kunoichi đang run rẩy trong tay chàng trai Uchiha, những lời châm chọc vẫn không ngừng được nói ra.

– Ngươi là loại người chuyên phá đám đúng không Uchiha Sasuke.- Tozuki nhìn Sasuke trên ngời. – Ngươi mà đến muộn chút nữa, có phải ta và Sakura có thể vui vẻ bên nhau không?

Những gì Tozuki thốt ra. ...

như làm cho Sasuke trở nên điên loạn. ...

anh không còn có thể bình tĩnh nổi nữa. ...

Vui vẻ?

Tên khốn khiếp này nói là vui vẻ với.

Sakura của ta.

– Mày.

Sasuke rút thanh Kusanagi với 1 tốc độ kinh hoàng. Anh vung nó xuống cánh tay mà Tozuki đang chạm vào tóc Sakura. muốn chém nó đứt lia.

Nhưng Tozuki cũng phản ứng lại nhanh vô cùng. Anh ta rút tay lại trước khi lưỡi kiếm đó chạm vào. ...

“Giết hần.

ta sẽ băm hần ra thành nghìn mảnh”

Suy nghĩ đó chiếm trọn lấy Sasuke, nó khiến đầu óc anh không còn tỉnh táo nữa.

Đặt Sakura xuống dưới đất. ...

Sasuke lao đến chỗ Tozuki.

Như 1 con thú hung dữ. ...

– Có vẻ là bắt đầu rồi. – nụ cười ma quái nở trên môi Tozuki. ...

Rồi họ lao vào nhau. với sự thù hận chiếm trọn con người họ. ...

Sasuke vung kiếm liên tiếp, anh không để Tozuki kịp phản công lại. ...

Tozuki tháo sợi dây đen trên cổ mình, chuyển chakra vào nó rồi đột ngột kéo căng. Sợi dây bỗng dài ra gấp chục lần so với ban đầu, 3 hạt ngọc đen trên đó ánh lên thứ chakra vàng nhạt của anh. ...

– Ngươi tưởng thanh kiếm đó làm gì được ta ư? – Tozuki cười khẩy. ...

Anh tung sợi dây đen lên trời rồi niệm ấn. Sợi dây cử động và tiến thẳng đến chỗ chàng trai Uchiha, quấn lấy cơ thể của Sasuke và cả thanh kiếm Kusanagi. Những viên ngọc sáng rực, đốt cháy làn da của Sasuke ngay khi chúng vừa chạm vào.

Sasuke cảm thấy đau đớn, nhưng anh không bộc lộ thái độ nào hết.

– Ngươi lì thật. – Chàng trai tóc nâu đỏ niệm ấn một lần nữa, khiến lực siết mạnh hơn nữa. 3 viên ngọc khoét sâu vào da thịt Sasuke, những dòng máu đỏ tươi chảy ra từ đó.

Nhưng... Sasuke đâu phải là người dễ đối phó.

– Chidori Nagashi (Lôi Chấn)

Những dòng điện phóng ra mọi nơi xung quanh, bao bọc lấy cơ thể Sasuke và truyền qua chiếc vòng đến

... tay của Tozuki

Tất cả những thứ xung quanh Sasuke đều bị cháy xém, 1 vài tiếng nổ lớn phát ra từ những ngôi nhà bên cạnh. ...

Tozuki rút lại, giật lùi ra sau. ... bàn tay anh bị bỏng nặng. Chiếc vòng theo đó mà lỏng ra. ...

Sasuke nhảy khỏi đó, anh niệm ấn nhanh như chớp:

– Hỏa độn: hỏa cầu chi thuật.

Một quả cầu lửa phóng ra từ miệng của Sasuke. ...

Tozuki cũng nhanh chóng niệm ấn:

– Thủy độn: thủy cầu chi thuật.

Quả cầu nước xuất hiện, lao thẳng đến chỗ quả cầu lửa của Sasuke.

1 tiếng nổ đinh tai phát ra, mặt đất lõm sâu xuống thành 1 cái hố lớn. ...

– Chết tiệt. – Sasuke gầm gừ trong miệng. Anh có thể nhìn thấy chakra và cách đánh của hần nhưng tốc độ thì hần không thua gì anh cả.

Sasuke điên tiết nhìn tên Tozuki đáng chết lù lù trước mắt. ...

hận đến thấu xương.

Anh dùng Rinnegan di chuyển đến đối mặt với Tozuki. ...

Bằng cái nhìn lạnh lẽo.

anh để Tozuki nhìn thẳng vào con mắt Sharingan của mình:

-Tsukuyomi.

Lập tức, Tozuki bị chìm vào ảo giác do Sasuke tạo ra.

anh loay hoay trong đó, cố gắng chống lại sự hành hạ do nhãn thuật Sasuke tạo ra.

cơ thể anh đau đớn vô cùng. ...

Tozuki ngã khụy xuống chân của Sasuke. ...

– Ha ha ha- Một tràng cười man rợn nở trên môi Sasuke.

Anh túm lấy tóc Tozuki, nhấc nó lên khỏi mặt đất. ...

– Mày còn muốn gì nữa không? – Sasuke nghiêng răng.

Anh đưa thanh Kusanagi ở trong tay kẻ vào cổ Tozuki.thích thú nhìn khuôn mặt đau đớn của chàng trai mắt xám. ...

– Giờ thì chết đi. -Sasuke ấn mạnh thanh kiếm.

Nhưng bất ngờ. ...

Tozuki đã hóa giải được ảo thuật vào đúng lúc đó.

Anh rút thanh bạch long ra từ ngực áo, vận chakra.

lập tức, 2 lưỡi kiếm được phóng ra từ 2 đầu thanh bạch long.

Tozuki chém nó vào người Sasuke.khiến anh bị 1 vết thương sâu ở ngực. Thanh Kusanagi chệch khỏi cổ Tozuki, nhưng lại chém qua xương đòn của chàng trai tóc nâu đỏ.

Máu. ...

từ vết thương trên ngực Sasuke. ...

từ vai Tozuki. ...

từ miệng của Tozuki trào ra do ảo thuật. ...

chảy đầy trên mặt đất.

– Ngươi nghĩ tấn công vật lý có thể hạ được ta ư?- Tozuki mở đôi mắt vô hồn ra nhìn Sasuke.

– Cái quái quỷ gì vậy? – Sasuke nhìn Tozuki. ...

Không biết bằng cách nào, những vết thương trên người Tozuki đang dần dần lành lại.những làn khói nhỏ bao phủ miệng vết thương và tái tạo lại mọi tế bào.

Tozuki cười.

– Trái tim này còn đập.-Tozuki chỉ về phía ngực trái mình. – thì ta không bao giờ chết, Sasuke ạ!

– Vậy hả?

Sasuke lại tiếp tục cười 1 lần nữa. Nhưng lần này, nó còn tàn độc hơn.

Kích hoạt Susanoo.

Sasuke lại tiến đến phía trước....

Tozuki dùng thanh bạch long 2 lưỡi đánh lại

Những âm thanh kinh khủng phát ra

tất cả mọi người trong làng đều tỉnh dậy, trong lòng không giấu nổi hoảng sợ....

Naruto, bạn bè và các shinobi khác đều nhảy đến chỗ đó...

Họ sốc nặng khi thấy cảnh hoang tàn do Sasuke và Tozuki tạo ra....

– Sakura-chan! – Naruto chỉ về phía 1 bóng người bé nhỏ đang nằm gọn trong 1 góc, ngay cạnh đồng hồ nát...

Tất cả đều đến chỗ Sakura....

Cô vẫn tỉnh...

nhưng hơi thở thì yếu vô cùng.....

– Cậu không sao chứ Sakura...? – Naruto nâng đầu cô bạn trên tay, vẻ mặt lo lắng tột cùng.

– Minh.....- Sakura nhìn Naruto, ánh mắt cầu xin- ...xin cậu hãy ngăn 2 người họ lại...

– Được rồi mà...- Chàng trai tóc vàng hét lên. – Cậu nghỉ ngơi đi Sakura...

Trong lúc đó, Sasuke và Tozuki vẫn sống chết muốn lấy mạng nhau....

nhưng do không đủ chakra....

Tozuki đã bị Sasuke đánh văng vào 1 góc tường, đất đá vỡ vụn đè lên cơ thể Tozuki...

anh hét lên vì đau...

Sasuke lững thững tiến đến....

anh lôi Tozuki ra và quăng đến khoảng không trước mắt....

nhìn cơ thể trong thương nghiêm trọng của Tozuki....

Sasuke cảm thấy thoải mái khôn cùng....

Anh ngồi lên người Tozuki và găm thanh Kusanagi lên 1 vai của Tozuki, để anh ta không thể chạy trốn được....

– Mày bảo mày chỉ chết khi tim mày ngừng đập đúng không? – Vừa nói, Sasuke vừa nghiêng đầu nhìn Tozuki.- Thế chuyện gì sẽ xảy ra khi tao moi quả tim của mày ra?

Tozuki trợn mắt khi nghe câu nói của Sasuke....

Vừa nói...

Sasuke vừa bấm 5 đầu ngón tay mình xuống ngực trái Tozuki....

càng ngày càng sâu hơn....

những dòng máu đỏ từ 5 đầu ngón tay bắn đầy lên gương mặt và cơ thể Sasuke kèm theo tiếng gào thét của Tozuki...

Sasuke muốn dùng chính bàn tay mình....

để móc quả tim của Tozuki....

Và....

anh đang làm việc đó....

với một sự vui thích đến kì lạ...

Trông Sasuke bây giờ...

không khác gì 1 con quỷ vậy....

Anh sung sướng trên nỗi đau của người khác

cái nhìn khát máu ẩn chứa trong đôi mắt anh...

– Để tao cho mày biết, tao sẽ làm gì khi mày động đến Sakura của tao.À, phải rồi... cô ấy là của tao... SAKURA LÀ CỦA TAO MÀY HIỂU KHÔNG? Tao sẽ móc tim mày rồi đưa mày xuống địa ngục.....Ha ha ha...

“SAKURA LÀ CỦA TAO”

Câu nói của Sasuke làm cho tất cả mọi người không khỏi bất ngờ...

và 1 phần nào hiểu lí do của cuộc chiến này.....

Tozuki không ngừng phun máu từ miệng ra...

có vẻ như...

anh sắp không thể chịu nổi được nữa.....

– Dừng lại, Sasuke! – Naruto xông đến. Nhưng anh nhanh chóng bị Sasuke đánh văng ra bên ngoài...

Sự căm thù khiến Sasuke không còn biết một ai nữa...

Sakura ngồi đó...

nhìn Sasuke bằng ánh mắt hoảng sợ...

Đó không phải Sasuke của cô?

Chắc chắn là không...

Sakura cố gắng đứng dậy và bước đi, nhưng đôi chân cô không thể đứng vững...

Lấy hết sức mình, Sakura nói lớn:

– DỪNG LẠI ĐI, SASUKE!

Ánh mắt Sasuke hơi dao động khi nghe thấy giọng nói của Sakura. Nhưng bàn tay anh vẫn ấn ngày 1 sâu hơn...

– ĐỪNG BIẾN MÌNH THÀNH ÁC QUỶ. SASUKE! EM XIN ANH. -Sakura khóc nức. Nước mắt chảy xuống môi, mặn đắng...

“Ác quỷ?” – Sasuke đột ngột dừng lại...

Anh rút bàn tay đang ngập trong ngực Tozuki ra, nhìn những giọt máu đang nhỏ xuống...

Anh nhìn những người xung quanh...

Nhìn những đứa trẻ từ đằng xa đang khóc vì sợ...

Rồi anh nhìn Sakura- bông hoa anh đào của anh...

Nhìn cô ấy đang khóc vì anh...

Sasuke đứng dậy...

anh loạng choạng bước về phía cô gái anh yêu...

đôi mắt mờ đi....

– Sakura...

Anh ôm cô vào lòng, đưa bàn tay đầy máu lên vuốt mái tóc Sakura...

những sợi tóc hồng bị nhuộm bởi máu đỏ...

Giọt nước mắt lăn trên má Sasuke.....

– Anh xin lỗi em.....

“Anh là kẻ ngu ngốc nhất tôi từng thấy. Tôi đã quan sát anh từ đầu đến giờ rồi.”

Chàng trai tóc nâu đỏ mỉm cười- nụ cười hiền hậu vốn có của anh, sau khi anh đọc được mảnh giấy từ thanh kunai của ai đó phóng ra.

“Nét chữ của một cô gái.....” – Tozuki nghĩ sau khi quan sát.

Anh thật tò mò về cô gái dám chửi anh như thế này.

Nhưng....

anh phải đi rồi.....

sau trận đánh 2 hôm trước, anh đã hiểu ra nhiều thứ....

trong đó có cả những điều về bản thân anh.....

Viết lại thứ gì đó vào mảnh giấy.... Tozuki bước đi.....

“Tôi sẽ còn gặp lại em, cô gái giấu mặt”

Biểu mỗi khi đọc xong dòng chữ ngắn ngủn Tozuki để lại.....

cô gái trẻ lẩm bẩm.....

đôi mắt bạc ngược lên nhìn trời xanh:

– Hanabi, mày có nên tin tên ngốc đó không?

Rồi nụ cười nở trên môi....

của cả chàng trai và cô gái.....

Một câu chuyện khác, sẽ lại bắt đầu thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Những Điều Bất Ngờ Và Một Ngày Đầy Năng.....

– Sakura từ giờ chính thức là người yêu tôi.....

Tiếng nói phát ra từ chàng trai trẻ nhà Uchiha....

đầy quả quyết và tự tin.....

Rồi anh tiếp tục nói tiếp ngay sau đó:

-.....nên các bác bỏ mấy cái ý định như xem mặt gì đó đi!

– HẢ? – Cả 2 ông bà Haruno đều há miệng như thể quai hàm sắp rớt ra đến nơi.....

– Chuyện này....- Sakura ngồi bên cạnh Sasuke, lúng túng một cách vô cùng. Không ngừng lấy bàn tay che mặt mình lại....

Cuộc gặp gỡ này....

Là đúng hay sai đây?????

– Anh sẽ gặp bố mẹ em – Sasuke bế Sakura trên tay sau khi cuộc chiến với Tozuki kết thúc....

– Về việc này....- Sakura thoáng giật mình.-em chưa hề nghĩ đến, Sasuke-kun!

– Vậy thì cứ thế đi.

Sasuke đáp gọn lòn....

Rồi anh lại im lặng, tiếp tục bước đi.

– Haizzzz!

Sakura thở dài sau khi nhớ lại đoạn hội thoại ngắn ngủi của cô và Sasuke.

Có vẻ như sau chuyện của Tozuki 2 ngày trước đó, mức độ cảnh giác của Sasuke đã trở lên thật là kinh khủng. Anh không ngừng theo dõi mọi chàng trai bám theo cô, tán tỉnh cô, hoặc đơn giản chỉ nhìn cô, và....

sẵn sàng tặng cho chúng vài phát Chidori nếu anh cảm thấy nóng mắt....

“Anh ấy nóng tính quá mà” – Sakura xoa xoa cái trán bướng bỉnh của mình.

Cô cứ thả mình vào suy nghĩ, mà không để ý rằng....

cả 3 cặp mắt đang đổ dồn về phía mình.

– Ý con là sao, Sakura? – Bà Haruno nghiêm nghị nhìn con gái. – Về vấn đề cậu Uchiha này nói.

– Con yêu anh ấy. – Cô kunoichi trả lời rất nhanh sau khi trở về thực tại trước mắt.

– Con dám chắc không?

– Con chắc chắn suốt hơn mười năm qua rồi, thừa bố mẹ. – Sakura đáp không cần suy nghĩ....

“Hơn mười năm qua” – Cậu nói của Sakura khiến ba mẹ cô không khỏi bất ngờ, Sasuke cũng lặng thinh khi nghe được nó....

Hơn mười năm là thời gian dài...

Tuy không quá dài, nhưng nó đủ thay đổi mọi thứ....

Cuộc sống, tính cách và cả con người....

Bản thân Sasuke đã trải qua quãng thời gian đó với đủ thăng trầm....

Nó làm anh biến đổi cả tốt và xấu đi...

Vậy mà.....

Sakura....

Cô ấy vẫn yêu anh sau từng đấy năm ư?

Đôi môi Sasuke khẽ nhếch lên đầy mãn nguyện....

Đó cũng là 1 lí do khiến cô ấy chắc chắn phải là của anh....

Chứ không phải là 1 người con trai nào khác.

– Chúng ta sẽ suy nghĩ về việc này....- Ông Haruno nói sau khi đã suy nghĩ và tham khảo thêm ý kiến của vợ mình.

– Tôi e là các bác không có thời gian đâu.

– Hờ? Ta không hiểu.... – Ông Haruno giật mình, hơi run trước vẻ mặt của chàng trai ngồi đối diện.

– Vì các bác có đồng ý hay không, thì Sakura cũng sẽ là của tôi. Cứ cướp cô ấy khỏi tay tôi xem....các bác tôi cũng không tha đâu....

Câu nói của Sasuke khiến ông bà Haruno nổi da gà....

Với khuôn mặt giận dữ, bà Haruno đứng bật dậy. Tuy sợ nhưng vẫn cố gắng thét lên:

– Uchiha Sasuke, cậu.

Nhưng không kịp để mẹ mình nói câu nào....

Sakura đã nhanh chóng đẩy Sasuke lên tầng 2....

Trước khi đi còn không quên hét vọng lại 1 câu:

– Mẹ ơi, nói chuyện với mẹ sau, giờ con phải tách mấy người ra đây. Con chưa muốn thấy mọi người đánh nhau đâu.

Thế là Sasuke và Sakura biến mất

trong sự ngỡ ngàng của ông bà Haruno....

Miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó..., bà Haruno ngồi xuống bên cạnh chồng mình....

– Bà nó...- Ông Haruno nghĩ ngợi gì đó, rồi bất ngờ lên tiếng.

Vợ ông ngồi bên cạnh, chờ đợi....

– Bà có thấy, tên nhóc đó rất giống.... Fugaku hồi trẻ không?

Im lặng.

– Ha ha ha.....

Một tràng cười của ông bà Haruno bỗng nổi lên....

Đưa tay quạt nước mắt, bà Haruno vẫn không thể dừng nổi việc cười lại:

– Quá giống...giống hệt đi ấy chứ....

– Trước tán Mikoto, cái mặt Fugaku cũng y tệt thế còn gì...- Ông Haruno hưởng ứng.

– Phải rồi, Mikoto đã kể với tôi về việc Fugaku dám uy hiếp tinh thần bố mẹ vợ như thế nào rồi mà....

1 tràng cười nữa lại xuất hiện....

nó làm Sasuke cũng phải giật nảy mình sau khi đã yên vị trên phòng Sakura....

– Tộc Uchiha....là nơi có những con người giỏi giang, tình cảm và giống bố con họ....- Người đàn ông tóc hồng nói, sau khi đã ôn lại kỉ niệm xưa cùng vợ mình.

Ông hướng mắt lên trên tầng 2, về phía căn phòng có chàng trai Uchiha đang ở trong....

– Tuy cuộc đời tên nhóc đó nhiều lắm lỗi, nhưng tôi cảm thấy tin tưởng nó, giống như đã tin tưởng vợ chồng họ vậy....

Bà Haruno lặng thinh....

Hơi gật đầu, bà nói nhỏ nhẹ:

– Ừ....chúng ta và Sakura sẽ thay Fukagu và Mikoto chăm sóc nó.....

Nụ cười tươi nở trên môi 2 người....

Có vẻ....

Tương lai....

Họ sắp có 1 ông con rể khó tính rồi đây

Cũng trong thời gian đó....

tại cửa hàng hoa nhà Ino.....

– Tại sao tớ phải làm việc này.....

Sai không ngừng thắc mắc trong khi đang tưới mấy khóm hoa

– Dừng việc than thở và làm việc đi. – Ino nghiêng răng bên cạnh Sai. – Ai bảo cậu dám chạm vào ngực tôi hôm qua chứ.

– Trong sách nói.....

– Thôi cái sách vở vớ vẩn của cậu đi

Ino gầm lên khiến Sai im bật. Không dám ho he thêm từ nào nữa.

Cậu tiếp tục cắm cúi vào công việc tưới cây của mình...

Sau đó khoảng 1 lúc.....

– Dừng...dừng ở đó đi. – Ino giờ tay kêu Sai lại gần chỗ mình.

– Chuyện gì sao? – Sai nở nụ cười giả tạo thường thấy.

– Cậu chạy qua nhà Sakura và lấy cái thùng gỗ có chữ Yamakana ở chân cầu thang nhé. Tôi gửi nó hôm qua, chưa kịp cầm về.

Sai thở dài ngao ngán, miễn cưỡng lết thân đi theo sự chỉ đạo của Ino....

Dù sao, trong thâm tâm anh cũng không hề muốn cô gái tóc vàng đó giận... dù anh không hề hay biết.....

Ino nhìn Sai bước đi thì không giấu nổi vui thích....

bắt nạt Sai.....

nó làm cô thoải mái.....

nhất là khi nhìn thấy gương mặt không hiểu gì của cậu ấy...

thú vị thật đấy.....

“Tuy anh đã cư xử như 1 tên ngớ ngẩn, nhưng anh yêu em”

Sasuke ngồi ở giường Sakura trong lúc cô ấy đi đâu đó, đọc lại mẫu giấy mình vừa viết trên tay và nhớ lại lời nói của tên dobe tóc vàng.....

“Hãy thể hiện tình cảm yêu thương thật là da diết, sâu đậm và tràn trề vào.....”

Vừa nói, tên ngốc tóc vàng còn chu cái mỏ đại tướng gần sát mặt Sasuke. Khiến anh nổi da gà và gập ác mộng đêm hôm đó.

“Thật tởm” – Sasuke nhăn nhó khi nhớ lại điệu bộ đó của Naruto.

Thế mà giờ đây, anh lại đang viết mấy cái dòng tình cảm sến sẩm do cái tên “kính tởm” đó xúi giục.....

Sasuke bỗng thấy....

mình thật ngu khi làm theo....

– Vớ vẩn thật. – Chàng trai tóc đen vò, rồi quăng cái vò tờ giấy đó xuống cửa sổ. Đôi môi đẹp của anh cong lên đầy mỉa mai.

Không biết....

vô tình hay cố ý....

mảnh giấy đó lượn vài vòng trên không.....

rồi đáp ngay vào cái thùng gỗ có ghi chữ Yamanaka to đùng ở chân cầu thang tầng 1.

– Hình như là cái này. – Sai bước đến ngay sau đó.

Rồi anh bê cái hộp đi luôn mà không thèm để ý tờ giấy ở trong đó...

– Gì đây, Sai?- Ino thắc mắc khi nhặt mảnh giấy bị vò nhăn nhúm bên trong cái thùng.

– Của cậu đó. – Sai đáp trong khi vẫn mãi mê chăm hoa. Cứ tưởng Ino hỏi về cái thùng.

Giở mảnh giấy ra xem.

mặt Ino đỏ từ lúc nào không hay....

“Tuy anh đã cư xử như 1 tên ngớ ngẩn, nhưng anh yêu em”

Cô gái tóc vàng nhà Yamanaka đọc đi đọc lại mảnh giấy đó không biết bao nhiêu lần. Đồng thời cô cũng nhìn anh chàng tóc đen bên cạnh mình từng đấy lần.....

Sai yêu cô ư?

Anh ấy không dám nói nên đã viết mảnh giấy này....

Vậy cô thì sao....

Hình như....

Cô cũng thích anh còn gì...

Lao như tên bắn đến chỗ Sai.....

Ino hét lên đầy phấn khích:

– Em yêu Sai-kun....., Sai yêu em hả?

– Ồ.- Sai ngạc nhiên trước hành động của Ino.

Gương mặt anh bỗng thể hiện thứ cảm xúc anh chưa hề có, đó là...

..đỏ mặt.

– Đúng không? Đúng không? – Ino cọ má vào vai Sai nũng nịu.

Nhìn cô gái tóc vàng bên cạnh mình...

Sai cười- nụ cười thật lòng nhất mà anh từng có:

– Ừ. Sai yêu Ino....

Sasuke vẫn đang làm cái gì đó...

mà không hề hay biết...

mình vừa làm “ông tơ bà nguyệt” thành công rực rỡ.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cuộc Thi Của Các Cặp Đôi.

– Hờ?

Tiếng hét chói tai vang lên bởi gần chục cái mồm ở góc phố.

– Điều đó là sự thật hả? – Sakura tròn xoe mắt, không ngừng chỉ vào cái thứ mình nhìn thấy trước mắt.

– Ủ. – Ino đáp lại lời cô bạn tóc hồng bằng câu trả lời thân thiện. Tay vẫn không ngừng ôm chầm lấy Sai ở bên cạnh.

– Ôi.

Lại thêm 1 tiếng hét nữa tiếp diễn. Khiến cho Sasuke đứng đó phải dùng cả 2 tay để bịt chặt lỗ tai mình lại.

– Ino với Sai á? Có chết tở cũng không tin mà, dattebayo! – Naruto ôm vai Hinata, khuôn mặt cảm thán đến cực độ....

– Như trò đùa...- Shikamaru nhét tay vào túi quần, cười khẩy.

– Ông trời bất công quá thể mà, Sai có người yêu mà 1 người bình thường như tôi lại không có là sao? – Kiba ôm đầu Akamaru lắc qua lắc lại, khiến nó ăng ăng hồi lâu....

Sai nhìn cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, chỉ biết nhoen miệng cười chứ không biết làm gì hơn.

Cô nàng tóc vàng thì có vẻ khó chịu ra mặt....

– Mấy người kì thật. Chúng tôi khác gì mấy người chứ hả? – Ino gào ầm lên. Giọng nấc đăm lên, khoe mắt cô nàng giật giật. – Bàn tán 1 lần nữa là tất cả chết với ta nghe chưa...

– Ủ...ủ...- Cả hội đồng thanh, khề lúi lại vài bước. Chọc tức Ino thêm lúc nữa...hậu quả chắc sẽ kinh khủng lắm. Tốt nhất nên ngừng lại thì hơn.

Tất cả không nói gì nữa, mà...

.... tiếp tục bước đến khu đất trước tòa nhà văn phòng Hokage.

– Này mọi người...- Tên tóc vàng lên tiếng sau khi tất cả đã có mặt tại nơi.

phá vỡ sự im lặng xung quanh.

Tất cả hướng mắt về phía Naruto chờ câu hỏi của cậu.

– Lí do gì mà ông thầy già của chúng ta lại tập hợp hết tất cả shinobi trong ngày nghỉ hiếm hoi như thế này chứ? – Tên gốc tóc vàng lau bàu.

– Haizz...có thể là để khiển trách lỗi của ai đó gây ra mấy hôm trước đó...- Shikamaru nói lớn.

Trong khi đó, Sasuke đang không ngừng tặng vài cái lườm kinh khủng cho tên tộc Nara vừa phát ngôn.

– Không phải đâu. – Sakura cười. Cô xoa cánh tay chàng trai Uchiha bên cạnh mình hòng giúp anh hạ hỏa. – Lần tập trung này là do cô Tsunade nói đó.

– Cô Tsunade? – Ten ten ngạc nhiên.

– Phải đó.....

Cứ thế, họ tiếp tục bàn tán...

trong khi các shinobi khác đến ngày một đông hơn....

Chả mấy chốc, khoảng sân rộng lớn đã chật kín toàn các Shinobi lớn nhỏ....

Trên mặt ai cũng lộ vẻ thắc mắc về lần tập trung này....

– Có vẻ đông đủ rồi nhỉ? – Tiếng nói đầy uy quyền của người phụ nữ tóc vàng phát ra.

Nó khiến đám đông ồn ào phía dưới phải ngừng lại mọi việc và hướng mắt lên nhìn.

Đó là Tsunade- Hokage đệ ngũ, đứng kế bên bà là ông thầy Kakashi yêu dấu của đội 7- Hokage đệ lục. Ông ấy vẫn như mọi ngày, vẫn quả tóc dựng và đôi mắt lơ đãng quen thuộc.

À, hôm nay không hề thấy Icha Icha....

Quả là 1 tiến bộ vượt bậc của Kakashi sensei.....

– Tất cả có biết ta gọi mọi người đến đây là có việc gì không?

– Không!- Tiếng nói đồng thanh vọng lên.

– Ta biết. Thế nên ta sắp tuyên bố đây.... – Tsunade nghiêm nghị đáp.

– Là gì hả bà già? – Naruto có vẻ như sắp hết kiên nhẫn.

– E hèm. Thế này.... như các người đã biết, mùa xuân đã đến rồi. Chính vì thế ta muốn tổ chức 1 cuộc thi để cho có không khí, đồng thời cũng coi như là rèn luyện kỹ năng cho các shinobi luôn. Sẽ có 3 phần thi là: tốc độ, kiến thức tổng hợp và phối hợp kỹ năng chiến đấu..... Cuộc thi sẽ được tổ chức 3 ngày nữa, mở đầu là phần thi tốc độ nhé.....

– Yeahhhhh! – Naruto vừa nghe thấy chữ “cuộc thi” đã tỏ ra vô cùng phấn khích.

– Tuy nhiên...- Tsunade tiếp lời. – Không phải ai cũng tham dự được.

– Hà? – Tên tóc vàng lại xì xồng nhanh chóng. – Còn yêu cầu nữa sao bà già?

– Đúng. – Tsunade ném thẳng 1 chiếc giấy trắng mặt Naruto. – Và đừng gọi ta là bà già nữa, tên đàn kia.....

Kakashi thờ dài bên cạnh. Ông nhìn khuôn mặt ngơ ngác của đám học trò, nhất là tên tóc vàng đang ôm mặt đau đớn....

– Yêu cầu là.....chỉ có các cặp đôi và vợ chồng ninja mới được tham gia. Vì đây là cuộc thi : cặp đôi toàn năng của Konoha! – Ông thầy tóc màu xám bạc lên tiếng. Khiến tất cả Shinobi sốc toàn tập.

Im bật.

Vẫn im bật.

– Phần thưởng là 1 tháng không phải làm nhiệm vụ nhưng vẫn được hưởng tiền thưởng nhé. – Kakashi lại có 1 câu nói gây sốc nữa.

Nhưng giờ thì không một ai im lặng nữa.

Người thì vỗ tay rầm rầm hưởng ứng....

Người thì tự trách sao lại không có người yêu để tham gia....

Và một vài người thì tỏ ra thờ ơ vô cùng.....như Sasuke chẳng hạn.....

– Mình vẫn được tham gia mà, Hinata-chan! -Naruto ôm chầm lấy bạn gái mình sung sướng.

– ừ ừ...Naruto-kun. – Cô gái nhà Hyuga cười ngượng trong vòng tay người yêu mình.

– Chúng ta đến với nhau đúng lúc quá, Sai-kun. – Ino túm chặt tay Sai bên cạnh, khiến cậu đau điếng.

Trừ mấy khuôn mặt đưa đám của những thành phần “ép ây”

Còn lại.....

Tất cả những cặp đôi....

đều cảm thấy hồ hởi đến kì lạ.....

và cô nàng tóc hồng nhà Haruno cũng không phải là 1 ngoại lệ.....

– Mình tham gia đi anh. – Sakura nhìn Sasuke, háo hức vô cùng....

– Không. – Sasuke đáp gọn lỏn.

– Tại sao? – Mí mắt Sakura hơi sụp xuống.

– Phiền phức, vô bổ.... – Chàng trai tóc đen nói mà không suy nghĩ. Cứ như thể anh có thể nói được hàng ngàn lí do để không phải tham gia nó....

Sakura lặng thinh. Cô thấy tụt hết hứng khi nghe những lời mà Sasuke đã nói.

– Không phải làm nhiệm vụ 1 tháng đó, Sasuke-kun....- Cô nói lí nhí bên cạnh Sasuke. Trước khi bỏ tay ra khỏi tay anh và dịch xa ra 1 chút.....

Sasuke đứng đó, quan sát hoàn toàn hành động của cô gái tóc hồng.

“Cô ấy dối?”

Nhưng sao cô ấy lại dối?”

Đầu óc Sasuke quá đơn giản để hiểu mấy cái nội tâm phức tạp của con gái....

Anh cứ đứng đó.....nhìn Sakura không chớp mắt.

Sakura thì cứ ngày một phụng phịu và nhích ra xa Sasuke hơn.....

Rồi quay lưng.....

cô gái tóc hồng định bước ra chỗ khác.

– Em cần tham gia cái kì thi ngốc nghếch này thế ư? – Sasuke túm tay Sakura ,lôi lại kịp thời ngay lúc đó.

-.....

– Sakura.....

-.....

Sasuke cứ cố gắng hỏi.....

Nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc đầu của Sakura....

Cứ thế, cứ thế.....

Cho đến khi,....

sức chịu đựng của Sasuke không còn nữa.....

“Em nghĩ là giận anh được mãi ư, Sakura” – Sasuke nghĩ thầm.

Môi anh hơi nhếch lên, nở 1 nụ cười vô cùng gian xảo.

Rồi vô cùng bất ngờ...

Sasuke ôm lấy eo Sakura

và kéo cô lại sát với mình.....

khiến cơ thể cô chạm sát vào cơ thể anh...nóng bỏng...

đưa tay Sakura choàng lên cổ mình.....

Rất từ từ, Sasuke.....

ghé đôi môi ẩm ướt chạm vào tai của Sakura....

anh cười – 1 nụ cười ma mị.....

“Anh sẽ tham gia, được chưa hả cưng?”

Lời nói...

Hành động...

Cơ thể.....

.Tất cả mọi thứ của Sasuke.....

khiến Sakura như muốn ngột thở.

Má cô đỏ bừng lên, 2 cánh tay bám vào cổ Sasuke khẽ run rẩy từng đợt...

“từ khi nào....anh ấy lại quyến rũ kinh khủng như thế chứ”

Lấp bắp.... Sakura trả lời chàng trai Uchiha 1 cách vụng về:

– v...vâng..., Sasuke-kun!

– Vậy. chúng ta sẽ bắt đầu tập từ ngày mai.....cùng nhau nhé! – Sasuke nói tiếp, nụ cười hút hồn đó vẫn hiện hữu trên môi.

Sakura chào thua trước sức hút kinh khủng của Sasuke,

cô chỉ biết..... gật đầu đáp lại.

Xa xa chỗ đó.....

hàng trăm cặp mắt lớn nhỏ đang nhìn đôi trẻ hồn nhiên thể hiện tình cảm. Chính xác là nhìn cậu trẻ Uchiha thể hiện tình cảm công khai với người yêu mình....

Tất cả.....không giấu nổi vẻ bất ngờ.....

– Trai Uchiha.....luôn sexy như thế ư?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Buổi Tập Luyện Cùng Nhau.

– Em không ngờ là khu luyện tập của gia tộc anh lại đẹp như thế đó.

Sakura ngơ ngác ngắm nhìn cảnh vật trong khi vẫn nắm chặt mảnh giấy gì đó trong tay...

Đó là 1 bãi cỏ vô cùng rộng lớn... Có lẽ nó to nguyên bằng cái đấu trường thi chunin chứ chả chơi.

Cả 4 mặt của khu đều được bao phủ bởi rừng cây rậm rạp, cây nào cây đấy cao chót vót, khiến Sakura cảm tưởng như gãy cả cổ khi cố gắng ngược lên nhìn.....

Thi thoảng có những tảng đá lớn để luyện cách mai phục, ẩn nấp....

Nói chung, đó là 1 khu luyện tập hoàn hảo vô cùng.....

Nhưng đó.....

hoàn toàn không phải là điều Sakura chú ý đến.

Cái mà cô quan tâm nhất, chính là 1 hàng hoa anh đào đang nở rộ....

thẳng tắp và rực rỡ....

ngay bên cạnh khu này.

– Hoa anh đào kia, nhiều quá! – Sakura vui sướng như 1 đứa trẻ con.

Cô vốn cực thích loài hoa này mà.....

Cô chạy thật nhanh đến 1 gốc cây anh đào gần nhất và ôm lấy nó...

mái tóc hồng rung rinh theo gió...

hòa lẫn với màu của mấy cánh hoa đào đang bay đầy trong không trung...

Hoa anh đào và Haruno Sakura....

Quả là sự kết hợp hoàn hảo mà.

Sasuke nhìn cảnh tượng đó...

cố gắng không để cho mình phải bật cười...

– Anh ơi! – Sakura vẫy vẫy tay gọi Sasuke, trong khi tay còn lại vẫn không ngừng ôm thân cây.

– Hmm! – Sasuke tỏ vẻ lạnh lùng đáp lại.

– Tại sao trong gia tộc anh lại lắm hoa anh đào quá vậy?

– Vì thích. – Cậu trai tóc đen đáp lại câu hỏi của cô kunoichi một cách gọn lỏn.

Bỗng 1 nụ cười vô cùng khó hiểu hiện ra trên gương mặt Sakura. Sasuke dường như đã đoán được điều đó....

– ý anh là anh thích....

– Ba anh thích. – Sasuke nói ngay trước khi Sakura kịp nói hết lời...

Mặt Sakura trở nên tiu ngủi bất thường...

– Thì ra là ba anh chứ không phải anh hả? – Sakura bĩu môi lắm bầm.

-Em phiền quá. Luyện tập được chưa nào.

Sasuke phui sạch chỗ cánh hoa vương lại trên đầu Sakura. Nhanh chân bước về phía trước để Sakura không thể nhìn thấy hai má đang ngày 1 nóng bừng lên của mình....

“Ồ thì anh cũng thích hoa anh đào đó....

nhưng đâu thể nói cho đồ ngốc như em biết được”

Sakura bước theo Sasuke và bắt đầu cũng anh luyện tập

– Đá mạnh vào Sakura! – Sasuke hét lên trong khi tay vẫn không ngừng đỡ đòn.

– Anh sẽ đau đấy. – Cô kunoichi hét lại to không kém.

– Cứ coi anh là kẻ thù ấy. – Sasuke nói trước khi nhảy lên 1 tầng đá.

– Nhưng em không muốn anh bị thương mà. – Sakura nắm chặt 2 bàn tay thủ thế. Mồm miệng thì nhau thờ...

Sasuke thờ dài.

Anh vuốt mồ hôi trên trán mình...

rồi nghiêng đầu nhìn cô gái tóc hồng, khuôn mặt hơi thất vọng:

– Em nghĩ anh yếu hơn em hả?

– Không. – Sakura nhắm chặt mắt, xua tay loạn xạ. – ý em không phải thế....

– Thế ý em là gì? – Sasuke quan sát Sakura, chờ đợi từ cô 1 câu trả lời....

– Thì....

Cô kunoichi ngồi bệt xuống nền cỏ, chân tay thả lỏng....

– anh hơn em quá nhiều thứ: tốc độ, sức mạnh, phán đoán.... cả kinh nghiệm chiến đấu nữa. Em thừa biết là anh cố nhường em để em đánh trúng anh. Em không thích thế.!

.

Sasuke hơi giật mình.

Anh vốn biết cô thông minh...

nhưng anh không nghĩ cô lại đoán hết ý đồ anh như thế....

Hơi nhắm mắt lại trong giây lát, Sasuke cười nhẹ...

– Có vẻ, anh không thể rèn em theo kiểu này rồi...

Rất nhanh chóng, anh nhảy xuống chỗ Sakura, ngồi xuống ngay bên cạnh cô....

– Giờ thì chúng ta sẽ bàn kế hoạch tác chiến nhé, Sakura....

Rồi Sasuke nói điều gì đó vào tai của Sakura....

một điều gì đó....

khiến cô tròn mắt mà thốt lên:

– Phối hợp nhẫn thuật á anh?

Sasuke gật đầu thay cho lời đồng ý.

– 1 thuật của anh kết hợp với 1 thuật của em?

Lại thêm 1 cái gật nữa từ chàng trai Uchiha.

– Và chúng ta sẽ biến cả 2 thành 1 thuật duy nhất, mạnh hơn so với phiên bản gốc đúng không Sasuke-kun...?

– Em luôn rất giỏi suy luận, Sakura!- Sasuke khẽ nói, gương mặt tỏ ra vô cùng tự hào...

– Tuyệt vời.

Sakura vỗ tay tán thành nhiệt liệt ý kiến độc đáo mà Sasuke vừa mới nói cho cô...

Nhưng cô lại bất chợt khựng lại...

– Vậy 2 chiêu đó là gì?- Cô đưa cặp mắt lục bảo lên nhìn Sasuke

– Hm...anh nghĩ sẽ là chidori của anh và...

– Quả đấm của em đúng không?

– Phải rồi. Nhưng em không nên gọi nó là “quả đấm”....- Sasuke hơi nheo mắt, mặt anh nhăn lại như trêu chọc Sakura....

Sakura cười lăn cười bò vì câu chọc cười hiếm hoi của cậu trẻ nhà Uchiha...

– Quái lực....thế được không anh?. Không còn “quả đấm” nữa. – Cô gái tóc hồng vừa ôm bụng cười vừa nói.

– Vậy giờ mình tập phần tốc độ được chưa? – Sasuke nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có.

– Chắc không được đâu anh. – Sakura lại tiếp tục mè nheo. – Anh nhanh lắm. Còn em rất chậm.

Sasuke nhìn Sakura.

– Có 24 cặp tham gia và em định nói vậy với họ để họ nhường em kì nghỉ sao?

– Không thể chứ. – Sakura đứng bật dậy. – Nhưng em không có động lực gì để có thể cố bắt kịp anh cả...

– Động lực?

– Vâng...

– Được rồi.

– Hà? ý anh là gì cơ?

Sakura chưa kịp hỏi thì đã bị Sasuke kéo ra đứng song song với anh. Anh dùng bàn tay mình đẩy cằm cô lên để cô nhìn thấy 1 cái cây thông cao nhất cách đó rất xa...

– Em thấy cái cây kia không?

– Em có thấy. Nhưng cái cây đó có liên quan gì ?

– Nếu em chạm vào ngọn của nó trước anh. .-. Sasuke nói nhấn mạnh từng từ. – Thì anh sẽ nói cho em 1 BÍ MẬT anh không muốn nói cho ai biết. .

“BÍ MẬT

Không muốn ai biết

của Sasuke-kun ư.....?

“Ôi trời, thế thì cô phải được biết bằng mọi giá. . .”

“Hãy đợi đấy Sasuke-kun”

– Được lắm. Em sẵn sàng rồi đấy. – Sakura hét lớn. Cảm thấy hăng hái đến cực độ.- Không dùng dịch chuyển, không dùng Rinnegan nhá. . .

Sasuke hơi nhếch môi cười. . .

– Và em có thể chơi xấu anh như trong quy định cuộc thi. . .

– Tốt lắm, hahaha. . .

Sakura bật ra 1 tràng cười thỏa mãn. . .

Nó khiến Sasuke hơi khiếp đảm. . .

và 1 phần nào đó liên tưởng đến quý ông Haruno mà anh đã gặp mấy hôm trước. . .

– Bắt đầu chưa anh?

-Hm

– 3...2...1

Số 1 vừa được cất lên bởi khuôn miệng xinh đẹp của Sakura thì cả 2 đã lao đi với 1 tốc độ. . . .

phải gọi là

kinh khủng khiếp. . . .

Sasuke cứ hướng mắt về đích đến mà không hề có ý tưởng gì ngăn cô nàng tóc hồng lại. .

Đúng lúc anh đang nhảy qua 1 tảng đá lớn thì. . .

– Shannarooooo. . .

Rầm

Tảng đá vỡ vụn ngay sau khi Sasuke vừa né khỏi nó. . . .

Anh cười , nhìn người vừa tấn công mình theo kiểu ” em chả dọa được anh đâu” khiến cô gái đang chạy bên cạnh vô cùng bức bối. .

Cuộc đua ngày 1 gay cấn hơn theo từng giây. . .

Sakura đã dùng cú đâm nguy hiểm của mình để chặn Sasuke thêm một vài lần nữa. . .

nhưng tất cả đều thất bại. . .

“yaaaaaaaa”

Sakura cảm thấy như muốn nổ tung khi thấy cái gốc cây đó mỗi lúc 1 gần hơn. . .

Cô tự dặn lòng là phải chiến thắng bằng mọi cách. . .

mọi giá. . . .

Nhưng để làm được điều đó . . .

thì cô phải khiến người con trai kia dừng lại. ...

mà điều đó hình như... là không thể thì phải.

“Không, giờ không phải lúc chùn bước” – Sakura tự gõ vào đầu mình.

“Sakura, mày phải thật bình tĩnh. ...

để xem nào. ...

điểm yếu của Sasuke-kun.

điểm yếu. ...

bất ngờ.”

– A. – Sakura bỗng thấy một ý nghĩ lóe lên trong đầu mình. Thực sự thì nó không khả quan cho lắm. ...

nhưng với cái đích cận kề như thế kia. ...

thì chả tội gì không thử cả.

Nghĩ là làm. ...

Sakura nhìn kĩ chàng trai tóc đen đang chạy trước cô. ...

rồi nhanh như cắt. ...

cô nhảy lên cổ anh. ...

– Sakura. ...- Sasuke hơi bất ngờ. Nhưng anh vẫn giữ vững được nhịp độ chạy của mình trong khi từ từ tách cô ra. ...

– Anh đã bị lừa. ...- Sakura cười khoái trá.

– Gì cơ?

Sakura cắn nhẹ vào tai của Sasuke rồi khẽ mon tron nhẹ nhàng đến vùng da mềm mại ở cổ anh. ...

Sasuke cảm thấy như bị tê liệt. ...

Mạch máu ở cổ anh không ngừng đập nhanh dữ dội. ...

Một luồng khí nóng lan ra. ...

chiếm lấy hoàn toàn cơ thể đang vô cùng dẻo dai và vẫn còn bình thường cách đây không lâu của anh. ...

Anh dừng lại đột ngột. ...

thở dốc. ...

Sakura được đà nhảy ra khỏi vai Sasuke. ...

rồi chạy nhanh lên ngọn cây. ... trước khi Sasuke kịp đuổi theo. ...

“chết tiệt, cô ấy nguy hiểm quá” – Sasuke trầm nghĩ.

Anh tăng tốc nhanh hơn.

hòng giữ kín bằng được cái bí mật mà anh mang ra “treo giải” ấy. ...

Nhưng hình như đã quá muộn rồi.

Sakura. ...

đã gần đến được đó.

Khi chỉ còn cách ngọn cây 1 bàn tay.

Sakura bỗng kêu lên thất thanh....

Sasuke tái mét nhìn lên...

– Sakura, chân em.....

Anh lao ra đỡ lấy Sakura trước khi cả 2 cùng rơi xuống nền cỏ

Làn gió khẽ thổi bay những bông hoa bồ công anh trên thảm cỏ xanh mượt. Những bông hoa đủ màu sắc không ngừng vươn lên đón ánh mặt trời...

Giữa khung cảnh đó....

có 1 đôi trai gái đang nằm đó....

chàng trai nằm dưới khe cau mảy...

cô gái nằm trên từng tằm cười vì chuyện gì có vẻ thú vị lắm...

– Em là đồ ngốc...- Sasuke lườm bâu sau khi lưng anh lấy lại được cảm giác sau cú rơi vừa rồi.

Sakura khúc khích cười trên lồng ngực anh, sung sướng vì cái chiến thắng vẻ vang vừa rồi mà cô đạt được.

– Để anh xem cái chân.

Sasuke định nhắc Sakura ra khỏi người mình thì đã bị Sakura vận chakra đè anh xuống, không cho anh có cơ hội ngồi dậy....

– Em có thể tự chữa sau. – Sakura ôm chầm lấy eo Sasuke. Gối đầu lên ngực trái của anh. – Còn giờ nằm yên đây đi.

Sasuke ngại ngùng trước sự tiếp xúc của Sakura với anh.

Má anh nóng ran trong khi bản thân anh cố ngăn nó không như thế....

Và họ cứ nằm đó....

rất rất lâu....

– Sasuke-kun....

~.....

– Nói cho em biết đi.

– Nói gì mới được chứ. – Chàng trai tóc đen cổ đỏ đánh trống lảng.

– Cái bí mật của anh đó.

– Ờ....

– Sasuke-kunnnnnn!

–

~.....

~.....

Im lặng....

Sakura vẫn chờ đợi câu trả lời....

– Bí mật đó là..... ngay từ hồi 12 tuổi, anh đã để ý đến em rồi. – Sasuke nói mà không dám nhìn thẳng vào mắt Sakura.

Lại im lặng....

Sasuke hơi hướng mắt về phía Sakura....

Anh thấy cô nhìn anh...

Ánh mắt xao động...

– Anh nói là khi chúng ta 12 tuổi, anh cũng có tình cảm với em?

– Ừ, đó là sự thật.

– Oa....- Sakura khẽ kêu lên đầy cảm thán. Cô lại vui đầu vào anh 1 lần nữa, khẽ hôn lên vùng ngực có trái tim anh....

Sasuke không ngờ....

Sakura lại vui như vậy....

khi cô biết điều đó

– Anh có hối hận không, khi mà thích em hồi đó?

– Không.

Nụ cười rạng rỡ lại nở trên môi cô kunoichi bé nhỏ.....

Một cánh hoa anh đào như cố ý....

roi đúng vào đôi môi của Sasuke...

Sakura nhìn thấy....

cô hôn anh....

hôn luôn cả cánh hoa anh đào....

1 nụ hôn dài chứa đầy tình yêu thương....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trước Giờ Thi Đấu....

2 tiếng trước khi cuộc thi bắt đầu.....

Trong phòng chờ.....

Sakura và Sasuke đang nhìn chăm chăm vào 1 thứ gì đó trong hộp....

Chả biết cái thứ đó là cái gì, tròn hay méo, chỉ biết rằng.....

Sau khi đã xem xong.....

Sasuke cau mày, mặt mũi nhăn nhó....

Sakura thì tỏ ra vô cùng thích thú....

– Lòe loẹt. – Sasuke nói cụt lùn rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh.

– Em thấy chúng cũng đẹp đó chứ. – Sakura đưa tay nâng cái thứ ở trong hộp đó ra. – Với lại dù sao cũng là đồng phục của phần thi tốc độ, nên anh phải mặc thôi, Sasuke-kun....

Sasuke khẽ thờ dài khi nghe cái sự thật mà cô nàng tóc hồng vừa nói ra.....

– Sao anh ấy có thể chê nó được nhỉ? – Sakura thắc mắc...

Thực sự thì...

bộ đồng phục rất đẹp....

Chứ nó chẳng hề xấu như Sasuke-kun đã nói.....

Vì phần thi tốc độ này thực chất là cuộc thi chạy nên đồng phục là 1 bộ thể thao. Áo được thiết kế theo dạng chui đầu, có mũ, tay áo dài qua khuỷu tay và được bó lại. Quần thì dài qua đầu gối, cũng được bó lại gọn gàng.

Mỗi cặp sẽ có màu quần áo mang đặc trưng của cả 2 người.

Như quần áo của Sasuke và Sakura ở đây....

thì chúng có màu xanh đậm và hồng anh đào xen kẽ nhau....

Áo Sasuke màu xanh, mũ hồng....

Áo Sakura màu hồng, mũ xanh....

Quần Sasuke màu xanh....

Quần Sakura màu hồng....

Băng tay Sasuke màu xanh....

Băng tay Sakura màu hồng....

Số 7 in ở ngực trái áo Sasuke màu hồng....

Sakura thì màu xanh.....

– Em nghĩ anh nên mặc nó luôn đi.- Sakura đưa tất cả đồng quần áo cho Sasuke sau khi ngắm chán chê.

Cô cũng tự cầm lấy bộ đồ của mình.

Sasuke không nói gì.....

anh ngoan ngoãn nghe lời Sakura....

đón lấy bộ quần áo.....

rồi bước vào phòng thay đồ nam....

– Á!

Tiếng hét chói tai vang lên.....

khi Sasuke mở tung cánh cửa....

Trước mắt anh là tên đàn Naruto....

đang trong tư thế 1 chân ở trong, 1 chân ở bên ngoài cái quần đồng phục lòe loẹt màu cam của mình....

Cậu ta nhìn anh đang bước vào với 1 đôi mắt hình viên đạn..

mồm vẫn không ngừng la lối om xòm....

– Tôi đang thay quần. Cậu không biết gõ cửa hả tên teme kia, dattebayooo!

Sasuke cười khẩy, anh liếc nhìn cái “phần dưới” của tên bạn thân....

– Cậu có gì đâu mà phải sợ!

Naruto nhìn theo hướng cậu bạn đang nhìn....

giật mình kéo nhanh quần lên....

rồi đưa tay thủ thế:

– Cậu nhìn cái quái gì thế, tên teme biến thái!

– Hnn! – Cậu trai tóc đen già điếc, không để ý đến Naruto.

Rồi thông thả tiến đến phòng vệ sinh.

Anh vốn không thích thay đồ trước cả 1 rùng người như thế này, thế nên vào đó để thay có lẽ sẽ ổn hơn...

Nhẹ nhàng xoay nắm cửa, Sasuke còn ném lại cho tên đàn tóc vàng 1 câu trước khi đóng rầm cửa lại...

– Tôi thấy sợ... cái quần đùi hình mấy con ếch của cậu đấy.....

Naruto cảm thấy như vừa bị....đấm 1 phát vào mặt.....

– Yaaaaaaa! Tên teme chết bầm! – Naruto gào lên. – Hãy đợi đấy...

Cậu cảm thấy mình phải trả thù Sasuke bằng mọi giá...

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui...

cậu vẫn chưa biết phải làm cái gì....

mới trả thù Sasuke được...

– Cái gì bây giờ? – Vừa nghĩ, Naruto vừa chỉnh lại cạp quần...

bỗng nhiên...

cậu nhận ra được điều gì đó...

– Quần này là quần chun à...? hê hê.....

Một nụ cười đều đặn nở trên môi tên đàn tóc vàng sau khi cậu phát hiện ra cái chun quần kì diệu....

Hướng mắt về phía phòng vệ sinh.....

nơi Sasuke vừa bước vào....

Naruto cảnh cáo, kèm theo 1 tràng cười kinh dị:

– Cậu cứ cẩn thận đấy. Hôm nay chúng ta mặc quần chun đấy.....QUẦN CHUN, cậu nhớ chưa?

Hí hửng với ý tưởng điên rồ của mình vừa nghĩ ra...

Naruto đội chiếc mũ áo có màu tím đậm lên đầu....

bước ra ngoài....

đầy thoải mái.

Không hề biết....

ai đó đang lăm bằm trong nhà vệ sinh.....

Quần nốt dãi băng cuối cùng quanh bắp chân....

Sasuke đứng dậy...

Anh nhìn 1 lượt lại mình trước khi đẩy cánh cửa bước ra.....

“Cần phải có gia huy nữa” – Sasuke tự nói 1 mình trước khi rút mấy miếng gia huy Uchiha ra khỏi túi quần anh vừa thay...

Rồi cài lên trên tay áo bên phải.

Việc không có mấy cái gia huy....

Sasuke không thể chấp nhận được.

Anh không muốn

mặc mấy thứ quần áo không có kí hiệu của gia đình anh. ...

Nó như là thói quen. ...

Một quy tắc bất di bất dịch. ...

với 1 con người coi trọng gia tộc như Sasuke.

– Giờ thì ổn rồi. – Sasuke mỉm cười khi cái gia huy đã nằm yên trên tay áo.

Anh bước ra hành lang, đưa mắt tìm Sakura.

thì thấy cô ấy đang nói chuyện với 1 ai đó

trông rất vui vẻ

“Đây là tên quái nào?” – Sasuke nghĩ thầm.

Anh lững thững tiến đến chỗ Sakura. ...

nhưng có vẻ cô “mải vui” quá nên không hề để ý đến.

điều này càng khiến cho Sasuke bực mình.

và ghét cái tên đứng gần cô hơn.

Sasuke cứ tiến lại. ...

cho đến khi. ...

anh nghe thấy cuộc nói chuyện của Sakura và anh chàng kia.

– Em tham gia cuộc thi này sao, Sakura-chan? Có người yêu rồi à?

– Vâng. Em có người yêu rồi.

– Ồ, anh đi làm nhiệm vụ có mấy tháng mà đã có tên khác của được em rồi sao.? Ha ha ha. ...

– Anh cứ đùa em, Ryu-san

– Anh đùa gì đâu. Mà tên đó là ai vậy? Bảo hấn ta cẩn thận nhé. Không là anh cướp em đó.

Thì ra. ...

Người đó đang nói đùa Sakura.

Nhưng Sasuke thì hình như.

không cho rằng đấy là đùa. ...

Máu nóng dồn lên não. ...

Sasuke tiến thẳng đến chỗ Sakura. ...

Cái gì mà ” của em? ”

Cái gì mà ” cướp em? ”

Tên đó ăn gan hổ rồi à?

Sasuke xuất hiện trong sự ngỡ ngàng của cả Sakura và cái người tên Ryu kia. ...

Cả 2 chưa kịp nói câu nào. ...

thì Sasuke đã cài luôn cái gia huy Uchiha to đùng...

vào tay áo Sakura...

như một cách để khẳng định chủ quyền.

Và cổ tình....

để nó đập ngay vào mắt anh chàng đứng bên cạnh.

– U...Uchiha? – Ryu lắp bắp khi thấy kí hiệu của gia tộc lừng danh này.

Lại còn là Uchiha Sasuke nữa chứ...

Nhìn chàng trai tóc đen với ánh mắt sắc lạnh bên cô kunoichi tóc hồng.

Ryu hơi run. ...

anh bắt đầu. ...

hồi hận vì mấy lời nói đùa với Sakura hồi nãy...

– Em rành vậy? – Sasuke hỏi Sakura trong khi không ngừng nhìn tên đáng ghét đứng bên

– Em chỉ nói chuyện với Ryu-san khi chờ anh thôi mà. – Sakura giải thích. – À Ryu -san , mà đây là người yêu em, tên anh. ...

– Em nhiều chuyện quá. – Sasuke dùng bàn tay ôm lấy miệng của Sakura rồi kéo cô ra ngoài.

Để mặc Ryu đứng đó, mặt vẫn xanh ngắt vì sợ. ...

– Anh ghen hả, Sasuke-kun? – Cô kunoichi hỏi sau khi gỡ tay Sasuke ra khỏi miệng mình.

– Không.

– Thế sao anh lại cư xử thế.?

-.....

– Anh nói thật đi.

-.....

– Ha ha, đúng là anh ghen mà. – Sakura cười tươi tắn khi phát hiện ra khuôn mặt đỏ dần lên của cậu trẻ nhà Uchiha.

Sasuke bối rối.

Anh tự rửa bản thân vì cái biểu cảm lộ liễu vừa rồi.

Cố gắng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có. ...

Sasuke đội mũ áo lên. ...

bước thật nhanh ra khu vực thi đấu.

Sakura đi sau. ...

quan sát mọi thứ. ...

cô nhìn đáng đi chắc chắn của anh. ...

nhìn bộ quần áo xanh anh đang mặc

nhìn cái mũ hồng trên đầu Sasuke cứ. ...

lắc lư mỗi lần anh bước. ...

Rất nhanh chóng. ...

Sakura đuổi theo....

Cô khoác tay anh....

khẽ mỉm cười....

Đôi mắt ngọc bích ánh lên rực rỡ....

– Anh à, màu xanh với màu hồng

..... đi với nhau là đẹp nhất đó.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phần Thi Tốc Độ (1)

– Các cặp đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?

Kakashi đảo mắt 1 vòng trước khi tiếp tục mở lời...

– Như tất cả đã biết, phần thi tốc độ ngày hôm nay sẽ ở hình thức chạy nam và chạy nữ. Nội dung cụ thể ta đã phát thông báo cho từng cặp rồi. Mọi người đã đọc rồi chứ???

– Đã đọc. – Tiếng đồng thanh vang lên ngay sau khi Kakashi hỏi.

– Tốt. Ta phải nhắc lại 1 số điều đặc biệt của phần thi này. Đó là: không dùng các nhẫn thuật, ảo thuật....có khả năng dịch chuyển; không dùng những thuật quá nguy hiểm gây hại đến tính mạng người khác; tiên thuật bị cấm....- Ông thầy tóc trắng bạc dừng lại đôi chút.- ...Nhưng có thể dùng thủ đoạn lừa, ngán, đánh lạc hướng đối thủ nhằm giành chiến thắng. Tất cả nghe rõ chưa???

– Rõ.- Tiếng đồng thanh lại 1 lần nữa vang lên.

Naruto nghe không sót từ nào....

Khuôn mặt cậu hơi cau có....

– Tôi cảm tưởng đồng quy định kia chỉ ám chỉ tôi với cậu thôi, đúng không teme? – Naruto lèm bèm bên cạnh chàng trai tóc đen.

Sasuke không đáp lại.

Anh chỉ nhún vai 1 cái.....

Đề thừa nhận cái ý kiến của tên đàn....

Kakashi quả thật vô cùng cẩn thận với....

Mấy đứa học trò yêu quý.....

Tiên thuật???

Chả phải chỉ có team 7 mới dùng thôi sao?

Nhưng điều đó chả ảnh hưởng gì mấy đến khả năng của họ....

Chỉ đánh thường không thôi...

thì Naruto, Sasuke....

hay thậm chí cả Sakura....

cũng đủ sức đánh vật với cả trăm shinobi rồi...

Sasuke hiểu rõ điều đó...

nên anh tỏ ra vô cùng dửng dưng...

và chả có chút lo lắng nào.

Nhưng Sakura thì không như thế...

– Em nên bình tĩnh lại đi. – Sasuke nói sau khi nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng cực độ của Sakura.

– Em lo lắm. – Cô kunoichi tóc hồng quay sang túm lấy tay Sasuke. – Nhờ em về bét thì sao anh?

–....

– Lúc đó em chắc không dám nhìn Sasuke-kun quá!- Sakura vỗ vỗ tay vào má.

–.....

– Sẽ rất xấu hổ...và tệ nữa!

–....

– vdfhsdhgjkhg.....

Cứ thế, Sakura vừa lo lắng...

vừa không ngừng tự lẩm nhẩm một mình...

Sasuke đứng đó...

Nghệt mặt ra vì..... khó hiểu...

“Sao cô ấy có thể nói nhanh kinh khủng như thế?” – Chàng trai tóc đen lẩm bầm

Anh đã cố gắng căng tai ra nghe Sakura định kể về cái gì.....

nhưng ngoài từ “Sasuke-kun” và 1 vài từ như ”Lo”, ”thất vọng”....

thì anh hoàn toàn không hiểu mấy đoạn còn lại...

Để Sakura thôi không thể nữa...

Khẽ bấu 2 bàn tay của mình lên vai Sakura...

Sasuke lắc nhẹ...

– Thư giãn đi! – Anh dịu giọng.

Sakura giật mình bởi hành động đơn giản nhưng ấm áp đó.....

– Sasuke-kun....

Sakura thôi không tự nói 1 mình nữa...

Cô nhìn Sasuke...

Bắt gặp ánh mắt anh...

Cảm thấy an lòng hơn đôi chút...

Thả lỏng người...

Sakura hơi ngã người ra sau để tựa nhẹ vào người Sasuke...

Sasuke không hề phản đối.....

Anh đứng yên để cô kunoichi bé nhỏ tựa vào ngực mình...

– Cảm ơn anh...- Tiếng nói dịu dàng phát ra từ miệng cô gái anh đào...- Nhờ anh...em đã bình tĩnh hơn rồi.

Im lặng...

Một làn gió nhẹ luồn qua mái tóc chàng trai Uchiha...

Con mắt đen khê lay động trong khoảnh khắc...

“Sakura....

Chỉ 1 câu nói...

Chỉ những điều đơn giản em làm như vậy thôi...

Cũng đủ khiến anh yêu em nhiều hơn rồi...”

Họ cứ như thế

Cho đến 1 lúc sau...

– Đến lượt em rồi!- Sakura đứng thẳng dậy.- Em sẽ cố gắng mới được....

Cô vẫy vẫy tay chào Sasuke...

Rồi chạy đến chỗ tập trung...

Sasuke lặng lẽ tiến đến chỗ Naruto, Sai

Anh nói chỉ đủ để mình nghe thấy, sau khi đã ngồi xuống từ tế....

– Em sẽ làm được thôi

Phản thi của nữ.....

– Các kunoichi chuẩn bị!- Anh shinobi trọng tài nói lớn.

Sakura đứng vào vạch của mình....

Không quên hướng mắt về phía chàng trai yêu dấu của mình...

– Cô vũ em đi Sasuke!

Sasuke nghe thấy....

Nhưng anh im lặng...

Không có hành động gì....

– Sasuke-kunnnnnnn....- Sakura vẫn kiên nhẫn gọi.

~.....

– Em cần anh làm cái gì đó mà, Sasuke-kunnnnnnn....

Cảm thấy không thể từ chối được nữa....

Sasuke đưa 1 cánh tay lên...

Giơ 2 ngón tay lên làm kí hiệu chiến thắng...

Khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ cool không đổi....

Sakura nhìn hành động đó....

đôi môi mỉm cười tươi tắn...

– Giờ thì bắt đầu thôi!

– Chuẩn bị!

3

2

1

Tất cả các kunoichi đều chạy thật nhanh có thể khi tiếng còi báo hiệu vang lên...

Nhờ có những buổi luyện tập cùng Sasuke, Sakura có thể ung dung lọt top 5 mà không gặp bất kì trở ngại nào. Cô vượt qua mọi chướng ngại vật, mọi cái bẫy mà những cô gái khác đặt ra một cách khéo léo đến không tưởng...

Sasuke ngồi trên dây ghế chờ quan sát...

khuôn mặt không giấu nổi vẻ tự hào...

“Cô ấy thực sự đã tiến bộ rồi”- Sasuke nghĩ thầm.

Anh siết chặt hơn miếng băng tay của mình, mắt vẫn hướng về mái tóc hồng đang di chuyển

Sakura cứ dần vượt từng người một...

Cho đến khi chỉ còn cô và Ino.

Cô gái tóc vàng chạy ngang bằng với Sakura...

Khuôn mặt không có vẻ gì là muốn thua cuộc cả...

– Cậu chịu thua đi, trán vô!- Ino khích đều cô bạn thân.

– Cậu mơ ngủ hả, Ino heo! – Sakura đáp lại.

2 cô nàng nhìn nhau...

Bằng ánh mắt hình viên đạn.

– Tôi sẽ không thua cậu đâu! – Ino và Sakura như nói cùng 1 lúc.

Bầu không khí bắt đầu trở nên căng thẳng không tưởng.

Xa xa...

Bên trên dây chờ....

Các đấng mày râu cũng căng thẳng không kém...

– Các cậu nghĩ Sakura hay Ino sẽ về nhất? – Naruto nhìn chằm chằm xuống đường đua. – Nhìn 2 cậu ấy ghê quá!

Sasuke nghe thấy câu hỏi của tên đàn Naruto...

cảm thấy câu hỏi đó quá ngu ngốc.

“Có điên mới không bênh cho người yêu mình của mình” – Chàng trai Uchiha nhếch mép cười đều.

– Có lẽ Ino sẽ thắng!- Sai hồn nhiên nói. Và nở 1 nụ cười vô tội như thường ngày.

– Cũng có thể là Sakura-chan mà, dattebayooo!- Naruto vặn lại.

– Ino mưu mẹo hơn Sakura-chan đó.

– Thế Sakura? – Tên đàn thối mồm, quay sang nhìn Sai.

– Cô ấy hơi ngốc và hiền quá!

Sai cứ hồn nhiên phát biểu mà không hề biết có 1 người đang lờm anh bằng ánh mắt vô cùng đáng sợ...

Bực mình...

Khó chịu...

chàng trai tóc đen nói lớn...

nhấn mạnh từng từ....

– Còn chưa biết ai hơn ai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Phần Thi Tốc Độ. (2)

Sai và Naruto nhìn cậu trai tóc đen nhà Uchiha...

Thấy gương mặt anh có một vẻ tự mãn đến khó hiểu...

“Còn chưa biết ai hơn ai đâu”

Điều gì khiến Sasuke có thể tự tin như vậy...

Và rốt cuộc là...

Anh đã hướng dẫn Sakura được thứ gì chỉ trong 3 ngày ngắn ngủi...

Mà lại quả quyết khẳng định như thế???

Naruto và Sai không thể lý giải được.

Họ cứ nhìn Sasuke...

Rồi lại nhìn nhau...

Cho đến khi họ bị giật mình bởi đám đông ồn ào...

– Tất cả đã bị loại, chỉ còn 2 người này thôi sao???

– Ừ.

– Cô kunoichi tóc vàng đang dùng thuật “Tâm chuyển thân” đúng không? – Một người đàn ông nói lớn khi nhìn thấy Ino niệm ấn. – Cô ấy dùng lên cô kunoichi tóc hồng kia.

– Đâu đâu? – Những người ngồi xung quanh nhao nhao.

Quả đúng là như thế....

Ino đang dùng thuật đó lên Sakura...

Khiến Sakura phải mang cơ thể mình về đích...

Thôi không chạy và niệm ấn thật nhanh...

Ino phóng tầm mắt về phía cô bạn thân của mình rồi nói cái gì đó...

Cô gái tóc vàng ngã xuống...

Tâm trí Ino nhập vào cơ thể Sakura.

Thuật được dùng thành công!

Sakura- giờ là Ino.... dừng lại và nở 1 nụ cười thỏa mãn...

– Đến lúc mang Ino này về đích rồi! – Ino điều khiển thân xác Sakura tiến về phía cơ thể mình...

Thật chậm rãi...

Sasuke quan sát ở bên trên...

Lông mày anh hơi cau lại khi thấy hành động của Sakura...

Điều này.....

thuật của cô nàng tóc vàng kia...

Anh và Sakura đã có đề phòng ở buổi tập lần 2 rồi...

“– Em sẽ phải đối đầu với Ino đó Sasuke-kun, điều đó không tránh khỏi được!

– Em cứ làm như lúc luyện tập đi.

– Ino rất khác với những người còn lại. Cậu ấy có bí thuật của nhà Yamanaka đó anh.

-....

– Cậu ấy sẽ chiếm lấy thân xác em và lúc đó thì.... em không thể điều khiển được cơ thể mình nữa.

– Em có thể hóa giải được.

– Gì ạ?

– Em có 1 khả năng điều khiển chakra hoàn hảo, sao em không dùng lợi thế đó của mình. Đẩy chakra của Ino ra khi bị Ino chiếm cơ thể.

– Nhưng lúc đó em đâu có biết gì.

– Ít nhiều thì em vẫn ở trong cơ thể mình.....”

Sasuke nghĩ lại những gì mình và Sakura đã nói.

Anh hơi nhắm mắt lại, suy nghĩ gì đó...

rồi nhanh chóng mở mắt ra...

“Cố lên, Sakura. Thoát ra đi. Em làm được.”

Sasuke nghiêng rặng, không ngừng tự nhủ thầm trong lòng

Trong lúc đó.....

Ino vẫn điều khiển thân xác Sakura đến ngày 1 gần hơn cơ thể mình.

Cho đến khi chỉ cách độ 2 bước chân...

Thì mặt Sakura bỗng hơi nhăn lại...

Đôi chân nửa muốn bước, nửa không thể bước...

Cô đưa tay lên ôm đầu, người khụy xuống đột ngột...

Tiếng rít thoát ra từ miệng cô kunoichi bé nhỏ:

– Cậu cút khỏi người tớ đi là đẹp đấy,..... Ino”

Dường như, tâm trí Sakura đang cố gắng chống chọi lại với “tâm chuyển thân” của Ino...

Nhưng Ino không muốn chịu thua, cô cười đáp lại ...

Tiếng nói lại phát ra từ cô gái tóc hồng:

– Cậu đừng nghĩ tởm để cậu bật lại như hồi thi chunin, Sakura!

– Grrrr, đồ Ino heo!

– Ha ha ha...

Miệng Sakura ra không ngừng lẩm bầm....

Hết lời nói của Sakura đến lời của cô nàng nhà Yamanaka...

Cơ thể cũng bị giằng co bởi 2 con người 1 lúc...

Sasuke đã bắt đầu cảm thấy vô cùng nóng ruột...

Cho đến khi...

Đột nhiên Sakura phóng thật nhanh đến chỗ Ino đang tỉnh lại...

Ánh mắt trở lại linh hoạt như xưa...

Cuối cùng...

Cô kunoichi tóc hồng cũng hóa giải được bí thuật phức tạp của nhà Yamanaka.

Sasuke mỉm cười.

Sakura tung 1 cú đá vào Ino nhưng bị cô đỡ lại bằng 2 cánh tay.

Lấy đà, Sakura tung thêm 1 cú đá nữa...

khiến Ino ngã ngửa ra đằng sau...

thở hổn hển.

– Ôi, cú đá móc đó...- Naruto hét lên, quay sang nhìn Sasuke.- Chả phải kiểu đá của tên teme này sao????

Cậu trai tóc vàng nhìn cậu bạn thân mình chăm chú...

Như hiểu ra mọi chuyện...

Thì ra là...

Sasuke...

đã dạy thể thuật cho Sakura...

Dạy cho Sakura những chiêu của cậu ấy...

Trong 3 ngày đó.

– Cậu là 1 thầy giáo giỏi đấy. – Naruto cười nhe răng với Sasuke.

Chàng trai Uchiha không đáp lại...

Anh chỉ khẽ gật nhẹ đầu.

Lợi dụng lúc Ino còn choáng váng dưới nền đất...

Sakura lao nhanh về phía đích...

Cô cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt khi đích đến hiện lên ngay một gần hơn...

“Một chút nữa thôi. Shanarooo!”- Sakura lẩm bầm trong miệng.

Cơ thể cô kunoichi chỉ còn cách vạch đích 1 vài bước chân nữa...

.....

– Sakura...thắng rồi!

Mọi thứ như vỡ òa khi trọng tài đọc tên cô trong loa...

Sakura đứng đó...

Những giọt mồ hôi tủa ra không ngừng...

Cô nhìn những tràng vỗ tay mọi người dành cho mình...

nhìn khuôn mặt nuối tiếc của Ino đi đằng sau...

nhìn lên khán đài chỗ người con trai tóc đen đang ở đó...

nhìn nụ cười của anh...

Nheo nheo đôi mắt lục bảo...

Cô hét lớn...

Nụ cười rạng rỡ...

– Em làm được rồi nhé, Sasuke-kun!

Sasuke hơi nhếch môi cười...

Anh đáp lại Sakura bằng cái nhìn dịu dàng nhất...

– Hmm. Anh biết mà.

– Teme!

Có ai đó vỗ mạnh vào vai Sasuke ngay sau đó.

Giật mình quay lại...

Sasuke bắt gặp ngay ánh mắt bất thường của Naruto...

– Giờ đến chúng ta nhỏ, teme? Dattebayooooo....

– Hmm.

Phần thi của các chàng trai chuẩn bị bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phần Thi Tốc Độ. (3)

Sasuke bước xuống cầu thang...

Sakura bước lên cầu thang...

2 người gặp nhau...

Sakura ôm lấy cổ Sasuke một cách bất ngờ...

Tặng cho anh 1 nụ hôn phớt nhẹ bên má...

– Nhất định anh phải thắng đó, Sasuke-kun!

Chàng trai Uchiha hơi nhếch môi cười...

Anh nói ngắn gọn trước khi bước tiếp...

– Tất nhiên rồi, Sakura!

Bản thân Sasuke...

chả mấy hứng thú gì với cuộc thi phiên phức này..

nhưng vì Sakura cần thắng nó...

nên anh đành phải theo thôi.

Đảo mắt nhìn xung quanh...

Sasuke kín đáo đánh giá 1 lượt đối thủ của mình.

Xem nào...

Trừ tên đàn tóc vàng, tên Sai hay vẽ vời gì gì đó... thì Sasuke thấy còn lại toàn người lạ hoắc...

Nhìn qua thì anh chẳng hề thấy ai quá nguy hiểm cả.

– Hmm – Sasuke hắng giọng. – Cuối cùng cũng chỉ có tên dobe ấy...

Lặng lẽ bước đến vạch chuẩn bị...

Sasuke chỉnh lại áo khoác...

– Hey, teme...- Naruto gào ngay bên tai anh.- Tôi sẽ không nể nang gì cậu đâu, dattebayooo!

Rồi cậu ta nhìn anh....

khúc khích cười trông ngớ ngẩn hết sức...

– ”Sao mình có thể thân với tên baka này chứ!” – Sasuke lắc đầu ngán ngẩm, không thể hiểu nổi chính bản thân của mình...

Sai thì cứ đứng cạnh Naruto rồi cười suốt...

Điều cười của Sai...

Nó khiến Sasuke nghi ngờ rằng...

Không biết cơ miệng của anh chàng này có bị làm sao hay không mà cậu ta có thể toét toét được cả ngày như vậy...

Cứ thế...

Người thì nói liên mồm, người thì cười không ngớt, người thì im lặng cậm rặng không nói nửa lời...

Cho đến khi trọng tài chuẩn bị đếm ngược...

– Bắt đầu nhé các chàng trai...- Vừa nói, vị trọng tài vừa rút chiếc còi từ trong túi áo ra rồi đưa lên miệng.

– Chuẩn bị...

Ba...

Hai...

Một.

Khi tiếng “Một” vừa phát ra...

Sasuke hơi cong người xuống, rồi dùng ngón trỏ của bàn tay phải ấn nhẹ xuống mặt đất tạo 1 lực....đẩy toàn bộ cơ thể anh về phía trước.

Cả người Sasuke lao cực nhanh về phía trước....bỏ xa những shinobi không tên tuổi ngay trong 5 giây đầu tiên.

Những người ngồi bên trên khán đài tròn mắt nhìn chàng trai trẻ nhà Uchiha...

Không tin nổi tốc độ đáng kinh ngạc của anh...

Có.....

Một hàng các cô gái trẻ....

reo tên anh đầy ngưỡng mộ.

“Mấy cô gái đó ngu ngốc đến mức không biết anh ấy có người yêu rồi sao?”- Sakura vừa theo dõi Sasuke, vừa không ngừng lẩm bẩm mỗi khi nghe thấy tiếng hét ”Sasuke-kun!” từ miệng mấy cô nàng cách đây không xa...

Sasuke cứ mạnh mẽ tiến về phía trước...

cho đến khi gặp Sai.

Chàng trai áo đen nhún miệng cười với Sasuke- 1 nụ cười chả hợp tí nào với cái hoàn cảnh hiện tại.

Khiến Sasuke khẽ rùng mình....

Rồi cậu rút từ tay áo ra 1 cái bút lông nhỏ...

Rút 1 mảnh giấy từ trong túi quần...

Nhanh như cắt vẽ ra 1 con rắn nhỏ tí xiu nhưng dài ngoẵng....

Con rắn vừa vẽ xong đã nhanh chóng sống dậy và bò tới chân chàng trai tộc Uchiha...

“Cái quái gì vậy?” – Sasuke giật mình khi thấy con rắn đã gần quần được 1 chân của anh.

Sasuke chưa bao giờ giao chiến với Sai....

Phải rồi... chưa bao giờ hết....

Nên anh không hề biết đến cái thuật họa ảnh khó hiểu này...

Vậy làm thế nào để thoát ra khi con rắn bằng mực này sắp sửa trói chặt 2 chân anh????

Suy nghĩ....

Sasuke không cho phép đầu óc mình trì trệ 1 giây nào.

Anh nghĩ ngay đến chất liệu con rắn...

“Mực” – Sasuke lẩm bẩm.

Rồi một ý tưởng bỗng vụt qua trước mắt anh ngay khi 2 chân anh sắp bị trói lại...

Sasuke niệm ấn...

– Katon Housenka No Jutsu. (Hỏa độn : Lửa phượng hoa tiên)

Sasuke dùng hỏa thuật vào con rắn...

Vì nó tạo ra bằng mực viết nên đã bị cháy ngay khi tiếp xúc với lửa của Sasuke...

– Cậu thông minh lắm đây. – Sai lại cười khi nhìn Sasuke vô hiệu hóa thuật mình.

Sasuke nhìn Sai bằng ánh mắt không thể kì quặc hơn....

Anh vượt qua Sai...

Đề đến chỗ đối thủ khó nhai nhất...

Naruto!

Tên đàn tóc vàng này...

Hắn đã dọa dẫm Sasuke gì đó... ở trong phòng thay đồ

Nên anh đã tiến đến phía trước 1 cách rất cẩn trọng...

Naruto ở đằng trước như cảm nhận thấy điều gì đó...

liền liếc nhìn ra sau...

Thấy cậu bạn thân của mình đã tới....

Nở 1 nụ cười lớn...

Naruto niệm ấn ngay lập tức:

-Kage Bushin no Jutsu (Ảnh Phân Thân chi thuật)

Hơn chục tên Naruto xuất hiện...

xông và Sasuke và nhắm thẳng vào....

.cái chun quần của anh!

“CÁI QUÁI GÌ VẬY?”- Sasuke còn ngạc nhiên hơn cả lúc gặp con rắn loe ngoe của Sai.

Khi thấy...

Cả đồng tên đàn đang bằng mọi giá...

lao vào tụt quần mình...

– Tôi sẽ cho cậu lộ hàng phen này, teme! Dattebayoooo! – Naruto gào lên hào hứng. Bản thân vẫn lăm lăm tụt cái quần chun trên người chàng trai tóc đen...

Nhưng hiện tại chưa thành công vì Sasuke quá nhanh...

.

– Chúng nó... làm cái trò gì đấy?- Kakashi tròn mắt nhìn 2 đứa học trò yêu quý đang làm trò con bò dưới đường chạy.

Không giấu được cái thờ dài thườn nẫu...

– Ta không ngờ chúng nó còn có thời gian kéo quần cho nhau như thế đâu!- Ông thầy tóc bạc khoanh tay lại, vẻ mặt dăm chiêu...

Trong khi đó...

Sasuke có vẻ như bắt đầu muốn “bùng cháy”...

– BAKA, BAKA.....NARUTO! – Anh gầm lên từng từ. Khóe miệng giật giật...

– Cậu đứng lại có phải tôi đỡ mệt không, teme? – Naruto cười hả hê. – Ai bảo cậu chê cái quần con ếch của tôi...

– Tôi đâu có ĐIÊN mà đứng lại. – Sasuke tiếp tục di chuyển liên tục nhằm thoát khỏi cái đồng phân thân của cậu trai tóc vàng.

Xa xa...

Gương mặt của cô kunoichi tóc hồng bắt đầu chuyển qua màu tím lịm...

báo hiệu một cái kết “không êm ái”...

cho tên đàn ở dưới. ...

Rồi cái gì phải xảy ra thì cũng sẽ xảy ra. ...

Rất tình cờ và rất bất ngờ. ...

Naruto chạm được vào cái dây quần của Sasuke. ...

Kéo lộ được khoảng 4cm. ...

Trước khi chủ nhân chiếc dây quần kịp kéo lại. ...

Tất cả đồng phân thân biến mất.

Naruto nhìn chằm chằm vào quần Sasuke. ...

– Uầy!- Naruto nghệt mặt ra khi nhìn thấy thứ cần nhìn. – Màu đen hả? Không hình thù gì à? Sao cậu nghiêm túc zữ vậy?

“Màu đen”

“Không hình thù. ...”

Lời nói của tên dobe tóc vàng làm Sasuke. ...

Cảm thấy bản thân bị xúc phạm nặng nề.

Máu anh dồn lên não. ...

– Cậu phải trả giá vì cái trò đó! – Sasuke tức tối lao đến chỗ hàng rào chắn. ...

Anh rút 1 thanh rào ra. ...

Ném thẳng vào Naruto. ...

Thanh rào bay tới. ...

Cắm thẳng vào sát đũng quần của Naruto. ...

Mặt cậu trai tóc vàng xanh như tàu lá. ...

Thảm cảm tạ trời đất vì Sasuke đã không mang theo thanh Kusanagi mà chỉ phi cái thanh đó ra chỗ mình. ...

– Có Kusanagi chắc cậu ta xẻo mình mất! – Naruto vuốt mồ hôi. Nhìn Sasuke đặng đặng sát khí tiến tới chỗ mình. ...

Sasuke đang định túm áo Naruto ...

Thì tiếng còi kết thúc trận đấu kêu lên. ...

Cả 2 chàng trai trở mặt nhìn nhau. ...

– Haizzzz!- Tiếng thở dài đồng loạt phát ra. ...

Thế là cả 2 đều thua ở trận đấu này. ...

Sasuke không thêm xử Naruto nữa. ...

Anh chậm rãi tiến tới chỗ Sakura. ...

Shikamaru đột ngột xuất hiện sau lưng Naruto từ lúc nào. ...

– Cậu thấy mình ngu chưa? Mất công thi mà chả được gì? – Shikamaru ca cẩm.

– Ai bảo không thu được gì? – Naruto cười lớn.

Cậu hét to. ...

Đủ để cậu bạn thân của mình nghe thấy. ...

– Tôi thấy rồi nhá... thấy rồi... Đó là màu đen “bí ẩn” đó nha! Dattebayoooo!

-Sakura...

– Gì vậy, Sasuke-kun?

– Anh sẽ chôn tên dân đen đó!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sự Thấu Hiểu...

“Cả 2 sẽ phải tách nhau ra cho đến hết vòng thi thứ 2 này.”

Nhớ lại câu nói của vị trọng tài lúc sáng sớm...

Sakura xoay chiếc bút chì trong tay, nhìn tờ giấy trước mắt bằng khuôn mặt chán nản hết sức.

Ngay giờ phút này đây...

Cô kunoichi tóc hồng đang bị bắt ngồi một mình trong căn phòng có độc 1 chiếc bàn, 2 cái ghế và 1 chiếc màn hình treo trên cao...

Còn Sasuke...

Chắc chắn anh cũng đang ở trong căn phòng nào đó...

Một mình.

Cắm mặt vào 1 tờ giấy như cô đây.

“Mình muốn nhìn mặt anh ấy”- Sakura thầm nghĩ, cố gắng ghi cho xong mấy đáp án còn lại.

– Mình không hiểu...- Giờ tờ giấy lên ngang tầm mắt, cô kunoichi tóc hồng tự nói 1 mình. -...Việc mình thích chỗ nào nhất trên người Sasuke-kun thì có liên quan gì đến phần thi kiến thức tổng hợp cơ chứ?

“Có lẽ nào cơ thể Sasuke cũng là “kiến thức tổng hợp”.....?”

-Ấy dà...

Sakura ngượng ngịu trước suy nghĩ của mình...

– Nếu thế thì mình cần tìm hiểu nhiều lắm...

Trong 1 khoảng thời gian dài...

Không ngừng tự nghĩ tự làm nhảm...

Sakura cuối cùng cũng điền xong 10 câu hỏi về cô và Sasuke.

Cách đó 1 bức tường...

Sasuke cũng vừa đặt chiếc bút xuống với 10 ô trống được điền kín mít...

Các cặp đôi khác có lẽ cũng đã hoàn thành...

Việc bây giờ chỉ còn là chờ đợi mà thôi.

Sau hơn nửa tiếng dài lê thê...

Các shinobi giám khảo bước vào phòng của từng người một...

Kakashi đến căn phòng của Naruto...

Cô Kurenai vào chỗ Hinata...

Shizune đến chỗ Ino...

Sakura thì gặp cô Tsunade trong khi Sasuke gặp thầy Iruka...

– Ô cô! – Sakura ngạc nhiên khi thấy sư phụ mình hùng hổ đẩy cửa vào...

– Em không cần ngạc nhiên như thế. – Tsunade đáp lại cô học trò nhỏ trong khi bỏ tập giấy gì đó xuống bàn. – Ta sẽ là người đánh giá em trong phần thi này.

– Vậy... vậy ạ?

– Đúng.

Sakura ngừng lại đôi chút. Cô cảm thấy có chút gì đó khó hiểu.

– Thưa cô. Em vẫn không hiểu lắm về phần thi này...- Cô chỉ vào mảnh giấy mình điền.- ...Nó liên quan gì ạ?

Không đáp lại. Tsunade cầm mảnh giấy lên.

Bà đọc lướt qua 1 lượt, đôi lông mày khẽ nhíu lên mỗi khi thấy gì đó...ấn tượng...

– Quả thực...ta không tin em và cậu trai Uchiha đó yêu nhau.

– Dạ? – Sakura hơi lúng túng.

– Em thìta hiểu. Còn cậu nhóc đó... ta không nghĩ lại được như thế! – Vị Hokage dè dặt cười khúc khích.- ...mà thôi, ta giải thích cho em về phần thi nhé?

– V...vâng...

– Thế này, Sakura! Phần thi này có 20 câu hỏi. 10 câu về kiến thức ninja, 10 câu về độ hiểu ý của các cặp đôi. Cái mảnh giấy em vừa điền... ta sẽ dùng nó để hỏi Sasuke. Ngược lại, mảnh giấy Sasuke làm cũng chính là những câu hỏi em phải vượt qua. Cứ mỗi câu 2 đứa có đáp án giống nhau thì sẽ được điểm.

– À, ra là vậy hả cô?- Sakura gật gù. -Nhưng cái màn hình treo trên kia để làm gì ạ?

– À, để em xem phần thi của cậu nhóc Uchiha đó đấy. – Tsunade cười, bà phẩy nhẹ mảnh giấy.- Bên phòng tên nhóc đó cũng có 1 cái để xem em thi như thế nào.

– ĐƯỢC XEM Ạ? – Sakura nhìn Tsunade không chớp.

Cô chỉ mỉm cười thật tươi...

khi Tsunade khẽ gật đầu.

– Em sẽ thi trước, Sakura...

Phần thi của Sakura...

Iruka nói với Sasuke những điều tương tự như Tsunade nói với Sakura...

– Hm- Sasuke chỉ ậm ừ trong cổ họng, thay cho câu trả lời....

– Giờ chúng ta sẽ xem Sakura thi trước nhé.

Thầy Iruka nhìn Sasuke cười hiền...

Ông mở màn hình lên. ...

Hình ảnh cô kunoichi tóc hồng hiện lên ngay sau đó. ...

Sasuke bắt gặp nhìn lên. ...

Anh nhìn Tsunade đọc những câu hỏi về kiến thức căn bản của ninja. ...

Rồi lại nhìn Sakura trả lời cực nhanh mà không cần suy nghĩ. ...

Hơi nhếch môi lên. ...

Mặt Sasuke không giấu nổi vẻ tự hào. ...

“Cô gái của anh. ...

...thật hoàn hảo.

Làm gì có 1 kunoichi nào hiểu biết được như cô ấy chứ”

Gõ gõ ngón tay xuống chiếc bàn. ...

Sasuke càng ngày càng chăm chú theo dõi hơn. ...

Sau khi vượt qua 10 câu hỏi tổng quát với thời gian kỉ lục. ...

Lúc này là lúc Sakura tới 10 câu khó nhằn nhất. ...

Câu hỏi về Sasuke.

– Em có tự tin sẽ trả lời được 10 câu còn lại không? – Tsunade hỏi Sakura.

– Em có! – Sakura quả quyết.

– Vậy bắt đầu nhé!

Sasuke nghe hết toàn bộ. ...

Anh túm lấy tờ giấy mình vừa ghi trên bàn. ...

lầm bầm đọc theo tiếng Tsunade trên màn hình:

– Sasuke thích ăn gì và ghét ăn gì?

“Em có biết không đấy, Sakura?”- Sasuke lầm bầm.

Anh cảm thấy lo lắng đến kì cục. ...

Đơn giản vì chả bao giờ anh nói cái gì cho Sakura cả. ...

Sở thích, thói quen.

Không một thứ gì hết. ...

– Thích cà chua, cơm nắm và ghét đồ ngọt ạ! – Tiếng Sakura trả lời đồng dạng.

Làm cho. ...

Sasuke tí nữa thì đánh rơi tờ giấy trên tay. ...

“Cô ấy biết sao?”- Đôi mắt Sasuke khẽ xao động.

Nhưng anh vẫn cố tỏ vẻ không quan tâm gì mấy. ...

– Ngày sinh của Sasuke là gì?

“Cái này mình cũng chưa nói”

– 23 tháng 7

“Hà?”

– Người cậu ấy kính trọng nhất?

“Chắc chắn cô ấy không biết....”

– Là Itachi-san, anh trai Sasuke-kun.

“...”

– Sasuke nhớ kí ức gì với em nhất?

– Em không muốn nói đâu, nhưng em nghĩ anh ấy nhớ đến cái lần anh ấy suýt giết em nhiều nhất.

“Đúng rồi”

– Sasuke chú ý đến chỗ nào của em nhất?

– Tóc ạ?

“Sao em biết hay vậy?”

Cứ thế....

Sakura trả lời 10 câu về Sasuke mà không sai đến 1 câu nào....

Cậu trẻ Uchiha thực sự sốc....

Anh không thể cố tỏ vẻ lạnh lùng được nữa....

“Cái gì đã xảy ra vậy?”

Tại sao cô ấy biết tất cả thế chứ?”

Đầu Sasuke không ngừng suy nghĩ....

Nhưng vẫn không thể nào lý giải được....

– Thầy Iruka!- Chàng trai tóc đen gọi to.

– Chuyện gì vậy?

– Sakura đã được nhắc đáp án sao?- Sasuke nhìn thầy với vẻ mặt ngơ ngác.

– Không có chuyện đó đâu.!

-....

Iruka thấy vẻ mặt thất vọng của cậu học trò, cười híp mắt:

– Em ấy hiểu em nhiều hơn em tưởng đó....

Phần thi của Uchiha Sasuke.....

Với khả năng của 1 thiên tài bẩm sinh....

Sasuke không khó khăn gì với 10 câu hỏi đầu tiên cả....

– Nhưng mà....- Sakura ngược nhìn màn hình, đôi môi hồng hơi mím lại. – Anh ấy liệu qua nổi 1 trong 10 câu sau không?

Cô yêu Sasuke quá lâu. Cô đã từng điên cuồng tìm hiểu mọi thứ về anh, để ý đến từng cử chỉ nhỏ nhất của anh.... Nhưng còn Sasuke, cho dù anh cũng đã để ý đến cô đi.... nhưng chắc gì anh đã hiểu mọi thứ về cô.

Cách yêu của cô...

Cách yêu của anh...

Chúng hoàn toàn khác nhau.

Cô yêu anh bằng cách quan tâm anh mỗi ngày, để ý đến từng thói quen hay nét mặt của anh...

Anh yêu cô bằng cách lặng lẽ quan sáthoặc đôi khi, chỉ là giữ cô an toàn bên cạnh mình.....

Trong thâm tâm.....

Sakura không nghĩ Sasuke có thể trả lời đúng...

Đôi mắt ngọc bích hơi thoáng buồn....

Lặng lẽ....

Theo dõi...

– Ngày sinh của Sakura là bao nhiêu?

– 28 tháng3.

– Sakura thích ăn gì?

– Cô ấy đã từng nói cô ấy thích Anmitsu...

– Ai là người cô ấy hận nhất?

–Uchiha.....Sa..su..ke – Chàng trai tóc đen trả lời khó nhọc.

– Người cô ấy yêu nhất?

– Sasuke.

-...

-...

– Câu cuối nhé Sasuke, cô ấy muốn nói gì với em?

– Câu hỏi kì cục vậy? – Sasuke nhăn mặt

– Câu trả lời là gì?

-....

-....

-....

– Em sẽ luôn yêu..... anh.

Im lặng

Sakura đưa 2 tay ôm lấy gương mặt mình...

Dòng nước mắt chảy dài trên má....

– Đúng... đúng rồi...- Sakura vừa khóc vừa cười vui sướng- ... cả 10 câu...đều đúng rồi.....

Cô vẫn không thể tin được....

Sasuke lại biết về cô nhiều như thế....

Cô thấy hạnh phúc...

Thực sự hạnh phúc....

Sasuke và Sakura nhìn nhau khi cả 2 bước ra khỏi 2 căn phòng. ...

Sakura nhoẻn miệng cười. ...

Lau vôi những giọt nước mắt lem nhem trên má. ...

Cô tiến tới chỗ anh. ...

Chậm rãi. ...

Sasuke vuốt mái tóc đen. ...

Nhìn người con gái trước mắt bằng ánh mắt dịu dàng. ...

Anh tiến tới chỗ cô. ...

Chậm rãi.

Họ bước về phía nhau. ...

Không nói một lời nào.

Mà chỉ vội trao nhau 1 nụ hôn thật sâu đầy ngọt ngào. ...

“Sasuke-kun. ...

Em nói cho anh nghe này!

Em vẫn sẽ mãi dõi theo anh như thế này. ...

Sẽ luôn quan tâm tới anh. ...

Dù anh có muốn hay không đấy. Bởi vì. ...”

“Sakura này. ...

Anh ngại nói ra lời lắm. ...

Nhưng anh phải thừa nhận. ...

Chà phút giây nào anh ngừng nhìn em cả. ...

Em luôn là điều gì đó rất quan trọng với anh. Đơn giản vì. ...”

“Chúng ta yêu và sinh ra để dành cho nhau mà”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sẵn Sàng Cho Phần Quyết Định...(Chap Ngắn)

– Sakura-chan, teme!

Naruto nắm tay Hinata chạy nhanh về phía Sakura và Sasuke đang đứng, khuôn mặt hồ hởi hết sức. ...

Hinata cười hiền:

– Chào mọi người nhé!

Sakura rạng rỡ, đáp lại:

– Chào Hinata, Naruto!- Rồi cô huých nhẹ tay Sasuke.- Anh cũng nói gì đi chứ...

Sasuke cau mày nhìn Sakura, ánh mắt hâm hực vì bị bắt ép....

– Hmm!

Vâng...

Chỉ 1 tiếng ‘Hmm’

Rất....Sasuke....!

– Tôi đoán là cậu chả bao giờ có thể khác đi được đâu tên teme thôi! – Naruto lườm đều cậu bạn mình.

Nhưng sau đó, tên đàn rất nhanh nhìn qua cô kunoichi tóc hồng...

– Hôm qua 2 người làm bài thi thế nào? Tốt chứ... – Naruto liến thoăn – Tớ chẳng trả lời được mấy, dattebayoooo! Cậu biết là tớ tệ mấy vụ lý thuyết như thế nào rồi đấy. Còn về Hinata....chúng tớ mới bắt đầu thôi mà. Thế nên...

– Thế nên, cậu được bao nhiêu? – Sakura nhìn Naruto ngờ vực.

– Ồ...thì...

– Nói đi xem nào.

– Thì tớ được có 7/20 câu thôi.

-.....

Mặt Sakura méo xệch trong khi Hinata chỉ biết cười trừ...

– Hmm!

Sasuke lên tiếng 1 lần nữa, khuyến mại thêm 1 nụ cười nửa miệng đầy châm chọc....

....Naruto xấu hổ.....

cúi gằm mặt xuống đất.

Bầu không khí trở lên ảm đạm bất thường.....

– Thế Hinata được bao nhiêu nhĩ?

Sakura hỏi sang Hinata, cô gắng xóa tan bầu không khí đang vô cùng ngột ngạt...

– Minh... cũng làm... không có tốt lắm!

– Chắc chắn là tốt hơn tên...- Sakura liếc qua bên Naruto. –nào đó rồi! Cậu cứ nói đi đừng ngại.

– Vậy...minh sẽ nói.

– Ukm

– Minh được 14/20 câu thôi!

– Thế là khá lắm rồi đó! – Sakura nắm vai Hinata động viên.

– 2 người đúng là 1 cặp mà! – Sasuke nói.

Ánh mắt anh phóng thẳng đến tên tóc vàng...

– Cậu....

Naruto gằm lên...

Cậu xông đến đá vào chân chàng trai tóc đen...

Nhưng rất nhanh...

Sasuke đã nhảy lên được...

Anh tiếp đất và lùi vài bước, thủ thế.

– Tên teme khôn khiếp. Cậu được bao nhiêu mà cứ trêu tôi hoài thế?

Vừa hỏi, Naruto vừa rút thanh kunai, chạy đến chỗ cậu bạn.....

Keeng!

Tiếng kim loại chạm nhau...

Sasuke dùng Kusanagi đỡ Naruto từ lúc nào....

Nụ cười hơi kiêu ngạo.....

vẫn văng vát trên khuôn mặt thanh tú của anh...

– Hón cậu. – Giọng nói sắc lạnh vang lên.....

Hậm hực....

Naruto cắt thanh kunai vào túi...

chạy đến chỗ Sakura.

– Sakura- chan! Rốt cuộc 2 người được bao nhiêu điểm mà hấn vênh váo vậy?

– Cũng khá tốt thôi mà.

– Sakura- channnnnn.....

– Thì tớ được 20/20...

– Hà? G...ghê... vậy..... Thế tên teme kia?

– Sasuke- kun cũng được 20/20 luôn. Hi hi hi...

– CÁI Gì? Cậu phét tớ hả? – Naruto không tin vào tai mình.

– Tớ phét đồ ngốc như cậu làm gì? Shannaroooo! – Sakura cộc đầu Naruto.

– Khâm phục.... 2 người quá! – Hinata nhìn Sakura và Sasuke đầy ngưỡng mộ.

– À...

Sakura đang định nói gì đó...

Thì đã bị một cánh tay rắn chắc quàng qua cổ....

Kéo cô đi...

– Minh phải đấu bây giờ đây, Sakura! – Sasuke nói thầm vào tai Sakura.

Vừa đi...

Chàng trai tóc đen vừa giơ cánh tay như một lời chào....

– Hẹn gặp lại trong trận đấu quyết định nhé, tên bạn đàn!

Chàng trai tóc vàng mỉm cười....

– Tôi sẵn sàng từ lâu rồi, teme ạ!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Lời Khẳng Định....

Đã 3 ngày từ khi bắt đầu phần thi thứ 3....

– Hừm!

Sakura vừa bước theo sau Sasuke vừa không ngừng phụng phịu....

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc áo đen có thêu gia huy Uchiha đằng trước mình....

– Sasuke-kun....- Sakura lên tiếng.

– Hmm?

– Sao anh cứ thích mặc mấy loại áo như thế?

– Nó làm sao?

Sasuke dừng hẳn lại sau khi nghe Sakura nói....

Anh lấy tay khẽ vạch nhẹ chiếc cổ áo khoét sâu đến tận phần cơ bụng rắn chắc của mình....xem xét....

Khiến mặt cô kunoichi đỏ bừng vì xấu hổ....

“Anh ấy....gọi cảm chết thôi mà”- Sakura nghĩ, cô không nhìn vào phần cơ thể lộ ra sau lớp áo của chàng trai Uchiha tóc đen....

Sau khi tự ngán ngĩa hồi lâu....

Sasuke hướng mắt về phía Sakura....

– Em thấy nó làm sao? – Anh nói nhỏ nhưng dứt khoát.

– Nó....nó....quá hờ! – Sakura lắp bắp trả lời. – Và....

Nhưng cô gái tóc hồng chưa kịp nói hết câu....

thì 1 tràng reo hò âm ỉ bỗng vang lên....

– Á, Sasuke-kun, em vẫn luôn theo anh đấy....

– Sasuke-kun luôn mãi là duy nhất trong lòng em....

– Em yêu anh....

– Hôm nay anh yêu sexy quá thể đó....

– Bỏ cô à tóc hồng và theo em đi Sasu-kun....

Hàng chục cô gái đang nhìn Sasuke bằng con mắt đầy ngưỡng mộ....

Miệng không ngừng hét tên Sasuke....

Và....

Tất cả những tiếng hét phấn khích đó....

Đều lọt vào tai..... Sakura

Cô cảm thấy máu mình như đang sôi lên ầm ầm...

Nắm chặt tay lại...

Sakura nghiêng răng...

Gầm lên từng từ với chàng trai trước mặt mình...

– Và... cái áo của anh đang thu hút cả đồng người kia kia, Sasuke-kun!

Sasuke nhìn Sakura...

Thấy khuôn mặt tức giận của cô

lúc ghen lên...

...đáng yêu một cách kinh khủng....

– Hmm

Môi Sasuke hơi nhếch lên.

Anh đưa bàn tay mình ra.....nắm gọn lấy bàn tay nhỏ bé của Sakura....

Rồi bước chậm rãi về phía trước....

Bỏ qua tất cả những cặp mắt đang sưng sờ...hay cau có vì ghen tị....

– Sasuke-kun...- Sakura ngạc nhiên.

Cô nhìn bàn tay mình..... đang bị người con trai đó nắm chắc....

Như chợt hiểu ra điều gì đó...

Đôi môi mềm khẽ cong nhẹ....

“Anh chẳng cần nói đâu, em hiểu rồi....”

Cứ thế...

Cứ thế...

2 người nắm tay nhau suốt cả con đường đến khu đấu trường....

Ánh mắt ánh lên một niềm vui không hề nhỏ...

– Anh đoán xem, Sasuke-kun.... -Sakura hỏi Sasuke khi đi ngang qua cây cầu nhỏ.....- Trận đấu này mình thắng hay không?

– Chắc chắn sẽ thắng. – Sasuke nói trong khi vẫn không ngoảnh mặt lại.

– Sao anh có thể dám chắc thế được? Đối thủ chúng ta là....

– Là...Naruto và Hinata. Đây là trận cuối rồi, chính vì thế chúng ta sẽ thắng, Sakura.

– Vâng...- Sakura tự tin đáp lại. – Chúng ta còn chưa thể hiện tuyệt chiêu mà, anh nhỉ?

Sasuke cười nhẹ.

Không đáp lại.

Cánh tay vẫn không ngừng kéo cô kunoichi tóc hồng tiến bước....

Sau nửa tiếng...

cuối cùng cả hai đã đến nơi...

– 2 người cuối cùng cũng đến rồi à? – Naruto từ đâu xuất hiện, nhảy bổ ra ngay trước mắt Sakura và Sasuke.

– Baka, Shannaroooo! – Sakura giật mình.

Không tránh khỏi giận dữ mà tung 1 cú đấm vào tên đàn đứng trước mặt...

– A...- Naruto ôm mặt xuyết xoa.- Cậu thật là....., Sakura-chan...

– Bỏ...ngay...cái...kiểu...đó...đi!- Sakura nói như muốn ghim luôn câu đó vào não tên bạn dở hơi của mình.

– Rồi, rồi mà...- Naruto gật đầu như bỏ cùi, e sợ phải lĩnh thêm 1 cú đấm nữa nếu không nhanh trả lời.

Vẫn không ngừng kêu đau...

Naruto quay sang nhìn cậu trai tóc đen...

– Ê, teme....

– Hmm?

– Kết quả của các cậu...

– 10 trận, 7 knock out, chậm nhất 10 phút, nhanh nhất.....1 phút – Sasuke nói như máy, nhìn tên bạn thân bằng cặp mắt không cảm xúc.

– Gớm! Các cậu hạ gục người ta có 1 phút á? – Naruto nhăn mặt.- Nhưng mà không sao, các cậu sẽ thua bọn tôi thôi.

Vừa nói, tên đàn tóc vàng vừa vẫy vẫy Hinata đang đứng ở phía xa....

Cô nàng nhà Huyga rụt rè tiến đến....

Cúi đầu chào nhẹ....

Rồi ậm ừ định nói cái gì đó...

– Cậu muốn nói gì, Hinata? – Sakura kéo tay cô bạn, tươi cười. – Có gì cứ nói đi, không phải ngại đâu...

– À, ừ....

– Nào, Hinata! – Sakura cố gắng hỏi lần nữa.

– Minh....rất quý Sakura-chan và Sasuke-kun...- Rồi cô nhắm tịt mắt, nói lớn.- Nhưng mình và Naruto sẽ chiến thắng trận này, không nể nang gì đâu.

– Hinata....- Naruto và Sakura đồng thanh kêu lên, ánh mắt ngạc nhiên vô cùng.

Đôi mắt xanh biếc của chàng trai tóc vàng khẽ híp lại...

Ánh mắt cô gái tóc hồng ánh lên rực rỡ...

Chàng trai tóc đen chạm nhẹ bàn tay ấm áp của mình lên vai Sakura....đôi môi hơi cong nhẹ...

– Chúng tớ....

Sakura lên tiếng....

– Sẽ không thua đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Song Thuật Sasusaku...

– Yo! Sao hôm nay đông người đến thế này?

Kakashi nhìn một lượt lên khán đài.

Có vẻ khá sốc với số lượng người có mặt.

– Thầy nghĩ mọi người chịu bỏ lỡ trận đấu của 2 cặp Shinobi mạnh nhất ư? – Shikamaru đứng cạnh phàn nàn.

Cậu tựa dài người ra cái cột đằng sau, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng ngán ngẫm. ...

– Có lẽ em đúng. – Ngài Hokage đệ lục hơi híp mắt cười.

Rồi ông liếc mắt xuống cánh cửa bên cạnh khu đấu trường, miệng nói lớn:

– 2 cặp đối thủ ra đi nào! Bắt đầu được rồi đây.

Naruto toe toét bước ra ngay sau khi Kakashi vừa dứt lời. ...

Vừa đi vừa vênh mặt lên đầy tự tin. ...

Hinata đi song song với Naruto, gương mặt có vẻ bẽn lẽn. ...

Rồi giật mình khi thấy cha mình ngồi ở khu khán đài cách đó không xa. ...

Cặp đôi còn lại thì thân nhiên đến mức khó hiểu. ...

Nhất là chàng trai tóc đen. ...

Sasuke chẳng thèm nhìn xung quanh đến 1 cái. ...

Mà chỉ chăm chú quán lại giải băng ở cổ tay.trong khi vẫn không ngừng dõi theo mọi cử động của Sakura bên cạnh. ...

– Cậu chịu thua đi, teme! – Naruto quệt mũi, tuyên bố khi cả 4 người đã đứng vào vị trí.

Sasuke không đáp lại. ...

Nhưng anh cười- một nụ cười thực sự. ...

Nụ cười pha lẫn 1 chút mưu mô, gian xảo. ...

Đầy thách thức!

– Gì chứ? – Naruto nhìn Sasuke đầy khó hiểu. – Ý cậu là gì hả teme?

– Là gì hả? – Chàng trai tóc đen lẩm bẩm.

Anh giơ ngón trỏ lên ra hiệu cho Sakura trong khi bản thân đang khom người dần xuống, mắt vẫn không rời khỏi tên bạn thân tóc vàng. ...

Cô kunoichi gật đầu hiểu ý.

Nhanh chóng di chuyển ra chéo phía sau Sasuke.

Nắm lấy thanh Kusanagi.

Sasuke nói.

Giọng sắc lạnh. ...

– Chỉ cần Kakashi nói bắt đầu.Tôi sẽ hạ gục cậu, dobe!

Naruto rùng mình. ...

Cảm thấy hơi lạnh sống lưng khi nghe lời Sasuke nói. ...

Một giọt mồ hôi chảy xuống từ vầng trán chàng trai tóc vàng. ...

Chờ đợi!

– Bắt đầu!

Tiếng bắt đầu vừa phát ra, Sasuke đã lao người về phía trước...

Anh rút thanh Kusanagi ra cực nhanh và cắm thẳng nó xuống đất...

Bản thân vẫn tiến tới chỗ phía Naruto...

Sakura chạy ngay phía sau...

Cô nhảy lên cán thanh Kusanagi mà Sasuke cắm xuống làm điểm tựa cho mình...

Tung cú đâm và hét lớn:

– Shannarooooo!

Rầm!

Cả khu vực gần Sakura bị cây tung lên như vừa trải qua một trận động đất...

Naruto và Hinata không kịp phản ứng gì...

Nên đã bị bật ra xa rất nhiều...

Ngay trong khoảng thời gian đó...

Sakura rút thanh Kusanagi rồi ném nó về phía Sasuke...

Chàng trai tóc đen nhanh chóng chụp được...

– Chidori Kouken (Thiên Điều Kiếm)

Lập tức...

Hàng chục tia điện phóng ra từ thanh kiếm trên tay Sasuke...

Nhắm thẳng hướng cặp đôi còn lại...

– Naruto- kun! – Hinata ôm cánh tay bị thương nhẹ, sợ hãi gọi tên Naruto khi thấy những tia điện lan tới chỗ mình...

Naruto bật trạng thái vĩ thú...

Ôm chặt lấy Hinata...

May mắn cản được dòng điện của Sasuke...

– May cho 2 người! – Sasuke đứng thẳng dậy, vừa bước chậm rãi về phía Sakura vừa nói nhỏ...

Naruto và Hinata thì vẫn chưa hếtSốc!

– Họ đã tập cái quái gì mà lại mạnh như thế? – Naruto tự hỏi bản thân.

– Không thể tin được! – Hinata thở dốc. – Liệu chúng ta có thắng được không, Naruto-kun?

– Phải cố gắng, Hinata!

Chàng trai tóc vàng liếc mắt...

Chakra cử vĩ biến thành hình 1 cánh tay vươn dài về phía Sasuke và Sakura...

– Anh, nguy hiểm!- Sakura hét lớn...

Sasuke chuyển mắt mình về dạng Sharingan Mangekyō...

Anh kéo Sakura lại gần mình...

Ném Naruto 1 cái nhìn thách thức...

– Vô ích thôi, dobe!

Susanoo hiện lên. ...

Bao bọc bảo vệ cho Sasuke và Sakura. ...

– Trời ạ, nhanh chút nữa có phải tốt không?- Naruto ôm đầu.- Phải tách họ ra, bằng mọi giá phải tách họ ra.

Hinata nhìn Naruto, tự gật đầu với bản thân. ...

– Naruto-kun. ...- Cô nàng kéo nhẹ vạt áo Naruto.- Anh hãy tách Sasuke-kun ra khỏi Sakura- chan, e sẽ đấu với Sakura-chan. ...

Naruto giờ tay truyền chakra cứu vĩ vào người cô nàng nhà Hyuga. ...

– Em làm được không?

– Được ạ!

Trong khi đó, chàng trai Uchiha và cô kunoichi tóc hồng đang đứng trong susanoo. ...

Ánh mắt thăm dò.

– Sasuke-kun.

– Hmm?

– Em nghĩ họ định tách chúng ta ra.

– Anh cũng nghĩ thế.

~.....

~.....

~.....

– Nhưnganh biết em mạnh mẽ hơn cô ta. – Sasuke nói trong khi hướng mắt nhìn Hinata.- Nên em đừng lo lắng nếu chúng ta có tách nhau.

“Em mạnh mẽ hơn cô ta.”

Lời nói của Sasuke.thấm sâu vào tận tiềm thức cô kunoichi tóc hồng. ...

“Cảm ơn anh, Sasuke-kun!”

Quả đúng như lời Sakura đoán. ...

Naruto không ngừng dùng trạng thái cứu vĩ.công kích susanoo của Sasuke. ...

Những tiếng nổ vỡ không ngừng phát ra.

Sakura bị tách khỏi Sasuke sau một quả bom vĩ thú cực kì lớn Naruto tung tới. ...

Chỉ chờ có thế. ...

Hinata xông đến chỗ Sakura. ...

Không ngừng dùng thể thuật lên cô nàng tóc hồng.

Trận đấu cứ không ngừng tiếp diễn.

Sau hơn 3 tiếng đồng hồ mặt đối mặt.

Sử dụng cả nhẫn thuật, nhãn thuật, thể thuật. ...

Thậm chí cả tiên thuật.

Cả 2 bên dường như đã mất khá nhiều sức lực.

– Ayyyy.....- Naruto kêu lên sau khi bị Sasuke đá bay về một góc....

Hinata loạng choạng đi đến chỗ Naruto....

Chakra gần như không còn...

Cậu trai tóc đen nhếch môi cười...

Lau vết máu trên môi sau khi vừa lỉnh cả 1 quả đấm từ tên đấm tóc vàng...

– Em không sao chứ, Sakura...?

– Em vẫn còn có thể tiếp tục, Sasuke-kun!

Sakura nhăn nhó tự trị thương sau khi trúng phải Juuho Soushiken – Nhu bộ song sư quyền của Hinata....

Rồi cô tiến tới chỗ Sasuke đang ngồi...

Trị thương mấy cái xương sườn có vẻ là bị gãy của anh...

– Phải kết thúc sớm thôi! – Sakura nói nhỏ.- Không thì sẽ rất tệ đó, Sasuke-kun...

– Hm- Chẳng trai tóc đen gât nhẹ đầu...

Anh hướng mắt về phía Naruto...

muốn diễn tả một điều gì đó...

– Rốt cuộc cậu muốn nói gì, tên teme thôi? – Naruto cười trong khi vẫn không ngừng nhăn nhó.

Vận chakra trong lòng bàn tay....

Một tiếng gì đó như tiếng hàng vạn chú chim kêu vang lên...

Chidori của Sasuke xuất hiện.....

Hòa quyện với chakra xanh lá trị thương của cô kunoichi tóc hồng...

Tạo thành một màu sắc kì lạ không tưởng...

– Dobe thì mãi là dobe.....- Sasuke lấy đà.- Cậu quá chậm hiểu, Naruto đần độn ạ.

– Hả?

Naruto chưa kịp định thần lại...

Thì Sasuke đã bứt tốc về phía trước...

– SAKURA! NHẢY QUA LƯNG ANH! – Anh hét lớn

– Vâng – Sakura nhìn Sasuke, ánh mắt cực tự tin.

Nắm đấm trong tay chặt dần...

Cô nhảy qua lưng chàng trai tóc đen...

Rồi vận toàn bộ chakra ra tay mình...

Đấm xuống mặt đất.....

Cùng lúc khi Sasuke truyền Chidori xuống...

– Song thuật: QUÁI LỰC CHIDORI!

Tia điện của Sasuke có vận tốc nhanh hơn quái lực...

Nên đã đuổi kịp và hòa quyện với nhau thành 1 thể thống nhất...

Nhắm thẳng đến vị trí của cặp đôi đối địch.

Một tiếng nổ kinh hoàng phát ra.

Kèm theo hàng trăm tiếng nổ lớn nhỏ xung quanh.

Chiều thức kết hợp của Sasuke và Sakura.

Nhanh chóng biến khu đấu trường thành 1 bãi đất hoang.

Không những thế.

Dư chấn của nó còn lan ra cả khu vực bên ngoài.

Hàng chục toà nhà.

Nứt toạc và chập điện một loạt.

Mặt đất thì không còn còn đi được nữa.

- Kinh khủng quá! – Những người ngồi trên khán đài ôm tim một loạt.

Thở phào khi biết mình chưa chết sau cú vừa rồi.

Cô kunoichi thở dốc nhìn xung quanh.

Không khỏi bàng hoàng vì sự kết hợp.

Mất sức.

Sakura suýt thì ngã xuống.

Nhưng.

Sasuke đã đến bên cô từ lúc nào.

Anh giữ chặt Sakura bằng một tay.

Tặng cô 1 nụ cười mỉm nhẹ đầy tự hào.

– Em làm tốt lắm!

Đôi mắt cô kunoichi long lanh.

Cô nhìn người con trai bên cạnh đầy yêu thương.

– Cảm ơn anh!

Naruto và Hinata được đưa vào bệnh viện khi đã bị thương khá nặng.

Cô gái Hyuga bị ngất.

Chàng trai Uzumaki thì không ngừng rống lên vì đau.

– Tôi thực sự. sợ cả 2 người! – Naruto cười tươi khi Sasuke và Sakura đến bên chiếc cán đưa mình vào viện. - 2 người không nể nang bạn bè gì à, dattebayooooo?

– Chẳng phải cậu muốn thế hả? – Sasuke nhìn chăm chăm vào mắt tên đàn.

– Ờ.

Rồi cậu trai tóc vàng cười toáng lên.

– Tôi chịu thua. Kì nghỉ này. nhường 2 người nhé!

Chương 49: Đi Với Anh....

Cộc cộc!

Cộc cộc!

Cộc cộc cộc!

~.....

– Anh có nhà không Sasuke-kun? Em vào đây nhé.

Sakura cúi đôi giày ra và lặng lẽ bước vào.....

Không có ai. ...

Không một bóng người. ...

Chỉ có vài con gió khẽ lay động. ...

Làm chiếc chuông gió kêu.leng keng. ...

Đôi khi. thổi bay cả những cánh hoa anh đào vào sàn nhà thơm mùi gỗ.

“Anh ấy đang ở đâu?” – Sakura đưa mắt nhìn xung quanh. ...

Cô đã đến đây một vài lần. ...

Nhưng thực sự chưa hề nhìn căn nhà này một cách hoàn thiện. ...

Ở phòng khách.và xuống bếp.

Đó là tất cả những nơi mà cô từng đặt chân đến. ...

Nhiều lúc. ...

Cô tò mò về căn nhà đã từng mang đau thương này. ...

Tò mò về cái vết sẹo không bao giờ lành trong tim Sasuke-kun. ...

Mà cô thừa hiểu rằng.anh sẽ không bao giờ nói. ...

“Sasuke-kun! Cuộc sống của anh. đã quá vất vả rồi”

Hít một hơi thật sâu. ...

Sakura liếc mình tiến đến từng phòng một. ...

“Minh chỉ đi tìm. ...Sasuke-kun”- Tự trấn an bản thân bằng lời nói, cô kunoichi lướt nhẹ từng bước. ...

-Đây là.phòng bố mẹ anh ấy!

Sakura nhen tiếng. ...

mắt mở to nhìn căn phòng.

không giấu nổi ngạc nhiên. ...

Căn phòng sạch sẽ đến mức khó tin. ...

Như thể chủ nhân căn phòng chỉ đi đâu đó trong một vài tiếng hoặc cùng lắm là một vài ngày. Chứ không hề.....mất đến mười mấy năm rồi.

Được bày trí đơn giản nhưng không kém phần hài hòa...

Sakura thăm ngưỡng mộ lối sống ngăn nắp của gia đình Uchiha danh giá...

Đang định quay lưng bước đi...

cô kunoichi bỗng dừng lại...

chăm chú nhìn xuống khung ảnh nhỏ trên bàn...

Hiện lên trước mắt cô là hình 4 người nhà Uchiha...

Có mẹ anh- Uchiha Mikoto...

Bố anh- Uchiha Fugaku

Itachi-sama...

Và anh- Uchiha Sasuke với một nụ cười tươi rói trên môi...

“Sasuke cười sao?” – Sakura hơi bất ngờ.....

Bức ảnh này, chắc là chụp lúc Sasuke 5 tuổi thôi...

Lúc anh chưa vướng vào cuộc sống hận thù sau này...

Sakura khẽ nhoen miệng cười...

Thăm nghĩ đến bao giờ.....cô mới có thể lại thấy được nụ cười như thế này trên môi người con trai mà cô yêu...

Cứ thế...

Sakura nhìn qua phòng Itachi...

Khẽ liếc nhẹ phòng Sasuke...

Và thấy nó chả khác gì phòng bố mẹ anh cả....

Thậm chí còn đơn giản hơn...

Nhưng tuyệt nhiên vẫn chả thấy bóng dáng Sasuke đâu, mặc dù đôi dép anh ở ngoài cửa...

– Căn phòng này...- Sakura đứng trước cửa của một căn phòng...

Chạm nhẹ vào vết máu khô trên cửa...

–Có phải là căn phòng đó...- Tiếng nói Sakura nhỏ dần...- Nơi xảy ra việc kinh khủng đó...

Bịch!

Tiếng động vang lên bên trong...

Thu hút sự chú ý của Sakura...

Liều mình..

Cô đẩy cánh cửa bước vào...

– Sasuke-kunnnnn!

Sakura gọi tên anh khi thấy anh quỵ sụp xuống ngay chính giữa sàn nhà..... nơi có đầy những vết máu loang lổ...

Chiếc khăn lau bị quăng vào góc tường đằng xa...

– Em đó hả, Sakura? – Sasuke nghiêng đầu nhìn Sakura, ánh mắt như mắt hồn...

Những giọt mồ hôi chảy dài trên vầng trán thanh tú...

– Anh...sao vậy? – Sakura cảm thấy hơi sợ hãi, không dám tiến lại gần Sasuke...

Chàng trai tóc đen cười cay đắng...

Anh cào bàn tay xuống sàn nhà...

Cố gắng...

Cố gắng....

– Những vết máu này...- Sasuke lăm bắm, khuôn mặt giận dữ.-chết tiệt, sao chúng không thể biến mất?

– Sasu...

– Cái kí ức quái quỷ đó, sao nó cứ mãi hiện lên!

– Anh...

– Ba, mẹ...Itachi....mấy người muốn gì đây?

Sasuke như nổi cơn điên...

Anh không ngừng cào những vết máu...

Khiến những đầu ngón tay rách toác...

Máu rỉ thêm xuống sàn nhà...

– Dừng lại, Sasuke-kun!

Sakura lao đến...

Cô túm 2 cánh tay Sasuke lại...

Nước mắt lại chảy ra khi chứng kiến cảnh tượng đó....

– Đừng làm đau mình...em xin anh!

Chàng trai tóc đen nhìn Sakura...

1 giọt nước nhỏ lăn xuống từ đôi mắt lạnh lẽo...

– Anh muốn quên...không muốn nhớ nữa! Kí ức đó...kí ức đau lòng đó... Nó bám theo anh, ám ảnh anh...Sakura!

Sakura nghe hết tất cả...

Cô quỳ xuống...

Nhẹ nhàng ôm Sasuke vào lòng mình...

Đề anh có thể cảm nhận thấy sự ấm áp...

– Nếu anh không thể quên...thì anh hãy cứ nhớ nó, Sasuke-kun! Nhưng em sẽ làm anh thật hạnh phúc, xóa nhòa đi nỗi đau của anh. Anh có muốn như thế không?

Đôi mắt chàng trai tóc đen khẽ lay động....

Đưa bàn tay lên...

Anh vòng tay ôm eo cô kunoichi tóc hồng...

Vùi mặt vào cổ cô...

Hít nhẹ hương thơm ấm áp và gần gũi đó...

– Cảm ơn em.

Dưới hiên nhà của một ngôi nhà tràn ngập hoa anh đào.

Có 1 cô gái nhỏ bé tóc hồng.

Đang cẩn thận tỉa từng lọn tóc.

Cho chàng trai tóc đen ngồi đối diện.

– Em sửa nó thành kiểu đầu cũ nhé, Sasuke-kun?

– Đừng.

– Vậy anh muốn sao nào?

– Che con mắt Rinnegan đi, Sakura.

– Nếu anh muốn thế. ...- Cô kunoichi cười hiền dịu. ...

– Mà.

– Chuyện gì vậy, Sasuke-kun?

– Anh sẽ đi xa tháng này.

– Vả... vậy hả?

Sakura dừng lại. ...

Cô buông cái kéo đang cầm trên tay. ...

Đôi mắt ngọc bích sụp xuống buồn bã. ...

“Anh... lại đi?”

Sasuke nhìn Sakura. ...

Mái tóc hồng.

Phản chiếu trong con mắt đen. ...

Đưa ngón tay lên.

Ấn nhẹ vào đôi má đang phụng phịu.

Chàng trai tóc đen mỉm cười hiền lành. ...

– Đi cùng với anh, Sakura.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Rừng Phong Nomowaki.

Một ngày đẹp trời đầu tháng 2.

Cô gái tóc hồng giữ chặt chiếc mũ rộng vành.

Ngước lên nhìn tán lá xanh ngắt.

Tay còn lại. ...

Nắm chặt bàn tay to lớn của ai đó.

– Chưa bao giờ em ra khỏi làng mà không phải làm nhiệm vụ đó. – Sakura nhoen miệng cười. ...

Không nói gì. ...

Chàng trai tóc đen ngắm nhìn cô kunoichi nhỏ bé.

Nhìn cái váy xòe màu bạc hạ tung bay trong gió. ...

Nhìn đôi mắt ngọc bích long lanh quan sát mọi thứ.

Đút tay vào túi quần. ...

Đôi mắt lạnh lẽo của anh. trở lên ấm áp đến kì lạ. ...

“– Đi cùng với anh là sao ạ? – Sakura ngạc nhiên.

– Anh sẽ đưa em đi nghỉ. – Chàng trai Uchiha nói ngắn gọn.

– Cả 1 tháng á, Sasuke-kun.?

– Hmm. ...

– Tuyệt vời, Sasuke-kun!”

Sau cuộc hội thoại ngắn ngủi đó. ...

hôm nay cả hai đã rời khỏi làng. ...

Với một tâm trạng cực kì thoải mái.

– Em muốn đi đâu?

– Đi đâu cũng được miễn là có anh. ...

Sasuke đỏ bừng mặt khi nghe câu trả lời của Sakura.

Vội vàng quay nhanh sang một bên.

“Chết tiệt. ...” – Sasuke bức tức với khuôn mặt chống đối chủ nhân của mình. ...

Rồi đột nhiên. ...

Anh ngó người ra. ...

Sực nhớ đến một điều gì đó.

“Đồ.

Chính nó.”

Đột ngột dừng lại. ...

Chàng trai tóc đen kéo nhẹ cô kunoichi đi đằng trước.

– Chuyện gì vậy Sasuke-kun? – Sakura thắc mắc khi bị kéo giật lại.

– Đi thôi.

Giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc. ...

Sasuke nắm tay Sakura chạy nhanh về phía trước. nhắm thẳng hướng biên giới làng Lá và làng Nước nóng. ...

– Từ từ thôi, Sasuke-kunnnnn! – Sakura hét lên

– Nếu không nhanh sẽ không kịp đến đó trước khi tối đâu. – Sasuke giải thích.

– Nhưng...

– – Vẫn không ngừng chạy, Sasuke nhìn Sakura chờ đợi. ...

–Em đang mặc váy mà! – Sakura vừa nói vừa xấu hổ. Lúng túng che váy khỏi bay tứ tung. ...

Sasuke nhìn Sakura. ...

Anh lắc đầu. ...nhận xét. ...

– Em thật phiền phức!

Anh nhanh chóng thả tay ra khỏi Sakura. ...

Chạy chậm lại cho đến khi Sakura ngang tầm với mình. ...

Rồi đột nhiên. ...

Chàng trai tóc đen bế thốc Sakura trong lòng bàn tay. ...

Rút thanh Kusanagi bên hông để trong lòng cô kunoichi tóc hồng. ...

Tăng tốc.

– Gì vậy?- Sakura tròn mắt nhìn Sasuke- Thả em xuống đi, Sasuke-kunnnnn. ...

– Cái váy của em không thể cản trở anh được. – Sasuke đáp lại bằng một cái nhếch môi đầy châm chọc. ...

Cứ thế. ...

Họ tiến về phía trước.

Sasuke cứ bế Sakura mà chạy suốt hàng giờ đồng hồ. ...

Ánh mắt sắc lạnh nhìn xa xăm. ...

Sakura nắm chắc thanh Kusanagi trong tay. ...

Đôi mắt ngọc bích lộ rõ vẻ hạnh phúc

.

– Đến nơi rồi sao anh?

Sakura hỏi Sasuke sau khi anh vừa đặt cô xuống.

Trước mặt cô là một bãi cỏ lớn.

Xa xa là một cánh rừng bị che phủ bởi một làn sương dày đặc.

Mà có cố gắng đến mấy cũng không thể nhìn thấy được. ...

– Sau làn sương đó là gì vậy? – Sakura tò mò, kéo nhẹ tay áo chàng trai bên cạnh. ...

– Em muốn biết?

– Tất nhiên rồi anh.

Sasuke lặng lẽ rút băng trán ra rồi bịt mắt Sakura lại. ...

– Bám vào anh. ...

Sakura ngoan ngoãn nghe theo.....

Cô nắm vạt áo

Bước theo Sasuke vào khu rừng đầy sương đỏ.....

Cô chỉ dừng lại khi Sasuke giữ lấy vai mình. ...

Kéo chiếc băng trán xuống. ...

Để cô có thể phóng tầm mắt ra xung quanh. ...

– Trời ơi. – Sakura thốt lên đầy kinh ngạc.

Phong ư?

Trước mắt Sakura là hàng trăm cây phong đỏ rực rỡ – loại cây vốn chỉ có vào mùa thu. ... Những chiếc lá đỏ không ngừng thi nhau rơi xuống tạo thành một thảm lá đẹp tuyệt vời.

À..

Còn có một dòng suối lớn chảy ngang qua nữa chứ. ...

Giờ là mùa xuân mà phong cũng đỏ rực thế sao?

Sakura cảm thấy như mình bước vào thiên đường vậy.

– Sao lại có nơi như thế này trên đời được.?

Sakura reo lên đầy phấn khích.

Cô chạy lên nhặt một chiếc lá phong. ...

Rồi quay lại hỏi Sasuke:

– Sao anh biết nơi này?

– Trước đây, anh đi qua....hmm!

– Tại sao nó lại đỏ vào mùa này hả anh? Thật là kì diệu!

– Nó được yểm thuật mà.

– Thật sao anh?

– Hmm. Rừng phong Nomowaki. Đó là tên nó.

“- Nomowaki!” – Sakura lẩm nhẩm cái tên đó một cách thích thú. ...

Rồi bất ngờ. ...

Cô chạy đến chỗ Sasuke. ...

– Anh.- Sakura ngược mắt nhìn chàng trai tóc đen. –anh bật Sharingan đi!

– 0_0.....làm gì?

– Anh cứ làm đi!

-Hmm...- Sasuke nhăn nhó nghe theo. – Sharingan!

Ánh mắt anh chuyển sang màu đỏ. ...

Cô kunoichi cười tươi tắn. ...

Giờ chiếc lá phong đỏ tươi ngang tầm mắt.

Nhìn chiếc lá.

Nhìn cả mắt Sasuke....

– Sharingan của anh đẹp như màu lá phong vậy, Sasuke-kun!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Anh Sẽ Mãi Bên Em Chứ?

“Ừ.....

Ánh mắt anh mang màu sắc của lá phong đỏ.....

Màu của máu.....

Màu của những nỗi đau....

Màu của sự thù hận...

Nhưng.....

Em biết không?

Nó còn là màu của tình yêu....

Tình yêu mà anh dành cho em đây...

Sakura!”

Chàng trai tóc đen dựa đầu vào một góc phong lớn....

Khẽ nhắm mắt cảm nhận.....mọi thứ.....

Mùi đất ẩm lan tỏa xung quanh....

Những chiếc lá khẽ sụt nhẹ qua làn da....

Tiếng cười khúc khích thân thương của ai đó.....

Có lẽ nào....

Sự bình yên là đây chăng?

– Sasuke-kun?

Sasuke giật mình khi nghe thấy tiếng gọi.....

Anh mở mắt....

Bất ngờ khi thấy.....

Gương mặt cô kunoichi tóc hồng kề sát với khuôn mặt của anh....

Cảm tưởng chỉ cần cử động mạnh là....

2 đôi môi sẽ.....

– Em làm gì vậy? – Sasuke đưa bàn tay đẩy nhẹ trán Sakura ra xa trong bối rối. – Gần quá!

– Anh đang nghĩ gì thế? Em chỉ tò mò thôi mà. – Sakura kéo ngón tay của Sasuke ra khỏi cái trán buống binh của mình, làu bàu....

– Hmm...

– Anh biết gì không, Sasuke-kun...

– Gì vậy? – Sasuke đáp lại.

– Trời..... sắp tối rồi đó!

Sasuke đảo mắt nhìn lên...

Đúng thật...

Trời gần tối rồi!

Hình như.....

Anh đã quá mải mê mà quên luôn cả vụ trời tối này.....

– Giờ chúng ta sẽ đi tìm chỗ ngủ hả anh? – Sakura đứng dậy nhìn quanh. – Nhưng hình như chả có cái nhà trọ nào quanh đây đâu anh.

– Chúng ta ngủ ở đây.

– Ừ, chúng ta ngủ.....Á, cái gì cơ? – Sakura hét lên khi nhận ra mình vừa nghe thấy gì. – Trong rừng á anh?

– Ừ...Nó không tệ như khi làm nhiệm vụ đâu...

Chàng trai tóc đen lục cái túi.....

Đưa cho Sakura một cái bánh mì....

Rồi bật dậy....

Tiến về phía dòng suối và từ từ.....cởi áo!

– Anh cần tắm!- Sasuke giải thích khi nhìn thấy khuôn mặt Sakura đỏ dần vì xấu hổ...

– Đur....được. – Cô kunoichi nói như bị nghẹn, chiếc bánh trên tay bị bóp bẹt dùm từ bao giờ....

“- Sakuraaaaaaa, mày lại thế rồi! Tại sao mày luôn có biểu hiện ngu ngốc đó khi anh ấy.....cởi đồ chứ!” – Sakura nghĩ thầm, đưa cái bánh lên cắn trong khi tâm hồn thì dính chặt lấy khuôn ngực rắn chắc mà cô vừa thấy của Sasuke.....

Bất giác....

Cô nhớ lại lời nói của Ino vào đêm hôm qua.....

“- Cái gì? Sasuke rủ cậu đi ngủ? – Cô bạn tóc vàng gào ầm lên trong kích động.

– Suyt! Trời Ino, đêm rồi đó và ba mẹ tớ đang ngủ đấy!

– Xin lỗi! – Ino chồm chiếc chăn lên miệng, cười khúc khích. – Tớ phần khích thay cho cậu đấy, cậu thực sự sẵn sàng rồi ư?

– Hờ, sẵn sàng....? Sẵn sàng cái gì?

– Thì.....chuyện đó đó....

– Ờ thì... tớ vẫn...không có hiểu...

– Cậu chậm hiểu thật hay giả vờ chậm hiểu thế. – Ino lườm cô bạn. – Thì là chuyện.....

Rồi cô ghé sát tai Sakura và thì thầm cái gì đó.....

– Cậu điên rồi Ino, điên rồi! – Sakura giờ 2 tay trước ngực phòng thủ, không khỏi bàng hoàng trước câu nói của cô bạn thân...

– Chắc chắn điều đó sẽ xảy ra thôi.....

– Không!

– Cậu không yêu Sasuke hả?

– Tớ yêu anh ấy.

– Thế thì đừng nói không. – Cô gái tóc vàng nhìn Sakura bằng ánh mắt gian nhất có thể. – Anh ấy là đàn ông mà, thế nên

~....

– SASUKE SẼ CHIẾM LẤY CẬU, SAKURA Ạ.....”

– Hờ hờ!

Sakura rung mình khi nhớ lại câu nói đầy ám ảnh của Ino....

và nhớ luôn cảcơ thể Sasuke nữa.....

Đột nhiên, cô thấy người...

Nóng bừng đến kì lạ.....

“BAKA.....Sakura!”- Tự mắng bản thân không thương tiếc.....Sakura cố gắng không để mình nhớ lại những thứ đó nữa....

Nhưng mọi thứ tan biến hoàn toàn....

Khi Sasuke xuất hiện.....và ướt nhẹp.... từ đầu đến gót chân.....

..kể cả cái quần dài...

– Lấy cho anh bộ quần áo sau lưng em được không? – Sasuke nhìn Sakura....

bằng vẻ mặt – theo Sakura nghĩ là.....cực kì quyến rũ.....

Sakura....

Thấy choáng váng....

Bụp!

– Sakura!

Vâng....

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm trời rèn luyện.....cô kunoichi ngất xỉu chỉ vì nhìn Sasuke....

Dưới thảm lá thông.....

Và cả dưới khuôn mặt hốt hoảng của chàng trai Uchiha.....

Chả biết Sakura đã ngất đi trong vòng bao lâu....

Chỉ biết rằng....

Khi cô mở mắt ra....

Những ngôi sao đã đua nhau lấp lánh trên bầu trời....

Con sông lớn được thấp sáng bởi cả ngàn con đom đóm....

Còn cô....

Thì đang ngồi....trên một cành cây phong lớn.....

Được giữ chắc bởi cánh tay mạnh mẽ của Sasuke.....

– Em mệt ư? – Chàng trai tóc đen lên tiếng khi thấy mái tóc hồng khẽ cựa quậy trong lòng....

–Chắc thế ạ – Sakura đáp lại. Tuyệt nhiên không hề cho Sasuke biết cái lí do ngớ ngẩn làm mình ngất.

– Vậy em ngủ đi.

– Ngủ trên cây này á anh? Sao thế được. Em có thể lăn xuống bất cứ lúc nào đấy.

– Anh giữ em. Mà nếu em muốn ngủ chung với rắn, bọ thì cứ xuống dưới đất đi.

Sakura thay đổi ý định xuống đất ngay sau khi nghe Sasuke nói.

Ngồi im trong lòng Sasuke.

Cô hướng mắt nhìn mọi thứ.

– Nơi này ban đêm còn tuyệt hơn cả ban ngày anh nhỉ? – Cô kunoichi thả chân xuống, đứng đưa. ...

– Hm.

– Em còn muốn đi nhiều nơi nữa. Những nơi đẹp và lạ như vậy này. ...

– Hn.

– À, những lễ hội cũng rất tuyệt đó. ... Em rất thích lễ hội, Sasuke-kun.

– H.

– Mà. nói chung thì. đối với em. chỗ nào cũng tuyệt cả nếu được đi cùng với anh.

–

– Anh sẽ đi cùng em tới tất cả mọi nơi nhé! Và.

–

– Anh sẽ mãi bên em, được không Sasuke?

Cô kunoichi quay lại hỏi chàng trai tóc đen. ...

Nhưng. anh đã ngủ từ lúc nào.

Tựa lưng vào thân cây.

Chàng trai tóc đen nhắm nghiền đôi mắt đẹp đẽ.

Lòng ngực khẽ chuyển động.

Theo từng nhịp thở một cách nhẹ nhàng. ...

Mái tóc mềm mại.

Không ngừng bay theo những cơn gió.

“Trông anh dịu dàng quá, Sasuke-kun !”

Về mặt này của anh. ...

Khiến Sakura. càng yêu anh nhiều hơn.

Lặng lẽ ngã xuống.

Cô kunoichi ôm lấy eo người mà cô yêu thương.

Thì thầm.

Tiếng nói len lỏi qua từng chiếc lá đỏ.

– Sasuke.

Em sẽ mãi bên anh, suốt cả cuộc đời này!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Một Cậu Bé

– Ở đây có lẽ hội thật kia.....Sasuke-kun!

– Chúng ta sẽ đi sau khi đặt phòng.

– Em biết rồi!

Cô kunoichi rạng rỡ nở nụ cười tươi tắn.....

Sau một buổi tối ở khu rừng phong Nomowaki, cả 2 tiếp tục cuộc hành trình của mình.....

Làng nước nóng.....

Nơi không còn ninja từ lâu.....

“Có lẽ là một sự lựa chọn thú vị cho việc nghỉ ngơi” – theo lời của Sakura...

Và...đều đó hình như là hoàn toàn đúng.....

– Cho chúng tôi 1 phòng có 2 giường. – chàng trai tóc đen lạnh lùng nhìn bà chủ quán trọ.- Và đảm bảo là nó cực sạch.

– Ô, chỗ chúng tôi luôn là nơi tốt nhất. – Bà chủ quán xới lời, hơi e ngại khi bắt gặp ánh mắt cậu trai trẻ nhà Uchiha...

“2 giường.....”- Sakura đứng đằng sau lăm bắm gì đó.....

Cô cảm thấy thắc mắc.....

Một thắc mắc khó diễn tả bằng lời.....

– Hãy trả cho cháu đi mà!!!!!!

Tất cả mọi người đều giật mình khi nghe tiếng khóc phát ra không xa....

Của một đứa bé.....

Cỡ 6 tuổi.....

Trông rách rưới.....gầy gò.....xanh xao vô cùng.....

– Đó là những đồng xu cuối cùng của nhà cháu. – Thằng bé quỳ sụp dưới chân một người đàn ông, bàn tay không ngừng túm lấy ống quần người đàn ông đó. – Em và bà cháu đang rất đói rồi...

– Cảm ơn, thằng ranh! – Người đàn ông đó xỉ vả. – Mày đứng đó xem mà không trả tiền hả? Làm gì có chuyện đó.

– Cháu chỉ đi ngay qua và đứng lại có vài giây thôi mà.

– Bóp!

Tiếng tát vang lên.....

Cậu bé vô tội ngã xuống đất.....máu từ miệng rỉ từng giọt....

“Độc ác quá!” – Cô kunoichi tóc hồng bức tức.....- ” Sao không ai bênh vực cậu bé”

Mặc kệ tất cả....

Sakura lao đến chỗ cậu bé kia đang nằm...và đỡ dậy.....

Ném cho tên đàn ông thối tha vừa tát cậu bé 1 cái nhìn khinh bỉ...

cô kunoichi tóc hồng lên tiếng....

– Ngươi thật hèn hạ khi đánh một đứa trẻ.

– Ai khiến con nhỏ như ngươi xía vào?

– Ta thấy bất bình nên nói, không được sao?

– Con ranh lão toét....

Hắn định giơ tay lên tát cả Sakura....

Nhưng cô kunoichi đỡ cánh tay đó một cách cực kì....đơn giản....

Trong khi mắt thì chẳng thèm nhìn tên đó....

Mà quay sang hỏi cậu nhóc bên cạnh....

– Sao em lại bị đánh? – Sakura lau vết máu trên miệng đứa trẻ, mỉm cười hiền lành.

– Họ đang biểu diễn, em chỉ đi ngang qua và tò mò thôi chút. Rồi lúc em định đi thì chú này túm em lại và cướp tiền trong tay em. Hu hu... em thề là em đứng chưa được 10 giây đâu.

– Em đừng khóc, em đâu có lỗi trong chuyện này.

– Bà và em trai em đang đòi chị ơi.....số tiền đó....

– Chị sẽ lấy lại nó. Đúng là bọn cướp của mà....

Tên đang bị Sakura ngăn lại nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng kinh khủng....

Hắn điên tiết gọi tất cả bọn đàn em xung quanh cùng tiến tới....

Bản thân thì rút con dao bằng tay còn lại....

Nhắm thẳng tới Sakura..... trong khi cô không hề hay biết

– Mày chết đi, con ranh....

Nhưng chưa kịp làm gì....

Thì một loạt những tiếng kêu đau đớn phát ra....từ bọn đàn em của tên kia....

Hắn hoảng loạn nhìn quanh....

Thì bỗng cảm thấy.....

Một thứ gì đó lạnh lẽo đang kề sát cổ mình....

– Ta không nghĩ ngươi chán sống thế?

Một tiếng nói vang lên.....khô khốc....

Con mắt rinnegan lóe sáng....

Sasuke xuất hiện từ khi nào....

Anh hạ bọn xung quanh chưa đầy một cái chớp mắt....

Giờ thanh Kusanagi lên....

Chàng trai tóc đen như muốn lấy luôn cả đầu tên vừa đe dọa Sakura....

-Ngủ ngốc – Anh lướt nhẹ lưỡi kiếm trên cổ tên đó. – Cái trò rở tiền của ngươi là gì? Trước khi chết có muốn diễn lần cuối không...

Tên đó nhìn anh bằng ánh mắt hãi hùng.....

Hắn nói trong run sợ.....

– Tôi...tôi chỉ là...biểu diễn...

– Làm đi. – Sasuke ra lệnh.

Hắn nghe theo ngay lập tức.....

Mà không dám cãi lại dù chỉ một câu.....

Cơ thể hắn – co cụm lại như một con mèo bị nhúng nước.....

– Hả? Chỉ vì cái trò phun lửa này mà người cướp tiền của một đứa bé? – Cô gái tóc hồng ngạc nhiên khi nhìn thấy những gì gã đàn ông vừa làm.

– Tôi...

– Người đứng là..... cực ngu...- Chàng trai Uchiha lắc nhẹ đầu, đôi môi anh nhếch lên...

– Các người đang ức hiếp chúng tôi đó. – Tên đó gào lên như thể giờ chính hắn mới là người bị bắt nạt. – Các người làm được không mà dám nói thế?

– Làm được không hả? – Sakura cười phá lên. -Sasuke-kun, anh nghĩ sao khi có người hỏi một tộc nhân Uchiha có biết phun lửa không vậy?

– Hm. Em biết mà.

– Em nghĩ anh nên cho hắn mở mang tầm mắt để thôi cái thói hống hách đi, Sasuke-kunnn.

– Hừ! – Sasuke hơi gằn nhẹ.....

Rồi anh niệm ấn chú cực nhanh....

Nói lớn.....

-Hỏa Độn: Hào Hỏa Cầu Chi Thuật

Miệng chàng trai tóc đen thổi ra một ngọn lửa cực kì lớn....

Ngọn lửa cuốn gọn vào nhau.....

Tạo thành một khối cầu lửa to khủng khiếp.....

Người dân xung quanh khiếp sợ...núp sau những bức tường nhìn về mặt ung dung của Sasuke...

Tên đàn ông to mồm là thế.....

Vậy là giờ thì...mặt mũi cắt không còn một giọt máu...

– Cậu...cậu là một ninja.....- Tên đó lắp bắp.

Sasuke không thèm trả lời...

– Cô gái kia... hình như còn nói cậu mang họ Uchiha..... Cậu có phải người đó.....cậu là...

Bước chậm rãi đến chỗ tên đó....

Chàng trai tóc đen cúi xuống nhìn hắn...

– Phải, ta là Uchiha Sasuke.....

– Sa...sa...sasuke!

Vừa nghe thấy tên anh...cả lũ đã phát hoảng mà bỏ chạy bán sống bán chết.....

– Anh nổi tiếng thật! – Sakura trêu chọc Sasuke. – Anh từng càn quét vùng này rồi hả?

– Không.

– Thế sao chúng sợ anh vậy?

– Anh chỉ giết 3 trong 6 người cầm đầu làng này thôi.

Sakura tròn mắt nhìn chàng trai tóc đen.

Há hốc mồm kinh ngạc.

Sasuke tiến đến chỗ Sakura.

Nhìn thấy một loạt biểu cảm của cô kunoichi tóc hồng. ...

– Chúng đều tham lam và không đáng sống. ...Sakura! – Sasuke giải thích.

– Vậy...còn được chứ! – Sakura thờ hất.

Rồi cô quay sang chỗ cậu bé bên cạnh. ...

Lấy từ ví ra một ít tiền. ...

Rồi đặt lên tay cậu. ...

– Em cầm lấy và mua đồ ăn đi nhé!

Cậu bé lắc đầu. ...

– Không...em không thể lấy tiền của anh chị.

– Đừng ngại mà, cứ cầm lấy đi.

– Nhưng mà....

– Cầm đi nhóc! – Sasuke lên tiếng khiến cậu bé im bật. ...

Rụt rè....cậu bé nắm chặt tiền trong tay.

Sasuke có vẻ hài lòng. ...

Anh xoa đầu cậu nhóc.

– Phải ăn mới sống được. Kiên cường lên đi. ...

Cậu nhóc bất giác nhướn miệng cười.

Chạy đi. ...

Không quên cúi đầu. ...

– Cảm ơn anh chị.em sẽ không quên ơn của anh chị đâu! Em sẽ cố gắng thành người mạnh mẽ giống anh Sasuke...

“Giống anh Sasuke”

Chàng trai tóc đen lẩm bẩm.

Cảm thấy có gì đó.

Vui vẻ trong lòng. ...

– Đi thôi, Sakura!

Cách đó không xa. ...

Có một tên nào đó.

Khoác một chiếc áo chùng dài.

Lặng lẽ quan sát. chàng trai Uchiha. ...

Ánh mắt vô cùng khát máu.

– Sasuke. cuối cùng ta cũng gặp được người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Những Giọt Sake.

– Hừ!

Cô kunoichi tóc hồng bĩu môi. ...

Vừa bước phía sau chàng trai tóc đen. ...

Vừa không ngừng ném những cái lườm kinh khủng đến một chỗ nào đó. ...

– Em ghét anh, Sasuke-kun! – Sakura cầu nhàu trong miệng, tiện chân sút cái vèo hòn sỏi dưới chân. ...

Khiến nó bắn vào chân Sasuke.

– Lí do gì em ghét anh? – Sasuke hỏi vặn lại. ... Vẫn khoan thai bước về phía trước.

– Lí do á? Anh cũng thấy rồi mà. – Cô gái tóc hồng nhún vai.

– Không thấy.

– Grrr!

Sakura tức giận chạy đến đi song song với Sasuke. ...

Kéo tay áo anh.

Cô chỉ thẳng vào cái thứ làm mình khó chịu này giờ. ...

– Lí do là. vì anh đi đến đâu cũng có cả lũ con gái bầu vào đây này. – Sakura nói lớn. Rồi nhanh chóng ôm chặt lấy cánh tay Sasuke. - Nhìn vậy mà họ không biết chúng ta quen nhau ư?

Chàng trai Uchiha nhìn cánh tay đang bị ôm chặt cứng của mình.

Rồi nhìn thẳng vào đôi mắt ngọc bích. ...

Anh nói. ...chắc chắn từng lời.

– Tất cả bọn họ đều vô hình trong mắt anh. ...

Rồi đồng thời. ...

Anh giờ tay.

Búng mạnh ngón tay mình lên trán Sakura. ...

– Còn cô gái phiền phức như em thì không được phép ghét anh. Nhớ chưa?

– A.

Sakura xoa xoa cái trán vồ.

Vừa đau mà vừa vui khủng khiếp. ...

“- Lại còn không được phép ghét anh cơ.....”- Sakura nghĩ.

Bất giác cô tủm tỉm cười....

Mái tóc ngắn tinh nghịch rung rinh theo con gió

“Sasuke-kun....

Em sẽ chẳng bao giờ ghét anh đâu....

Yêu anh còn chẳng hết thì.....

ghét làm sao bây giờ”

– Nhưng...- Cô kunoichi lắm bảm -... Sasuke-kun búng đầu quá thể luôn!

Cô cứ không ngừng mãi mê chăm sóc cho cái trán đáng thương....

Mà không hề để ý....

Mình bị tụt lại sau Sasuke một đoạn khá xa....

Chàng trai tóc đen chờ đợi....

Anh nhìn mọi hành động của Sakura....

Cảm thấy mình có vẻ quá tay....với cô gái phiền phức này....

– Nó đau thế à? – Sasuke hỏi khi Sakura khi cô đã đi ngang với mình....

– Cực đau đấy, Sasuke-kun!

Sakura tỏ vẻ giận dữ....

Khiến Sasuke.... bối rối kinh khủng....

Ánh mắt dao động....

Anh cảm thấy mình cần chuộc lỗi trong việc này....

Hoặc ít ra....

Làm cho cô ấy quên cái chỗ đau ngu ngốc ấy đi....

Hơi kéo nhẹ Sakura....

Sasuke nói thầm:

– Đi ăn thôi, Sakura....Ăn Anmitsu nhé!

– Anmitsu á Sasuke-kun?

Mắt cô gái tóc hồng lóe lên khi nghe thấy Sasuke nói....

Vừa gật đầu lia lịa....

Sakura vừa vỗ tay hưởng ứng....

– Thế thì đi luôn nào anh!

Rồi nhanh chóng hăm hở tiến về phía trước....

Cả 2 vui vẻ bước vào một quán ăn cách đó không xa....

Sakura kêu ngay Anmitsu khi bước vào....

Sasuke thì chỉ gọi 1 tách trà nhỏ...

– Anh không ăn gì sao, sẽ rất xót ruột nếu anh uống chè với cái bụng đói đấy? – Sakura thắc mắc.

Sasuke không nói gì...

Chỉ lắc đầu đáp lại...

Thay cho câu trả lời của mình

Cứ thế 10 phút trôi qua...

Sasuke thì không ngừng nhìn chăm chú nhìn vào cán thanh Kusanagi của mình, tay anh khẽ miết nhẹ những vết xước và máu khô còn đọng lại trên vỏ kiếm...

Thì thoảng...

Anh gật hoặc lắc trước những câu hỏi của Sakura...

Cô kunoichi tóc hồng thì không ngừng ngó nghiêng khắp nơi....

Miệng lú lo như chim hót....

Tất cả chỉ dừng lại...

khi...

Một người thanh niên vô cùng tuấn tú bê đồ đến chỗ Sasuke và Sakura...

Chàng trai đó ăn mặc đơn giản, mái tóc nâu được chải gọn gàng, cơ thể cân đối và có đôi mắt....vô cùng.... gọi tình....

Trên người cậu ta toát ra 1 vẻ hào hoa khó đỡ....

Nó làm Sasuke thấy.....ngứa mắt!

– A, mái tóc cô thật đặc biệt, cô gái xinh đẹp ạ! – Anh ta thốt lên khi Sakura đón lấy cốc trà trên khay.

– Hả? – Sakura ngỡ ngác nhìn chàng trai tóc nâu...

– Mái tóc hồng đó rất hợp với khuôn mặt đáng yêu của cô đó. – Chàng trai trẻ ngồi xuống cái ghế bên cạnh Sakura rất tự nhiên...

Và lò đi cái nhìn rực lửa của cậu trẻ Uchiha gần đó...

– A hahaha...- Cô kunoichi cười ngượng ngập. – Anh quá khen. Anh...ờ...phục vụ ạ!

– Gọi tôi là Misui! Tôi là người vùng này. Cô từ đâu đến?

– Chúng tôi...- Sakura chạm nhẹ lên cánh tay Sasuke.- Từ...Konoha.

– Ya, tôi biết ngôi làng nổi tiếng đó. Vậy ra là đi chơi hả?

– Đúng rồi đó.

– Vậy cô có muốn tôi kể một vài chỗ thú vị ở đây không? – Misui nháy mắt.

– Ồ, vậy ư? – Sakura gật đầu.

“Thằng này ở đâu ra vậy?” – Cậu trai tóc đen bực bội.

Anh không thích cái kiểu tên đó phi đến....

Cái kiểu hấn bắt chuyện với Sakura...

Lại còn ngồi bên cạnh cô ấy trong khi anh vẫn lù lù ở đây chứ...

Nói chung thì...

Ờ...

Anh ghét hần!

Nhất là cái ánh mắt như muốn bê Sakura chạy khỏi anh kia...

– Sakura! Em...

Sasuke lên tiếng....

Nhắm tách Sakura khỏi cuộc nói chuyện...

– Có chuyện gì vậy Sasuke-kun? Anh đợi em một lát được không? Em nghe nốt 1 chút thôi.

.. Cô kunoichi hoàn toàn không hiểu ý mà vẫn chăm chú nói chuyện với Misui...

“Grr”- Sasuke nắm chặt bàn tay lại...khó chịu vì câu trả lời của Sakura...

Lông mày anh cau lại... giận dữ...

“Cô ấy thích nói chuyện với hần ư?”

Vừa nghĩ...

Sasuke vừa ngửa cổ tu hết bay cốc trà...

“Trà quá tệ!”

Chàng trai Uchiha trút giận lên cốc trà mình vừa uống.

Khó chịu...

Anh quyết định uống rượu....

– Sake.....Ít ra còn hơn cái thứ trà giống nước lã kia! – Sasuke càu nhàu trong miệng sau khi đã tu hết chén rượu.

Rồi anh lại nghe ngóng cuộc nói chuyện của Sakura và tên con trai đáng ghét kia...

– Oa, có cả chỗ như thế nữa sao?

– Tất nhiên rồi! Chỗ chúng tôi rất độc đáo mà.

– Tôi nhất định sẽ đi.

– Ôi, nếu được thì tôi sẽ đưa mọi người đi nhé! Tiểu thư tóc hồng!

– Anh thật khéo ăn nói...

“Chết tiệt”

Quai hàm Sasuke cứng lại...

Cau có....

Anh cố gắng không để bản thân kích động...

Hình như...

Chàng trai của chúng ta đang ghen....

Mà không phải ghen thường...

Mà là ghen đến mức..... kinh khủng....

Và anh đang dùng cách uống thật nhiều để ngăn cản cơn ghen đó không bùng cháy....

Sasuke cứ ngồi đó...

Vừa theo dõi cuộc nói chuyện trong tức giận. ...

Vừa không ngừng uống rượu. ...

Mới đầu là từng chén. ...

Nhưng cảm thấy không đủ.

Anh đã gọi đến từng chaitừng chai Sake....

Sakura quá mê mê nghe về làng nước nóng. ...

Mà không để ý rằng.

Chiếc bàn đằng sau đã ngập trong vỏ chai rượu. ...

Còn chàng trai của cô.

Thì không còn được tỉnh táo nữa.

Đầu óc quay cuồng.

Sasuke cảm thấy choáng váng.

Ngồi tựa ra chiếc ghế.

Anh ngắm nhìn Sakura từ đằng sau. ...

Nhìn mái tóc cô. ...

Nhìn cơ thể hoàn hảo của cô. ...

Và.nhoèn miệng cười khi nghĩ đến 1 lúc nào đấy.

Cả cơ thể đó sẽ là của mình.

“Minh điên rồi!” – Sasuke lấy tay che miệng lại.vẫn không ngừng tưởng tượng. ...- ” Sao mình lại tưởng tượng ra cái điều đó chứ”

Ngay lúc đó.hình ảnh tên ngồi cạnh Sakura đập vào mắt anh. ...

Hắn cười với cô ấy. ...

Nhìn cô ấy.

Trong đầu Sasuke.

xuất hiện ra cảnh tên đáng chết kia cướp Sakura đi. ...

Rồi hắn còn cười nữa chứ. ...

Nụ cười như muốn chọc điên con ghen tuông như muốn bùng cháy trong lồng ngực chàng trai Uchiha. ...

– Khốn khiếp. ...

Sasuke chửi thề. ...

Con giận lẫn con say. ...

Như lần áp hoàn toàn sự bình tĩnh của chàng trai tóc đen. ...

Anh đứng dậy trong ánh mắt ngỡ ngàng của Sakura. ...

– Sasuke-kun!

Sakura nhìn Sasuke.

Nhìn cái trạng thái bất thường của anh.

Cảm thấy mọi chuyện sẽ tệ đi nếu cô không ngừng nói chuyện lại mà làm một cái gì đó.....

– Ngươi nói đủ chưa? – Sasuke gần giọng, ánh mắt như muốn giết chết tên Misui....

– Anh hình như không được tỉnh táo lắm – chàng trai tóc nâu đứng dậy, vừa nói vừa lùi lại cảnh giác.

– Ta rất tỉnh táo! – Sasuke bật Sharingan từ khi nào.

Anh kéo Sakura lại gần....

Ôm cô chặt cứng trong tay....

– Nếu ngươi còn đến gần cô ấy thì ta sẽ băm nát cái mặt thối tha của ngươi ra!

Câu nói của Sasuke....

Làm Misui kinh hãi....

Nhanh chân bước đi....

Anh ta cố gắng tránh ra xa chàng trai Uchiha

Sasuke nhìn Misui cho đến khi hắn khuất hẳn....

Rồi anh cúi xuống....

Chăm chú quan sát Sakura....

Bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu....

Giận dữ....

Trách móc.....

Yêu thương....

Và có cả.....thèm muốn....

Sakura lúng túng....

Cô tránh ánh mắt của anh....

Cố thoát khỏi cánh tay chặt cứng của chàng trai Uchiha....

Nhẹ nhàng kéo anh....

Sakura nói nhỏ nhẹ:

– Em nghĩ chúng ta nên đi về phòng trọ thôi?

Rồi cô ôm nhẹ cánh tay anh....

Đi anh về chỗ nghỉ ngơi của 2 người....

Sự im lặng kéo dài suốt quãng đường đi

Và đến cả lúc cả 2 đã bước chân vào căn phòng trọ....

– Nước!- Sasuke nói khi đã ngồi trên giường....

– Anh muốn nước sao, Sasuke-kun!

– Nước, lấy cho anh.....- Sasuke quát lên.

Sakura giật mình sợ hãi....

Cô lúng túng đứng dậy và tìm xung quanh....

Nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một tí nước nào....

– Xin lỗi Sasuke-kun, em sẽ xuống lấy nước cho anh.

Sakura toan đi xuống dưới tầng

Nhưng cô bất ngờ bị kéo lại....

Loạng choạng....

cô kunoichi tóc hồng ngã xuống giường. ...

Trước khi bị một thân hình to lớn đè lên. ...

Giữ chặt 2 bàn tay Sakura.....

Chàng trai tóc đen giận dữ

Bao nhiêu bức bối ghen tuông như bùng lên:

– Em luôn như vậy.....em là người phiền phức! Tại sao cứ làm anh phát điên lên thì em mới chịu hả?

– Sa...sa...sasuke-kun.Anh đang làm cái gì vậy?

Sakura hét lên khi Sasuke ghì chặt cơ thể mình xuống.....

Anh xông vào hôn cô....

Điên cuồng và thô bạo....

Bàn tay anh không ngần ngại kéo chiếc khóa áo cô xuống....

– Em phải trả giá vì những điều em gây ra cho anh hôm nay! Vì dám nói chuyện với tên kia, vì làm anh ghen.....vì tất cả.

Trong đầu chàng trai Uchiha.....

Sự tỉnh táo và kiên định của anh không còn nữa....

Những ham muốn chiếm giữ....

Khát khao sở hữu.... Như nuốt chửng lấy con người Sasuke....

– Em phải là của anh!

Anh thô bạo dứt chiếc áo khoác ngoài của Sakura....

Tay còn lại thì không ngừng muốn xé toạc những thứ còn lại cô mặc

Không ngừng đụng chạm....

Không ngừng hôn cô....

Trong sự tức giận ngập tràn.....

Sakura nhìn Sasuke.....

Cảm nhận thấy mùi rượu từ anh đang tràn vào miệng mình...

Ngước lên....

Đôi mắt ngọc bích ngân ngấn nước.....

Chuyện này.....

Chuyện anh muốn chiếm lấy cơ thể cô...

Cô đã biết trước....

Và chính bản thân cô đã một phần nào.....mong đợi nó.

Vì cô yêu anh....chờ đợi anh....muốn anh thành người đàn ông của riêng mình....

Nhưng....

Cô không hề muốn chuyện đó xảy ra trong hoàn cảnh tệ hại này....

Khi anh không còn là chính anh....

Chống trả yếu ớt....

Cô kunoichi không ngừng van xin:

– Em xin lỗi.... thực sự em xin lỗi.... Em không muốn anh như thế này.....em xin anh....Sasuke-kun....

Nhưng điều đó chẳng làm Sasuke ngừng lại cái điều điên rồ anh muốn làm....

Mặc kệ tất cả....

Sasuke vẫn hung hăng lao vào cô kunoichi bé nhỏ....

Cô giữ lấy chiếc áo sơ mi đang mặc khỏi bàn tay Sasuke....

Sakura khóc nức lên....

Tiếng khóc phát ra từ đôi môi nhỏ bé....

Và vô tình....

Lọt vào tai chàng trai Uchiha....

Đột ngột dừng lại....

Sasuke ngo ngác nhìn Sakura....

Nhìn bộ quần áo suýt bị anh lột mất....

Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên má cô....

Không hiểu chuyện gì vừa xảy ra....

Tiếng khóc của Sakura như giúp Sasuke bừng tỉnh khỏi cơn say....

Loạng choạng....

Chàng trai Uchiha thả Sakura ra....

Anh bước xuống....

Đi sang chiếc giường còn lại và gục xuống....

– Anh không còn muốn nữa. Em đi ngủ đi. – Tiếng nói của Sasuke phát ra trước khi căn phòng trở lại sự tĩnh lặng....

Sakura ngạc nhiên trước câu nói của anh....

Túm chặt ngực áo trong tay....

Cô gái tóc hồng mờ to đôi mắt....

“Sao anh ấy lại nói như thế? Không còn muốn nữa là sao?”

Chàng trai tóc đen vờ ngủ say....

Anh quay lưng lại phía cô kunoichi....

Cảm thấy đã làm những việc vô cùng kinh khủng với cô.

Không ngừng lẩm bẩm” Anh xin lỗi” bằng đôi mắt ân hận. ...

Sasuke không hề hay biết rằng. ...

Câu nói của bản thân lại vừa gây tổn thương

cho người mà anh yêu thương nhất. ...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Anh Không Muốn.....làm Em Tổn Thương.

Đã có một trận mưa rào vào tối qua. ...

Nó không lớn. ...

Nhưng. ...

Đủ để gội rửa sạch mọi thứ. ...

Từ những cây cỏ ven đường, những mái nhà phủ đầy bụi, những con đường đi.

Cho đến cả những nỗi lo lắng muộn phiền trong lòng.

Tất cả đều bị trôi đi. ...

Không còn lưu lại dù chỉ một chút nào nữa.

Ừ....hầu như là thế

Có lẽ. chỉ trừ nỗi lòng một người. ...

1 chàng trai trẻ.

Ở căn phòng nào đó trong làng thác nước.

Chàng trai tuấn tú.

Khẽ tựa mình tỉnh dậy khi những tia nắng đầu tiên len lỏi qua khung cửa sổ.

Và chiếu thẳng vào mặt anh một cách khó chịu.

Uể oải. ...

Anh nhắc người khỏi chiếc ga giường ngập tràn mùi rượu.

Thờ ờ. ...

Đưa tay xoa thái dương. ...

Anh cảm thấy vẫn còn choáng váng vì cơn say tối hôm qua.

“Tệ thật!” – Sasuke lẩm bẩm, nhớ những chuyện xảy ra hôm qua 1 cách mơ màng. ...

“Xem nào. ...

Ta đã cùng Sakura đến quán ăn đó....

Gặp một tên khốn khiếp

Sakura cười với hắn.”

“Chết tiệt” – Chàng trai tóc đen nhăn nhó khi nhớ lại vẻ mặt hớn hờ của cô kunoichi tóc hồng lúc nghe tên kia kể chuyện...

Bàn tay anh túm chặt lấy chiếc chân lúc nào....

“Ta.....đã.....

Ờ thì có ghen 1 chút....

Và uống trà....

Rồi uống thêm một chút rượu nữa....

Mà...

Hình như....không phải một chút thì phải...

Rất nhiều rượu thì đúng...

Sau đó Sakura điu ta về..... rồi....”

Nghĩ đến đây, Sasuke mở to đôi mắt....

Anh nhớ lại mọi chuyện....

Từ việc anh đã giận dữ như thế nào, lao vào Sakura và suýt làm chuyện tệ hại với cô ấy ra sao.....Mọi thứ như hiện ra trong đầu Sasuke một cách chân thực nhất....

Chàng trai tóc đen cảm thấy cực tồi tệ....

Anh cảm thấy những câu “Anh xin lỗi” mà chính bản thân mình lẩm bẩm hôm qua là không bao giờ đủ để chuộc lại lỗi lầm cho cái hành động kinh khủng mình gây ra....

Như sự nhớ ra....

Sasuke ngửng đầu lên....

Và hướng mắt đến chiếc giường ngay bên cạnh....

Ở đó....

Không có một ai!

Nhưng....

Chiếc áo khoác anh xé tung vẫn còn ở đó.....

Trên chiếc gối bị ướt một góc nhỏ....

Có lẽ....là nước mắt của ai đó....

Sasuke lặng lẽ nhìn chiếc giường trống....

Ánh mắt lạnh lẽo phản chiếu nỗi buồn xa xăm....

Rồi đặt chân xuống sàn nhà, chàng trai tóc đen bước đến nhà tắm.....

Gột bỏ thứ mùi khủng khiếp ở cơ thể anh....

Nhanh chóng bước xuống cầu thang sau khi đã mặc chiếc áo xanh đen kéo khóa đơn giản....

Sasuke đưa mắt tìm mái tóc hồng quen thuộc....

Và chẳng mất bao lâu để tìm ra ...

Cô ấy....

Sakura....

Đang ngồi trên chiếc bàn nhỏ bên khung cửa sổ...

Nhấp môi uống một ngụm trà...

Đôi mắt ngọc bích sụp xuống, khẽ mơ màng một điều gì đó....

– Sakura!- Chàng trai tóc đen lên tiếng.

Khiến cô kunoichi xao động....

Ánh mắt thôi không mơ màng mà ngược lên nhìn anh....

Sau đó lại nhanh chóng quay đi...

Hành động đó làm Sasuke hơi thất vọng...

Nó khác hẳn với Sakura thường ngày- 1 người luôn rạng rỡ mỗi khi thấy anh...

Nhưng anh cũng không thể trách cô sau chuyện hôm qua được....

Lặng lẽ....

Lặng lẽ....

Anh bước đến ngồi đối diện với Sakura...

Chăm chú nhìn cô.....mặc cho cô lảng tránh anh...

“Sakura...

Nhìn anh đi...

Nhìn vào ánh mắt anh đi...

Xin em...

Anh cầu xin em đấy”

Cả hai cứ thế.....

Chàng trai không ngừng dõi theo người mình yêu...

Cô gái thì không ngừng tránh mặt...

Suốt từ lúc ngồi trong chiếc bàn...

Cho đến..... khi chàng trai tóc đen không nói gì mà kéo cô đi dạo trên con đường vắng vẻ....

Không khí im ắng vẫn phủ lấy xung quanh họ...

– Sasuke-kun...- Sakura phá vỡ không khí âm đạm...

– Hm.- Sasuke đi trước, cố giấu vẻ vui mừng...

– Anh đã rất thô bạo với em, anh nhớ không? – Cô kunoichi gọi lại.

– Anh nhớ, nó quả là không nên.

– Ừ....Nhưng anh đã nói một câu....

–

– Anh đã nói “Anh không còn muốn nữa”. Điều đó có nghĩa là gì?

-...

– Đừng im lặng ! Sasuke-kun...

Cô kunoichi cảm thấy mất bình tĩnh...

Bước chậm lại...

Cô mong đợi được nghe câu trả lời của Sasuke...

– Đơn giản thôi, anh không muốn...

Chàng trai tóc đen nói ngắn gọn...

Rồi dừng lại đôi chút...

Cố gắng hít thở một hơi dài...

-...Anh không muốn làm em tổn thương, Sakura!

Nhưng...

Đáp lại anh chỉ là sự im lặng...

Giật mình...

Anh quay lại nhìn đằng sau...

Sakura không còn ở đó nữa...

Cô ấy đã bỏ đi.....

Chính cái phút giây mà anh nói...

“Anh không muốn...”

Mà không kịp nghe hết câu nói cuối cùng của anh.....

Sự hiểu nhầm – Nó luôn khiến cả 2 đau khổ và lạc phương hướng.....

Và nó đang diễn ra ở đây.....

Nơi mà chàng trai tóc đen như phát điên và đi tìm cô gái của chính mình...

Chạy trên con đường heo hút...

Hơi thở anh gấp gáp và khản khản:

– SAKURA!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Khi Ta Lạc Nhau...

Hộc!

Hộc!

Hộc!

Tiếng thờ dốc ngày một lớn. ...

Bàn chân ai đó vẫn không ngừng chạy. ...

Con mắt Sharingan không ngừng tìm quanh. vô vọng. ...

Những giọt mồ hôi đọng trên từng ngọn tóc đen. ...

Chảy tràn trên vầng trán thanh tú. ...

Rồi rơi xuống khoe mát như đang khóc. ...

Mắt phương hướng. ...

Anh khụy xuống cạnh 1 gốc cây lớn.

Đôi mắt mờ dần như người mất hồn. ...

“Sakura.”

Đôi môi gọi tên người mình yêu. ...

Anh cảm thấy như mình sắp sửa đánh mất đi một thứ gì đó. ...

Vì cái bản thân tội tệ và cứng đầu. ...

Vì cái tôi. ...

Hừ!

“Cái tôi”- khốn khiếp!

Chàng trai Uchiha không ngừng chùi rửa bản thân. ...

Mà không hề hay biết. ...

Nước mắt đang cùng mồ hôi. ...

Chảy xuống. từ đôi mắt sâu lạnh lẽo của anh. ...

“Anh cần em mà. ...”

“Sakura.

Cô gái tóc hồng của anh. ...

Em đã cố gắng đặt chân vào cuộc đời chỉ tràn ngập nỗi đau của tên khốn khiếp như anh. ...

Anh đã cố ngăn nó xảy ra. ...

Nhưng không thể!

Vì. ...

Tình cảm của anh với cô gái phiền phức như em. ...

Nó cũng đã quá lớn rồi. ...

Dù anh đã cố gắng phủ nhận sự thật đó. ...

Cố đẩy em tránh xa khỏi anh. ..bằng cách gây cho em toàn những tổn thương. ...

Nhưng em vẫn ở đó. ...

Vẫn hướng về anh bằng ánh mắt đẹp đẽ nhất. ...

Từ bao giờ...

Đôi mắt ngọc bích đỏ...

Mái tóc hồng đỏ...

Đôi môi đáng yêu của em...

Nó đã không ngừng xuất hiện trong tâm trí anh...

Anh không thể nói... mình không yêu em được nữa rồi!

Ồ ngọc... Sakura....

Em là người đại ngọc!

Và giờ đây...

Liệu em có hiểu.....

Khi chúng ta lạc nhau...

Trái tim anh...

Nó đau lắm!

Em có biết không, Sakura?

Nó khiến anh nhớ lại kí ức kinh khủng đó...

Khi anh mất tất cả....Ba, mẹ, nii-san...

Và giờ thì là mất em sao?

Anh không thể tưởng tượng anh sẽ ra sao nữa, Sakura...

Không!

Đừng rời khỏi anh...

Anh không còn muốn một mình nữa..."

Chàng trai tóc đen cười điên loạn...

Đứng dậy....

Anh bước lao đảo về phía trước...

Quyết tâm tìm thấy cô ấy....

Người mà anh không muốn rời xa nữa...

Đôi chân trần buông thõng xuống dòng nước biển xanh ngắt....

Dòng nước mắt chảy tràn trên chiếc áo đồ mỏng manh...

Nhìn xa xăm...

Cô kunoichi tóc hồng nhớ đến khuôn mặt ai đó....

Một người...

Mà cô yêu bằng cả tính mạng của mình...

Người mà cô có thể đánh đổi tất cả để ở bên...

“Sasuke-kun...”

Đôi môi hồng cắt tiếng nói khó nhọc....

Nơi cổ họng như khô khốc....

Cơ thể cô mệt mỏi....

Rã rời....

Như chính nỗi đau trong lòng cô bây giờ....

“Sasuke-kun...”

Em là một đứa con gái phiền toái đúng không?

Luôn cho rằng mình hiểu mọi thứ về anh....

Luôn lẽo đẽo theo anh như một đứa con gái dở hơi vậy....

Nhưng từ bây giờ....

Em....

Em sẽ không như thế nữa!

Sẽ để anh làm mọi điều anh muốn....

Để anh theo đuổi hạnh phúc của chính mình....

Em sẽ rời xa anh- chàng trai em luôn yêu....

Em sẽ đi đến một nơi nào đó....

Mà không có anh....

Dù điều đó làm trái tim em đau lắm....

Nó sẽ rỉ máu....

Và chắc chắn sẽ chẳng bao giờ lành lại đâu....

Nhưng....

Em ghét thừa nhận điều xấu hổ này....

Đó là....

Khi chúng ta lạc nhau....

Em không còn là chính em nữa....

Em cảm thấy mất phương hướng...Sasuke-kun...

Em phải làm sao?

Phải làm gì mới có thể sống mà không có anh bên cạnh?

Ai đó....

Làm ơn!”

Đưa tay quệt nước mắt....

Cô kunoichi thả nỗi buồn theo dòng nước biển....

Không để ý rằng....

Một người mặc áo choàng đã đứng từ sau cô lúc nào....

Lao đến và bịt miệng cô bằng chiếc khăn nhỏ tẩm thuốc mê.....

Cô kunoichi ngất đi....

Trong tiếng cười hả hê của kẻ lạ mặt....

– Sasuke, hắn sẽ phải đến chỗ ta!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Anh Thấy Em Rồi...

“Minh đang bị ai đó vác đi.”

“Đây là đâu.....?”

Chỗ này có mùi ghê quá.!”

“Ôi, 2 cánh tay mình....., nó tê liệt rồi”

Sakura lơ mơ cảm nhận thấy mọi thứ khi mình bị hôn mê....

Và cô có thể khẳng định rằng...

Bản thân đã bị một ai đó bắt và lôi đến một nơi thật kinh khủng...

Có thể....

.Là một căn nhà bỏ hoang nào đó.....

Với đầy ẩm mốc và ghê rợn...

Đang mơ màng nhận biết mọi thứ...

Thì bất ngờ.....

Cô kunoichi choàng tỉnh...

Khi nhận ra vừa bị dội một chậu nước lạnh vào người....

Thở dốc....

Sakura hướng cặp mắt vẫn đang nửa tỉnh nửa mê nhìn tên bắt cóc.....

Và khẽ rùng mình khi nhìn thấy bộ dạng ghê tởm của hắn.

Cơ thể của hắn là sự ghép nối của đủ mọi bộ phận...

Và có lẽ cũng là của.....đủ mọi người...

Từ cánh tay, chân, mắt, từng mảng da.....

Tất cả....

Được ráp lại với nhau một cách sơ sài...

Trông hắn không khác gì một con bù nhìn gớm ghiếc....

Sakura tự hỏi lòng...

“Tại sao hắn có thể sống với cái cơ thể đó...?”

– Ta biết người đang thắc mắc gì?

Tên ma quỷ đó lên tiếng...

Vừa nói...hắn vừa lững thững bước về phía Sakura...

Cho đến khi chỉ còn cách cô kunoichi độ 1 bước chân...

Hắn túm lấy mái tóc hồng của cô...

Giật mạnh...

Khiến đầu cô gái bé nhỏ ngường ra sau...

Đập mạnh vào thanh sắt....

Đau nhói...

– Người thắc mắc về cái bộ dạng kì quái này đúng không?

Hắn nói, nhìn Sakura bằng đôi mắt chỉ chực roi ra ngoài...

Tiếp tục giật mạnh tóc Sakura thêm 1 lần nữa...

Hắn cười hả hê...

– Sao người không đi hỏi tên bạn trai khốn khiếp của người...Uchiha Sasuke?

“Sasuke-kun...”- Sakura mở to mắt khi nghe thấy hắn nhắc đến tên anh...

Hắn là ai?

Sao lại nhắc đến anh?

Bộ đáng đó với anh...thì có liên quan gì cơ chứ?

-Hừ! Cái làng này lẽ ra đã nằm dưới tay ta....- Hắn gầm gừ trong miệng. Bàn tay vẫn không buông tha mái tóc xinh đẹp của cô kunoichi. – Nếu tên Uchiha đó không nhảy vào.... Tên chó má!.... Ta có lẽ đã chết dưới tay hắn như 2 tên kia nếu không có bí kíp của dòng họ ta để lại...

Nghe mọi lời hắn nói...

Sakura im lặng...

Chợt nhớ đến lời Sasuke nói hôm nào....

“- Anh chỉ giết 3 trong 6 người cầm đầu làng này thôi.”

Như hiểu ra mọi chuyện....

Nét mặt cô kunoichi trở nên sắc lạnh....

“Thì ra...hắn là một trong 3 tên khốn đó!”

– Hôm nay tên Uchiha Sasuke đó sẽ chết! – Hắn khẳng định....

– Không có chuyện đó đâu!

Sakura lên tiếng...

Khiến tên ma quỷ đó ngừng lại...

Nghiêng nghiêng đầu nhìn Sakura....

Chỗ tóc xơ xác của hắn bay phát phới.....

Khiến hắn càng thêm kinh khủng. ...

– Sao ngươi dám khẳng định điều đó chứ?

– Chúng ta không còn liên quan nữa. Ta. ... ta đã bỏ đi. Và. ...- Sakura nói, cổ họng nghẹn đắng.- Anh ấy sẽ chẳng bao giờ đi tìm ta đâu. Mà dù có tìm ra thì ngươi cũng không thể thắng Sasuke-kun được.

– Ô, ta thì lại không nghĩ thế.

Nở một nụ cười mỉa mai. ...

Và bỏ tay ra khỏi tóc Sakura. ...

Hắn lôi từ vạt áo ra một lọ thủy tinh nhỏ.

Đựng thứ nước màu đỏ tươi. ...

Bóp miệng cô kunoichi ra. ...

Hắn dốc toàn bộ thứ nước đỏ vào cổ họng cô. ...

Ho sặc sụa. ...

Sakura nôn ọe. ...

Nhưng không thể nào ngăn nổi dòng nước quái quỷ len lỏi vào trong cơ thể mình. ...

Thở dốc. ...

Sakura nói ngất quãng. ...quả quyết. ...

– Anh ấy không tìm ta đâu.

Nhìn Sakura ...

Tên ma quỷ kia ném chiếc lọ cạn sạch xuống nền đất ẩm mốc.

– Ô, nhưng ta trót để lại lời nhắn cho hắn mất rồi.

Nhưng.

Hắn chưa kịp nói hết câu.

Thì cánh cửa đã bị ai đó giật tung bằng một lực cực lớn.

Một chàng trai tóc đen lao đến. ...

Khẽ đứng sững lại khi thấy cảnh tượng trước mặt. ...

Ánh mắt lạnh lẽo của anh trở nên vô cùng giận dữ. ...

Nắm chặt thanh kiếm Kusanagi ...

Mảnh giấy nhỏ cùng những sợi tóc hồng. khẽ đưa trong lòng bàn tay Sasuke.

Nhìn thẳng vào đôi mắt ngọc bích. ...

Anh nói trong hơi thở gấp gấp. ...

– Anh thấy em rồi, Sakura. ...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thuộc Độ.

Chàng trai Uchiha nhìn cô kunoichi bị trói chặt hai cánh tay, cơ thể ướt đẫm không còn một chút sức lực...

Trong lòng không khỏi tức giận...

Liếc nhìn tên áo choàng bí ẩn....

Anh siết chặt thanh Kusanagi trong lòng bàn tay...

Đôi môi khẽ nhếch lên...đầy đùa cợt...

– Ra là tên bại trận nhà ngươi? Ta không nghĩ ngươi còn sống được đến ngày hôm nay đấy.

Tên ma quỷ nghe như nuốt từng lời...

Tức giận...

Mạch máu của hắn nổi đỏ đầy trên khuôn mặt dị hợm khiến hắn trông kinh tởm hơn gấp vạn lần...

Túm lấy cổ Sakura hung bạo trong khi vẫn không ngừng nhìn chàng trai tóc đen...

Hắn gần lên... từng từ...

– Ngươi là đồ khốn khiếp, Uchiha Sasuke!

– Sa...sa...sasuke-kun!

Cổ họng Sakura bị nghẹn lại vì bàn tay của tên ma quỷ...

Cô gọi tên Sasuke...ngất quăng... rồi rạc...

Đôi mắt nhòe đi vì đau đớn...

Sasuke nhìn cảnh tượng đó.....

xót xa trong lòng...

Cắn chặt 2 hàm răng....

Anh lao đến chỗ Sakura để cứu cô khỏi bàn tay tên súc sinh kia...

Một cách nhanh nhất có thể...

– Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi khỏi cổ cô ấy!

Chàng trai Uchiha hét lên trong khi cánh tay anh vung mạnh thanh kiếm thẳng người hắn...

Giật mình vì tốc độ của Sasuke...

Hắn đã không thể nào tránh được cú ra đòn của anh...

Xoẹt!

Bịch!

Tiếng chém của thanh kiếm....

Theo sau là tiếng một thứ gì đó rơi xuống....

Cánh tay...

Thứ rơi xuống là cánh tay của tên ma quỷ...

Và...

Nó vẫn không ngừng cử động khi bị rơi xuống...

Sakura nhìn cái thứ đó...

Cảm thấy cực kì kinh khủng...

Một cảm giác buồn nôn xuất hiện khiến cô kunoichi khó chịu...

Đầu óc choáng váng....

Sakura như muốn ngất đi...

– Đừng nhìn!

Sasuke đứng bên cô từ lúc nào...

Vừa nói với Sakura, anh vừa nhanh tay cắt đứt dây trói.....

Rồi quay lại tiếp tục tấn công tên áo choàng...

– Chidori! Sasuke dùng chidori đánh vào hắn.....

Nhưng hắn đã may mắn né được...

Không hề đối thủ yên một giây nào...

Chàng trai tóc đen dùng một liên hoàn đủ các chiêu thể thuật với một tốc độ thần tốc...

Kết hợp với Shanringan....

Anh khiến tên ma quỷ chống trả một cách cực kì khó khăn...

– Ngươi đã hủy hoại cơ thể ta, tên khốn Uchiha...- Hắn không ngừng nguyên rủa Sasuke trong khi giao chiến. – Ta cần hận ngươi.

– Ngươi cứ việc nếu có thể! – Chàng trai tóc đen nói một cách lạnh lẽo...

Trong tâm trí anh bây giờ chỉ muốn hắn trả giá vì đã động đến cô...

Ừ...

Đã động đến Sakura...

Đã làm anh phát khùng lên khi găm mấy cọng tóc của cô lên cái bến thuyền chết tiệt đó...

Đã làm anh sợ...

.Sợ mất một người mà có lẽ là tất cả với anh bây giờ.....

– Ngươi phải chết! Chàng trai Uchiha vùng kiếm trước mặt tên ma quỷ sau khi đã đánh hắn văng xuống sàn nhà ẩm mốc...

.Chuẩn bị kết liễu hắn

Nhưng ngay khi anh vừa giơ tay lên...

Hắn bỗng bật cười....một tràng cười man rợ.....

Nó khiến Sasuke cảm thấy có điểm xấu ở đây...

– Ha ha ha. – Đưa tay lên ôm đầu, tên ma quỷ nhìn Sasuke thách thức. – Ngươi nghĩ ta bắt cô ta tới mà không tặng cho cô ta cái gì sao?

“Tặng cô ta...” – Sasuke lăm lăm, mặt anh bỗng tái đi...

Anh nhìn hắn.....

Rồi nhìn lọ thủy tinh nằm lăn lóc cách đó không xa...

Và cuối cùng nhìn Sakura....

.nhìn dòng nước đỏ tươi kì quái chảy trên khóe miệng cô...

– Sakura!

Tiếng Sasuke nói đầy hốt hoảng...

– Người... người đã làm gì cô ấy?

Anh không giữ nổi bình tĩnh mà xông đến hấn...

– Ta chỉ cho cô ta uống...

– Uống gì? – Chàng trai tóc đen gào lên.

– Thuốc độc....

– Á!- Tiếng hét đầy đau đớn của Sakura phát ra...

Ngã khụy xuống đất...

Sakura ôm chặt chiếc cổ đang nổi thứ vân đen kì dị của mình...

Dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn...

– K...kh..không! Sasuke trợn mắt nhìn Sakura...

Tim như thắt lại...

– Ta phải băm người ra thành trăm nghìn mảnh....- Con giận dữ chiếm giữ toàn bộ ý thức của chàng trai Uchiha...

Anh đánh hấn một cách tàn bạo...

Bàn tay của anh ngập trong máu...

Sakura càng đau đớn bao nhiêu...

Anh càng điên lên bấy nhiêu

Anh thực sự.....

Muốn xé xác hấn...

Thực sự muốn cho hấn xuống địa ngục...

Sakura....

Cô ấy đau vì hấn...

Tên khốn khiếp!

Khi nổi đau ngự trị trong một con người....

Họ không còn là chính mình nữa....

Và Sasuke.....anh cũng vậy.....

Nổi đau khi nhìn người mình yêu đau đớn....

Nó khiến Sasuke.....

Không còn sáng suốt nữa.....

– Người muốn cứu cô ấy không?- Tên ma quỷ nói khó nhọc dưới nắm đấm của Sasuke

– Cảm ơn

– Ta nghĩ người rất muốn.

–....

– Người....

– CHẾT TIỆT. NGƯỜI CẢM MỒM VÀO TÊN KHỐN KHIẾP!

– Ngườicó thểcứu cô ta....

“Cái gì?” – Chàng trai Uchiha sững lại....

– Ngr...ười ...nghe....rồi đấy. Cô ta...còn...10 ngày nữa. Đúng 10 ...ngày! Nhưng...nếu người ...không để...ta đi, thì vô ích thôi!

Sasuke vẫn đứng đó....

Chết lặng....

Mặc cho hấn lồm cồm bò dậy lết từng bước ra xa anh...

– Muốn cứu sống cô ta. – Hấn cười đắc trí. – Hãy tìm ta nội trong 10 ngày tới. Hãy đến đây, móc 2 con mắt của người ra và tự kết liễu cuộc sống của mình. Lúc đó ta sẽ cứu cô ta. HA HA HA....

Rồi hấn bỏ đi....

Chỉ còn Sasuke và Sakura ở đó....

– Đừng tin hấn! Em sẽ ổn!

Sakura nói....

Tiếp tục thở huyết một lần nữa....

Sasuke tiến đến chỗ cô kunoichi tóc hồng...

Im lặng....

Anh vỗ nhẹ lưng Sakura....

An ủi cô bằng một nụ hôn trên trán....

Rồi siết chặt tay cô....

Anh hướng mắt về khoảng không phía trước....

Nỗi buồn phảng phất trong con mắt đen....

Chiếc vỏ thủy tinh nằm đó.....lạnh lẽo trong không gian rộng lớn

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Niềm Hi Vọng.

– Tại sao em lại bỏ đi?

Chàng trai tóc đen lên tiếng...

Tay vẫn không ngừng bế cô kunoichi tóc hồng yếu ớt trong tay...

Đôi chân chậm rãi bước ra khỏi căn nhà hoang âm mốc...

Sakura không nhìn Sasuke, cô cố gắng quay đi tránh né con mắt đen sâu thẳm đang nhìn mình chờ đợi. ...

Đưa tay lên trị thương nhưng không hề hiệu quả. ...

Cô kunoichi lại ho thêm một lần nữa, cơ thể rã rời như không còn một chút sức lực nào cả. ...

– Sakura, trả lời anh! Sasuke vẫn nhẫn nại hỏi thêm một lần nữa. ...

– Anh không còn muốn em nữa, em ở lại có ích gì chứ?

Sakura nói nhỏ, vẫn không nhìn chàng trai Uchiha, đôi mắt ngọc bích của cô sụp xuống đầy tủi hờn. ...

– Anh nói không muốn em lúc nào? – Sasuke cau mày.

– Anh đã nói cả tối qua và sáng nay.

–

– Điều đó là thật lòng sao, Sasuke-kun. ...?

Cô kunoichi ngược mắt lên nhìn Sasuke. ...

và thấy anh khẽ thở dài. ...

– Nghe này, Sakura. ...

– Sasuke nói sau khi hít một hơi dài.

– Anh nghĩ em hiểu nhầm rồi.

– Hiểu nhầm?

– Hmm!

– Không thể thế đâu. Em đã nghe anh nói mà. Rất rõ ràng luôn.

– Đúng là anh đã nói thế. Nhưng em chưa nghe hết, Sakura!

– Nghe hết? – Sakura ngạc nhiên mở to đôi mắt. – Nghe hết thứ gì, Sasuke-kun?

Vừa nói dứt câu. ...

Sakura bỗng cảm thấy cổ họng mình đau khủng khiếp. ...

Đưa 2 bàn tay lên. ...

cô túm chặt cổ họng mình lại. ...ngăn không cho bản thân gào lên vì đau đớn. ...

Vùng da nơi cổ của Sakura lại nổi thêm một vết vân nữa. ...

Sasuke kinh hãi nhìn Sakura quần quai trong vòng tay mình. ...

Anh siết chặt cô lại. ...

Tự mím chặt đôi môi mình để kìm nén nỗi đau khổ trong lòng. ...

– Nó. ...nó đang giết em! – Sakura chỉ vào những vân đen. – Khi những vết này có khắp nơi trên người em. ... Thì em sẽ. ...

– Em sẽ không sao hết!

Sasuke hét lên.

Nghiến chặt 2 hàm răng mình lại. ... anh tiếp tục tiến nhanh về phía trước. ...

Hình ảnh tên khốn khiếp đã cho Sakura uống thuốc độc lớn vòn quanh đầu anh. ...

Khiến anh muốn phát điên mà không thể làm gì được. ...

“Cô ta chỉ còn 10 ngày nữa!”

“Hãy tìm ta nội trong 10 ngày tới. Hãy đến đây, móc 2 con mắt của người ra và tự kết liễu cuộc sống của mình. Lúc đó ta sẽ cứu cô ta. ”

“Móc 2 con mắt...

Kết liễu cuộc đời mình...

Và...cứu cô ấy”

Sasuke cười nhạt...

Anh tự lăm bằm trong miệng...

“Có lẽ...chỉ còn cách đó ”

Lặng lẽ...

Sasuke suy nghĩ mọi thứ...

Rồi nói với Sakura...

– Sakura! Khi chỉ có một mình, em hãy chú ý tới mọi thứ...

– Anh nói gì thế?

– Hãy...hãy tìm một ai đó...

– Sasuke-kun, anh sao thế?

– Tìm một ai đó...- Chàng trai tóc đen cảm thấy cổ họng mình nghẹn cứng. Anh sắp nói ra cái điều mà anh không bao giờ muốn nói với cô...

Nhắm nghiền đôi mắt...

Anh cố giữ mình bình tĩnh...

– Hãy tìm ai đó yêu thương em...nhiều...như anh!

Sakura không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy...

– Sao anh lại nói thế? Anh đang nghĩ cái gì vậy?

Rồi như chợt hiểu ra...

Cô kunoichi tức tối...

– Đừng nói với em anh định làm những điều mà hấn nói, Sasuke-kun...

– Phải! – Sasuke nói nhẹ...

Cố gắng để những lời nói của mình bay đi...theo con gió...cuốn trôi hết đi nỗi khổ đau mà anh đang dằn vặt...

– Anh không được làm thế! – Sakura kéo nhẹ vạt áo Sasuke, khẩn khoản – Anh đừng nghe theo hấn ta... Anh còn nhiều dự định phải làm, còn cả phục hưng gia tộc Uchiha nữa mà...

– Thế em bảo anh nhìn em chết sao? – Chàng trai trẻ Uchiha gằn lên khó nhọc. – Không, không bao giờ anh cho phép điều đó xảy ra. Em mà không sống thì...

.. anh cũng không muốn sống nữa.

– Sasu.ke-kun!

Sakura đưa tay bịt miệng mình lại...

Cô muốn khóc...thực sự rất muốn khóc...

Có phải số phận đang cổ trừu người cô và Sasuke hay không?

Nếu đúng thế....

Vậy cô phải làm gì đây?

Sakura định khuyên Sasuke thêm một lần nữa....

Thì bỗng cô bị giật mình bởi tiếng gọi lớn....

– Anh chị.....!

Tiếng trẻ con vang lên đằng sau con ngõ nhỏ 2 người vừa đi qua....

Sasuke quay lại....

– Em là....- Sakura ngạc nhiên khi thấy bóng dáng quen thuộc – Là cậu bé hôm qua.

– Đúng rồi ạ. – Cậu bé cười tươi tắn, lon ton chạy lại. – Chị bị làm sao mà anh Sasuke phải bế chị vậy?

– À...chị ốm thôi. – Sakura nói, giấu mấy vết vân trên cổ

Nhưng cậu bé đã kịp nhìn thấy tất cả...

Đưa tay gãi đầu....cậu bé suy nghĩ gì đó rất đăm chiêu....

Rồi ngay lập tức.....

Reo lên vui vẻ....

– Vết giống trên cổ chị kia....bà em từng chữa cho 1 người rồi đó.

– Cái gì?

Sasuke và Sakura cùng đồng loạt lên tiếng....

Trong lòng cả 2....

Tự nhiên....

Có 1 cái gì đó nhen nhóm....

Lần áp nỗi buồn chất chứa trong lòng...

1 cái gì đó...

Như làniềm hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phương Thuốc Bí Truyền.

Chàng trai tóc đen bước theo đứa trẻ 1 cách vội vã...

Bé cô kunoichi trên tay, anh không ngần ngại chui vào từng cái ngõ hẹp tối tăm, rào bước cho đến khi nhìn thấy căn nhà lụp xụp ở tận cùng con đường hoang vu....

– Nhà nhóc đây hử?

Chàng trai Uchiha lên tiếng, đôi lông mày thanh tú nhướn lên đầy hoài nghi.

– Dạ!

Cậu bé đáp không chút ngần ngại...

Đưa tay kéo tấm màn cũ, rách nát...

Cậu bé phi nhanh vào nhà, nói lớn...

– Bà ơi, cháu về rồi.

Đáp lại cậu là một giọng nói vô cùng hiền từ và nhân hậu...

– Mamurai- kun, cháu về rồi đấy ư?

– Dạ! – Cậu quay lại nhìn Sakura và Sasuke.- Nhà chúng ta có khách nha bà...

–Ồ, vậy ư?

Một bà lão tiến ra từ bên trong...

“Có vẻ là người tốt”- Đó là tất cả những gì Sasuke nghĩ khi nhìn gương mặt phúc hậu của bà ấy

Anh từ từ tiến gần vào cửa nhàvà cẩn thận quan sát xung quanh...

– Chúng cháu chào bà,- Cô gái tóc hồng lên tiếng, mặt mày vì đau...

Sasuke giữ lấy Sakura, ôm ghì cô ấy trong vòng tay...

– Chúng tôi...

– Ta hiểu cháu cần gì mà...chàng trai trẻ. Chúng ta vào nhà nói chuyện nhé!

Vừa nói, bà vừa nhìn những vị khách trước cửa...

Quan sát cả vết vân kì dị trên cổ cô gái tóc hồng...

Nở một nụ cười... Đôi mắt bà khẽ cong lên...

Giơ tay ra dấu cho đôi bạn trẻ, bà chậm rãi bước vào bên trong...

– Hm...- Chàng trai Uchiha háng giọng khi thấy Sakura cố thoát khỏi tay mình. – Em định làm cái gì đấy?

– Em có thể tự đi được rồi. – Cô kunoichi cười nhẹ. – Anh không nên cứ bế em mà đi vào nhà người khác như thế....

“Không nên” – Sasuke lầu bầu trong miệng...

Đối với anh chả có cái gì không nên ở đây hết...

Cô là người yêu anh...

Và quan trọng là cô đang bị ốm...

Chính vì thế việc anh bế cô là việc hiển nhiên nhất có thể xảy ra...

Trong lòng không muốn nhưng chàng trai tóc đen vẫn phải miễn cưỡng thả Sakura ...

Rồi lại bước sau cô tiến vào ngôi nhà nhỏ...

– Cháu trai ta đã kể rằng 2 cháu là ân nhân của thằng bé. – Bà lão lên tiếng khi Sasuke và Sakura đã ngồi ngay ngắn trên chiếc chiếu nhỏ. – Ta vô cùng cảm kích.

–Ồ, đó là việc chúng cháu nên làm – Sakura đáp lại.

Một cơn đau nữa lại tới, Sakura nhăn nhó, đưa tay dầm dẫm ngực mình hòng xoa dịu sự khó chịu bên trong cơ thể...

– Tốt nhất em đừng có nói gì! – Chàng trai Uchiha lắc đầu. – Đầu nhất thiết phải trả lời.

– Sasuke-kun... đó là phép lịch sự. Anh hiểu không? – Cô kunoichi nhìn Sasuke, đôi môi khẽ thì thào...

Nhìn thấy cảnh tượng đó....

Bắt giác bà lão cảm thấy vui vui...

Đưa tay lên miệng che giấu nụ cười mỉm, bà đưa chén nước đến chỗ đôi trẻ....

– Ta thật vui khi thấy cảnh này. Nhưng giờ nói về bệnh tình của cô bé đáng yêu này thôi chứ?

Vừa nghe đến vấn đề đó....

Chàng trai Uchiha đột nhiên trở nên nghiêm túc đến kì lạ...

Anh kể lại mọi chuyện đã xảy ra...

Từ việc anh đã giết 3 tên cầm đầu độc ác trong làng này vì thấy ghét thói hồng hách của chúng, cho đến việc 1 trong 3 tên đó chả hiểu bằng cách nào sống được mà tìm anh trả thù...

Anh kể hẳn đã cho Sakura uống thứ quái quỷ ra sao...

Và cô đã đau đớn như thế nào....

Anh kể lại mọi thứ....

Bằng một khuôn mặt lạnh lẽo không thể hiện bất cứ cảm xúc nào....

Nhưng giọng nói anh lại khẽ ắp úng....

Ngưng lại mỗi khi nhắc đến Sakura.... đến sự đau đớn mà cô phải chịu đựng....

Bà lão nhìn chàng trai Uchiha bằng cặp mắt khó hiểu...

Như nhìn xuyên thấu tìm gan anh...

Bà gật đầu nhẹ...

– Cháu quan tâm đến cô gái này, đúng không?

Sasuke dừng lại hồi lâu....

Con mắt đen sụp xuống....

Anh khó nhọc chấp nhận sự thật mà bà lão đã nói...

– Phải...rất nhiều!

– Ta biết mà.

Một nụ cười nữa lại nở trên môi bà lão phúc hậu...

Hướng mắt đến cô gái đang tìm tìm ngòai bên, bà nhắc nhở....

– Cháu gái, cháu nên uống một ngụm đi chứ.

– Vâng!

Sakura nâng chiếc chén bằng cả 2 tay. Nhắm mắt lại, cô uống một hớp nước nhỏ....

– Ui!

Cô kunoichi nhăn nhó...

Vội đặt chén nước xuống, cô tí thì nôn thốc nôn tháo ra....

– Cái này là thứ gì mà kinh thế bà ơi?

– Kinh ư?

Chàng trai tóc đen giật mình nhìn cô gái của mình...

Cứ ngỡ bà lão định làm hại Sakura

Mặt Sasuke trở nên đáng sợ....

Rút thanh kiếm ra, anh chĩa nó thẳng mặt bà lão đe dọa...

– Bà định làm gì?

– Sasuke, anh bình tĩnh lại đi!- Cô kunoichi cố ngăn Sasuke lại.

Lo lắng Sasuke làm chuyện điên rồ

Trong khi đó, khuôn mặt bà lão đối diện vẫn cực kì bình thản.

– Nếu là ta, ta sẽ không như thế đâu chàng trai... – Bà nói từ tốn. – Tại sao cháu không hỏi cô gái của cháu xem, những cơn đau còn dữ dội như vừa nãy hay không?

– Gì cơ? – Sasuke cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Anh nhìn Sakura, như muốn hỏi cô ” Em còn đau không? ”

Và nhận được cái gật đầu đáp lại của cô...

Bình tĩnh lại...

Sasuke tra thanh kiếm lại vào vỏ.....

Rồi anh ngồi xuống, hỏi lớn...

– Vậy là cô ấy đã khỏi?

– Không. – Bà lão đáp.

– Nhưng nó không còn đau... – Sakura lên tiếng.

– Nó chỉ làm giảm đau đớn thôi. Muốn khỏi hẳn được, chúng ta phải dùng 1 thứ...

– Thứ gì vậy?

– Nước suối Sikai... Nhưng ta đã không còn sau lần chữa trị cho 1 người trước đó rồi.

– Lí do tôi có thể tin bà là gì? – Chàng trai Uchiha ngờ vực.

Sau bao nhiêu năm tháng chu du, anh đã tự học cách cân nhắc và nghi ngờ mọi thứ.... Và việc gặp một bà lão lạ hoắc, tự nhận mình có thể chữa cho Sakura bằng thứ nước suối kì cục gì đó thì cũng đáng để nghi ngờ lắm.

– À, ta và cái tên cháu kể là con cháu của 2 gia đình ninja đối địch xa xưa. – Bà chỉ lên bức hình trông như kí hiệu của gia tộc. – Chỉ có người của gia tộc ta mới chữa được cho người bị gia tộc đó hạ độc. Ta e các cháu phải tin bà già đáng ngờ này thôi, chứ chẳng còn sự lựa chọn nào khác...

– Hmm.

Sasuke cảm thấy không hề hài lòng về lời giải thích...

Nhưng anh đã nhanh chóng bị Sakura ngăn lại trước khi kịp thắc mắc thêm điều gì...

– Anh thôi nghi ngờ đi, Sasuke-kun...- Rồi cô quay sang bà lão. – Bà nói là nước suối Sikai ư? Sasuke-kun, anh có thấy nó rất quen không?

– Hmm, Sikai...- Chàng trai Uchiha hỏi cau mày. – Chả phải là cái nơi ta phải đi đến làm nhiệm vụ hồi năm 12 tuổi sao?

– Đúng rồi! – Sakura reo lên. – Ta sẽ lại đi đến đó.

– Nó đã bị phá hủy cách đây 4 năm rồi.

– Gì cơ, Sasuke-kun? – Cô kunoichi cảm thấy mất hi vọng một lần nữa.

– Hmm, có nghĩa là...

– Có nghĩa là ta lại phải sử dụng thuật của gia tộc mình để đưa 2 cháu tới thời điểm 7 năm trước để lấy nước suối đó thôi.

Bà lão hiền hậu cười...

Vết chân chim hằn trên đuôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Khung Cảnh Năm Xưa

– Về lại thời điểm 7 năm trước? Bà đùa ư?

Chàng trai Uchiha ngày càng càng thấy ngỡ vực bà lão trước mặt...

Anh cảm thấy mọi thứ như một trò đùa ngớ ngẩn vậy...

Ngược lại, Sakura thì hoàn toàn tin vào điều đó...

Mắt cô kunoichi sáng rực lên khi nghe lời bà cụ...

Miệng không ngừng hỏi đủ thứ....

– Thật sự có thể quay lại sao bà?

– Đúng thế.

– Bọn cháu có bé lại không?

– Không hề nhé cô gái. Các cháu chỉ được đưa về quá khứ. Còn mọi chuyện tại thời điểm đó vẫn sẽ diễn ra bình thường.

– Oa!!!!

Cô kunoichi tóc hồng reo lên vui sướng....

Cảm thấy vô cùng hứng thú với lần đi lấy nước suối chữa bệnh này...

– Chúng ta sẽ đi về đó, Sasuke-kun! – Sakura vỗ tay như một đứa trẻ. – Em thấy thú vị lắm!

“Có thật cô ấy đang bị trúng kịch độc không?”

Bụng bản mặt không thể khó hiểu hơn, chàng trai Uchiha liếc cô kunoichi đang vui sướng ầm ĩ một cách thắc mắc....

Thôi thì cũng chỉ còn hi vọng vào chuyện này...

Đẹp hết mớ nghi ngờ linh tinh sang một bên...

Chàng trai tóc đen im lặng xem xét mọi thứ.....

Về phần bà lão....

Bà lặng lẽ đi vào trong buồng rồi mang ra một cuốn trục đã ố vàng...

Niệm ấn chú một cách chậm rãi...

Bà miết nhẹ ngón tay vào mép giấy.....

Cuốn trục tự động bung ra, để lộ một loạt những hình thù vô cùng kì quái trông như một loại chữ cổ....

– Các cháu chịu đau một tí nhé!

Bà lão cầm thanh kunai nhỏ....

Tay còn lại bà cẩn thận đặt ngửa bàn tay của Sasuke và Sakura lên...

Rồi rất nhanh, bà cứa sâu vào lòng bàn tay của cả 2 người....

– Để cho máu 2 cháu nhỏ vào giữa cuốn trục nào! – Bà lão hướng dẫn.

Tiến gần lại....

Để máu mình nhỏ giọt xuống những hình thù kì quái....

Sasuke và Sakura làm theo không một chút phản đối...

– Tốt lắm. Ta sẽ cố giữ cho các cháu ở quá khứ 10 ngày. Hết 10 ngày thì các cháu sẽ tự động tan biến và quay trở lại nơi đây.

Bà lão mỉm cười hiền hậu nhìn cặp đôi trẻ tuổi....

Bàn tay bà vẽ 1 hình ngôi sao 6 cánh dưới chân Sasuke và Sakura...

– Sẵn sàng rồi chứ!

– Cháu đã sẵn sàng rồi! – Sakura đáp lại. Quay sang Sasuke, cô hỏi. – Còn anh thì sao, Sasuke-kun?

– Hm – Chàng trai Uchiha gật nhẹ đầu thay cho lời đáp.

– Vậy chúng ta bắt đầu thôi. Địa điểm các cháu muốn về là ở đâu?

– Trên đầu mấy bức tượng Hokage ở Konoha. Sẽ chẳng ai để ý đến đó. – Sasuke nói nhanh

Sakura gật gù đồng ý.

– Được. – Bà lão viết dòng chữ gì đó vào cuốn trục.

Lại niệm ấn 1 lần nữa, bà hét lớn....

– Chuyển thân khứ hồi!

Lập tức, một thứ ánh sáng chói mắt phát ra từ cuốn trục....

Và phát ra cả ở hình ngôi sao 6 cánh mà Sasuke và Sakura đang đứng....

Cơ thể nhẹ bẫng và dần mờ nhạt....

Sakura cảm thấy sợ hãi...

Loạng choạng túm lấy tay Sasuke, cô nhắm mắt lại....

– Sasuke-kun.....

—————

– Sakura, mở mắt ra đi!

Sakura giật mình bởi giọng nói thân quen...

Nghe lời, cô hé mắt ra....

Thì thấy ánh nắng chói chang tràn ngập khắp mọi nơi...

Bầu trời thì xanh và quang đãng.....vô cùng dễ chịu....

– Đây là.....- Cô kunoichi từ từ hướng mắt xuống dưới....

Đôi mắt xanh mở to vì ngạc nhiên....

– ...Đúng như bà ta nói. Đây là Konoha 7 năm trước.....- Sasuke tiếp lời.

Chàng trai Uchiha nheo mắt nhìn chỗ mà sau này là tượng của bà Tsunade và ông thầy Kakashi...

Đôi môi hơi nhếch nhẹ...

Hứng thú...

Anh cảm thấy

....có một chút hứng thú...

Về cái chuyến đi về quá khứ không tưởng này

Phóng tầm mắt ra xa...

Sasuke quan sát khung cảnh quen thuộc

Từ cái bãi tập mà anh đã mài mặt ra ở xa tít.... cạnh cánh rừng rìa làng...

Đến căn nhà nhỏ anh từng ở khi còn là một cậu nhóc 12 tuổi...

Trong lòng thấy quen thuộc vô cùng.

– Sasuke-kun! Anh nhìn kia!

Sakura tóm lấy tay Sasuke...

Không ngừng chỉ cho anh thứ mình nhìn thấy

– Anh thấy chưa? – Cô kunoichi cười khúc khích. – Đó chả phải là thầy Kakashi đó sao?

– Đúng là ông ấy. – Chàng trai Uchiha gật gù.

Trước mắt Sasuke là hình ảnh ông thầy già trông vô cùng “trẻ khỏe” đang thong dong đi trên con đường dẫn ra cổng làng. Trên tay ông cầm lăm lăm quyển sách 18+ màu cam- thứ luôn làm anh bức mình vì nó là nguyên nhân khiến Kakashi không bao giờ tập trung được...

– Trông ông ấy phong độ ghê ha? Đúng là 25 tuổi khác hẳn với 32 tuổi.

Sakura hào hứng nhận xét ông thầy của mình...

Trong khi Sasuke thì âm thầm tặng cô nàng cú lườm cảnh cáo...

– Xuống chỗ ông ấy thôi!

– Gì cơ?

Sakura chưa kịp hiểu Sasuke vừa nói gì...

Thì đã thấy anh lao nhanh về hướng thầy Kakashi...

Vội vã...

Sakura nhanh chóng đuổi theo Sasuke...

Cả hai người tiến tới Kakashi với một tốc độ khá nhanh...

Và đáp xuống trên bờ tường sau Kakashi không một tiếng động...

Chàng trai Uchiha đứng thẳng người...

Anh nhìn lưng người đàn ông tóc bạch kim quen thuộc.....

nhếch miệng nói lớn...

– Chào thầy, Kakashi-sensei!

Chương 61: Cuộc Hội Ngộ Không Ngờ

Mái tóc màu bạc dựng đứng quay lại một cách chậm rãi...

Con mắt lơ lơ khê lướt qua một lượt rồi dừng hẳn lại ở khung cảnh ngay phía sau lưng mình.

Thắc mắc, Kakashi gấp cuốn sách lòe loẹt màu cam lại rồi cất tiếng hỏi:

– 2 người là ai?

“2 người là ai?” – Cô kunoichi tóc hồng khẽ cau mày. – Thầy chưa già mà đã đăng trí thế cơ à?

– Thầy? – Kakashi hỏi vặn lại. – Sao 2 người lại gọi ta là thầy?

Câu trả lời của Kakashi làm Sakura mất kiên nhẫn...

“Thế quái nào ông ta lại quên mặt cả học trò mình chứ?” – Cô kunoichi gằm gừ trong miệng.

Rồi rất nhanh chóng, Sakura đe dọa:

– Em có cần cho thầy 1 đấm để thầy nhớ lại không?

Nhưng chưa kịp cho 1 đấm thật....

Thì Sakura đã bị bàn tay to lớn của Sasuke giữ lại...

Anh nhìn Sakura, thờ dãi rồi giải thích chậm rãi:

– Sakura, chúng ta đang ở tuổi 19 và chúng ta không còn giống hồi 12 tuổi. Em hiểu chứ?

– À! – Sakura như hiểu ra mọi thứ.

Buông ta xuống, cô nở một nụ cười tươi rói...

Trong khi đó.....

Đối diện với cô, ông thầy Kakashi vẫn ngu ngơ không hiểu cái gì...

– Ta cần lời giải thích, Rốt cuộc 2 người là

– Em nói cho ông ấy nhé!

Cô kunoichi ngược lên nhìn chàng trai tóc đen bên cạnh.

– Ừ.

Anh đáp lại ngắn gọn.

Và thế là, Sakura tường thuật lại mọi chuyện cho Kakashi nghe, không bỏ sót dù chỉ là một câu...

Ông thầy tóc bạc nghe như nuốt từng lời, đôi mắt cá chết quen thuộc như muốn lồi ra vì ngạc nhiên.

Chưa bao giờ, Kakashi tập trung nghe mà bỏ quên luôn cả quyển sách yêu dấu của mình như lúc này.

Sau khi nghe xong....

Hít một hơi thật sâu, Kakashi hét lên:

– Ế, thế có nghĩa 2 đứa là Sasuke và Sakura?

– Điều đó quá hiển nhiên còn gì thừa Kakashi-sensei.

– Ta không tin cho lắm – Kakashi chống tay vào cằm. Ánh mắt có chút ngờ vực.

– Thầy không tin cái gì? – Cô kunoichi nhăn nhó.

– Mái tóc em có màu hồng không có nghĩa em là Sakura.

– Cái gì? Shannaroooooooo, thầy muốn chết hả?

– “Shannarooo?” – Kakashi cười hô hô. – Rồi, em đúng là Sakura!

– Há? – Sakura cảm thấy mình như bị ông thầy đều cẳng đấm 1 phát.

Sau khi đã xác định chính xác cô học trò yêu dấu.....

Kakashi bắt đầu dồn toàn bộ sự chú ý đến chàng trai tóc đen cao lớn bên cạnh...

– Ta tin em là Sasuke thế nào đây?

Sasuke hơi.....bực mình.

Anh khoanh tay lại trước ngực, đôi mắt nhắm nghiền...

– Tôi chẳng việc gì phải chứng minh cho ông thầy chuyên gia đi trễ và toàn đọc truyện vớ vẩn cả. Mà....

Sasuke ngừng lại.....

Rồi anh mở mắt, Shanringan đỏ rực con mắt bên phải....

– Thầy cũng không được quyền nghi ngờ tôi.

– Hề hề. Ta tin rồi, tin rồi. – Kakashi xua tay....

Cái kiểu nói chuyện này.....

Làm gì có ai sử dụng ngoài cậu nhóc Uchiha cơ chứ.....

Lại còn vụ đi trễ và quyền truyện.....

Không tin cũng phải tin thôi!

-Nhưng mà – Kakashi nhìn chăm chú vào đôi mắt cậu học trò. – Tại sao em lại che 1 mắt.....

– Vì 1 lí do, mắt tôi đã bị biến thành Rinnegan...

– Rinnegan? – Kakashi kêu lên kinh ngạc. – Ta thực sự rất sốc đấy.

– Hmm...

– Còn Sakura. – Kakashi xoa đầu cô học trò. – Em thì thành một cô gái xinh đẹp rồi.

Sakura vui vẻ cười.

Trong khi đó, Sasuke thì hoàn toàn không hề ưa cái hành động xâm phạm chủ quyền của ông thầy già 1 tí nào hết.....

– Thầy đừng động vào cô ấy. Tôi không thích.....

– Hở?

– Tôi không thích.

– Vì sao..... À.....

Kakashi liếc 2 đứa học trò bằng cặp mắt gian chưa từng thấy.....

– Ta không ngờ à nha. Thành đôi rồi cơ đấy.

Rồi rất nhanh chóng, Kakashi lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày của mình.

– 2 đứa theo ta nào. Cùng đi lấy nước suối cứu Sakura chứ?

Vừa đi, Kakashi vừa nói.

Sasuke và Sakura lững thững theo sau. ...

– Hôm nay ta lại bị bọn chúng trách vì tới muộn cho mà xem. Tại 2 đứa đó. Nên 2 đứa chịu khó mà nói đỡ cho ta đi.

– Bọn chúng? – Mắt cô kunoichi khẽ xao động.

Cô chưa kịp phản ứng.

Thì đã nhìn thấy 3 dáng người quen thuộc.

1 người lạnh lẽo, luôn đứng tựa lưng vào cánh cổng làng.

1 người luôn đứng cạnh người lạnh lẽo kia.

Và 1 người. trông ngu ngơ hết sức.

Cả 3 người đó đều gào ầm lên khi thấy Kakashi xuất hiện.

- THẦY ĐẾN TRỄ RỒI!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Team 7 Đáng Yêu.

– Chào 3 đứa!

Kakashi đưa tay gỡ dây, nở một nụ cười híp mắt với 3 đứa học trò đáng yêu đang nhăn nhó. ...

– Thầy không thể đến sớm được ư? – Cô bé tóc hồng khoanh tay trước ngực, khuôn mặt cau lại. – Em đã phải dậy rất sớm để chuẩn bị mọi thứ, trong khi thầy thì ung dung phát sợ.

– Đúng đó, đúng đó, dattebayooo! – Cậu nhóc tóc vàng bên cạnh gật đầu lia lịa hưởng ứng. – Cậu nói gì đi chứ, teme!

– Hm. – Cậu nhóc tóc đen lơ đãng câu hỏi của tên bạn ngố. Nhắm nghiền mắt, cậu hất cằm sang 1 bên, vẻ mặt kiêu kì.

Chàng trai Uchiha và cô kunoichi đứng cách đó không xa đã quan sát được toàn bộ mọi chuyện. ...

Đưa tay lên miệng, cô kunoichi tóc hồng cười khúc khích. ...

Trong khi đó, chàng trai tóc đen thể hiện điệu bộ y tệt cậu nhóc áo xanh ở đằng xa.

Đó là.

vênh mặt lên và quay sang một hướng khác.

– O!

Cuối cùng. ...

Cậu nhóc tóc vàng đã phát hiện ra sự xuất hiện của 2 người lạ mặt. ...

Nheo neho đôi mắt xanh, cậu lò dò tiến tới chỗ 2 người đó. ...

– Anh chị là ai?

– Hở? – Cô kunoichi nghiêng đầu nhìn cậu nhóc.

– Hê hê, chị có quả tóc nổi bật y như Sakura-chan! – Cậu nhóc cười ồm ồm, tay không ngừng chỉ chỉ vào mái tóc hồng của cô kunoichi. – Nó thật buồn cười.

– Cái gì?

Cả 2 cô gái có mặt ở đó đều đồng loạt lên tiếng...

Rồi không ai bảo ai...

Cả 2 cùng tung 1 cú đấm ngàn cân lên đầu tên ngốc tóc vàng, miệng quát lớn:

– Có vấn đề gì không hả, BAKA!

– Ó!

Cả 3 đứa nhóc đều đồng loạt quay sang nhìn cô kunoichi.

Vì sự trùng hợp đáng ngạc nhiên vừa xảy ra trong tích tắc...

Im lặng....

Cô kunoichi hơi lùi lại chỗ chàng trai tóc đen...

Không biết nên mở lời giải thích thế nào cho phải...

Nhận thấy sự bối rối của cô học trò

Kakashi hắng giọng, tự bịa ra một màn giới thiệu vô cùng....ờ thì đặc sắc....

Nhằm che mắt 3 tên nhóc đang trở mặt đầy tò mò...

– Ta chưa giới thiệu nhỉ. Giới thiệu với 3 đứa, đây là 2 đàn em của ta. – Kakashi liếc mắt ra hiệu. – Mấy đứa cứ gọi anh này là Sa-san, chị này là Ra-san là được nhé!

“Sa-san, Ra-san???” – Chàng trai tóc đen lẩm bẩm 2 cái tên thốt nên từ miệng ông thầy đáng kính...

Khóe mắt hơi giật giật...

Hay thật....

Vậy là từ giờ anh sẽ là cái tên Sa gì gì đó ư?

Naruto khoanh 2 tay ra sau đầu...

Quan sát cái anh “Sa-san” đang nhăn nhún mặt lại....

Bất giác, cậu quay lại nhìn tên bạn teme đang tựa cột của mình...

Thốt lên 1 câu đầy cảm thán...

– Sa- san có biểu hiện như tên Sasuke đáng ghét kia vậy...

“Tên Sasuke đáng ghét á?” – Chàng trai tóc đen nhìn tên nhóc tóc vàng bằng cặp mắt rực cháy...

Có lẽ....

Cậu nhóc tóc vàng của chúng ta sẽ linh chọn 1 quả đấm vào đầu nữa

Nếu Kakashi không kịp thời tiến đến trước mặt “Sa-san” và “Ra-san” rồi thì thảm vào tai cả 2.....

– Tha cho Naruto đi, các em biết là nó hơi ngốc mà.... Nhất là Sasuke, em đừng có bật Shanringan nếu không muốn cậu nhóc áo xanh đang âm thầm quan sát đằng xa kia túm lại dò hỏi nhé! À mà, 2 đứa nên gọi ta là Kakashi sempai!

– Ngốc? – Sasuke cười khẩy. – Sau này hần đâu có ngốc...

– Tụi em rõ rồi, KAKASHI-SEMPAIIIIIIIII! – Sakura cố tình nói kéo dài ra, thích thú khi được gọi ông thầy già bằng sempai.

Kakashi lờm cô học trò tinh ranh.

Thở dài ngao ngán.

Rồi ông quay lại và tiếp tục màn giới thiệu đang bỏ dở.

– Còn giới thiệu 2 người, đây là 3 đứa học trò của ta. Đứa tóc vàng mặt ngố kia là Naruto.Naruto, đừng có cầu nhàu, mặt em không ngố, được chưa?Còn cô bé tóc hồng kia là Sakura. Cậu bé trông nghiêm túc còn lại là Sasuke nhé!

– Uchiha Sasuke, thầy đừng nói thiếu! – Cậu nhóc tóc đen lên tiếng.

Xa xa, anh “Sa-san” cũng Hm 1 phát hưởng ứng.

– Anh!

Chàng trai tóc đen hơi giật mình khi gấu áo choàng mình bị kéo nhẹ xuống.

Hướng đôi mắt nhìn xuống.

Mái tóc hồng rực của cô bé 12 tuổi đập ngay vào mắt anh.

Cố gắng giữ vẻ mặt lạnh lùng vốn có, “Sa-san” lên tiếng.

– Có chuyện gì không?

– Anh thật dễ mến! – Cô bé cười tươi. – Em quý anh rồi đấy. Chỉ quý thôi nhé, vì em yêu có Sasuke-kun thôi.

“Sakura.” – Mặt chàng trai tóc đen nóng bừng lên.

“Chết tiệt” – Anh quay ra nhìn cô “Ra-san” đang tủm tỉm cười rồi lẩm bẩm- “Sao cô ấy cứ luôn như thế chứ?”

Xa xa, có cậu nhóc.

Đang bung cặp mắt.vô cùng. khó coi ra nhìn.

“Ra-san” cố gắng kìm chế để không cười toáng lên.

Khi nhìn bản mặt 2 chàng trai của cô.

Chậm rãi tiến tới chỗ cậu bé áo xanh.

Sakura cúi xuống.

Khẽ nín thở lại.

Đôi mắt ngọc bích hơi cong lên như trăng khuyết.

– Sasuke-kun, đẹp trai quá đi!

Cậu nhóc áo xanh tròn mắt nhìn chị gái đối diện.

Một sự ngượng ngùng không hề nhỏ lan tỏa và dần lộ ra trên gương mặt thanh tú của cậu nhóc Sasuke.

“Sa-san” đằng sau cũng sốc không kém.

Cả 2 Sasuke đều bĩu môi.

Quay đi che giấu khuôn mặt đỏ.

Con mắt đen né tránh mọi ánh nhìn.

– Thật là PHIỀN PHỨC mà!!!

Chương 63: Màn Đêm Trong Khu Rừng.

– Bà cụ ấy tính toán như thần ấy anh nhĩ?

– Hmm?

Chàng trai tóc đen hướng mắt về phía cô kunoichi tóc hồng....

Đôi chân vẫn không ngừng chạy.....

Chờ đợi lời giải thích.....

– Anh không thấy sao... – Nhảy qua 1 cành cây lớn, cô kunoichi tiếp lời. – Bà ấy đưa chúng ta đến đúng thời điểm chúng ta đi đến suối Sikai làm nhiệm vụ năm 12 tuổi còn gì.

Cô kunoichi thoáng nheo mắt...

– Nhưng em không biết chúng ta xen vào quá khứ như thế này thì có sao không nữa...

– Đừng lo lắng! – Chàng trai Uchiha nhắm hờ đôi mắt.- Những mốc thời gian quan trọng vẫn sẽ xảy ra dù chúng ta có làm gì, bà già đó đã nói thế đó.

Lời của Sasuke làm cô kunoichi tóc hồng như trút đi gánh nặng....

Thở hắt, một nụ cười xuất hiện trên môi cô....

– Thật tốt quá!

Sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi, cặp đôi xuyên không tiếp tục chạy đằng sau 4 thầy trò Kakashi....

Và không ngừng rơi vào ánh mắt tò mò của cả 4 thầy trò....

– Kakashi-sensei... – Tên tóc vàng chụm 2 tay lại gọi ông thầy tóc bạch kim – Đàn em của thầy thật ư?

– Tất nhiên.

– Em không hề thấy họ trong làng bao giờ đâu, dattebayoooo.

– Đương nhiên, họ là nukenin mà, có trong làng sao được.

– Ó. – Naruto im bật.

Kakashi quan sát khuôn mặt bỏ cuộc của tên học trò tóc vàng bằng thái độ vô cùng hoan hỉ.....

Tự cảm thấy phục bản thân vì đã bịa ra một câu chuyện tài tình như vậy...

– Này thầy, tên tóc đen che 1 mắt đó....

Giọng nói cất lên từ cậu bé mặc áo xanh cách đó không xa.....

– Tôi thấy hấn không đơn giản...

-Hờ hờ.... – Ông thầy già cố gắng không phì cười. – Ta thấy em mới là người nguy hiểm đấy, Sasuke....

Rồi để đánh lạc hướng sự chú ý của 3 tên nhóc

Đồng thời trên ngựa 2 “thanh niên” đang chạy ngay đằng sau.....

Kakashi hét lớn, ánh mắt lộ rõ vẻ gian xảo....

– Đây 3 đứa, thầy biết xem tướng đó. Có đứa nào muốn biết tương lai mình như thế nào không?

– Tương lai á.....? – Cô nhóc tóc trong mắt khi nghe ông thầy nói.

Đây Naruto đàn độn sang một bên...

Sakura bé ghé sát ông thầy hỏi nhỏ, không ngừng khúc khích cười...

– Tương lai em thế nào thưa thầy? Có sáng lạng không? À mà..... e sẽ lấy ai vậy?

– Ấy. – “Ra-san” đằng sau nhìn chăm chăm vào mình hỏi bé, không kìm được mà thốt lên câu cảm thán....

Bên cạnh, chàng trai tóc đen hơi nhìn cô nàng bên cạnh....

Môi khẽ lắm bặm...Như muốn nói.....

“Em thấy chưa,hỏi trước em luôn thế đấy!”

– Cái này á? – Ông thầy già nhìn cô “Ra-san” đang nhăn nhó dữ dội, rồi quay lại trả lời Sakura. – Sau này em sẽ vô cùng xinh đẹp, nhưng hình như độ xinh đẹp tỉ lệ thuận với độ nóng tính của em thì phải. Còn lấy ai á....hề hề...

Kakashi lại tiếp tục liếc nhìn anh chàng “Sa-san” còn lại....

– Cái này cho ta bí mật được không?

– Không

– Ờ thì....

Đúng lúc ông thầy già định thốt lên cái gì đó....

“Sa-san” đằng sau cố tình gio thanh kiếm lên ngang tầm mắt Kakashi....

Đôi môi hơi bĩu lên....

Ánh mắt anh như muốn gửi gắm lời cảnh báo tới ông thầy già đáng kính....” Thầy mà nói ra là tôi rút kiếm đấy”...

“Ta xin, ta xin” – Kakashi làm động tác chấp 2 tay, mắt cười híp lại khi nhìn chàng trai tóc đen, trong khi mồ hôi toát ra như tắm...

“Học trò của ta.....lớn rồi chúng nó đe dọa cả thầy chúng nó cơ đấy”

Kakashi khước từ câu hỏi cuối của Sakura....

Nhưng lập tức ngay sau đó.....

– Thầy à, thầy à, còn em thì sao??? – Naruto nhảy bổ vào từ bao giờ.

– Em sẽ là thánh Ramen.

– Hề hề. Em biết, dattebayoooo! Thế em có thành Hokage không?

– Nếu cứ lười chây thây như em thì chỉ làm được Ramenkage thôi.

– Thàyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

– Ha ha ha...

– Thế còn tên teme thì sao? Sau này hán thế nào?- Cậu nhóc có râu vẫn không ngừng thắc mắc...

– Đừng lôi tôi vào.- Cậu nhóc áo xanh hậm hực. – Mà cậu hỏi làm cái gì, sau này chắc chắn tôi sẽ bánh, giò và hơn cái đồ dube như cậu là cái chắc.

– Thằng bạn thốoooooooooooooooooooo

Tất cả cười ồm ồm trước màn khoa chân múa tay loạn xạ của Naruto....

“Sa-san” gật gù bày tỏ sự đồng ý tuyệt đối với cậu nhóc tóc đen....

“Ra-san” cười tủm tỉm bên cạnh....

Cô thoáng giật mình khi phát hiện ra một việc cực kì thú vị.

– Hi hi, Sasuke-kun.

– Hmm?

– Anh biết không...- “Ra-san” nói thầm vào tai chàng trai tóc đen cao lớn. – Giờ em mới biết là hồi bé anh nói cực chuẩn đấy.

Ngạc nhiên...

Màu của quả cà chua chínkhẽ nhảy nhót trên má chàng trai Uchiha.....

Tất cả tiếp tục cuộc hành trình cho đến khi màn đêm bao phủ cả cánh rừng hoang vu...

Nhiệt độ hạ thấp xuống...

Naruto không ngừng oa oái kêu lạnh.

Ngửa cổ quan sát, Kakashi ra quyết định....

– Chúng ta dừng chân tại đây thôi!

Lời nói của Kakashi vừa dứt...

Naruto đã gào lên sung sướng....

Vất chân ngồi chính giữa thảm cỏ, Naruto lôi cái bánh ra ngoạm đúng 3 phút hết toi...

Sakura bé và Sasuke bé có vẻ điềm tĩnh và từ tốn hơn....

Thầy Kakashi thì chọn cho mình 1 cái cây to gần đó, nhảy lên ngồi vắt vẻo.... Đọc tiếp quyển sách mà ông đã đọc đi đọc lại cả trăm lần....

Chàng trai tóc đen tháo thanh kiếm dựng ở gốc cây....

Ngồi xuống và nhắm mắt lại điều hòa nhịp thở gấp gấp....

Cô kunoichi ngồi ngay kế bên, lặng lẽ quan sát mọi thứ....

Cả nhóm loay hoay làm mọi thứ mình thích suốt cả tiếng đồng hồ....

Rồi chìm vào giấc ngủ sau ngay sau đó....

Chỉ có 2 người còn thức....

– Sakura? – Chàng trai tóc đen nói nhỏ, cố gắng không để tụi nhóc nghe thấy.

– Gì ạ? – Cô kunoichi lí nhí nói.

– Em đang run.

– Trời...lạnh hơn em nghĩ. Hôm nay em chịu rét kém quá, có lẽ do đang bị trúng loại thuốc độc đó.

– Hmm. – Chàng trai tóc đen lo lắng, không biết phải làm gì.

Rồi sau đó....

Giang cánh tay phải ra, Sasuke nhìn Sakura ra lệnh...

– Em ngồi sát lại đây.

– Dạ?

– Anh nói NGỒI SÁT LẠI. – Chàng trai Uchiha nhấn mạnh từng từ.

Nghe lời,....

Cô kunoichi nhích người lại gần Sasuke....

Nhích dần....

Nhích dần....

Cho đến khi tay cô chạm được vào làn da nóng bỏng của anh....

– Đúng rồi.

Sasuke vừa nói vừa thu cánh tay lại, ôm chặt cô kunoichi tóc hồng vào lồng ngực mình....

Cố gắng dùng thân hình to lớn của mình bao phủ cơ thể bé nhỏ của cô....

– Ấm quá, Sasuke-kun!

“Ra-san” ngượng ngừng nói.

Hơi ấm của Sasuke làm Sakura không còn cảm thấy lạnh nữa....

Cô tựa quây mình trong cái vòng tay to lớn đó....

Thích thú!

– Hm!

Chàng trai tóc đen mỉm cười hạnh phúc....

Siết chặt cô gái nhỏ trong tay....

Anh nói:

– Ngủ đi em, Sakura....

Trên cành cây cao....

Một mái tóc bạch kim hơi chuyển động....

Ánh mắt hướng về phía đôi trai gái cách đó không xa....

Rồi mỉm cười cực vui vẻ....

– Ôi, 2 đứa học trò cưng của ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Sức Hút Của Sakura-Chan.

– Thầy ơi, chúng ta đi đâu thế?

Tên nhóc tóc vàng híп cặp mắt ngó nghiêng xung quanh...

Rồi nhìn ông thầy yêu quý một cách khó hiểu.

Trước mặt cả nhóm là cổng của một ngôi làng nhỏ...

Hình như, chỉ là một làng bình thường chứ không phải làng ninja....

Cảnh vật hiền hòa, toát lên một vẻ thanh bình hiếm có...

– À, chỉ là đi nghỉ ngơi thôi mà.

Mái tóc bạch kim rung nhẹ...

Kakashi mỉm cười nhìn bản mặt đang dần dần dần thối của lũ học trò trong niềm vui sướng...

– Mấy khi có “Sa-san” và “Ra-san” đi cùng đâu nhỉ, hờ hờ.

Nhưng ngay sau khi thấy Kakashi vừa dứt lời...

Thì đã có một tiếng nói vang lên

Phản đối dữ dội...

– Không cần nghỉ. – Chàng trai tóc đen nghiêm nghị, ánh mắt sắc lạnh chĩa thẳng hướng ông thầy. – Chúng ta cần đến đó sớm.

– Ta đang nghĩ cho 2 đứa đó. – Kakashi ôn tồn nói. – Và ta nghĩ cho 3 đứa nhóc của ta nữa.

Vừa nói, Kakashi vừa hướng mắt nhìn 3 đứa học trò nhỏ...

Quan sát thái độ hoàn toàn khác nhau của cả 3...

Đứa thì gào lên hừng ứng...

Đứa thì phân vân...

Đứa thì vẫn đứng dưng như thường ngày...

Thở dài nhìn cảnh tượng đó...

Kakashi ngán ngẩm

-Này, 3 đứa nói cái gì đi chứ!

– Em đi, em đi. – Quả đầu vàng chóc không ngừng nhảy cò cò lên.

– Sao cũng được. – Cậu nhóc áo xanh nói lớn.

– Em giống Sasuke-kun. – Cô bé tóc hồng giờ tay.

– Hầy hầy, vậy là có 4 người đồng ý nhé!

– Tôi không quan tâm.

“Sa-san” có vẻ bức bối...

Trong đầu anh lúc này chỉ có nghĩ tới việc đến con suối quái quỷ Sikai gì đó...

Lấy thứ nước suối như bà già kia bảo...

Và cho Sakura uống...

Chấm hết.

Vậy mà.....

Giờ đâu ông thầy biến thái này còn muốn nghỉ ngơi ư?

– Tôi nói rồi...-

“Sa-san” bức giọng, anh gầm lên...

– Anh...

Chàng trai tóc đen chưa kịp nói hết, thì đã bị cô kunoichi đứng bên nhanh chóng ngăn lại...

– Nghe em nói này!- “Ra-san” giải thích. – Thầy Kakashi đã bảo chúng ta chỉ mất có 5 ngày để tới được đó, và hôm nay đã là ngày thứ 2 rồi Sasuke-

kun! – Cô cố gắng hạ thấp giọng hơn. – Tốt hơn chúng ta nên đồng ý để tránh bị đề ý bởi. ...

Vừa nói, cô kunoichi tóc hồng vừa hướng mắt về một phía. ...

Chàng trai Uchiha nhanh chóng nhìn theo. ...

Và đập vào mắt anh là cái nhìn đầy tò mò của 3 đứa nhóc. ...

Lắc đầu. ...

“Sa-san” khẽ thở dài.

Hừm!

Có lẽ. ... cô ấy nói đúng!

—————

Vậy là cả nhóm tiến sâu vào ngôi làng đó.

Sau khi “Sa-san” miễn cưỡng nghe theo lời dụ dỗ của “Ra-san”.

Tất cả cứ đi từ từ chậm rãi, Naruto thì cứ không ngừng nói mãi suốt cả quãng đường. ...

Cả nhóm chỉ dừng lại.

Cho đến khi họ nhìn thấy một quán trà nhỏ. ...

– Chúng ta vào đây thôi.

Ông thầy tóc bạch kim vẫn không ngừng cầm mắt vào quyển sách, nhanh chân bước chân vào quán. ...

Theo sau ông là 3 đứa học trò. ...

Và cuối cùng là 2 thanh niên từ trong lai. ...

Cả nhóm chọn một cái bàn lớn và ngồi xuống. ... chờ đợi đồ uống.

Cách đó không xa.

Có 3 tên nhóc tầm 13, 14 tuổi đang ngồi nói chuyện. ...

– Chán quá mày à, con nhỏ tóc vàng lớp kế cứ lẻo đẻo theo tao. – 1 trong 3 thằng lên tiếng, có vẻ như đại ca của cả hội.

– Sao mày không đáp lại? – Thằng ngồi cạnh thắc mắc

– Tao không thích loại con gái yếu đuối đâu.

– Thế mày thích con gái như thế nào?

– Tao thích mấy bạn nữ thật cá tính cơ.

– Ha ha ha. – Thằng còn lại châm chọc. – Mày bị mơ à, con gái bây giờ toàn đứa mềm yếu thôi. Nếu mày thích con gái mạnh mẽ thì có em Nia-chan răng hô lớp mình đó.

– Mày nói cái gì?

– Tao bảo mày hợp với em Nia-chan răng hô.

– Mày chết đi!!!

Vừa nói, thằng nhóc vừa vò cục giấy ăn thành nắm. ...

Nhắm thẳng hướng thằng bạn vừa trêu mình mà ném. ...

Rất may là tên nhóc kia phản xạ nhanh và kịp thời né được. ...

Nhưng.

Nắm giấy ăn vẫn không ngừng dừng lại mà bay thẳng hướng đến chỗ cô bé tóc hồng đang cười tươi như hoa cách đó không xa...

Và.... hạ cánh xuống đầu cô bé....

BỐP

Tiếng nắm giấy rơi xuống vừa rơi xuống...

Cũng chính là lúc nụ cười trên môi cô nhóc tắt hẳn...

Thay vào đó là một khuôn mặt cực kì đáng sợ của Sakura.....

Kèm theo là ánh mắt thẳng thốt của 3 thằng vừa gây án...

– Ai?

Sakura nhặt nắm giấy ăn lên, rồi nhìn cả 3 đứa, đôi mắt ngọc bích thăm dò.

– Nó, không không, là nó. – 3 thằng nhóc sợ hãi đổ lỗi cho nhau.

– Tôi hỏi lại. Đứa nào? – Cô nhóc tóc hồng có vẻ sắp hết kiên nhẫn

– Nó. – Thằng nhóc vừa né cục giấy chỉ thẳng ném mình.

– Ờ.... ai kêu mày tránh làm gì.

– Tao có ngu đâu mà không tránh.

CÓP!

CÓP!

CÓP!

– Á, gì mà đau thế! – Cả 3 đứa ôm lấy đầu, hét toáng lên đau đớn. Không hiểu chuyện gì vừa xảy ra...

– Không đứa nào chịu nhận thì phải đánh cả thôi. – Cô nhóc tóc hồng nhếch môi cười.

Nói rồi, Sakura phui tay quay đi.

Cảm thấy khá hả hê sau khi đã trả được thù.

– Ôi, mẹ ơi. – Thằng nhóc đại ca lên tiếng, nhìn theo bóng cô nhóc tóc hồng...

– Đau hả? – 2 thằng kia hỏi, tay vẫn không ngừng xoa má. – Ngu chưa?

– Không phải tao đau.

– Thế là cái gì?

– Chết rồi, tao thích bạn nữa kia rồi. Bạn ấy đúng mẫu người lí tưởng của tao luôn.

– Hà?

Tiếng hét của 2 thằng nhóc làm tất cả phải quay lại nhìn...

Cậu nhóc áo xanh lăm lè và chàng trai tóc đen cũng không phải một ngoại lệ...

Cả 2 hướng cặp mắt đen tuyền...

Nhìn về phía bọn nhóc nổi loạn...

Và đó cũng chính là bọn nhóc...

Chuẩn bị làm cả 2 chàng trai Uchiha của chúng ta...

Lên cơn điên...

À không, chính xác là con ghen. ...

.....trong vài phút tới. ...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sasuke Hành Động

– Bạn gì à, mình xin lỗi!

Tiếng nói phát ra từ phía sau lưng cô bé tóc hồng. ...

Sakura chậm rãi quay lại. ...

Và bắt gặp ngay khuôn mặt của 3 tên đáng ghét mà mình vừa cho ăn đấm. ...

– Rốt cuộc mấy người muốn gì nào? – Cô nhóc tóc hồng cau mày.

– Ờ thì. ... quả thực bọn mình chỉ muốn xin lỗi. – 1 trong 3 thằng giơ cục giấy vừa chọi nhau trong tay. – Vì cái này này. ...

– Hừm. Thật chứ?

– Ừ. Thật mà! – Vừa nói, cả 3 vừa gật đầu rồi rít.

Sakura lướt nhìn một lượt mấy khuôn mặt trông có vẻ như là ăn năn hối lỗi của 3 tên đằng sau. ...

Rồi khẽ thở hắt trước khi lên tiếng. ...

– Thôi được, tôi cũng không muốn để bụng mấy việc nhỏ nhặt này đâu!

– Ôi, bạn thật tốt bụng quá đi.

Tên đại ca cười tít mắt sau khi nghe Sakura trả lời. ...

Đưa tay xoa nhẹ mái tóc màu nâu nhạt. ...

Thằng nhóc không hề ngại ngần mà nhảy tót lên ghé ngồi. ...

Chính giữa. ...

Sakura và anh Sa-san. ...

Mà chúng ta cần nói thêm về chỗ ngồi của đội Kakashi thời điểm đó. ...

Xem nào, nó là một cái bàn lớn với 2 hàng ghế dài đối diện nhau. ...

Cả nhóm ngồi theo đúng thứ tự. ...

Kakashi-Naruto-Sasuke

Ra san- Sa san – Sakura

Mà thằng nhóc đại ca kia lại nhảy vào ngay chính giữa cô nhóc tóc hồng và Sa-san. ...

Đồng nghĩa với việc, vô tình. ...

Thằng nhóc đó ngồi gần như đối diện với cậu nhóc áo xanh lạnh lùng. ...

Và linh chọn ánh mắt sắc như điều hâu của cậu ấy. ...

– Này này, cậu làm cái gì thế hả?

Cô nhóc mắt lục bảo tròn mắt nhìn tên vừa nhảy xổ ra ngồi cạnh mình

– Ghế của quán mà, mình nghĩ mình có thể ngồi chứ.

– Nhưng cậu không thấy bọn tôi đang ngồi sao?

– Rồi, mình không làm ảnh hưởng đến ai là được chứ gì. Mình chỉ ngồi tí xíu thôi mà.

Thằng nhóc tóc nâu nhạt nháy mắt....

Vừa nháy vừa giơ ngón tay để miêu tả cái sự “tí xíu” mà mình vừa nói....

Thở dài...

Cô nhóc tóc hồng bắt lực mặc kệ tên nhóc phiền toái đó mà quay ra hướng khác....

Nhưng...

Chàng trai tóc đen ngồi bên thì có vẻ không hề muốn mặc kệ....

“Gi vậy chứ?

Thằng nhóc này uống nhầm thuốc à?

Rốt cuộc bố mẹ nó ở đâu?

Sao lại để thằng con bệnh tật, vô duyên như thế này?”

Vừa suy nghĩ...

Anh chàng “Sa-san” vừa lên tặng vài phát lườm đầy ”tình cảm” đến tên nhóc đang nhìn Sakura đầy tình ý....

Có một thứ gì đó....như ghen trong cô chàng trai Uchiha...

Nó khiến anh cực kì khó chịu...

Phải rồi...

Chẳng thằng con trai nàokhông thấy khó chịu khi người yêu “trưng lai” có nguy cơ bị thằng khác cướp mất như thế này cả...

Tuy không cố tình....

Nhưng khuôn mặt thanh tú của chàng trai tóc đen....

Cứ nhăn nhó dần mà anh không hề hay biết....

Và vẻ mặt đó của anh...

Vô tình bị phát hiện bởi 1 người....

“Hi hi, anh ấy sao lại có thái độ như thế? Ghen với một thằng nhóc ư?”

“Ra-san” thích thú đưa tay bịt chặt khuôn miệng nhỏ nhắn....

Cố gắng để không phát ra tiếng cười....

Liếc cậu bé áo xanh ở ghế bên kia chiếc bàn...

Cô kunoichi tóc hồng lại nhận được biểu cảm nhăn nhó.....y như “Sa-san” vậy....

Mím cười....

“Ra-san” ngả nhẹ người ra phía sau....

Đôi má chuyển màu hồng nhạt như màu cánh hoa đào mới nở....

“Anh à, anh chẳngthay đổi gì hết”

Trong khi đó.....

Thằng nhóc tóc nâu nhật vẫn không ngừng tìm cách tiếp cận mẫu người lí tưởng của mình...

– Bạn đeo băng trán, bạn là ninja đúng không?

-.....

– Bạn ở làng nào vậy?

-...

– Mình cũng muốn trở thành ninja, nhưng tiếc là làng mình chỉ là làng bình thường thôi.

-....

– Bạn nói gì đi chứ.

-....

– Minh...mình làm phiền bạn à!

CÓP!

Tiếng cốc trà va mạnh xuống mặt bàn...

Tiếng nói lạnh lùng phát ra từ chàng trai ngồi bên cạnh...

– Im đi nhóc! Nhóc làm ta bức đấy.

– Anh là...- Thằng nhóc tóc nâu nhật ngo ngác...

– Không cần biết, im đi là được.

– Anh nói chuyện thật khó nghe.- Thằng nhóc có vẻ khó chịu.

– Hm!

“Sa-san” hơi nhếch môi lên...

Như muốn giễu cợt lời nói của thằng nhóc...

– Này này, thái độ đó là gì chứ!

-....

– Có giỏi thì chúng ta đấu với nhau xem ai hơn ai. Anh đừng có khinh thường tôi.

– Hà?

Gần chục cặp mắt thẳng thốt ngược lên....

Nhìn chằm chằm thằng nhóc vừa thốt lên câu nói điên rồ... như nhìn vật thể lạ...

– Ngươi bị hâm hả? – Naruto gào lên sừng sốt. – Ngươi thường mà thách thức nukein sao?

– Nhóc thôi đùa đi có được không? – Kakashi giọng gào lên tiếng. – “Sa-san”, em không nghĩ là nó nói thật chứ?

Tất cả hướng mắt về phía “Sa-san”, chờ đợi câu trả lời...

– Đấu với nhau ư?

Một nụ cười nửa miệng hiện hữu trên môi cậu trẻ nhà Uchiha...

Im lặng...

Anh khéo léo dùng 2 ngón tay, nhẹ nhàng xoay vòng vòng cốc trà lớn trước mắt...

Tiếng chiếc cốc lướt nhẹ trên mặt bàn nghe khô khốc... như báo hiệu một sự nguy hiểm khó lường chuẩn bị xảy ra...

“Sa-san”.... cứ lặp đi lặp lại hành động kì lạ đó...

Cho đến khi anh đột ngột nắm chặt lấy cốc trà...

Thần nhiên bóp nó nát vụn trong tích tắc...

Rồi thả tay để những mảnh đỏ rơi xuống mặt đất...

Những mảnh cốc nhỏ li ti rơi xuống đến đâu....

Thằng bé tóc nâu nhạt đỏ mồm hôi đến đấy...

Đầy sợ hãi!

– Xem nào, chúng ta ĐẤU VỚI NHAU chứ?

Chàng trai tóc đen ung dung phất tay, tuyên bố...

Khiến thằng bé bên cạnh giật mình mà lùi ra xa...

– Chuyện này... chuyện này...

– Hmm?

– Tôi... tôi...

-Anh...- Cô kunoichi tóc hồng đẩy cốc trà của mình về phía chàng trai áo đen, cố gắng ngăn cản anh của mình lại.- Anh để ý làm gì, nó chỉ là một đứa trẻ, lại là một đứa trẻ bình thường chứ...

“Một đứa trẻ bình thường”

Câu nói của cô kunoichi tóc hồng như chạm vào lòng tự ái của thằng nhóc tóc nâu nhạt...

Cau có, thằng nhóc gào ầm lên...

– Tôi là người bình thường thì có làm sao? Chắc gì tui nhóc ninja tầm tuổi tôi đã hơn được tôi? – Chỉ tay vào “Sa-san”, thằng nhóc vẫn không ngừng nói.
– Anh lớn rồi thì thắng tôi là điều dĩ nhiên. Cứ thử bé bằng tôi đi xem nào? Lúc đó á, tôi sẽ đánh như tử...

-Hò, xem ra không cho tên này 1 trận thì không được rồi!

Cậu nhóc áo xanh gầy nhẹ lộn tóc lòa xòa của mình khỏi trán...

Ánh mắt đen hướng đến kẻ làm phiền đáng ghét.

Ghét!

Cậu thực sự ghét tên này!

Vì sao à?

Lí do là không gì cả, chỉ đơn giản là ghét thôi...

Không có liên quan gì đến Sakura cả...

Không hề!

À mà, không hẳn là không liên quan gì... cũng có 1 ít... chỉ 1 ít thôi... Chỉ là....Cậu không muốn tên đó cứ ngồi cạnh cô ấy như thế... Nó làm cậu... hơi bức mình...

Mà...

Nhìn tổng quát tên đó...

Từ khuôn mặt, mái tóc, ánh mắt...

Cho đến cái cách bắt chuyện ngớ ngẩn của hắn với Sakura...

Cậu cũng chả thấy ư nổi một cái gì hết...

Thật khó chịu!

– Có giỏi thì nhào vô!- Thăng nhóc tóc nâu nhạt vênh mặt thách thức...

“À, còn thách thức ta hả?”

Sasuke cảm thấy thật sự muốn tận tận tên điên khùng này...

Hướng ánh mắt đến “Sa-san” đang ngồi đối diện...

Sakura háng giọng...

– Ông anh, phiền ông anh tí được không?

– Không vấn đề gì. – “Sa-san” đáp.

Chỉ đợi câu nói của “Sa-san”....

Cậu bé áo xanh bật dậy nhanh như chớp...

Tung cú đá móc thần thánh về phía trước...

Thăng mặt tên tóc nâu nhạt đáng ghét...

Mang theo cả tức giận...

Lẫn sự ghen tuông thâm kín của chính bản thân...

Sa-san né cú đá không chút do dự với độ chính xác tuyệt đối....

Đôi mắt đen vẫn nhắm nghiền thưởng thức hương vị của cốc trà “Ra-san” vừa đưa...

Cú đá mạnh mẽ trúng thẳng vào thăng nhóc đang há hốc mồm đầy kinh ngạc...

Khiến thăng nhóc ngã nhào ra đất...

Ôm đầu đau đớn...

Máu mũi nhỏ từng giọt xuống nền nhà...

Đứng đó không xa.... có một người đang nhìn nạn nhân của mình....

Như muốn nuốt chửng...

Khẽ mỉm cười...

Lạnh lùng...

Cậu nói dứt khoát...

– CÚT!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Những Vết Vân Đen

– Này này!! – Tên nhóc tóc vàng trôi lên khỏi mặt nước, hướng cặp mắt xanh đến tên bạn cách đó không xa. – Rốt cuộc thằng nhóc có khuôn mặt ngố tàu đó đã nói gì với Sakura-chan vậy?

– Cậu hỏi làm gì? – Cậu nhóc tóc đen đáp lại, khoan khoái tận hưởng sự dễ chịu của dòng nước nóng.

– Vì tôi thấy cậu đã chảy máu mũi nó. Nên tôi nghĩ là, chắc hẳn thằng nhóc đó nói cái gì ngớ ngẩn lắm, dattebayooo!

– Hờ. lúc đó cậu cũng ngồi đấy, sao còn hỏi tôi. – Nói rồi, cậu nhóc tóc đen lò dò tiến tới sát cạnh bạn mình, ngắm ngía hồi lâu rồi buông lời châm chọc.
– Mà nhìn mặt cậu mới ngố tàu đấy!

– Lúc đó tôi đang nhìn đồng ramen trong quầy mà, đâu có để ý. Tất nhiên là mặt tôi ngố...

Vừa nói đến đó, Naruto ngừng lại...

Biết mình đã bị hớ, cậu gào ầm lên.....

– Tên teme chết bầm, mặt tôi ngố hồi nào? Cậu đang xúc phạm đến ngài Hokage đẹp trai trong tương lai không xa đấy biết chưa?

– Hmm! Baka!

Sasuke đáp trả bằng 1 nụ cười.....

..... khinh bỉ thằng bạn!

– Tức quá mà! Xem đây, Sasukeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.....

Tùm!

Sau câu nói đầy cảnh cáo đó.....

Khu vực suối nước nóng của nam.....như biến thành một bãi chiến trường theo đúng nghĩa đen của nó....

Và chính giữa bãi chiến trường đó....

Thằng nhóc có râu đang dè dặt cười cở bạn mình, cố gắng ấn đầu cậu nhóc tóc đen xuống nước...cho ném mùi đau khổ =_=_...

Cậu nhóc tóc đen nhăn nhó mặt mũi...

Cố gắng trụ vững trước sự tấn công của thằng nhóc tóc vàng...

– Dobe, xuống!

– Mơ đi.

– Cậu mà không xuống là tôi... Á, tránh cái của quý của cậu xa khỏi cổ tôi mau! BAKA, NARUTO!

– Nói bé đi, tên teme thôi tha!

Cứ thế, 2 thằng nhóc không ngừng làm loạn cả 1 vùng suối...

Cách đó không xa, có 2 người đàn ông...

Người tóc đen chăm chú quan sát...

Người tóc bạch kim thì không ngừng lơ đãng đưa cặp mắt lơ đãng quét qua mọi góc ngách xung quanh....

– Hờ! Rốt cuộc là đi nghỉ ngơi hay là đi hành xác đây!

Kakashi chìm sâu người xuống nước hơn,

Tay không ngừng giơ lên gạt những tia nước bắn tóe tung tởm từ mấy đứa học trò nhỏ...

– Hmm!

Người còn lại....

“Sa-san”.....

Thì đang hướng con mắt đen tuyền quan sát chính bản thân mình trong quá khứ...

Đôi môi bất giác....

.

Nở một nụ cười...

“Nhớ...

Anh thực sự nhớ những kí ức này....

Kí ức về thời gian ít ỏi mà tâm hồn anh không vương bận gì...

Kí ức về bạn bè, về thầy giáo, về

. những người anh em...

Có lẽ....

Chuyến đi về quá khứ này....

Không chỉ là chữa bệnh cho Sakura của anh....

Mà nó còn chữa đượccả những hồi ức tồi tệ trong tâm hồn anh nữa

Nó quả thực....

.Thật đáng giá!

..Theo một cách nào đó”

Cách đó 1 bức tường...

2 cô gái tóc hồng đang tươi cười nói chuyện với nhau...

– Sa...sakura -chan! – Cô shinobi gọi tên chính bản thân mình trong quá khứ

– Dạ, chuyện gì vậy, 0Ra-san?- Cô nhóc lễ phép đáp lại.

– Tiếng ồn ào đó.... – ” Ra-san chỉ về phía nơi tiếng âm ỉ phát ra. – Em nghe thấy không?

– À, tiếng ồn đó. Chắc lại do 2 người bọn họ thôi chị. Sasuke và Naruto ấy...

– Sao em chắc chắn thế?

– Vì 2 người đó luôn thể chị ơi. Nhất là Naruto. Cậu ta luôn gây sự với Sasuke-kun. – Giờ nắm đầm lên, cô bé tóc hồng dang dăng sát khí. – Cậu ta rất đáng ăn đòn vì việc đó! Đáng ăn đòn cả nghìn lần luôn.

“Ra-san” nhìn cô nhóc Sakura....

Không khỏi ái ngại về độ hung hăng của cô bé....

“Mình hồi trước....ghê gớm thiệt đó!”

Sakura cứ thế mãi mê suy nghĩ mọi thứ....

Cho đến khi cô nhóc tóc hồng lên tiếng...

– “RA-san”, em kì lủng cho chị nhé!

-Hả?

Có một sự bối rối nhẹ xuất hiện trên gương mặt đỏ ửng của “Ra-san”,....

Nhưng rồi rất nhanh chóng... sự bối rối đó bị dập tắt...

Nở một nụ cười tươi tắn...

Ra-san nhẹ nhàng gật đầu đáp:

– Ừm, cảm ơn em

Quay người lại...

Cô shinobi để cô bé tóc hồng kì lưng cho mình...

Bản thân cô đưa cánh tay lên...

Ấn nhẹ vào vùng cổ...

Bất giác thấy cơ thể trở lên yếu ớt và mệt mỏi kinh khủng...

Đôi khi còn nhói lên đau đớn...

– Tại sao lại mệt thế cơ chứ?

Vừa lắm bản, Ra-san vừa không ngừng thở dài ngao ngán...

– Chị!

– Có chuyện gì vậy em?

– Những cái vân trên người chị.... là bị sao thế?

– Ý em là mấy cái trên cổ hả?

– Đầu phải ở mỗi cổ đầu chị... Ở lưng và vai chị cũng có cực kì nhiều mà!

Lời nói của cô nhóc Sakura...

Làm cô shinobi tóc hồng tròn mắt kinh ngạc....

– Em nói cái gì cơ? Chị chỉ bị ở cổ thôi mà.

– Em thấy ở lưng và vai chị nữa. Chỗ này này...

“Thôi chết rồi!”

Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, cô shinobi vùng dậy khỏi mặt nước....

Choàng chiếc áo khoác lên người...

Cô chạy về phía khu nhà chung...

Hét lên khẩn khoản...

– SA-SAN! CÓ CHUYỆN RỒI!

Tiếng hét của cô mau chóng lọt vào tai chàng trai tóc đen ở khu cạnh đó....

Giật mình...

Anh hướng mắt đến nơi có tiếng gọi...

Mặc nhanh bộ đồ, anh phóng đến chỗ cô shinobi....

Cô đứng đó, đôi mắt hốt hoảng.....

– Chuyện gì vậy?

– Nó....mấy cái vết kinh dị đó..... lại xuất hiện nhiều hơn rồi.... Em thấy.... đau lắm!

– Cái gì?

Sa-san nghe như nuốt từng lời của Ra-san....

Vội vã...

Anh kéo nhẹ lớp áo khoác trên vai cô xuống...

Để lộ hàng trăm vết vân đen kì dị dày đặc ở bả vai cô....

Nhìn chúng...

Còn kinh khủng hơn cả mắt cái vết trên cổ của cô cách đây mấy hôm trước...

– Thuốc của bà già đó... hết tác dụng rồi ư?

Sa-san bực bội...

Anh liếc nhìn cô gái của anh đang đau đớn...

Trong lòng khó chịu như muốn phát điên...

Nghiến chặt hàm răng lại...

Ánh mắt đen sâu thẳm.....xoáy sâu vào những vết vân đen....

– Không thể chậm trễ được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Bóng Đen Lạ Mặt

– Sa-san, Ra-san....có chuyện gì vậy ạ?

Sakura rụt rè đứng ở bậc cửa cách đó không xa, nhìn Sa-san và Ra-san....ánh mắt không tránh khỏi lo lắng...

– Mấy vết đó....làm chị không khỏe ư?

Chàng trai tóc đen nhìn cô bé tóc hồng...

Rồi lại nhìn những vết vân đen trên cổ cô Shinobi...

Nhắm chặt mắt, anh thở dài...đầy bực dọc...

Ánh mắt cô bé ấy, đôi mắt ngọc bích xanh ngắt đó cứ không ngừng nhìn anh...

Đầy hồn nhiên và chờ đợi...

Nó làm anh cảm thấy mình thật vô dụng...

“Mày làm được gì hả Sasuke?”

Mày luôn tự mãn và kiêu hãnh về bản thân mày cơ mà...

Thế mà mày không thể bảo vệ được cô gái của mày ư?”

– Không có gì đâu cô bé. – Ra-san lên tiếng, cô nhìn chàng trai của mình rồi nở một nụ cười ấm áp. – mà dù có chuyện gì thì anh Sa-san sẽ giải quyết được hết em à!

Câu nói của Ra-san. . .

Như một con gió nhẹ nhàng thổi bay tâm trạng rối bời của chàng trai Uchiha. . .

Cúi nhẹ đầu xuống. . . anh lặng lẽ che giấu đôi môi đang nhếch nhẹ của mình. . .

“Ừ. . .

Mọi chuyện. . .

Sẽ tốt cả thôi”

Cả 3 cứ đứng đó một lúc lâu cho đến khi Naruto, Sasuke và Kakashi bước ra . . .

Vừa chỉnh lại trang phục của mình, ông thầy già vừa không ngừng hỏi lý do khiến Sa-san lao ra như tên bắn lúc trước.

Và đáp lại là câu nói mang đầy tính ra lệnh của cậu trẻ tóc đen. . .

– Không có thư giãn hay nghỉ ngơi gì nữa. Đến con suối ngó ngàng đó càng nhanh càng tốt.

– Hờ! – Kakashi đứng hình. Tự nhận thấy bản thân đã bỏ lỡ một chuyện vô cùng quan trọng.

Tuy nhiên, ông không hề có ý tưởng phản đối cậu học trò của mình. . .

Nhất là khi mặt cậu ta đang dần dần lại như muốn đấm ai thế kia!

– Thôi được, vậy ta đi nào!

Ông thầy tóc bạc xách chiếc ba lô, thư thái bước ra trước. . .

Nói đuôi đằng sau là đàn học trò lớn có, nhỏ có. . .

Chàng trai tóc đen vén tấm màn cửa. . .

Ánh mắt anh bỗng đột ngột sắc lạnh, không ngừng đảo quanh xem xét mọi thứ. . .

Nhận thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra. . .

Chàng trai tóc đen kéo tay cô shinobi, nói khẽ:

– Anh thấy rất lạ.

Nhưng anh chưa kịp nói hết câu, một bóng đen từ đâu đã lao vút đến. Rất nhanh chóng, bóng đen đó lướt ngang qua Kakashi, giật tấm bản đồ trên tay ông thầy tóc bạc. . .

Giật mình, Kakashi lùi lại. . . rút thanh kunai, ông thủ thế sẵn sàng chiến đấu. . .

– Mấy đứa, cẩn thận đi, chúng ta có khách rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quyết Định.

Bóng đen đó chợt dừng lại trên một ngọn cây cao cách đó không xa.

Đó là một tên đàn ông kì quặc. . . với mái tóc nửa cạo nửa dài. . . .

Cả cánh tay của hắn được bao bọc bởi một tấm da gắn rất nhiều gai góc. . .

Còn thân hình thì mặc một bộ đồ rất...đặc trưng của một làng...

Vung vẩy tấm bản đồ trên tay.....

Hắn cười một cách quái đản...

– Tên lãnh chúa đó thuê chúng ta...chỉ để cướp cái tờ giấy lộn này từ tay bọn ninja vớ vẩn kia thôi sao? Nực cười thật đấy!

Rồi nhìn tất cả thêm một lần nữa, hắn trỏ tay vào Sa-san và Ra-san... thắc mắc:

– Mà ta nhớ không nhầm thì hắn làm gì miêu tả 2 đứa này đâu nhỉ?

– Yo, yo....Ta nghĩ là sự xuất hiện 2 người “đàn em” của ta đã khiến người thất vọng rồi!

Kakashi bung đôi mắt cười...thong dong bước về phía trước....

Nhún vai, ông bồi thêm một câu mang đầy tính dọa dẫm

– Và 2 đứa nó mới là người người phải đề phòng đó, tên.....ái chà, tên người là gì nhỉ, tên nukenin làng sương mù kia?

– Ha ha, ta mà phải sợ 2 tên oắt con kia? – Tên nukenin châm chọc lời giới thiệu của Kakashi...- Ôi, ta sợ quá!

– Hờ!

Ông thầy tóc bạc tỏ vẻ vô cùng bất lực trước tên nukenin kia...

Nghiêm giọng lại, ông lấy lại vẻ điềm đạm thường ngày:

– Đưa tấm bản đồ đây, chúng ta có thể thương lượng.

Tên nukenin làm động tác lắng nghe Kakashi...rồi ngồi xổm xuống cành cây đó...

– Ta không khiến. Việc thương lượng... ta sẽ gặp tên béo đàn độn đã thuê ta.- Rồi hắn giơ giơ tấm bản đồ.- Cái này cho ta xin nhé!

Rồi hắn phóng nhanh vào khu đất trống trải đằng sau trước khi nhảy lên những tán cây ở khu rừng gần đó.

Cả 6 thầy trò...nhìn theo... ánh mắt không giấu nổi sự căng thẳng...

– Thôi xong, to chuyện rồi.- Vết sẹo trên mắt Kakashi nhăn nhúm.

– Kakashi se...à, Kakashi sempai! Đừng bảo với bọn em là sempai chỉ có 1 tấm bản đồ thôi nhé!- Cô shinobi tóc hồng nhìn chăm chăm ông thầy tóc bạc....chờ đợi...

Và đáp lại sự chờ đợi đó là câu trả lời không thể đáng thất vọng hơn...

– Ta e là đúng như vậy đấy.- Kakashi vuốt mắt.

– Không thể nào!- Ra-san hét lên.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì thêm... thì một cánh tay đã nhanh chóng kéo lấy cô...

Nhìn theo con đường mà tên nukenin kia vừa đi, con mắt đen của ai đó khẽ cau lên, đầy khó chịu...

– Chết tiệt. Nhanh chóng cướp lại tấm bản đồ đó đi.

Và thế là tất cả nhóm cùng nhau truy đuổi tên bạt nhăn làng sương mù đó.

Và rồi chia đôi ra khi có ngã rẽ trong rừng...

Kakashi, Naruto, Ra-san đi cùng nhau.... Vì theo lời Sasuke nói thì, “tên đàn Naruto luôn gây sự và chẳng bao giờ không bị thương”...nên Ra-san đi cùng có lẽ sẽ tốt hơn.

Còn lại Sa-san, Sakura và Sasuke thì vẫn không ngừng tiến về phía trước...

“Đốt pháo sáng nếu muốn tập trung lại nhé” – Nhớ lại lời căn dặn của Kakashi, Sakura bóp chặt cây pháo trong tay, nhìn quanh đầy cảnh giác...

Bỗng cô ngửi thấy một mùi

huong lạ ngay phía sau đám rừng khuất đầy sương mà cô vừa đi qua...

Giảm dần tốc độ...

Sakura lén lút quay lại khu vực đó...một cách lặng lẽ...

Sakura tiến sâu vào bên trong...

Sâu nữa...

Cho đến khi...

“Đây rồi”- Cô bé tóc hồng reo lên đầy vui sướng khi nhìn thấy vật trước mắt...

Rút kunai ra...

Sakura quyết định sẽ thử liều một phen với quyết định nguy hiểm của mình...

—

– Nhóc....-Sa-san đã phát hiện được sự vắng bóng của ai đó. – Cô bé kia đâu rồi?

– Hnn? – Cậu bé áo xanh giật mình nhìn lại phía sau.

Vắng vẻ....

Không một tiếng nói....

Không hề có mái tóc hồng nào cả....

Tức giận...

Sasuke đâm mạnh vào thân cây cạnh đó.

Khuôn mặt bức dọc....

– Cậu ta đi đâu vậy không biết?

Ở cạnh cây trước mắt...chàng trai áo đen cũng không tránh khỏi lo lắng...

– Quay lại và tìm cô bé thôi. – Ra-san lên tiếng.

– Không, không thể! – Cậu bé áo xanh từ chối.

– Lí do?

– Nhiệm vụ...chúng cần thiết....- Cúi gầm mặt, giọng Sasuke ngắt quãng, đầy khó khăn...

– Dù cho cô bé đó có thể....chết ư?

“Chết!”

Chàng trai Uchiha thở nhẹ....

Anh quan sát cậu bé đó... quan sát chính mình của 7 năm trước đây...

Đầy thù hận...ích kỷ...và vô tâm...

Anh đã từng là một cậu bé như thế...

Có một chút gì đó...hối hận trong tâm trí anh...

Hối hận vì đã không thể sống đúng với những gì anh muốn...

Và chính lúc này đây...

Quay lại hay tiếp tục bước...

Liệu...

Cậu bé đó

Có làm anh hối hận thêm một lần nữa hay không?

– Không thể để.....Sakura chết.

Câu nói của cậu nhóc áo xanh...

Phát ra vang vọng trong khu rừng tĩnh lặng.

Cười...

Có một nụ cười khẽ xuất hiện

trên môi chàng trai tóc đen...

– Tốt lắm, Sasuke!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vết Cấn.

2 bóng người lao nhanh trong khu rừng vắng.vội vã và gấp gáp.

– Cậu ta có thể đi đâu được chứ?

Sasuke gầm gừ trong cuống họng.

Tuy không hề nói ra, nhưng thực sự cậu ghét việc Sakura cứ rời khỏi tầm mắt mình như thế này.

Vì cứ mỗi lần như thế, chả hiểu sao.....cậu luôn cảm thấy bức bối và khó chịu đến kì lạ.

“Chết tiệt, cậu không thể khiến tôi bớt lo mấy cái việc của cậu được hay sao?”- Cậu bé áo xanh lầm bầm.

Siết chặt bàn tay lại, cậu bật nhảy nhanh hơn nữa qua những cành cây cao.

Chàng trai áo đen như nhận ra được sự sốt ruột của cậu bé đằng sau.

Liếc nhẹ con mắt đen, anh nói ngắn nhưng đầy dứt khoát....

-Đừng lo lắng quá, sẽ không có chuyện gì đâu.

– Ai bảo tôi lo cơ chứ? – Sasuke đáp lại.

– Thái độ của cậu đang thể hiện tất cả đấy. – Sa-san nói mà không thèm quay lại.vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

– Là nóng, anh hiểu chứ. – Cậu nhóc lau mồ hôi. – Anh quá nhiều chuyện mà.

– Hmm!

Chàng trai áo đen khẽ cười khẩy.

Đúng là.....không khác tí gì mà.....

Cái bản tính cố chấp này!

Tạm gác việc châm chọc chính bản thân mình trong quá khứ, Sa-san cố giữ mình tập trung lại.

Về mặt anh lại trở nên lạnh lẽo. Đảo mắt.....anh quan sát mọi hướng, mọi nơi mà mình đã đi ngang qua.....

Nhưng.....

đã qua một lúc lâu rồi.....anh vẫn chẳng thấy tung tích gì của cô bé tóc hồng đỏ cả....

“-Ta biết tìm đâu đây?”

Những giọt mồ đã bắt đầu chảy dài trên vầng trán thanh tú.....

Đôi mắt anh càng lúc càng điên cuồng tìm kiếm.....

Một nỗi sợ khẽ nhen nhóm trong anh.....khiến trái tim anh đập nhanh kinh khủng..

“Sẽ ra sao nếu ta không tìm thấy cô ấy?

Sẽ ra sao nếu có chuyện gì đó xảy ra với Sakura?

Chết tiệt, Sasuke.....đây là lúc mày nghĩ vẫn vơ ư?

Phải tìm được.....

Nhất định mày phải tìm thấy!”

Vâng.....

Chàng trai mà cách đây không lâu đã nhắc cậu nhóc đi cùng là không nên lo lắng.....giờ lại chính là người cuồng cuồng nhất.....

Cậu bé áo xanh nhìn chăm chú.....

Tự cảm thấy khó hiểu khi.....một người lạ hoặc lại muốn tìm ra Sakura đến vậy.....

“Người đàn ông này.....thật kì lạ!”

Và công cuộc tìm kiếm đó cứ mãi diễn ra.....

Cho đến khi.....

Một vệt pháo sáng được ai đó bắn thẳng lên trời cách đó không xa.....

Giật mình, 2 chàng trai Uchiha đều nhanh chóng quay lại.

Tuy không ai nói ai, nhưng cả 2 đều nghĩ đó chắc chắn chỉ có thể là Sakura mà thôi.

– Quay lại! – Sa-san nói lớn. Trước khi quay mặt và chạy đến hướng pháo sáng bắn ra.

Sasuke cũng nhanh chóng theo sau.

Cứ thế, cứ thế, cả 2 cứ không ngừng chạy và dừng lại ở một khu vực dày đặc sương mù bao phủ.

Sa-san nhanh chóng dò xét mọi thứ.....

– Anh chắc chứ? – Sasuke hỏi.

– Không thể nhầm được.

Khẳng định một cách đầy quả quyết, Sa-san nhanh chóng chỉnh lại cổ áo của chính mình, trước khi đưa bàn tay nắm chắc lấy thanh Kusanagi....

Chậm rãi, cả 2 lò dò bước từng bước vào khu vực đó.....

Kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm khiến Sa-san luôn luôn cảnh giác mọi nơi mà anh đặt chân đến. Và nơi này cũng không phải là một ngoại lệ....

Không khí ẩm ướt.....

Không gian tĩnh lặng....

Một mùi hôi tanh kì quặc bốc lên.

Tất cả những điều đó càng khiến con mắt đen của chàng trai tóc đen mở lớn hơn bao giờ hết. ...

Bỗng anh nghe thấy một tiếng động nhỏ và mơ hồ.Như là một tiếng thở gấp của ai đó.

Càng tiến gần thì tiếng động đó càng trở nên rõ ràng hơn.

Đúng. .chắc chắc là tiếng thở gấp.không thể nhầm lẫn được nữa!

Đôi chân anh bước mỗi bước một nhanh hơn. hướng đến một chỗ ngoặt nhỏ.

SAKURA!

Sa-san và Sasuke dừng lại đột ngột khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Ngạc nhiên, bất ngờ.đó là tất cả những gì mà 2 chàng trai trẻ của chúng ta có thể cảm nhận được lúc này.

Sakura đứng đó. Trên người chẳng chít những vết thương.

Ông pháo sáng đã bắn vẫn giữ trên tay.máu từ những vết rách nhỏ giọt trên nền đất ẩm ướt , tạo thành 1 vũng máu khá lớn.

Nghe thấy tiếng động, cô bé tóc hồng quay lại nhìn.

Rồi đôi môi bật cười khi thấy 2 gương mặt quen thuộc.

Run run.Sakura mở cánh tay còn lại đang ôm sát bụng ra.

Giờ mảnh giấy thấm đẫm máu đỏ, cô nói.như không còn một chút sức lực.

– Bà. .n. .đồ.em . .đã lấy. .được lại. .rò. .i, Sasu.ke-kun, tớ đã lấy được. .rồi!

Sốc!

Cậu nhóc tóc đen đứng như chôn chân xuống mặt đất.

Sốc vì.cậu không thể ngờ là một mình Sakura có thể cướp lại được tám bản đồ từ tay bọn nukenin đó. ...

Và còn sốc bởi vì.chưa bao giờ.cậu thấy Sakura lâm vào tình trạng tòi tệ như thế kia.

Bất giác, một thứ gì đó nhói lên trong lồng ngực cậu bé Uchiha.

Không biết là thứ gì.nhưng nó đau.

Chàng trai áo đen thì cảm thấy lo lắng cho cô gái nhỏ.

Toan bước đến phía Sakura.

Thì đột nhiên anh nghe thấy tiếng hét của cô bé.

-Á!

– Gì vậy?

Sa-san lao như bay tới và đỡ cô bé shinobi đang sắp sửa ngã gục.

Đôi mắt anh nhanh chóng phát hiện ra một con bạch xà đang bò ra khỏi chân cô bé.

– Không ổn rồi!

Mặt Sa-san tái mét. ...

Túm lấy chân Sakura. .anh hốt hoảng khi nhìn thấy vết rằn cấn còn vương máu.

“Bạch xà cực kì độc, và nó có thể cướp đi tính mạng con người đấy!” – Câu nói của Orochimaru lần vồn xuất hiện trong đầu Sa-san, khiến anh càng trở nên lo sợ hơn bao giờ hết.

Không hề suy nghĩ, chàng trai tóc đen đưa chân cô gái nhỏ lên, rồi dùng chính miệng mình hút máu độc ra khỏi vết cắn.

Anh cứ làm thế.....không hề ngưng nghỉ.....

Trong thâm tâm tự nguyện rửa bản thân khi đã không chịu học dù chỉ là một chút ít Y Thuật của tên Orochimaru và Kabuto.....

– Sa-san.....- Cô bé tóc hồng hoảng loạn. – Đó là bạch xà, nó cực độc.....

– Đúng – Chàng trai tóc đen trả lời, vẫn không ngừng hút máu độc.

– Anh đừng có hút như thế.....nó có thể lấy mạng anh đấy.

– Cơ thể ta kháng mọi loại độc. – Sa-san nói nhanh. – Đừng bận tâm

– Nhưng.....nhưng.....

Sakura chưa kịp nói hết câu....thì chính bản thân cô gần như đã ngã khụy đi vì đau và vì vết cắn.....

Nhưng một cánh tay ai đó đã đỡ cô lại.....

Nhẹ nhàng.....

Chàng trai tóc đen cao lớn cúi xuống.....

Đặt một nụ hôn nhẹ lên vầng trán cao bướng bỉnh của cô bé tóc hồng.....

Anh nói..... bằng giọng nói dịu dàng và ấm áp.....

– Đừng lo lắng gì nữa.....Sakura!

Cách đó không xa.....

Cậu bé áo xanh vẫn đứng ở đó.....

Và.....

Quan sát được tất cả.....

Một sự ghen tị như bùng lên.....

Giận dữ.....

Sasuke ném một cái nhìn đầy khó chịu vào chàng trai áo đen phía trước.....

Trong thâm tâm như gào thét.....

“Đồ khốn.....anh có biết anh đang làm cái quái gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Hãy Để Tôi Làm Việc Đó

Những ngón tay nhỏ nhắn thoăn thoắt làm mọi thứ...

Từ lấy nước nóng, giặt chiếc khăn trắng nhỏ.....cho đến việc đặt chiếc khăn đó lên đầu cô gái bé nhỏ đang mê man trong cơn sốt.....

Cách đó không xa, những chàng trai đang căng thẳng chờ đợi...

Cậu nhóc tóc vàng vò đầu bứt tóc, miệng không ngừng than thở ông thầy già.....nào là “Lẽ ra em phải đi cùng với cậu ấy”, ”Nếu cậu ấy đi với em thì sẽ không có chuyện gì xảy ra”....

Kế bên cạnh thằng nhỏ...Kakashi vẫn lướt nhẹ đầu ngón tay lên quyển sách “đầy bí ẩn”..

Bỏ ngoài tai lời nói của tên học trò lảm chuyện,chốc chốc, ông lại hướng đôi mắt về phía 2 cô gái phía trước...âm thầm theo dõi mọi thứ.....

Và cuối cùng...là 2 chàng trai đang cùng nhau tựa vào bức tường tối phía sau lưng cô kunoichi.....

Cả 2 đều có sắc mặt như nhau, đôi mắt đen cùng xoáy sâu vào một điểm vô định nào đó...

Im lặng...

Tiếng thở nhè nhẹ của 2 tộc nhân Uchiha như chất chứa đầy những nỗi lòng thầm kín....mà không ai trong cả 2 có thể cất lên thành lời.....

Cứ thế, cứ thế..... suốt từ lúc đưa Sakura về chiều hôm qua.....cho đến tối ngày hôm nay.....

Không khí trong căn phòng này vẫn cứ mãi như thế...

Vẫn âm ỉ và đầy lo lắng.....cho cô gái bé nhỏ kia...

Tất cả vẫn còn nhớ như in.....khuôn mặt Ra-san lúc nhìn thấy chính mình của quá khứ.....

Cô đã khóc nức lên và không ngừng dùng y thuật của mình để chạy chữa.....

Nghĩ lại điều đó....có một thứ gì đó như nghẹn lại trong cổ Sasuke và Sa-san...

Thứ gì đó...

Như là...

ĐAU!

”Cảm ơn Sasuke-kun!”

Giọng nói của cô gái đó cất lên.....

Phá tan dòng suy nghĩ của 2 chàng trai Uchiha.....

Cô gái tóc hồng quay đầu lại nhìn 2 khuôn mặt đang ngẩn ngơ vì khó hiểu...

Đôi môi thoáng nở nụ cười...

”Nếu muộn hơn chút nữa....chắc cô bé đã không còn có thể sống nữa rồi...”

Vội cánh tay mình ra.....Ra-san đặt một tay lên má cậu bé áo xanh..

Tay còn lại cô nắm lấy bàn tay to lớn của chàng trai tóc đen yêu dấu...

– Thực sự cảm ơn!

Vâng.....

Nó chỉ là một lời cảm ơn chân thành và bình dị nhất.....

Nhưng đối với Sa-san và cả Sasuke.....

Nó còn hơn cả một lời cảm ơn.....

Mà nó chính là một làn gió nhẹ, một phương thuốc kì diệu.....len lỏi vào tâm hồn đang đầy những suy tư của Sa-san và Sasuke.....

Ấm áp.....đó là thứ duy nhất còn lại sau khi cơn gió đó thổi qua.....

Tất cả phải dừng chân lại ở ngôi làng nhỏ này trong vòng 3 ngày để Sakura có thể bình phục tốt hơn..

Và trong 3 ngày đó, Sa-san là người thứ 2 sau Ra-san.....luôn luôn túc trực bên cạnh cô bé.....

Tuy không nói gì quá nhiều, nhưng chàng trai tóc đen cực kì cẩn thận khi quan sát và chăm sóc cô bé tóc hồng..

Và tất cả những hành động đó.....

Đều cố tình lọt vào mắt của cậu bé áo xanh.mặc dù cậu đã cố bơ lác và không thèm quan tâm tới rất nhiều lần...

” Anh ta làm cái gì thế không biết?”

Đó là cậu mà cậu nhóc đã vô thức thốt ra suốt mấy ngày nay.....chỉ vì sự quan tâm thái quá của ông anh kia với cô bạn cùng nhóm cậu.....

Cậu ghét cái cách anh ta đưa tay lên trán Sakura để kiểm tra xem có còn sốt không

Cậu ghét cái kiểu anh ta vỗ vỗ vào lưng Sakura khi cô ấy khó ngủ vì những vết thương xung quanh cơ thể....

Cậu ghét cái ánh mắt “quái quỷ” mà anh ta dùng để nhìn Sakura.....

Nói chung là.....cậu ghét hẳn!

Cái đồ kì quái!

Hắn ở đâu chui ra vậy chứ?

Mặc kệ là đàn em Kakashi- sensei hay là nukenin gì đi nữa.....

Cậu vẫn không thể ư nổi.....!

Và giờ đây, hắn ta lại còn đỡ Sakura dậy và bón cháo cho cô ấy nữa chứ!

Bực tức!

Da mặt cậu bé áo xanh như nóng bừng lên.....

Nắm chặt 2 bàn tay lại.....Sasuke cố gắng nuốt cơn ghen tị vào sâu bên trong.....

Cậu nhắm mắt.....không thèm nhìn cái cảnh tượng khó chịu trước mắt.....

Nhưng.....

– Nào, cố gắng ăn đi! – Giọng nói của chàng trai tóc đen thốt lên như ra lệnh

– Dạ! – cô bé tóc hồng yếu ớt làm theo

-...

– Anh thật tốt quá!

– Hmm?

– Anh làm em thấy an toàn, Sa-san!

–

” Cái quái gì vậy?” – Cậu nhóc áo xanh như muốn nổ tung.....

Nhắm mắt rồi mà cậu vẫn phải nghe phải cái này sao?

Không thể cam chịu được hơn nữa.....

Sasuke tức tối bước ra khỏi căn phòng nhỏ.....

Rầm!

Cánh cửa đóng mạnh bởi bàn tay của cậu nhóc áo xanh.....

-Ta không thèm để ý mấy thứ vớ vẩn đó. – Sasuke lầm bầm- Nhưng sao cậu ta lại nói như thế với một người lạ hoắc chứ. Quá phiền phức mà. Cậu ta có biết hắn là người như thế nào đâu?

Cậu nhóc áo xanh cứ không ngừng lầm bầm xả cơn cáu trong người...

Mà không hề phát hiện ra.....

Ra-san đã vô tình đứng gần đó và nghe thấy tất tần tật nhưng gì cậu lắm lắm.

Cố gắng để bản thân không bật cười vì độ nhiều lời hơn thường ngày của cậu nhóc Uchiha.

Cô kunoichi lặng lẽ tiếng đến

Cho đến khi chỉ cách Sasuke độ khoảng 3 mét.

Cô ngừng lại.

Và đùa cợt cậu bé áo xanh.

– Có người đang ghen tị đây mà. :)

Giật mình.

Sasuke tròn mắt nhìn cô gái tóc hồng đã đứng gần đó lúc nào.

Rồi nhanh chóng, cậu lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày. cố gắng chống chế lại.

– Chị nói ai vậy?

– Chị chả biết.trúng ai thì người đó giật mình thôi

– Hm – Sasuke cau mày

– Mà.

– Gì?

– Con gái luôn bị phải lòng những người quan tâm đến mình đấy

– Chị nói với tôi làm gì?

– À, không có gì

– Hừ. Chị phiền quá đấy

– Có lẽ nhĩ? :) À mà.

– Hm?

– Sa-san ý.anh ấy là một “tay chơi” đấy. Hờ.anh ấy sẽ làm gì khi có một mình với cô bé Sakura nhĩ?

– Cái gì?

Cậu bé áo xanh nhìn Ra-san bằng khuôn mặtnhăn nhúm.như ăn nhầm phải cái gì cực kì kinh khủng. ...

” Tay chơi?

Lại còn làm gì khi ở có 1 mình ư?”

Chỉ cần nghĩ tới đấy.

Đột ngột...cậu bé áo xanh quay đầu và phóng như bay vô căn phòng mình vừa ra cách đó không lâu.

Đang sau cậu, cô gái tóc hồng nở nụ cười ranh mãnh.

” Phải rồi, Sasuke-kun!”

Trong căn phòng nhỏ.

Sa-san vẫn kiên nhẫn bón từng thìa cháo cho cô gái nhỏ.

Sakura run rẩy ngồi đó.

Rồi một con ho ập đến.....khiến cô bé gồng mình sắc súa.....

Cháo trên chiếc thìa theo đó mà dính một vệt nhỏ trên má Sakura.....

Sa-san toan đưa tay lau sạch má cô bé.....

Thì bất chợt.....

Một bàn tay nhỏ nhưng rắn chắc đã nắm chặt lấy cổ tay anh.....

Cậu bé áo xanh nhìn anh.....

Đôi môi cong lên đầy thách thức.....

– Đừng có mà thân thiết với cậu ấy. Chăm sóc cậu ấy hả? Hm.....

Đôi mắt đen của cậu bé nhìn chăm chăm vào chàng trai tóc đen.....

– Hãy để tôi làm việc đó đi

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Vụ Trả Thù Ngọt Ngào.

– Này nhóc! – Chàng trai tóc đen hướng mắt về phía trước, nơi cậu nhóc áo xanh đang đứng. – gương mặt đó là sao?

Đôi lông mày cau lại...

Cậu nhóc Uchiha bướng bỉnh đáp lại.... giọng nói đầy vẻ khó chịu...

– Tôi chẳng sao hết.

– Hừ! – Sa-san nhếch môi cười.....

Anh hiểu quá rõ mà.....

Vì đó là chính anh chứ còn ai vào đây nữa.....

Cái môi đang bĩu ra kia...cả khuôn mặt thoáng cau có.... nó chả hề bình thường tí nào.....

”Hồi bé ta che giấu cảm xúc kém thế ư?”- Chàng trai tóc đen tự mình suy nghĩ....

Và trong lúc 1 cuộc nội chiến ngầm giữa 2 chàng trai đang âm thầm nổ ra.....

thì cô nhóc tóc hồng có vẻ là người hoang mang hơn bao giờ hết.....

Hết nhìn Sasuke...rồi nhìn Sa-san.....

Sakura nín thở.....không biết phải làm gì tiếp theo.....

Phải mãi 1 lúc sau, cô bé mới thốt lên được một câu.....khiến Sa-san tí thì há hốc mồm thay cậu nhóc trẻ tuổi.....

– Sasuke-kun...tại sao cậu muốn chăm sóc tớ?

Và câu nói đó như 1 phát bắn trúng tim đen của cậu nhóc bên cạnh.....

Tròn mắt nhìn cô bạn tóc hồng.....

Trán cậu nhóc bắt đầu xuất hiện lấm tấm những giọt mồ hôi...

- Sasuke-kun, trả lời đi.
- Cậu không cần biết.
- À ha...cậu không muốn Sa-san chăm sóc tớ chứ gì...
- Này, đừng có suy diễn lung tung.
- Hi hi.
- Hmm! Tội bức giờ đây!

Sasuke có vẻ như sắp chết chìm vì xấu hổ.....

Miệng thì nói không, nhưng trong lòng cậu thừa hiểu những gì Sakura nói hoàn toàn đúng sự thật.....

”Phiền quá! Quá phiền đi!”

- Nếu cậu chăm sóc tớ. Cậu nên bón cháo cho tớ thay Sa-san chứ nhỉ? – Sakura thắc mắc
- Cái gì?

Sasuke thốt lên đầy kinh ngạc.....

Nhìn bát cháo cạnh chân mình bằng ánh mắt kì thị.....cậu nhóc Uchiha tạm thời quên đi anh chàng tóc đen đáng ngờ cách đó không xa....để tập trung vào 1 sự thật kinh dị hơn.....đối với cậu.....

Bón cháo cho Sakura?

Trong đời cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải làm việc này...

Tự nhiên Sasuke cảm thấy mình.....ngu ngốc.....

Vì đã mạnh mẽ tuyên bố sẽ chăm sóc cô ấy thay cho gã đáng ngờ kia.....

Nhưng.....

Trót nói rồi.....

Danh dự Uchiha.....không thể tiêu tan chỉ vì 1 bát cháo với 1 cái muỗng được.....

- Cậu không thể tự ăn được ư? – Cậu bé áo xanh cộc cằn lên tiếng, cố gắng vớt vát cơ hội cuối cùng...
- Tớ bị thương nặng nhất ở tay, Sasuke-kun... Và tớ không cầm được vững.

Vâng...

Và hi vọng cuối cùng cũng đã bay mất.....

Nặng nề.....

Sasuke ngồi thụp xuống cạnh Sakura....

Và nâng bát cháo lên như thể nó nặng cả nghìn cân....

Trong thâm tâm thầm cảm ơn vì ông thầy già và tên đàn tóc vàng kia không thấy cậu trong cái cảnh tượng xấu hổ này....

Cậu nói nhỏ, cố gắng nói cực nhỏ.... khi đưa muỗng cháo về phía cô nhóc tóc hồng.....

– Ăn đi!

Sakura sung sướng đến phát khóc.....

Gật nhẹ đầu, cô bé há miệng và ăn miếng cháo mà Sasuke đưa.....

Xa xa.....Sa-san chỉ muốnđào 1 cái hố để chui xuống.....

Anh xấu hổ!

Xấu hổ khi tự mình nhìn thấy bản thân chăm sóc cô ấy...

Xấu hổ vì thấy mình như tảng đá vô duyên trong cái khung cảnh.....ờ thì nóng như thế này.....

Sa-san

Xấu hổ đến mức....anh phải đưa tay gạt gạt đồng tóc mai để che đi 1 phần khuôn mặt đang nóng bừng của mình....

Cứ thế cứ thế.....

Cậu nhóc Uchiha bón hết thìa này đến thìa khác cho cô gái nhỏ...bằng vẻ mặt nghiêm trọng và tí mĩ hơn bao giờ hết.....

Chàng trai tóc đen thì như bị dính chặt trong góc tường.....

Khẽ khàng....

Sa-san rón rén lên ra ngoài.....chạy trốn bầu không khí không hề dễ chịu bên trong.....

Và anh bắt gặp.....

Cô kunoichi của anh.....đang tự lẩm bầm 1 mình...

– Ha ha..... trong đó sao rồi nhỉ? – Ra-san cười tùm tùm – Liệu cậu nhóc Sasuke bé đó có thủ tiêu mất anh ấy không?

Phơi thêm 1 cái áo nữa.....Ra-san tiếp tục tự nói.....

– Phải kích động như thế thì Sasuke mới dám thừa nhận được. Ai bảo cứ thích lạnh lùng quá làm gì? Giờ lộ hết rồi nhé..... Sasuke-kun...em xin lỗi vì đưa anh vào vụ này nhá..... hi hi...

Rất là không may cho cô nàng tóc hồng.....

Là thiếu gia Uchiha đằng sau đã nghe không lọt đi đâu được từ nào.....

– Minh tò mò quá mà. Minh cần xem...

Ra-san quay lưng, đang định tiến vào.....

Thì bỗng bị va ngay phải 1 thân hình to lớn quen thuộc.....

– Thủ tiêu? Kích động? – Sa-san tiến sát mặt mình về phía mặt Ra-san.- Cái gì lộ hết thế?

– Hử? – Cô kunoichi như tắc thở khi thấy Sa-san. – Anh nói gì thế?

– Em nói đi. – Anh cúi sát mặt cô hơn.

– Em...- Ra-san cười trừ. – Em chỉ nói với Sasuke mini kia1 tí xíu thôi mà.

– Giờ đến anh trả thù.

-Á. Gì cơ?

Ra-san chỉ kịp thốt lên như thế.....

Trước khi môi cô ngập chìm trong đôi môi nóng bỏng và mềm mại của Sa-san...

Anh ấy.....

Thật biết cách để cô không thể phản kháng lại mà.....

Hình phạt này.....

Thật là quá ngọt ngào.....

Sasuke-kun.....

À quên.....Sa-kun..... ^^!

Cách đó không xa.....

Cậu nhóc áo xanh bắt động ngay tại cửa ra vào.....

Quai hàm như trực rơi ra khỏi miệng...

– Này, Sasuke-kun, chẳng phải cậu bảo đi lấy khăn mặt sao.... – Sakura lò dò đi ra, giọng nói yếu ớt.

– Yên lặng!

Sasuke nhanh chóng đưa tay bịt mắt cô bé lại....

Ngăn không cho cô nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt.....

Thở dài.....

Cậu nói gió.....

– Hắn ta.....đúng là 1 tay chơi mà. -_-

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tiếng Gọi Trong Đêm.

Đã là ngày thứ 6 của cuộc hành trình trở về quá khứ.....

Và mọi thứ không hề giống như tính toán của chàng trai trẻ Uchiha....

Chậm rãi bước từng bước, Sa-san không ngừng quan sát 4 thầy trò đang đi ngay đằng trước của mình.....

Kakashi vẫn thi thoảng mất hút.... mà như theo lời ông ấy nói....ông ấy phải “thăm thính để biết tất cả đã đi đến đâu”....

Naruto vẫn ngốc nghếch như mọi ngày.....vẫn không cảnh giác hay để ý bất cứ cái gì xung quanh....

Không những thế, cái mồm của cậu ta còn khiến mọi thứừm...lộn xộn hơn....

– Tên teme chết bầm....tôi có thể làm được. – Naruto gào ầm lên. – Cậu cực kì sai lầm vì đã xem thường tôi đấy.

– Hm, bản mặt cậu hoàn toàn không đáng tin.

– Baka, bakaaaaaaaaaaaaaaaa..... Tôi làm tốt hơn cậu nhiều, dattebayo!

– Thật ư? Thế tên nào đã khiến Sakura đập đầu vào cành cây vậy?

– Cái này....cái này.....

– Thôi mà 2 người, tớ không ngờ răn này lại kinh khủng như thế. Nếu không tớ đã không phiền đến mọi người rồi.

-Cậu yên đi. – Sasuke cầu nhàu.

Cô nhóc tóc hồng cười gượng, tay vẫn không ngừng bám chắc vào cổ.....người đấy.....

Có vẻ mọi người đã nhận ra rồi chứ nhỉ?

Sasuke.... Uchiha Sasuke.....

Chàng trai còn lại của tộc Uchiha....

Đang vừa công cô bạn cùng nhóm vừa chạy băng băng cùng cả hội. ...

Và nó.....như 1 kì tích vậy!

” – Em...em công Sakura?

– Hnn! Tuy em không muốn nhưng tên Naruto sẽ làm cậu ấy chết dọc đường mất.

– Chúng ta có thể nhờ Sa-san.

– Tên đó thì càng không.

– Hờ!”

Nhớ lại cuộc hội thoại lỡ nghe được từ ông thầy già và cậu nhóc áo xanh.

Sa-san khẽ nhếch nhẹ môi. ...

Tự bản thân cảm thấy buồn cười vì sự cảnh giác quá đà của cậu nhóc Sasuke. ...

” Hnn. ...nó tránh ta như tránh tà” – Sa-san nghĩ thầm. ...

Nhưng chỉ là nói thế mà thôi.Sa-san bây giờ.....cũng chẳng có thời gian đâu mà để ý đến điều đó nữa.

Vì.....

Trên lưng anh bây giờ.....

Một mái tóc hồng cũng đang nằm đó.....

Mệt mỏi và yếu ớt đến vô cùng.....

Bắt đầu từ tối hôm qua.....

Tình hình sức khỏe của Ra-san bỗng tệ đi rõ rệt....

Cô sốt cực cao và không thể trị thương cho cô bé Sakura như mọi lần nữa.....

Những vệt vân đỏ lan đến cánh tay Ra-san. ...

Và cô ấy đã nói là bắt đầu cảm thấy đau đớn trở lại.

Chàng trai áo đen đã vô cùng rối bời.

Anh im lặng nhưng đôi mắt thì không rời khỏi khuôn mặt của cô kunoichi tóc hồng đến 1 phút.

Tất cả thấy thế.....

Lo lắng.....

Quyết định rời đi ngay ngày hôm sau đó.....

Và giờ đây.....họ đã đi và có mặt trong một thị trấn như bị bỏ hoang này.....

– Em xin lỗi vì đã làm phiền anh quá nhiều. – Mái tóc hồng đó nói trong khóc nhọc...

– Hãy khỏe lên nếu em thấy có lỗi. – Giọng nói lạnh lẽo đó vang lên....đáp trả....

– Em sẽ cố.

Cứ thế....cứ thế.....

Cậu bé ấy công cô bé ấy.....

Chàng trai ấy công cô gái ấy.....

cả 4 người cùng đi trên con đường hoang vắng.....

Họ giống nhau đến kì lạ.....

2 mái tóc hồng cùng ngã trên tấm vai của người con trai mà mình yêu thương nhất.....

Hạnh phúc.....lo lắng.....và cả sự đau đớn thể xác đang ngự trị trong người 2 cô gái bé nhỏ nhưng đầy nghị lực và hi sinh kia.....

Họ còn giống nhau.....cả về sự ảm áp được che giấu kĩ càng trong trái tim tưởng chừng như lạnh lẽo của 2 chàng trai Uchiha nữa.....

Đôi khi.....

Cách yêu thương 1 ai đó.....

Chỉ cần đơn giản như vậy thôi.....

Không cần cầu kì hoa mỹ.....

Không cần nói thẳng là ta quan tâm nhau.....

Mà chỉ cần.....

Cùng đi nhau qua những khó khăn là được rồi!

Thời gian nhanh chóng trôi qua.....

Màn đêm tràn ngập và bao phủ mọi nơi, mọi thứ mà nó đặt chân tới.....

Nhảy từ nóc một mái nhà cũ kĩ xuống, ông thầy tóc bạch kim lắc đầu đầy ái ngại.....

– Ta e rằng chúng ta phải ngủ lại thị trấn bỏ hoang này đêm nay rồi.

Không thấy lũ học trò phản ứng gì, Kakashi tiếp tục nói:

– Không thể đi tiếp vì ban đêm sẽ rất lạnh. Nó không tốt cho 2 cô gái.

– Ô kay, em đồng ý. – Naruto nhanh nhẩu.

Sa-san và Sasuke thì chỉ im lặng, và loay hoay tìm 1 chỗ nào đó đủ ổn để đặt cô gái trên vai xuống.....

– Cảm ơn Sasuke-kun! – Sakura luống cuống cảm ơn khi cậu nhóc Uchiha diu cô bé ngồi xuống.

Không đáp lại.....

Sasuke tự chọn cho mình 1 góc nhỏ cách đó không xa và ngồi xuống.

Trong khi đó, Sa-san đang cởi chiếc áo khoác của mình ra.....cẩn thận trùm kín mít cô kunoichi đang nóng bừng bừng vì sốt.....

-Hm. Em đang sốt đấy.

– Không sao đâu anh.

– Nói dối.

Vừa nói, Sa-san vừa nhanh tay đổ 1 ít nước mà anh mang theo vào 1 chiếc khăn nhỏ.....

Đắp lên trán Ra-san và quan sát.....

Sa-san cứ mãi bận rộn như thế.....

Mà không hề hay biết rằng, cậu nhóc Uchiha kia vẫn âm thầm để ý dù chỉ là 1 cử động nhỏ nhất của anh.....

Từ lúc anh chăm sóc Ra-san.....

Đến lúc tất cả cùng ăn tối.....

Và ngay cả khi mọi người đã nằm xuống và đi ngủ.đôi tai của cậu nhóc áo xanh ấy vẫn cố gắng “theo sát” cái người đáng ngờ ấy.

– Em lạnh quá!

– Nằm sát lại đây.

– Thế có được không ạ?

– Hmm – Chàng trai tóc đen kéo cô nàng tóc hồng lại gần.

Sasuke khẽ nhăn nhó.

Vì đoạn đối thoại ngắn ngủn của cặp đôi đằng sau lưng.

Chán nản vì chả phát hiện ra cái gì.

Cậu nhóc Uchiha quyết định đi ngủ và không quan tâm đến 2 người đó nữa.

Nhưng khi cậu vừa nhắm mắt.

Thì đôi tai cậu vô tình nghe được câu nói đó.

Câu nói thầm thì rất nhỏ từ cô gái có mái tóc hồng giống Sakura kia.

Câu nói.

Khiến cả cơ thể cậu như chết lặng.

Như đông cứng trong màn đêm đầy ma mị này.

– Cảm ơn anh, Sasuke-kun!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đôi Mắt.

“Cảm ơn anh, Sasuke-kun!”

“...anh, Sasuke-kun!”

“Sasuke-kun!”

“Sasuke!”

“Sasuke...ư?”

Tâm trí hoảng loạn hoàn toàn. ...

Cậu bé áo xanh như muốn phát điên. ...

“Tại sao.....tại sao hửn tên làSasuke?”

2 con ngươi đen tuyền của Sasuke tròn tròn.....như có thể nổ tung ra bất cứ lúc nào.....

Túm chặt lấy ngực áo.....cậu cố ngăn những cảm xúc hỗn loạn đang đè nén sâu bên trong con người mình. ...

Cậu đã nghi ngờ về con người đó....

Và cậu tin chắc rằng hửn ta không hề đơn giản. ...

Nhưng...cậu không bao giờ có thể tưởng tượng được ra cái tình huống kinh khủng này.....

Chắc chắn là không bao giờ!

Suy nghĩ của cậu bé Uchiha rồi tung như 1 cuộc chỉ.....

Vẫn nằm đó...vẫn tròn tròn con mắt...vẫn bầu vú lấy bất cứ thứ gì để bản thân bình tĩnh...

Những sự phỏng đoán bắt đầu không ngừng xuất hiện.....

“Mái tóc đen của anh ta....giống....

Con mắt đen của anh ta....giống.....

Cách di chuyển, cách đánh.....

Và kể cả cái mũi cao và khuôn miệng đó.....

Cả cái tên đó nữa....Sasuke.....

Tất cả chúng.....đều giống.....

....TA!”

Cậu nhóc lại càng thêm hoảng hốt....

Mồ hôi túa ra bất chấp không khí ban đêm lạnh đến thấu xương....

Rồi bất ngờ cậu chú ý đến cả cô gái đang cuộn tròn trong lòng anh ta.....

“Còn chị ta.....

Đôi mắt xanh biếc đó.....

Mái tóc hồng đỏ.....”

Đôi mắt đen chậm rãi hướng về phía cô bé đồng đội đang say ngủ.....

“...Tại sao lại giống cậu ta đến vậy”

Cứ thế, cứ thế.....

Sasuke xâu chuỗi mọi thứ cậu thấy, cậu nghe và cậu tin chắc là đúng.....

Và kết luận ra một điều cực kì kinh khủng.....

“Người đó chính là cậu.....và người con gái còn lại chắc chắn là.....Sakura”

Đêm đó.....với cậu bé Uchiha.....

...là 1 đêm dài!

– Cậu không ngủ được hả, Sasuke-kun?

Sakura nặng nhọc tiến đến khi trông thấy vẻ mặt “khủng hoảng” của cậu bạn vào sáng sớm hôm sau....

Đưa tay lên....cô bé định sờ trán của cậu để xác định cậu ổn.....

Nhưng.....

Khi bàn tay nhỏ nhắn đấy định chạm vào....

Sasuke đã né ra.....

Những suy nghĩ hôm qua về mối quan hệ mật thiết hơn bình thường của những “người đó”.....

Nó khiến cho cậu bé Uchiha không thể hành động như bản thân cậu vẫn làm được nữa...

Vung về.....cậu lúng túng gạt tay Sakura xa khỏi mình

– Đứng.....- Sasuke nói ngập ngừng –cậutránh ramột chút đi!

– Được thôi, Sasuke-kun! – Mắt Sakura hơi sụp xuống.

Chọn cho mình 1 chỗ ngồi, cô bé tóc hồng ngồi sát cạnh bên Sasuke.....

Không ngừng quan sát ánh mắt cậu bé ấy.....đang nhìn không rời.....

Cặp đôi phía trước mặt kia.....

“Anh ta cười ảo choàng và ta vẫn không thể thấy “cái đó”.....

Nó sẽ ở đâu?

Rốt cục anh ta giấu ” cái đó” ở đâu?”

Sasuke nhìn miếng bảo vệ bao quanh lưng và ngực của Sa-san.....ánh mắt như rực lửa.....

“Chết tiệt.....

Chả lẽ nó sau cái lớp bảo vệ kia?”

Nghĩ một hồi, cậu nhóc quyết định đứng bật dậy.....

Bỏ qua nụ cười chào buổi sáng đầy ngớ ngẩn của tên Naruo.....

Cậu buộc chặt mấy miếng băng ở cẳng chân mình. ...

Nhéch môi đầy khinh khinh.

Sasuke nghiêng răng nói:

“Cứ chờ đó”Sa-san”.....nhất định ta sẽ nhìn thấycái gia huy Uchiha đó.”

Nói là làm.....

Nhân lúc Kakashi kéo Naruto và Sakura đi kiếm 1 chút nước và đồ uống.....

Sasuke đã nhanh chóng lao đến.....

Và tấn công chàng trai áo đen trước mặt.....

Tung 1 cú đá mócSasuke nhắm thẳng đỉnh đầu của Sa-san làm mục tiêu....

Nhận thấy điều đó, chàng trai tóc đen đưa kiếm lên....đỡ chặn cú đá của cậu nhóc.....

Ngay lập tức Sasukaa giờ tay, vươn người với lấy tấm bảo vệ trên lưng Sa-san....định giật tung nó.....

Chàng trai áo đen nhanh tay hất văng người cậu nhóc xuống đất.....

Lùi lại độ 7 mét, Sa-san hơi gập người....

1 bàn tay chống xuống đất, 1 tay anh cầm chắc thanh Kusanagi

Đôi mắt lạnh lẽo trừng trừng nhìn cậu nhóc áo xanh.....

Đầy khó chịu.....

– Thôi nào. – Ra-san chạy ra và đứng giữa 2 người đó. Mái tóc hồng nghiêm nghị nhìn cậu bé áo xanh. – Dừng lại đi, Sasuke-kun!

– Ha ha, Sasuke-kun? – Sasuke cười đều- Chị đang nói tôi....hay nói anh ta vậy?

– Cái gì? – Đôi mắt hồng kinh ngạc.

– Chị trả lời đi chứ.

– Cái này.....

Nhanh như chớp, chàng trai áo đen xuất hiện phía sau Ra-san. ...

Bịt miệng cô trước khi cô kịp nói gì đó.....

– Thôi nào em!

– Ha, giờ anh không cho chị ta nói.

– Chả có gì phải nói hết.

– Dối trá.

– Hmm!

– Kể cả cái cách anh “Hmm”.....nó cũng giống tôi.

-.....

– Tôi đang nói tới anh đấy.....Uchiha Sasuke!

– Đừng vậy nữa, Sasu.... – Cô gái tóc hồng bối rối.

– Còn chị là Sakura! – Sasuke cười khênh. – Tôi nói không sai chứ?

– Im miệng đi, nhóc!

Giọng nói đó vang lên, lạnh tanh

– Cái gì?

Tức giận, cậu nhóc áo xanh lao vào chàng trai đó 1 lần nữa....

Shanringan bật mở.....

Cậu dùng hết sức để nhìn thấy thứ cậu đang cố gắng để được nhìn thấy.....

Sa-san chống trả rất quyết liệt.....

Mới đầu, anh chỉ ngăn cậu ta bằng cách tự thủ. ...

Nhưng cảm thấy chỉ phòng thủ thôi thì không ăn nhằm gì với độ ương bướng của cậu nhóc....anh bắt đầu đánh trả.....

Sau một hồi lâu....

Cậu nhóc áo xanh ngã xuống nền cỏ ẩm ướt.....

Máu miệng rom róm....

Tanh nồng trong cả khoang miệng.....

Lũng thưng.....

Chàng trai áo đen tiến tới.....

Túm mạnh cổ áo cậu nhóc và nhấc lên....

Ẩn cậu vào gốc cây phía trước mặt....

Y như.....những gì.....người anh đáng nguyên rủa của cậu đã làm.....

– Giống nhau.....quá giống mà- Sasuke ho sặc sụa vì nghẹn – Ngươi giống ta, giống cả tên khốn đó.

– Hm... người rút cuộc muốn gì?

– Muốn lột mặt nạ của người.

– À.....- Con mắt đen sâu thẳm khẽ ánh lên. – Muốn biết ta là ai ư?

– Phải!

Sasuke cười....

Nụ cười kì quái.....

Cúi sát mặt mình lại với cậu nhóc.....

Anh nói.....

Hơi thở lạnh phải vào gáy cậu nhóc áo xanh.....

– Nếu người làm cho ta việc này..... người sẽ được biết tất cả, Uchiha Sasuke!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Rồi Chúng Ta Sẽ Yêu Nhau.

– Chuyện gì xảy ra với em vậy, Sasuke?

Kakashi tròn mắt hỏi cậu học trò nhỏ, ngay sau khi ông vừa đáp xuống một cành cây cao gần đấy.

Quan sát những vết xước chằng chịt trên cánh tay, cẳng chân, cổ, mặt và cả vết máu khô còn sót lại nơi khoe miệng Sasuke... ông thầy tóc bạch kim ồ lên thảng thốt...

– Đã có 1 trận đánh nhau lúc ta không có ở đây sao? – Ngó nghiêng một hồi, Kakashi tiếp tục hỏi. – Là tên nào đã tấn công mấy đứa thế?

– Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cậu nhóc áo xanh lên tiếng.....

Khẽ liếc người con trai áo đen đứng cách đó không xa- người đang im lặng theo dõi mọi động tĩnh của cậu

Ném một cái nhìn đầy khó chịu, Sasuke nhanh chóng quay đi.....

Tò vè không thèm để tâm gì đến con người ấy nữa...

– Tên teme này lại nghịch ngu đồ Kakashi-sensei, dattebayoo.. – Tên tóc vàng cười ầm ĩ. Không ngừng chỉ trỏ vào khuôn mặt đang biến sắc của cậu bạn.

– Đồ khủng. Cậu luôn ngu ngốc đến thảm hại. – Sasuke cau kinh đáp trả.

– Cái gì? Nhắc lại đề.

– Nói lại thì cậu vẫn không hiểu đâu, dobe!

– Gì....

Và thế là cậu nhóc áo xanh và tên ngốc có râu lại tiếp tục màn đấu võ mồm huyền thoại.... Như những buổi sáng khác....

Trong lúc ầm ĩ đó, có 1 cô bé tóc hồng đang rón rén rút một chiếc khăn tay từ trong ba lô của mình...

Cẩn thận làm ầm nó.... Sakura bước lườn ra phía sau, xa khỏi nơi “chiến trường” của 2 cậu nhóc....

Cẩn trọng từng bước....

Cô bé cứ thế âm thầm tiến đến gần cậu nhóc áo xanh từ lúc nào không hay.....

– Sasuke-kun!

Giọng nói trong trẻo ấy phát ra.....khiến cậu nhóc Uchiha đang tranh cãi nảy lửa phải im bất hoàn toàn....

Ngước lên nhìn mái tóc hồng tung bay gần trước mặt.....

Đôi mắt đen bóng xao động.....đến khó hiểu.....

– Nhìn cậu tệ đấy, Sasuke-kun!

– Cứ mặc tôi đi.

– Không, không mặc kệ cậu được. Để tớ giúp cậu lau sạch....

– Để tôi tự lo.

Sasuke giật lấy cái khăn từ tay cô bé tóc hồng.....

Cậu lau cổ và mặt mình.....

Nhưng vì không thể nhìn thấy mặt mình còn bẩn chỗ nào.....nên nó khó khăn hơn cậu tưởng....

Sakura cứ đứng đó. Nhìn cậu nhóc Uchiha đang loay hoay đoán già đoán non chỗ bẩn mà tí thì phì cười....

Không để cậu nhóc kịp phản ứng lại lần nữa.....

Cô bé tóc hồng nhanh chóng cướp cái khăn trở lại.....

Nhẹ nhàng và cẩn thận.....Sakura vừa lau sạch khuôn mặt của ai kia....vừa mỉm cười vô cùng dễ thương.....

– Có đôi khi...cậu không thể tự làm mọi thứ 1 mình, Sasuke-kun!

Cậu bé của chúng ta im lặng.....

Mặc cho đôi tay cứ thế buông xuống.....

Cậu cúi gằm mặt.....cảm thấy như mặt trời đang làm đôi gò má mình nóng bừng lên.....đến không ngờ.....

Và một buổi sáng của ngày thứ 7 qua đi.....

Ồn ào và kì lạ như vậy đó.....

2/3 chặng đường qua đi.....

Đích đến chẳng còn bao xa nữa.....

Sức khỏe Ra-san tồi tệ đi đến không ngờ.....

Cô không thể tự đi mà chỉ có thể ở trên vòng tay của Sa-san suốt cả quãng đường dài.....

Những cơn sốt cao ập đến bất cứ lúc nào.....

Những cơn đau đang ngày càng trở nên khủng khiếp....

Những vết vân đen lan rộng hơn.... chiếm hữu lấy gần như toàn bộ phần trên cơ thể yếu ớt của cô kunoichi...

Chàng trai áo đen lo lắng vô cùng.....

Anh luôn hỏi cô có ổn không bất cứ khi nào cô nhăn mặt vì đau đớn.....

Anh tự biết rằng...

Cô cần anh ở bên lúc này.....

Thực sự....rất cần.....

Đêm tối lại đến.....

Anh nhìn cô gái của mình nhợt nhạt bên cạnh.....trong lòng dần vật tột độ.....

Đứng nhanhanh choàng chiếc áo khoác lên bờ vai rộng lớn.....

Nhìn cậu bé áo xanh, anh nói như ra lệnh....

– Đây nhóc, hãy

– Tôi hiểu rồi. – Sasuke dịch tới ngồi sát cạnh cô kunoichi tóc hồng. – “Im lặng” và để ý đến chị ta.....tôi đã hứa rồi.

– Tốt lắm

Quay lại chỗ Kakashi, Naruto và Sakura.....

Sa-san chỉ thẳng vào khoảng không phía trước.....

– Cách đó không xa có 1 con suối, phiền mọi người lấy cho tôi thật nhiều nước được không?

– Thế cậu đi đâu? – Kakashi đáp lại.

– Lá thuốc. Tôi cần tìm nó để cho cô ấy uống. – Chàng trai áo đen nói dứt khoát.

– Sa-san.- Mái tóc hồng khẽ gợn tay. – Em có thể giúp anh đây. Em biết khá nhiều loại lá thuốc.

– Vậy đi cùng ta.

Thế là họ chia ra.....

2 người lấy nước....

2 người đi lấy lá thuốc.....

và 2 người ở lại.....

Sakura vừa đi vừa phân tích tình hình địa lý chỗ tất cả đang ở.....

– Vùng này khá ẩm. Và nó có 1 loại lá hạ sốt rất tốt đó Sa-san.

– Nhìn nó ra sao?

– Lá rất to và có răng cưa anh ạ. Ừ...nó có mùi vô cùng thơm nữa.

– Vậy hãy tìm nó.

– Em biết rồi.

Sau cuộc bàn bạc chớp nhoáng, cô bé tóc hồng nhanh chân bước về phía trước.....

Sa-san cũng bắt đầu tìm kiếm xung quanh.....

15 phút trôi qua.....

và cả 2 vẫn chưa kiếm đủ tất cả những thứ cần thiết.....

Bỗng đột nhiên, Sakura thấy một cây thuốc hiếm mọc ở cách chỗ cô bé không xa.....

Chính là cây thuốc cô đã miêu tả với anh chàng áo đen hồi nãy.....

Mừng rỡ.....

Sakura cứ thế chạy đến chỗ cái cây đó.....

Mà không hề hay biết.....nó mọc ở ngay mép của 1 bờ vực sâu ngút ngàn.....

– Nó đây rồi.

Lúc cô bé túm được cái thân cây mỏng manh đó, cũng chính là lúc cô nhận ra mình đã trượt chân xuống vực.....

Biết là không tránh khỏi cái chết.....Sakura nhắm chặt đôi mắt lại.....trước khi để cả cơ thể lao xuống dưới.....

Nhưng trong lúc đó.....

Một cánh tay rắn chắc đã túm được lấy eo cô gái nhỏ và kéo lên.....

Con mắt đen căng thẳng, lo lắng đến tột độ.....

– ĐỒ NGỐC. – Anh quát. Mồ hôi túa ra vì nghĩ đến cái viễn cảnh sẽ xảy ra..... khi bản thân anh chỉ cần đến muộn trong tích tắc nữa thôi.....

– Em...em...xin lỗi...Sa-san.- Sakura nói. Cả cơ thể vẫn đang run bần bật vì sợ.

Cảm thấy mình đã nổi giận quá đáng, anh im lặng.....

Giữ cho bản thân bình tĩnh lại, anh hạ giọng.....

– Em...không bị gì chứ?

– Em...ồn...

– Tốt rồi.

– Anh à...

– Gì?

Vẫn ngoan ngoãn nằm trong tay chàng trai áo đen....cô bé giờ cây thuốc lên.....cánh tay run nhẹ.....

– Em thấy nó rồi.

Sa-san nhìn cây thuốc.....

Nhìn đôi mắt ngọc bích trong trẻo đang rạng rỡ vui mừng.....

Bỗng.....

Anh cười.....

1 nụ cười ấm áp.....

Cụm trán mình vào trán cô gái nhỏ.....

Anh tự nói thầm với chính bản thân mình.....

– Này Sasuke-kun!

– Hmm, chị hỏi gì?

– Em thấy chị làm sao?

– Tôi không hiểu chị muốn nói gì.

– À, con người chị ấy...em thấy làm sao?

–

– Này!

– Tôi vẫn không bỏ suy nghĩ chị chính là cậu ta đâu. Haruno Sakura ấy.

– Ha ha ha.

Sasuke nhăn nhó....

Quay lại nhìn bà chị tóc hồng đang cười âm ỉ....

Cậu nhóc gào lên:

– Chị cười cái gì cơ chứ?

Ra-san nhìn khuôn mặt quen thuộc đó.....

Bất ngờ...

Cô bật dậy.....

Mi nhẹ lên vầng trán thanh tú của Sasuke.....

Trước sự bàng hoàng và chết ngất của cậu.....

Cô nói thầm.....

Như chàng trai nào đó ở trong rừng kia cũng đang nói với chính mình.....

Cùng 1 suy nghĩ....

Cùng 1 niềm vui.....

Và cùng là 1 lời hẹn ước.....

” Rồi chúng ta sẽ yêu nhau thôi”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Yêu Thương Để Trong Tim.

– Này, anh nói đi!

Cậu nhóc áo xanh nằm duỗi dài người trên nền đất ẩm....

Chỉ quay mỗi cái đầu hướng tới chỗ chàng trai áo đen nằm cách đó không xa....

-Hm, để lúc khác đi. – Chàng trai áo đen đáp gọn lỏn. – Chúng ta cần yên lặng cho tất cả ngủ.

– Mai là đến tuổi đó rồi. – Sasuke lầu bầu. – Anh cần nói ra luôn bây giờ đây.

– Vậy mai ta sẽ nói.

– Hm. Bực mình.

Cậu nhóc áo xanh ngửng cổ lên trời...

Nhắm chặt mắt, cậu cố gắng để mình không bùng nổ trước thái độ khó chịu của tên Sa-san khốn kiếp kia.

Suốt mấy ngày qua...cậu đã phải nhẫn nhịn làm theo tất cả những gì hắn nhờ vả....

Từ chăm nom cho bà chị đang ốm đau vật vã mà vẫn.....suốt ngày tùm tùm cười kia....

Đến việc đi cùng anh ta làm cái quỷ quái gì đó.....

Vậy mà....

Thứ muốn nghe thì cậu vẫn chưa hề được nghe.....

Thật đáng để cậu mà.

Trong lúc tâm trạng đang bức xúc đến khó tả.....

Thì giọng nói đó vang lên.....

Vẫn lạnh lùng nhưng thế..

– Hãy kể về cậu đi.

Câu nói đó khiến cậu nhóc Uchiha của chúng ta phải hướng mắt đến chàng trai đó 1 lần nữa....

Yên lặng 1 hồi.....

Sasuke lại bùng bản mặt khó tính ra và đáp lại.....

– Không!

– Nếu cậu nói, biết đâu ta sẽ nói thân phận mình ra ngay sau đó đấy.

– Anh thế chứ?

– Hmm.

Sự tò mò về danh tính 2 con người lạ mặt trong Sasuke quá lớn.....

Khiến cậu nhóc không thể không tìm mọi cách để biết được...

Thờ dài ngao ngán, mặt cậu nhóc đánh lại.....

– Quá khứ, hiện tại hay tương lai.....đối với tôi tất cả đều là địa ngục.

– Địa ngục?

– Phải.

– Tất cả....gia đình, bạn bè....?

– Nó từng rất hoàn hảo trước khi thành địa ngục.

– Vì lý do gì?

– Hấn.

– Hấn là ai?

– Hmm.... Anh tôi!

Có một điều gì đó vô cùng kì lạ đang len lỏi bên trong tâm trí của cả 2 người con trai Uchiha.....

Sa-san không nghĩ rằng cậu bé đó có thể kể cho cậu cái điều khó nói đó.....cậu biết rất rõ là nó khó khăn để nói ra như thế nào..... vì đó cũng là điều mà cậu luôn cố chôn chặt.....

Còn Sasuke.....cậu cũng chẳng thể hiểu vì sao.....

Cậu có thể nói về câu chuyện kinh khủng đó cho anh ta.....

Mà lại thấy lòng nhẹ nhàng như thế.....

Cứ như một thứ vô hình nào đó.....

Đã kết nối được nỗi đau.....của cả 2.....

2 thân xác của cùng 1 con người.....

– Tôi đã từng có tất cả. Ba, mẹ và 1 người anh trai tuyệt vời... Nhưng đêm đó, chính anh tôi đã giết tất cả những người mà tôi yêu thương kính trọng. Người anh mà tôi coi là nhất – chính hắn đã khiến mọi thứ chìm trong biển máu, biến mọi thứ thành điều hắn muốn... Giá mà hôm đó, hắn cũng để tôi đi, đi theo ba mẹ. Thì có lẽ...

– Có lẽ?

– Có lẽ.....tôi đã không uất hận như thế này.

– Hmm. Thế cậu định như thế nào?

– Tôi sẽ hủy hoại hắn.

– Có thể ư?

– Chắc chắn, bằng bất cứ giá nào.

Chàng trai áo đen nhìn đôi môi đang mím chặt của Sasuke.....

Những cảm xúc này nào như ủa về trong kí ức.....

Anh hỏi...1 câu hỏi ngắn nhưng rất khó thoát lên lời.....

– Cậu vẫn.....thương yêu anh trai mình phải không?

Câu hỏi đó như chạm đến đáy con tim đầy tổn thương của Sasuke....

Tức giận, cậu nhìn thẳng vào mắt Sa-san.....

Con người đen giăn lớn.....

– Không. KHÔNG BAO GIỜ.

KHÔNG BAO GIỜ.....

KHÔNG THỂ.....

KHÔNG.....

“.....ta đang.....ở đâu đây.....”

Sasuke giật mình nhìn xung quanh.....

Và chỉ thấy một màu trắng xóa bao phủ mọi thứ.....

Chậm rãi bước từng bước.....

Đôi mắt cậu không ngừng quan sát xung quanh.....

Bỗng dột nhiên,.....

Cậu trông thấy một thứ gì đó hiện ra từ trong khoảng không gian trắng xóa bất tận.....

Chính xác là 1 người....

1 cậu bé độ 8tuổi với vết hằn nhỏ ở khóe đôi mắt.....

Đang loay hoay lấy 1 cái gì đó trong 1 chiếc túi.....

Sasuke ngạc nhiên tột độ.....

Itachi!

Phải rồi...đó chính là Itachi.....

Nhưng là Itachi hồi vẫn còn là 1 người anh tuyệt vời.....

Cậu nhóc áo xanh cổ bình tĩnh lại.....

Cậu tiếp tục quan sát.

Cậu thấy Itachi cười nhẹ rồi lôi ra một cái hộp y tế.

Sau đó nhanh chân chạy đến chỗ 1 đứa trẻ khác bé hơn.

và đứa trẻ đó.

Không ai khác chính là cậu- Sasuke.

– Em đau, nii-san! – Cậu em mếu máo.

– Em đã làm gì mà để ngã mất cả 1 mảng da như thế này?

– Em tập chạy. Cho giống nii-san.

– Ngốc. – Itachi gỡ căng chân Sasuke lên, cau có. – Giờ thì anh bôi thuốc nhé, sẽ rất đau đấy.

– Á á á- Cậu nhóc 3 tuổi gào ầm lên.

Đưa tay túm lấy chân anh mình, cậu nhóc hét chảy cả nước mắt nước mũi.

Cậu bé tóc đuôi gà vẫn bình tĩnh đến kì lạ.

Mặc kệ cậu em bầu vào chân càng lúc càng mạnh.

Itachi vẫn nói nhẹ nhàng.

– Đúng rồi. Đau quá thì cứ cào chân anh ấy. Cố lên, em là con trai cơ mà!

Cậu nhóc áo xanh lặng thinh.

2 bàn tay nắm chặt.

“Nii-san.”

Rồi tiếp sau đó.

Cảnh tượng đó biến mất.

Và 1 khung cảnh khác hiện ra.

– Itachi! Con biết mấy giờ rồi không?

– Con ngủ giờ đây mẹ.

– Sao con không làm nó vào buổi sáng?

– Sasuke sẽ thấy mẹ ạ.

Cậu nhóc Itachi 9 tuổi phui tay.

Rồi xếp cả đồng kunai và shuriken bằng gỗ được cậu làm vô cùng tỉ mỉ vào chiếc hộp quà ngay bên cạnh.

Liếc nào tờ lịch to có khoanh tròn ngày 23 tháng 7.

Túm tóc đuôi gà khẽ lắc lư theo từng bước đi của Itachi.

Đi ngang qua chỗ cậu em đang say ngủ.

Cậu bé 8 tuổi cẩn thận kéo chiếc chăn lại ngay ngắn cho em trai.

”Nii-san.”

Cậu nhóc áo xanh lại nhìn toàn bộ mọi thứ.

Bàn tay vô thức đưa lên túm chặt lấy ngực mình.

Và rồi 1 khung cảnh nữa lại hiện ra.....

Một cậu bé 12 tuổi với khuôn mặt từng trải đang quỳ ở căn phòng nào đó.....

Nghe chính người ba của mình mắng mỏ.....

Mỗi hơi ướt đầm.....

Con mắt buồn bã nhìn xa xăm.....

– Con là một Uchiha, Itachi. Và con cũng biết con tài giỏi hơn tất cả những Uchiha khác, đúng không?

Hãy làm như những gì ta nói. Hãy sống vì cái gia tộc này, đừng nghĩ những điều phù phiếm nữa. Tất cả những gì con nói với ta vừa nãy.....thật là đáng xấu hổ.

Và rồi người ba đó bỏ đi.....

Để lại cậu bé đó ở lại.....

Cùng với đầy những suy nghĩ, những bực bực và những tâm tư không thể nói ra bằng lời.....

Sasuke đã nhìn thấy người đó đưa tay lên lau vội 1 giọt nước khẽ xuất hiện trên mi mắt.....

Thấy người đó đứng lên với 1 cơ thể mệt mỏi.....

Và đã thấy người đó cười như không có chuyện gì xảy ra.....khi thấy đứa em trai nhỏ về nhà.....

“Nii-san.....”

Những giọt nước mắt nóng hổi chảy ra.....

Như ngấm cả vào trái tim chẳng chút khổ đau và hận thù của cậu.....

Sasuke khóc.....

Không vì 1 lý do nào.....

Mà đơn giản chỉ là nhớ lại một điều gì đó.....

Đã từng.....

Rất tuyệt vời.....

Chàng trai áo đen cứ nằm đó.....

Nhìn cậu nhóc áo xanh ngủ lịm đi.....

Nhìn cậu đau khổ trong giấc mơ đó.....

Nhìn cậu khóc.....

Nhìn cậu gọi cái tên đó bằng tất cả những gì chân thành nhất.....

Đưa bàn tay vuốt mái tóc hồng đang thờ nhẹ bên cạnh.....

Chàng trai Uchiha thả lỏng mi mắt.....

Mặc kệ thứ cảm xúc khó hiểu đó xâm chiếm lấy tâm hồn.....

” Ai bảo 1 Uchiha không biết yêu thương.....

Họ yêu nhiều...rất nhiều.....

Nhưng rồi lại giấu tình yêu đó ở trong tim.....để không một ai biết.....mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ánh Sáng Đỏ Dưới Dòng Nước Sâu.

Ngày thứ 10 của cuộc hành trình.....

Bầu trời trong xanh dễ chịu.

Ánh nắng nhảy nhót trên những chiếc lá xanh.

Có.

Một vài tia nắng nghịch ngợm.

Vô tình len lỏi qua mái tóc đen mượt đó.

làm ánh lên màu tím đậm tuyệt đẹp ẩn trong con mắt mà vị chủ nhân kín đáo giấu kín dưới lớp mái dài.

Siết nhẹ bàn tay mình.

Anh nhìn đôi mắt ngọc bích yếu ớt cụp nhẹ.

Đôi chân lao càng lúc càng nhanh hơn.

Trong tâm trí còn văng vẳng câu nói của Sakura trước đó ít lâu.

” Anh à...sắp đến lúc đórồi phải không? ”

Cô đã nói câu đó.

Với một nụ cười trên môi.

Và nó càng làm tâm trí anh như rối bời nhiều hơn nữa.

Anh không dám trả lời câu hỏi đó.với cô.và với chính cả bản thân mình.

Anh không đủ can đảm để thoát lên.và vì anh sợ.

Sợ sẽ không kịp làm việc đó.

“Đừng rồi, Sakura.

Sắp đến lúc đó rồi.

Thời hạn 10 ngày ấy.nó sắp đến rồi.

10 ngày để cứu em.10 ngày để chúng ta trở về thực tại.

Liệu anh có đủ khả năng để làm điều đó không?”

Cứ thế.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Nhóm người vẫn diên cuồng tiến về con suối Sikai

Và đồng hồ bắt đầu đếm ngược.

Chỉ còn60 phút nữa thôi.

Cho 1 cuộc đời.....

Và cho 1 phép màu.....

Mái tóc bạc lặng lẽ theo dõi khuôn mặt của chàng trai tóc đen và dường như hiểu tất cả những suy nghĩ trong anh. ...

Ông nói, cố gắng làm Sa-san bình tĩnh trở lại. ...

– Sắp tới đó rồi. – Kakashi thở hắt. – Sẽ ổn thôi!

Chàng trai Uchiha hướng mắt nhìn sau khi nghe ông thầy yêu quý nói. ...

Anh gạt đầu....khó khăn....

– Mong là thế!

10 phút trôi qua.

20 phút trôi qua.

rồi lại đến 30 phút.

Và khi chỉ còn lại 20 phút cuối cùng.

Tất cả mới thấy được nó.con suối Sikai bí ẩn.... đang chảy bình yên sau tầng tầng lớp lớp những tán cây rộng lớn. ...

– Nó có thực sự là một con suối không vậy? – Cậu nhóc áo xanh lên tiếng khi trực tiếp đến và nhìn xuống. – Nó cực kì sâu.

– Đó chính là điều thần kì của con suối này đây. – Kakashi đáp lại.

– Thần kì? – Naruto vắn vẹo. – Em chẳng hiểu thầy muốn nói gì, dattebayooo!

– Vì chúng ta không thấy đáy nên không thể biết dòng nước này đi và về đâu. Nó không hề có thượng nguồn nhé. – Chính lại chiếc băng trán, ông thầy tiếp tục giải thích. – Việc này khiến con suối có 1 tác dụng kì diệu.

– Là gì, là gì thế?

– À.... Sasuke, em giúp Sakura ra đây được không?

– Hmm..

Cậu nhóc áo xanh tỏ vẻ hơi khó chịu, nhưng vẫn tiến về chỗ cô bạn tóc hồng. ...

Im lặng. ...

Cậu giơ bàn tay ra để cô gái bé nhỏ vịn vào và bước đi. ...

Sa-san bé Ra-san....lặng lẽ quan sát mọi chuyện. ...

– Nó vẫn còn đau chứ Sakura? Vết cắn ấy.

– Dạ vâng, sensei.

– Hãy ngâm vết thương đó vào con suối đi. Còn em – Ngón tay ông thầy chỉ vào cậu bé áo xanh. – Em có thể sẽ giúp Sakura tiếp chứ?

Nghe theo lời Kakashi.Sasuke cẩn thận đưa cô nhóc tóc hồng đến mép con suối. ...

Giúp cô ngồi xuống trước khi đứng thẳng người lên.cậu khoanh tay theo dõi “điều kì diệu” mà ông thầy vừa nói đến. ...

Và ngạc nhiên thay, tất cả những gì Kakashi nói đều hoàn toàn đúng. ...

Nó đã xảy ra như một phép màu vậy.

Khi đôi chân nhỏ của Sakura vừa thả vào dòng nước xanh biếc đó, mọi vết xước và sẹo đều nhanh chóng liền lại, chỗ da bầm xung quanh vết rấn cắn cũng tan ra. ...

Đôi mắt xanh ngọc bích mở lớn...đầy thần thốt...

Ngước lên nhìncô nói đầy thần phục.....

– Em...hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Câu nói này của Sakura như làm tâm trí Sa-san ổn định trở lại...

Anh thở phào nhẹ nhõm, nụ cười như hé nở trên môi...

Cúi xuống nhìn người con gái trong tay mình, anh khẽ thăm thò vào tai cô trong khi bản thân bước từng bước đến mép con suối...

– Tốt rồi...

Nhưng khi chàng trai tóc đen định đặt Ra-san xuống...thì 1 thanh kunai ở đâu phóng ra...xẹt qua cổ anh rỉ máu...

Khựng lại, anh ngước đôi mắt lạnh lẽo hướng tới chỗ thanh kunai đó được phóng ra... đầy tức giận

Sasuke, Sakura...tất cả những người còn lại cũng đều chú ý.....

1 nhóm người tầm 7,8 tên, ăn mặc vô cùng kì quái đang đứng trên một tảng đá lớn, trong đó có cả cái tên đã từng cướp bản đồ hôm trước...

Tất cả bọn chúng đều trong vô cùng hung hăng và kinh khủng...

– Ôi trời...ta ném trượt sao. – Một trong số đó lên tiếng. – Tiếc quá!

– Ô, kia chẳng phải con ranh đã đánh ta bị thương trong cái hốc ở khu rừng đó sao. – Tên từng cướp bản đồ hét lên thích thú. – Ta thật đã quá con thường người rồi nhai con tóc hồng.

Sakura giật bản mình khi nhìn thấy khuôn mặt kinh khủng đó...

Đưa chân ra khỏi dòng suối, cô bé rút kunai và chạy lại chỗ Sasuke đang đứng...

Naruto cũng thủ thế...

Chỉ riêng có mỗi chàng trai áo đen vẫn đứng đó...vẫn ôm Ra-san trong tay...gân cổ nổi lên...

Anh cố gắng kìm chế cơn giận dữ như sắp bùng lên của mình...

– Lại là các người ư?

– Người có vẻ chả vui mừng gì khi gặp lại ta nhỉ, ninja copy của làng lá. – Hắn cười man rợ. – Nhưng tin ta đi, đây là lần cuối chúng ta gặp nhau.

– Vậy là...

– Phải rồi, các người sẽ chết bây giờ.

Vừa dứt lời, tất cả bọn chúng đã lao đến bao vây cả nhóm Kakashi...

và bị chống trả lại vô cùng quyết liệt...

– Này, cậu ổn chứ, Sasuke? – Naruto gào lên, tay chân vẫn không ngừng đánh lại.

– Vẫn ổn. – Sasuke đáp lại, đôi mắt đen khẽ liếc về phía cô bạn cùng nhóm và 3 người còn lại.

Sakura thì đang thở hổn hển khi vừa găm được 1 chiếc shuriken vào tên địch...

Kakashi đang đánh trả một lúc 2 tên...

Còn Sa-san...

1 tay vẫn túm chặt lấy eo Ra-san.....ta còn lại anh vùng kiếm với một tốc độ kinh hoàng...không ngừng tung đòn về phía 3 tên đang vây quanh mình...

Nó khiến cậu bé áo xanh...hoi sốc.....

Và một phần nào hiểu ra trình độ của người con trai đang chiến đấu trước mắt mình.....

Cứ thế...họ đánh trả...

Địch không quá mạnh...nhưng lại đông...

Mà thời gian thì không còn nhiều nữa...

– Ổ yên đây nhé! – Sa-san đặt vôi cô gái tóc hồng yếu ớt bên mép con suối. – Anh sẽ cố giải quyết nhanh và chữa cho em.

Ra-san thở từng quãng ngắn.....rồi gật đầu.....

Chàng trai tóc đen không để phí hoài từng giây phút nào nữa...

Anh lao đến.....cố gắng đánh bại cả đám mà không phải bật “nó” lên...

Cuộc chiến gần như hoàn toàn có lợi cho chúng ta...

Nếu không bỗng dưng...

Một trong số những tên đó đã nhìn thấy Ra-san.....thấy cô thực sự rất yếu và không có ai bên cạnh.....

Hí hửng...hắn tiến đến...

Giờ con dao găm lên...hắn định kết liễu cuộc đời cô...

Bốp.

Bàn tay cô gái tóc hồng túm gọn cánh tay cầm con dao....

Đôi mắt ngọc bích trở nên sắc sảo đến không ngờ....

– Ta vẫn là 1 shinobi đấy, shannaroo.

Nói rồi, Ra-san đứng bật lên...

Dùng hết sức lực cuối cùng, cô đánh bay hắn vào một tảng đá lớn...

Tiếng đá vỡ vụn...tiếng xương gãy.....2 âm thanh đó hòa quyện vào với nhau...

Hắn chết ngay tức khắc....

Cùng lúc đó,.....

trái tim cô gái tóc hồng cũng bắt đầu đập những tiếng cuối cùng.....

Và quãng thời gian đếm ngược cũng đã kết thúc....

Cô ngã xuống.....

Thân thể bé nhỏ rơi xuống con suối sâu...

Chàng trai tóc đen nhìn thấy.....

Anh hét lên.....đau đớn.....

– KHÔNG!

Đến giờ phút này, chẳng còn thứ gì quan trọng nữa rồi...

Một giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt thanh tú của Sa-san...

Đôi mắt anh mở ra.....đỏ rực.....

Chém chết tên đang đứng cản trở trước mắt.....

Anh lao đến bên cô.....không để tâm tới bất cứ điều gì khác.....

Một tên khác chém vào lưng anh khiến lớp áo bảo vệ đứt lìa và rơi xuống.....

Anh vẫn mặc kệ.....

Anh mất cô....

Đối với anh là mất tất cả.....

Vậy thì....

Cái bí mật đó....

Nó..... còn có nghĩa lý gì nữa chứ?

Anh khóc.....khóc thực sự....

Lần đầu tiên trong cuộc đời....

Màu đỏ của con mắt ấy là màu của yêu thương.....

Nó tràn ngập trong con người của anh....

Nó như muốn trào theo dòng nước mắt đang chảy ra vô thức..... từ khóe mắt...và từ cả trái tim anh....

Anh ôm lấy cô....

Trước khi cơ thể cô chạm vào mặt nước lạnh buốt...

Rồi sau đó.....

Cả 2 cùng chìm vào con suối không đáy sâu thẳm....

”Sakura....

Em à....

Anh ở đây rồi”

Cánh tay to lớn của anh siết mạnh hơn....

Bao bọc cô....

Bảo vệ cô đến phút cuối cùng....

Trước khi cả 2 dần tan biến vào hư vô.....

Cậu nhóc áo xanh lao đến con suối

Hốt hoảng đến cực độ.....

Rồi cậu thấy thứ đó.....

Thấy gia huy Uchiha sau lưng chàng trai đó.....thấy đôi mắt của anh.....

Thấy anh ôm cô.....

Thấy được mọi thứ.

Và thứ ánh sáng đỏ đỏ vẫn như thấp thoáng....

...như còn len lỏi đâu đó dưới dòng nước sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đêm Trăng.

” Lại đây với em ”

Xòe bàn tay nhỏ nhắn, mái tóc hồng cười tươi như ánh nắng mai ...

Cô đứng đó, xinh đẹp và duyên dáng hơn bao giờ hết.

Về đẹp đó khiến anh sững sờ...

Khuyến anh không làm chủ được mình mà vô thức nắm lấy bàn tay ấy thật chặt...

Rồi họ đi về phía trước...về phía một khoảng không gian vô định nào đó...xung quanh trắng toát và không hề có 1 cảnh vật nào.

Cứ vật.....cả 2 cứ đi mãi...đi mãi...

2 bàn tay vẫn nắm lấy nhau không buông...

Cho đến khi...

” Cảm ơn anh, Sasuke-kun!”

Cô đã quay đầu lại và nói câu đó với anh bằng một ánh mắt cảm kích...

Màu ngọc bích trong đôi mắt đó ánh lên triu mến...

Vương vấn đầy tiếc nuối và yêu thương.

” Sao em lại nói thế? ” – Sasuke thắc mắc...

Rồi anh bỗng hoảng hốt khi bàn tay người con gái đó bỗng buông bỏ anh ngay sau đó...

Rất nhanh chóng, cô chạy vụt đi...

Anh đuổi theo cô với một tâm trí hoàn toàn trống rỗng...

Nhưng không hiểu tại sao, cứ càng đuổi....anh lại càng thấy khoảng cách giữa cả 2 xa hơn...

” Dừng lại đi. ”

Anh đã hét lên như thế...

Nhưng Sakura vẫn không hề quay đầu lại...

Không những thế.....cơ thể cô còn đang tan biến đidần dần...từng chút một...

Cho đến lúc cô hoàn toàn biến mất...

Còn anh ở đó....cô đơn...bơ vơ đến cực độ...

Con mắt đen mở to hơn bao giờ hết...

Anh gào lên trong cơn hoảng loạn.....

” SAKURA!”

Giật mình, chàng trai Uchiha tỉnh dậy...

Anh thấy mình đang trong căn phòng tồi tàn nhìn rất quen... 2 bàn tay anh đang túm chặt lấy mảnh chiếu anh đang nằm...

Xa xa, bà cụ đó đang cặm cụi nấu nước...

– Cháu thấy trong người thế nào chàng trai? – Bà lão cười hiền hậu.

Nhưng Sasuke không thèm để tâm đến lời nói của bà cụ...

Thay vào đó, anh đưa mắt nhìn khắp nơi, không ngừng tìm kiếm...

Và anh dừng khựng lại khi thấy mái tóc hồng lấp ló sau chiếc chăn cũ kĩ trong góc tường chỉ cách anh độ 5, 6 mét.

Bật dậy ngay lập tức...

Anh lao đến chỗ mái tóc hồng đó đang nằm...

Lật tung tấm chăn ra khỏi, anh trút hơi thở nhẹ nhõm khi thấy Sakura vẫn khẽ thở đều....

Bà lão nhìn cảnh tượng đó.....vẫn thong thả đưa từng cánh cùi nhò vào đồng lửa đang cháy.....bà ôn tồn kể lại:

– Cô bé vẫn ổn, chỉ là đang ngủ thôi và dường như không còn bị chất độc hành hạ nữa rồi. Khi 2 đứa trở về hiện tại, ta đã thực sự lo lắng đấy. Cả 2 đều ướt nhẹp và cháu thì ôm chặt cứng con bé. Đã có chuyện gì khủng khiếp xảy ra ở đó ư?

Chàng trai đó vẫn im lặng...

Đưa tay sờ trán Sakura....

Sau hồi lâu.....anh mới đáp lại lời bà cụ...

– Tôi nghĩ tôi phải đưa cô ấy đi thôi.

Nói rồi anh bế cô lên, nhẹ nhàng hết sức để không làm cô tỉnh giấc...

Bà lão im lặng một lúc, có vẻ như đã đoán được quyết định của chàng trai trẻ từ trước đó, bà lên tiếng...

– Ta cũng nghĩ thế. Cháu nên đưa con bé đến chỗ nào đó tốt hơn. – Bà đứng dậy, tiến đến chỗ Sasuke và đưa anh 1 viên thuốc nhỏ. – Hãy cho cô ấy uống khi cô ấy thực dậy nhé. Bà cháu ta sẽ rất nhớ 2 người đấy.

Anh đón lấy viên thuốc từ tay bà lão rồi lặng lẽ bước ra ngoài...

Khi gần bước đến cửa, anh dừng lại và đứng yên như suy nghĩ một thứ gì đó....

– Có chuyện gì sao? – Bà lão thắc mắc.

– Không. Chỉ là...

– Cháu muốn nói gì?

Nhìn khuôn mặt say ngủ của Sakura, anh cười mỉm.....

-Cám ơn bà.

Hoàng hôn như trải một tấm thảm mật dưới con đường anh đang đi....

Cánh đồng xào xạc tiếng gió....

Những đám mây lững lờ trôi mãi về phía cuối chân trời....

Cô gái tóc hồng tựa nhẹ, đôi mắt ngọc bích hé mở nhìn xung quanh....

Cô thấy bầu trời...thấy những làn gió mỏng manh mon tron trên gò má....và thấy khuôn mặt người con trai ấy nổi bật giữa tất cả....

Thấy anh vẫn bước trong khi mang cô trên tay....

– Anh....

– Em tỉnh rồi.

– Chúng ta đang ở đâu đây?

– Hiện tại.

– Hiện tại ư? Vậy có nghĩa là

Cô giờ vội 2 cánh tay lên rồi chăm chú nhìn vào nó....

Cảm thấy cực kì sung sướng khi không còn một vết vân nào trên cơ thể mình nữa.

Cười như hoa, cô lại nhìn anh....

Rồi đưa tay lên nghịch ngợm mấy sợi tóc mái dài của chàng trai Uchiha....

– Em nghĩ anh nên đi gội đầu. – Gỡ 1 cọng như cọng rom trên đầu anh, Sakura lăm bắm – Đúng chứ?

Sasuke thả lỏng cơ mặt..... anh nghĩ tới cái nền nhà đầy rom vừa nãy của bà lão..... mặc nhiên không hề có ý phản đối lời gợi ý của Sakura.

Và

Thế là cả 2 cùng tiến tới suối nước nóng....

20 phút sau đó....

– Tôi đã để cả 2 bộ yukata của 2 người vào ngăn tủ rồi thưa cậu Uchiha. – Người phục vụ nói vọng ra từ nhà chính.

– Hm – Sasuke đáp lại ngắn gọn.

Anh nhún cả cơ thể mình ngập chìm trong làn nước nóng.... khoan khoái tận hưởng sau một cuộc hành trình dài vừa diễn ra...

Đề mái tóc ướt và bờ vai rộng lớn áp sát vào tấm vách gỗ....

Anh nói nhỏ....nhưng đủ làm ai đó bên kia cũng đang tựa lưng vào vách..... nghe thấy.....

– Em thấy khá hơn rồi chứ?

Cô gái tóc hồng đáp lại...gò má đỏ ửng vì độ nóng của nước.....

– Sau khi uống viên thuốc đó, em thấy khá hơn rồi.

Rồi cả 2 cùng im lặng.....

Giương mặt đều thanh thản như gột bỏ được hết những gánh nặng và suy tư.

Anh ngồi đó...cô ngồi đó....

Tấm lưng trần áp mặt vào mặt gỗ nóng bỏng....

Cả 2 đôi mắt đều trở lên mơ màng vô cùng....và trông như.... họ có thể hiểu được tất cả những gì người kia đang suy nghĩ bằng một thứ liên kết mơ hồ nào đó....

Cứ thế....

Anh và cô....

Cứ mãi chìm trong đó....

Chìm trong thế giới riêng của mình....

Mãi cho đến khi màn đêm bao phủ toàn bộ ngôi làng bé nhỏ..

Khoác bộ Yukata lên người, Sasuke và Sakura lặng lẽ bước về phòng trọ....

Đưa tay mở cửa, chàng trai Uchiha nhẹ nhàng dẫn cô gái tóc hồng vào trong....

Anh nắm tay cô cho đến khi cô ngồi xuống bên chiếc giường nhỏ bên khung cửa sổ.

Toan thả tay ra và bước đi....

Bỗng bàn tay anh bị túm chặt lại bởi Sakura.....

– Ở lại thêm 1 chút nữa được không anh?

Cô nhìn anh, đầy khăn khăn....

Anh cũng nhìn lại cô....

– Em cần nghỉ ngơi, Sakura!

– Có quá nhiều chuyện đã xảy ra, Sasuke-kun....

-....

– Và em chỉ muốn anh ở bên cạnh em 1 chút nữa thôi để em chắc chắn rằng mọi chuyện đã thực sự qua rồi chứ không phải chỉ là 1 giấc mơ.

Sasuke nghe hết từng lời....

Trong lòng cảm thấy thứ gì đó đang lan tỏa rất nhẹ nhàng...

Lặng lẽ, anh ngồi xuống bên cô....để cho cô tựa lưng mình vào ngực của anh....

Ánh sáng từ bên ngoài hắt vào khung cửa sổ....khiến khung cảnh đẹp như một câu chuyện cổ tích....

Những sợi tóc hồng đẹp để không ngừng chạm nhẹ vào cổ anh....

Mùi hoa anh đào lan tỏa khắp nơi... vô tình kích động đến khứu giác mạnh mẽ của chàng trai Uchiha....

Nhắm nghiền đôi mắt....anh để thứ hương thơm dịu dàng đó xâm chiếm lấy toàn bộ tâm trí của mình....

Có một thứ cảm xúc gì đó vô cùng mãnh liệt bùng nổ bên trong Sasuke....

Khiến đầu óc anh như tê dại....

Khiến trái tim của anh như trực vỗ òa trong lồng ngực....

Đưa tay ôm lấy bờ vai nhỏ bé....

Anh hôn lên cổ của cô....

Rồi nói thầm vào tai cô.....

Con mắt đen sâu thẳm bỗng quẩn rũ đến kì lạ.....

– SakuraAnh không thể chờ đợi được nữa rồi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Khúc Đạo Đầu

Anh không thể chờ đợi được nữa rồi...”

Câu nói từ miệng chàng trai đó thốt lên....

Đều được cô kunoichi xinh đẹp nghe rõ từng lời....

Giật mình....cô quay mặt lại....

Bối rối vì ý nghĩa sâu xa đang ẩn chứa trong câu nói tưởng chừng như đơn giản đó...

– Sasuke-kun, anh....

Nhưng....

Cô chưa kịp thốt hết lên lời.....thì đã bị một bàn tay ai đó luồn nhẹ vào mái tóc hồng óng ả....

Rồi bất ngờ.....

Một sự mềm mại nóng bỏng bắt đầu lan tỏa trên đôi môi hồng nhỏ nhắn...

thấm đẫm vào từng tế bào...

và rồi xâm chiếm và làm tê liệt hoàn toàn cơ thể Sakura....

Sasuke hôn cô.....

Vội vàng và đầy cảm xúc.....

Cánh tay càng lúc càng giữ chặt hơn...

.....cứ như thể Sakura sẽ biến mất nếu như anh ngừng làm thế....

Trước hành động vô cùng dữ dội của Sasuke, Sakura không giấu nổi sự choáng ngợp....

Vẫn áp sát lưng mình vào ngực anh....

Sakura đưa tay cố gắng đẩy người con trai đó ra khỏi mình.....

– Anh làm sao vậy, Sasuke? – Cô nói vội vã sau khi thoát khỏi cặp môi nóng bỏng ấy....

Nhưng rồi cô chợt khựng lại, cứ giữ nguyên cánh tay đang bám lấy vạt áo yukata xanh ngắt của Sasuke....

Đôi mắt xanh biếc nhìn cảnh tượng trước mắt....

Ngạc nhiên đến cực độ.....

Vẫn là anh ở đó....vẫn là Uchiha Sasuke.....vẫn là người mà cô yêu vô cùng.....

Nhưng..... khuôn mặt anh ấy.....

Khuôn mặt bình thường vẫn lạnh lùng kia.....

Sakura chưa bao giờ nhìn thấy nó thay đổi đến thế.....

Những vết hồng nhẹ lan tỏa trên làn da trắng tinh khiết....

anh ngồi đó.....

nhìn thẳng vào cô....

đôi mắt đen dao động mạnh mẽ đến không ngờ.....

Quai hàm anh cứng lại....từng mạch máu nhỏ nổi lên đầy ma mị....

Cánh tay vẫn không ngừng vươn ra..... van nài....

ánh mắt anh nhìn cô gái của mình đầy khó hiểu....

Như chất chứa một nỗi niềm gì đó đã bị kín nén quá lâu....

Anh ôm lấy eo cô...kéo thân thể cô lại gần mình hơn nữa....

Tay còn lại anh giữ lấy cái cằm bé nhỏ xinh xắn kia, lơ đãng ngắm nhìn nó....rồi đặt thêm không chỉ một nụ hôn vào đôi môi ướt át cận kề chiếc cằm đó...

Sakura thôi không chống cự lại nữa....

Cô cứ ngồi thế....đông cứng vì những hành động đầy mê hoặc của chàng trai tóc đen...

Ngay lúc này đây....trong tâm trí Sakura như có một vụ hỗn loạn....

Mà người gây ra nó không ai khác chính là chàng trai Uchiha của cô...

” Anh ấy bị sao thế?

Anh ấy.....tại sao anh ấy lại có những hành động này.....

Chẳng lẽ...là lúc này ư?”

Những suy nghĩ đó cứ không ngừng chạy lòng vòng trong đầu của cô kunoichi tóc hồng...

và bằng một cách thần kì nào đó.....

Nó đã bị chàng trai tóc đen nhìn thấy tất cả...

Anh cười....nụ cười mê hoặc nhất từ trước tới giờ mà anh có....

Nụ cười đẹp đến nỗi....nó phô ra được cả hàm răng trắng như sứ của anh.....khiến anh rạng rỡ như một mặt trời giữa đêm trăng đầy huyền bí...

– Không phải say đâu, Sakura. – Anh hôn cô một lần nữa...êm dịu...ê mê và ướt át đến kinh khủng. – Anh hoàn toàn nghiêm túc đấy!

Vẫn giữ chặt eo cô, anh đưa bàn tay kia lên vén nhẹ mái tóc hồng...

Rồi anh hôn tai Sakura... khiến cô rùng mình đôi chút.....

– Em tin anh chứ?

Đôi môi mọng không ngừng mon tron vùng da trên cổ Sakura. Thúc giục cô đưa ra một câu trả lời.....

– Sakura.... Em nói anh nghe đi.

Cứ thế, Sasuke cứ không ngừng quyến rũ Sakura.....bằng những câu nói nhẹ nhàng và những hành động khiêu khích đó...

Và tất cả những điều đó hoàn toàn có tác dụng rồi đây....

Sakura bắt đầu đánh mất đi sự vững vàng mà cô vốn có....

Trái tim cô như muốn bùng nổ mỗi khi anh đùa nghịch bất cứ chỗ nào trên da cô....

“Ồi chúa ơi!” – Cô ngĩa trong hơi thở càng lúc càng gấp gáp.... – ” Cô phải làm gì với anh đây?”

– Sakura.....anh vẫn chờ câu trả lời đấy. – Cánh tay xiết eo cô thật mạnh, anh nhắc lại.....

– Em....em....

– Sao nào? – Đôi môi hơi nhếch lên.....con mắt Rinnegan nhìn như muốn nuốt chửng khuôn mặt Sakura.

– Em....tin anh mà, Sasuke-kun....

Cô đã lí nhí trả lời ra.....bằng một sự bồn chồn đến cực độ....

Và cô biết rằng, vì câu trả lời này....anh ấy có thể còn mất kiểm soát và đi xa hơn nữa...thậm chí là xa đến mức cô chưa tưởng tượng ra....

Nhưng đó là tất cả những gì lòng cô muốn nói...một cách chân thành nhất...

Sasuke nghe câu trả lời từ Sakura.... và đầu óc anh lúc này hoàn toàn....không thêm để ý đến bất cứ thứ gì nữa.....

Anh trở nên táo bạo hơn.....

Và cơ thể anh....anh không còn cố gắng kìm hãm nó nữa.....

Thứ anh muốn, thứ anh khát khao, thứ làm anh điên dại....

Anh sẽ để mặc cơ thể mình giành lấy.....

Những nụ hôn càng lúc càng sâu và mạnh hơn...

Thân nhiệt cả 2 cùng từ đó mà tăng lên nhiều hơn...

Và nó làm Sasuke cảm thấychỉ như thế này là không đủ.....

Cánh tay anh di chuyển đến vai cô.....rồi nhẹ nhàng kéo 2 vạt áo Yukata tuột dần khỏi bờ vai mỏng manh của cô ấy....

Bờ môi anh chạy dọc quanh bờ vai đó.....thích thú đến kì lạ.....

Hít hà hương thơm dịu nhẹ đầy tinh khiết từ người con gái ấy.....

Sasuke kích động đến mức không thể ngăn nổi đôi tay khám phá thêm những chỗ khác nữa trên người cô....

Anh kéo vạt áo cô xuống sâu hơn nữa....để phần da thịt mềm mại của Sakura tiếp xúc hoàn toàn với cơ thể mình....

Một cảm giác gì đó như một luồng điện chạy dọc sống lưng Sasuke..... khiến những múi cơ của anh co lên cứng nhắc....

Anh thở gấp gấp trước khi không kìm nổi mà đẩy mái tóc hồng đỏ nằm xuống giường....

Để rồi chính anh chờ người ra khi chứng kiến cái điều mà anh chưa từng một lần thấy trong đời đó...

Sakura của anh nằm đó.... với bộ yukata đã bị kéo bỏ gần như hết phần trên cơ thể....

Làn da trắng hồng của cô ánh lênnhư sáng bừng hơn trước ánh sáng mà vàng trắng chiếu qua khung cửa sổ kia....

Ngại ngùng, đôi tay Sakura cố gắng che chắn phần ngực trần phía trước....

Mà không hay biết.....

Có một người như sắp phát điên khi nhìn thấy cô như vậy.....

“Không thể tin được” – Tâm trí Sasuke như gào lên đầy phấn khích....” Chết tiệt....mình sẽ biến thành một con quái vật mất thôi....”

– Sasuke- kun....dừng....dừng lại đi được không? – Sakura lên tiếng, gò má đỏ ửng vì nóng – Em...rất xấu hổ... và ...không phải quá sớm cho”việc này” sao anh?

Im lặng, Sasuke không trả lời....

Cái cách cô áp úng thế kia.....

Thực sự nó chẳng khiến anh muốn dừng lại....mà có khi là ngược lại thì đúng hơn....

Nó khiến anh phấn khích còn kinh khủng hơn cách đẩy vài giây trước....

Kéo cánh tay Sakura ra khỏi, anh lặng lẽ ngắm nhìn nó....ngắm nhìn khuôn ngực người phụ nữ của anh....

Trái tim đập lồi thêm 1 nhịp nữa.....

Quàng tay cô lên cổ mình....

Mạnh mẽ đẩy dứt khoát....

Anh nhìn thẳng vào mắt cô....

và nói...

..trước khi vùi đầu vào khuôn ngực mà anh hằng khao khát....

-Em có thể bắt anh làm mọi thứ, trừ việc dừng lại, Sakura.....

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Cảm Xúc Tuyệt Vời.

Khi cảm xúc không chỉ còn giới hạn ở tâm trí...

Khi con người đạt đến cùng cực của giới hạn yêu thương....

Thì đai lưng hay bộ quần áo đều là một trở ngại vô cùng khó chịu.

Từng vệt khói nhỏ bắt đầu xuất hiện trên gương mặt Sasuke....

Mồ hôi anh bắt đầu tứa ra...và chắc chắn đó mới chỉ bắt đầu...

Hơi thở anh ẩm ướt...

Mùi hương đầy nam tính thoát ra mạnh mẽ...dữ dội theo từng câu nói và hành động của chàng trai trẻ nhà Uchiha...

– Sakura....

Anh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kunoichi tóc hồng...cùng lúc ép chặt thân hình to lớn của mình sát với cô hơn...

Anh nói đứt quãng...giọng nói ảm chứa đầy nhục vọng...

...ĐỪNG...

Cơ thể anh cong lại khi tiếp xúc với ngực cô....

–...BẮT....

Anh ghi chặt 2 tay cô xuống...nói khó nhọc trong khi đôi môi vẫn mon men trốn bộ ngực tuyệt đẹp đó...

...ANH...

Anh gầm lên tiếng “Anh” sau khi nghe tiếng kêu nhẹ phát ra từ đôi môi nhỏ nhắn của Sakura.... như sắp nổ điên thực sự...

.... DỪNG LẠI!....

Mạnh mẽ và đầy thô bạo, anh kéo phăng chiếc đai lưng bộ yukata của Sakura ra khỏi vị trí vốn có của nó...

Dài áo mềm mại tuột ra.... để lộ lớp vải mỏng manh bé nhỏ duy nhất còn sót lại nơi cơ thể đẹp đẽ kia...

Từng đường nét mịn màng lộ ra....căng tràn đầy sức sống....

Sasuke không thể thôi nhìn tất cả....

Con mắt đen của anh như lạc vào cơ thể đó.... con người đen xoáy sâu...mất hồn....

Từng giọt mồ hôi chảy dài trên những lọn tóc đen....tràn qua quai hàm thu hút của anh....

...Uớt...nóng...và quuyền rũ mê người...

Sakura nhìn chàng trai của mình...lồng ngực như trực nổ tung vì những cảm xúc khó hiểu...

Anh ấy đang ở đây...Sasuke đang ở đây....

Đang nhìn cô...nhìn cơ thể gần như trần trụi của cô....

Cứ như thể.... anh không còn là anh.... mà anh đang tự biến chính mình thành nô lệ cho cô vậy...

“Anh mất vô thức đó....

Đôi môi ướt át đó....

Những giọt mồ hôi đó....

Ôi chúa tôi....chính em đã làm anh trở lên như thế này sao?”

Một giọt nước mắt chảy xuống từ con mắt ngọc bích sâu thẳm...

Cô khóc....

Khóc vì cái điều tưởng như không thể xảy ra....

Khóc vì phút bối rối trong đáy lòng...

Khóc vì những thứ.....mà chính Sakura cũng không thể hiểu được....

Cô sợ.....thực sự sợ.....nhưng cô cũng mong đợi nó.....

Mong đợi thời khắc mà cô có thể hòa quyện với người mà cô yêu nhất...

Sasuke lặng lẽ quan sát Sakura....

Anh đưa 1 bàn tay lên.....gạt nhẹ giọt nước mắt.....

Rồi anh cười với cô....

Nụ cười âm áp dành cho tình yêu của đời mình.....

– Điều này.....điều anh sắp làm đây.... – Chẳng trai tóc đen tự kéo chiếc đai áo của mình xuống.Nó chỉ dành cho em thôi.

Chiếc Yukata xanh biếc lơ lửng.....rồi dần rơi khỏi bả vai rộng lớn ấy....

Sakura đưa 2 bàn tay ôm lấy miệng mình.....cố gắng không để bản thân hét lên khi nhìn thấy cơ thể anh....

– Sasuke-kun~ – Sakura kêu nhẹ....

Cô cảm thấy những từ ngữ thông thường quá vô dụng trong lúc này....vì nó còn chẳng có lấy một từ có thể phù hợp để cô miêu tả cảm giác đang sục sôi trong cơ thể mình.....

Cái giây phút từng phần cơ thể mạnh mẽ đó hiện ra....

Sakura đã tự cảm thấy cô không còn có thể ngừng lại và can ngăn anh được nữa.....

Nó đẹp dễ hơn bất cứ thứ gì Sakura từng thấy....

” Sasuke-kun chắc chắn là 1 vị thần rồi” – Đó là những gì duy nhất hiện lên trong đầu Sakura....

Vô thức.... những ngón tay nhỏ nhắn của cô kunoichi tóc hồng chạm lên vùng bụng cuộn cuộn cơ bắp của Sasuke...

Điều đó khiến Sasuke không tránh khỏi thích thú....

“Phải rồi...anh biết em cũng muốn có anh mà...”

Cực kì nhanh chóng, Sasuke túm lấy chiếc chăn mỏng ở bên cạnh...

Phủ nó lên cả cơ thể mình và cơ thể Sakura....

Bàn tay anh vuốt nhẹ lên eo cô.....lên vùng da bụng mát lạnh.... rồi lại lên 2 bầu ngực của cô....

Không biết từ khi nào....

dụng vọng trong anh đã lớn lên đến nhường ấy....

Anh nhớ lại những giây phút cả 2 bên nhau....

Nhớ lại những lần anh cố gắng tỏ ra không đoái hoài khi cơ thể bản thân phản ứng lại những tiếp xúc với cô gái đáng yêu của anh....

Và anh thấy....mình đã quá vất vả để kìm lại rồi....

Giờ thì.... cứ sống như chính anh đi.....

Đói khát yêu thương và mong mỏi chiếm hữu.

Đôi môi anh hôn cô cuồng nhiệt.... hôn khắp nơi mà anh có thể.....đánh dấu mọi thứ đã thuộc về anh...

Bàn tay anh còn bận rộn hơn cả đôi môi hư hỏng nữa....nó cứ không ngừng....vuốt ve....đụng chạm....

thậm chí là bóp chặt.....mọi chỗ....

Sakura cũng không còn có thể hờ hững với anh được nữa.....

Cô cũng bắt đầu có những hành động đáp trả anh.....

Từ nhẹ nhàng then thừng...cho đến vồn vã...khẩn khoản đòi được yêu thương.....

Cái giây phút cô vòng tay lên vai và tóc anh...rồi nắm chặt vào nó....

Đôi môi cô cũng bất giác phát ra những tiếng kêu... mà như trong đầu Sasuke lúc bấy giờ, tiếng kêu đó như là tiếng động kích thích anh đã man nhất... Nó khiến anh không kìm chế được mà bắt đầu cắn và nghiêng nhẹ lên vùng da mà đôi môi anh chạm tới.....

— A ~ — Sakura nhắm mắt, miệng thở dốc....

— Sao thế, cô gái của anh? — Sasuke nở nụ cười vô cùng hư hỏng, anh liếm môi mình. — Anh sẽ còn cho em hơn thế nữa...

Nói là làm, chàng trai Uchiha bắt đầu đưa ngón tay to lớn của mình xuống lớp vải mỏng cuối cùng...chỗ che chắn nơi đầy cảm dỗ cuối cùng... mà sẽ chỉ một lúc nữa thôi...anh sẽ khám phá nó....

Và không ngừng....

miết đều đều lên đó....

Cái ngón tay ranh ma đó của anh...khiến Sakura co rúm hết người lại....

2 cánh tay đang ôm lấy eo Sasuke càng siết mạnh hơn...

Phản ứng kì lạ đó của Sakura....thể hiện rằng chàng trai Uchiha đã đi đúng hướng...

Và anh hoàn toàn hiểu ra điều đó.....

Vẫn không ngừng nghịch ngợm vùng cấm địa đó....

Sasuke cố gắng hít những luồng không khí cuối cùng..... trước khi thú tính trong anh xâm chiếm hoàn toàn chỗ tỉnh người còn sót lại.....

Đặt một nụ hôn lên vùng nhạy cảm nơi ngực cô kunoichi nhằm đánh lạc hướng....

Anh khéo léo dùng bàn tay mình”chiến đấu” nốt với mảnh vải mỏng tan phía dưới...

Kéo nó xuống chỉ bằng 1 ngón tay.... anh vuốt khắp đùi cô một cách êm ái.....

Rồi lại nhanh chóng, anh lại di chuyển bàn tay.....

Run run trước khi động chạm tới nơi cuối cùng.....

Và cái gì tới nó cũng phải tới....

Khi bàn tay to lớn đó vừa chạm vào vùng đó.....

Sakura bỗng thở dốc nhanh kinh khủng....

Cơ thể cô cong lên phản ứng với động chạm nhạy cảm... 2 chân bần rùn co quắp lại...

Một tiếng rên thực sự thốt ra.... phá tan khung cảnh vô cùng ảm đạm vây quanh 2 người....

— Á...anh ơi...Sasuke-kun~

“Sasuke-kun~ ư?” — Anh nhắc lại câu đó bằng giọng khàn đặc...đôi mắt mờ màng nhìn cô gái trước mắt. Đó là câu gọi hay nhất anh từng nghe....đến lúc này

...tại sao nó có thể hút hồn đến thế cơ chứ?

Tiếp nối sau đó....hàng loạt những tiếng rên nhẹ vẫn đều đều phát ra.....như tiếp thêm sức mạnh cho phần thú tính đang ngập tràn trong chàng trai

trẻ...

Anh không chỉ trêu đùa vùng nhạy cảm kia nữa...như thế là hoàn toàn không đủ.....

Hôn cô....anh để cả cơ thể mình trườn trên cô.....

Trước khi dùng 2 tay nhấc cao đùi cô lên và nhìn chăm chăm vào chỗ đó.....

– Anh đang làm gì thế? – Sakura xấu hổ ngăn cản, cô cố gắng hạ chân mình xuống.

Nhưng Sasuke đâu để cho cô làm điều đó....

Anh vẫn giữ đùi cô, vẫn nhìn nơi đó đầy thèm khát.....

-Em biết không... – Sasuke hỏi

– Dạ...dạ... – Sakura bối rối trả lời.

– Em đẹp lắm đấy!

Sasuke đã nói như thế....trước khi tăng một nụ hôn cháy bỏng vào vị trí cấm địa kia.....

Sakura như bị nhấc bổng lên từ mặt đất..... cô rên lên....cơ thể co thắt đến cực độ.....

“Ôi chúa ơi!”.....

Sasuke hài lòng....anh cười thành tiếng....đôi mắt sâu ngập tràn niềm vui....

Rồi anh lại ôm lấy cô....lại ghì cô chặt vào lòng.....

Khoan khoái tận hưởng cảm xúc ngọt ngào nhất...

2 người cứ thế quấn chặt lấy nhau không rời như vậy....

Cho đến lúc giây phút quan trọng nhất xảy ra.....

Giây phút mà Sasuke quyết định sẽ biến người con gái kia thành của anh mãi mãi....

Nhấc cơ thể mình lên, anh cào nhẹ mái tóc hồng phía trước.....

Làn khói nhạt tỏa ra từ cơ thể đỏ ửng.....

– Hãy tin anh.....tin tưởng anh nhé, Sakura. – Anh nói ngắn. -.....và chỉ mỗi anh thôi...

Anh đưa phần cơ thể nam tính nhất của mình đến vùng cấm địa của cô....sẵn sàng mọi thứ.....

–nỗi đau của anh....trái tim anh... Cảm ơn em đã cứu sống nó. Hứa với anh.....hãy chỉ ở bên anh thôi nhé, Sakura . Bởi vì...

Anh dừng lại đột ngột.....

Và rồi cũng tiến tới đột ngột không kém.....

Cái khoảnh khắc đó cuối cùng cũng đến rồi....

Khoảnh khắc cơ thể của anh ngập chìm trong cô.....

Khoảnh khắc một thứ kì diệu gì đó chiếm lấy toàn bộ cô.....

Khoảnh khắc cả 2 như hòa làm một.....

Cô khóc....nước mắt của hạnh phúc ngập tràn.....

Nó cứ không ngừng lăn dài trên gò má cô....rồi nhỏ giọt trên chiếc ga giường trắng...

Như những giọt máu kia.....giọt máu của tấm thân trinh nguyên trong trắng.....

Từ giờ...cô là của anh rồi....

Mãi mãi là thế.

Sasuke quan sát Sakura....cẩn thận để không làm cô đau quá nhiều.

Yêu thương tràn đầy bầu không khí xung quanh.

Cô hét tên anh.

Anh gọi tên cô.

Chẳng biết họ đã gọi tên nhau bao nhiêu lần nữa.

Chỉ biết rằng họ yêu nhau thực sự quá nhiều mà thôi.

Tốc độ của anh mỗi lúc một tăng lên.

2 bàn tay anh bám chặt lấy tấm ga giường như muốn xé toạc nó.

Anh nghe Sakura hét lên. cuồng hống như tắc nghẽn.

Rồi anh nhanh.nhanh hơn nữa.

Miệng anh rên rỉ không ngừng.

” U’...đến...đến lúc đó rồi.”

– A~ Sasuke-kun.

Cái giây phút cô co người lên kinh khủng nhất. Sasuke cũng đã đạt đến giới hạn của mình.

Thứ dịch trắng nhòe đỏ chảy tràn trong cơ thể cô.... mạnh mẽ như chính chủ nhân của nó.

Cô và anh.cả 2 đã làm được điều đó cùng nhau rồi.

Anh gồng lên lần cuối.tận hưởng mọi thứ.

Trước khi thả người đổ xuống chiếc giườngtay chân rã rời.

Sakura nhắm nghiền đôi mắt....cố ghi nhớ mọi thứ vừa xảy ra....

Cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Đột nhiên....có 1 bàn tay vuốt nhẹ gò má cô.

Sakura quay ra nhìn.

Anh nằm sấp ở đó, sát cạnh cô.

Mái tóc dài phủ nhẹ lên khuôn mặt thanh tú.

Rồi đột nhiên.

Anh cười với cô.

Một nụ cười đáng yêu đến chết người.

” Sakura.

...nỗi đau của anh....trái tim anh.... Cảm ơn em đã cứu sống nó. Hứa với anh....hãy chỉ ở bên anh thôi nhé, Sakura . Bởi vì...

Anh yêu em nhiều lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đã Thuộc Về Người Con Gái Ấy.

Một buổi sáng đẹp trời như bao ngày khác....

Trong căn phòng nhỏ của một khu trọ nhỏ, có một đôi trai gái vẫn đang ngủ rất say....

Anh nằm đó, nghiêng người qua một bên....

Chiếc chăn trắng mỏng tanh đắp hờ đến hông....vừa đủ để che giấu đi một vài chỗ....

Cô nằm đó, 2 bàn tay co lại để ngang ngực....

Khuôn mặt áp sát vào phần cơ ngực cân đối của ai kia....

Thi thoảng....

Người con gái đó khẽ cựa quậy đôi chút....

Nhưng rồi một cánh tay nào đó lại nhanh chóng ôm cô chặt hơn....như một phản xạ bản năng của tình yêu thương vậy....

Một cơn gió thổi qua khung cửa sổ khiến cô kunoichi tóc hồng khẽ rung mình....

Mơ màng, đôi mắt ngọc bích xanh biếc hé hé mở.... ngái ngủ nhìn xung quanh....

Ngay lập tức, cơ thể Sasuke hiện ra, sừng sững....chiếm toàn bộ khung cảnh mà cô có thể nhìn thấy được lúc bấy giờ....

Che 2 tay kín mặt, Sakura tí nữa thì hét toáng lên....

Phải rồi, tí nữa thì cô đã quên khuấy đi mất....cái đêm hôm qua....

Cái đêm vô cùng đặc biệt đó....khi mà Sasuke làm chuyện đó với cô.... khi mà anh đã thực sự nhìn cô, cười với cô....và dành cho cô tất cả mọi thứ mà anh có....

“Trời....

..Tại sao...mình có thể quên bồng đi kí ức tuyệt vời đó chứ?”

Khẽ lẩm bẩm, cô kunoichi tóc hồng dùng 2 bàn tay vỗ vỗ lên 2 gò má ửng đỏ của mình....

Hướng mắt nhìn qua khung cửa sổ, Sakura thả hồn và những gợn mây trắng tinh đang trôi êm đềm, đôi môi bất giác nở một nụ cười.... cảm thấy thanh bình đến lạ....

Cô tưởng tượng ra khuôn mặt anh ấy....

... trên kia....bên kia...và cả ở kia nữa....

Sasuke ở khắp mọi nơi....

Thế giới của cô...cuộc sống của cô....

Tất cả bây giờ đều có hình bóng của anh....

Người đàn ông mà cô yêu thương nhất!

Cố gắng hít hà nốt chút không khí trong lành của buổi sáng sớm....

Sakura quay nghiêng lại và bắt đầu....im lặng quan sát.....

Quan sát gì ư?

Làm gì có thứ gì đáng để ngắm nghía ngoại trừ khuôn mặt ai đó cơ chứ....

Đôi môi nhỏ nhắn khẽ tùm tùm....

Anh ấy lúc ngủ trong dễ thương thật đấy.....

Hiền lành và nhẹ nhàng đến kinh khủng.....

Khác hẳn với sự lạnh lùng mà anh luôn cố gắng thể hiện nó...

Đưa ngón tay ra phía trước, cô cẩn trọng chạm nhẹ vào vùng ngực trần của Sasuke...

Rồi thót cả tim khi mặt anh thoáng nhăn lại trước sự động chạm ấy...

“Eo ơi, anh ấy thính ngủ đã man”- Sakura vừa nghĩ vừa nhìn không chớp mắt. – “May là anh ấy chưa tỉnh hẳn đấy.”

An tâm vì hành động lén lút của mình vẫn không bị bại lộ, cô gái tóc hồng lại tiếp tục nghịch ngợm chàng trai – được coi là shinobi nguy hiểm bậc nhất kia....thêm 1 lần nữa....

“Chà...coi cái sống mũi này” – Sakura trầm trồ. ” Sao nó thẳng và cao vậy không biết?”

Liếm môi đầy tình nghịch, Sakura giờ giờ tay định chạm vào cái sống mũi “thần thánh” ấy....

Nhưng khi chưa kịp động vào dù chỉ là 1 chút....

Bỗng....

Bàn tay của Sakura bị nắm lấy bởi một ai đó....

Giật mình, cô kunoichi mở lớn đôi mắt.....

Sasuke đã thức giấc từ khi nào....

Và anh đã sử dụng cánh tay đầy mạnh mẽ của mình để ngăn cản “âm mưu” của cô gái kia...

Vói đôi mắt có Rinnegan tím đậm tuyệt đẹp....anh nhìn thẳng cô.....

Cau mày, lườm yêu cô một cái....trước khi nghiêm giọng nói:

– Em nghịch quá rồi đấy!

Sakura bối rối vì sự thức dậy đột ngột của Sasuke....

kèm theo xấu hổ vì cả 2 vẫn đang trong tình trạng.....không mặc gì.....

Cô đáp lại....bẽn lẽn vô cùng....

– Sa...Sasuke-kun~, e...em...chỉ....

– Không những nghịch mà còn ồn ào nữa.

Sasuke ngắt lời Sakura, trước khi vòng tay và ôm chầm cô gái tóc hồng vào lòng lần nữa.....tận hưởng cảm giác dễ chịu từ làn da mềm mịn của cô....

Sakura ngoan ngoan nằm im re trong vòng tay anh.....

Hơi thở đều đều phả vào lồng ngực chàng trai trẻ.....

Sasuke im lặng, anh thả mình vào một điểm vô thức nào đó....

Rồi âm thầm nhớ lại tất tần tật những gì anh đã thấy, đã làm và đã cảm nhận được vào tối hôm qua...

Đôi môi dần dần cong lên...thành một nụ cười nửa miệng đầy tự mãn...

” Hừ....Ta là một Uchiha....

Nhớ kĩ lấy điều đó....

Sakura...

Đây mới chỉ là một sự khởi đầu ngọt ngào dành cho em thôi...”

Sasuke nghĩ thầm....

Đưa tay vuốt nhẹ, anh gục đầu vào mái tóc hồng đáng yêu của cô.....

– Em ổn chứ? – Anh hỏi trước khi vòng tay ôm lấy eo cô.

– Dạ...?

– Nó có...hmm...ý anh là....anh có làm em đau không?

– Chỉ một chút thôi và giờ thì nó đỡ nhiều rồi, Sasuke-kun.

– Hmm...

Sasuke khẽ nhắm mắt....

Anh còn ôm cô thêm một lúc rất lâu....

Trước khi buông cô ra và ngồi hẳn dậy....

– Anh sẽ xuống trước và kêu họ làm chút gì đó ấm cho em. – Chàng trai trẻ Uchiha dịch chuyển nhanh như cắt ra khỏi giường, trên người đã khoác bộ Yukata từ lúc nào. – Hãy xuống đó khi đã sẵn sàng.

Vừa thắt chiếc đai áo, Sasuke vừa nói.

Điềm tĩnh như anh thường ngày....

Rồi anh lững thững đi xuống dưới nhà sau khi nhận được cái gật đầu của Sakura.....

Chỉ còn lại Sakura ở đó, khẽ xoa xoa phần bụng dưới còn ê ẩm của mình.....

Cô kunoichi vươn vai, nói lớn:

– Chuẩn bị xuống dưới thôi nào!

– 2 tách trà và 1 chút đồ ăn gì đó ấm bụng.

Chàng trai Uchiha lạnh lùng nói với người phục vụ của quán trọ....

Khiến anh ta vừa ghi vừa toát mồ hôi ròng ròng....

– Có cần luôn không thưa thiếu gia? – Người phục vụ lắp bắp.

– Hmm. – Sasuke gật nhẹ, kiên nhẫn đứng chờ.

– Dạ....dạ....xin đợi tôi 1 lát thôi ạ.

Sasuke không đáp lại gì hết....

Anh đứng đó...mà không thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì xung quanh....

Nhưng vẻ đẹp trai của anh thì không thể đùa được....

Dù chẳng làm bất cứ cái gì....

Nhưng hầu như tất cả phụ nữ trong khu trọ có mặt lúc đó đều quay ra nhìn và trầm trồ trước khuôn mặt đẹp trai đầy ấn tượng của chàng trai Uchiha...

Không những thế, bộ Yukata của anh nó còn chẳng hề bình thường như những bộ yukata khác....

Với cái cổ áo trễ xuống quá rón, phô ra đường nét cơ thể vô cùng quyến rũ hút hồn.....

Sasuke như một thứ ma thuật nào đó....cướp đi trái tim của tất cả những thiếu nữ đã từng nhìn thấy anh...dù chỉ là một lần...

Một cô gái yếu điệu đi tới.....trên người cũng khoác một bộ yukata....

Mái tóc nâu sáng và vòng ngực đồ sộ nổi bật theo mỗi bước chân....

Hướng ánh mắt đầy gọi tình đến người con trai có bộ Yukata xanh biếc, cô ả nhanh chóng tiến lại gần anh.

Chạm tay vào tay áo anh và nói

– Chào anh.

~...

im lặng...

Sasuke không thèm liếc cô ả dù chỉ là một cái ...

– Anh lạnh lùng thật đấy. – Cô ả cười khúc khích, 2 ngón tay mân mê tà áo Sasuke. – Anh đi một mình ư?

–

– Em là Kaomi, là cô gái được nhiều đàn ông đeo đuổi nhất vùng này. – Cô ả kê bộ ngực đồ sộ của mình xuống chỗ gần kề Sasuke. Cố gắng để anh nhìn thấy. – Chẳng nhẽ anh không thấy em quyến rũ sao.

Vẫn bơ lác và coi như điếc

Chàng trai Uchiha giữ nguyên bản mặt nghiêm nghị của mình. ...có phần hơi bị khó chịu khi bị làm phiền.

Thấy chàng trai mình thích không có phản ứng gì, mái tóc nâu sáng được đà lần tới. ...

Cô ả bắt đầu mon men định chạm vào tay anh. ...

– Trà của thiếu gia có rồi đây ạ. – Người phụ vụ nói lễ phép. – Đồ ăn sẽ mang ra sau ạ.

Sasuke đưa tay đón lấy khay trà. ...

Ngay khi cô ả kia vừa định chộp lấy bàn tay của anh.

Ngay lúc đó, Sakura cũng đang từ cầu thang bước xuống, cô cười tươi khi nhìn thấy anh.

– Sasuke-kun~...

Anh cười với cô gái của mình. ...

Trước khi quay lại và ném một cái nhìn đầy khó chịu với cô ả tóc nâu đang nhăn nhó bên cạnh kia. ...

-Cô biến đi!

Rồi anh tiến đến bên Sakura. ...

Đề đũa hoa anh đào đó ngã đầu vào vai mình. trước bao nhiêu con mắt há hốc đầy kinh ngạc.

Rồi đột nhiên. ...Sasuke hơi ngả người về phía Sakura.

Vừa thì thầm vào tai cô,

anh vừa đi về phía trước.

Nước trà trong tách rung rinh theo từng bước chân. ...

– Anh đợi em mãi, cô gái của anh.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Trên Cây Cầu Đỏ (Chap Ngắn)

– Oaaaaaaa! Thiệt á?

Sakura đã hét lên như thể kèm với vỗ tay bôm bốp...

Sau khi người chủ quán trọ 2 người đang ở, giải thích về việc tại sao dân ở làng này bỗng nhiên mặc quần áo truyền thống nhiều vào mấy ngày gần đây như thế...

– Anh nghe thấy gì không Sasuke-kun? – Cô kunoichi tóc hồng kéo nhẹ vạt áo chàng trai đứng cạnh. – Lễ hội thủy thần... là lễ hội thủy thần 1 năm 1 lần đó anh. Chúng ta đúng là đi rất đúng dịp mà.

Trong khi anh chàng Uchiha tỏ vẻ chẳng mấy mặn mà gì về thứ cô nàng của mình nói...

Thì người chủ trọ vẫn không ngừng làm trí tò mò của Sakura càng ngày càng lớn lên dữ dội hơn...

– Lễ hội thủy thần là để tỏ lòng cảm tạ thần nước đã ban may mắn cho dân làng chúng tôi. – Ông cười híp mắt. – Lễ hội sẽ có rất nhiều hoạt động thú vị đấy 2 quan khách.

Đôi mắt ngọc bích của cô nàng tóc hồng sáng bừng lên rực rỡ...

Nở nụ cười đáng yêu đến chết người, cô reo lên...

– Chúng tôi sẽ đi, sẽ đi mà.... – Sakura đưa 2 tay lên che miệng, cố chặn tiếng cười khúc khích đầy vui sướng của mình. – Tôi cực thích lễ hội đó.

– Anh chưa hề nói sẽ đi. – Sasuke liếc nhìn cô kunoichi tóc hồng, nói nhỏ.

– Gì chứ? – Sakura lườm chàng trai của mình. – Đừng làm em mất hứng mà.

– Anh ghét những nơi ồn ào.

– Nhưng em thích.

– Hmm! – Mắt ai đó nhăn nhó lại.

– Đi mà....anh nghe lời em đi. Chỉ 1 lần này thôi, Sasuke-kun~ !

–....

– Nhé...nhé....Sasuke-kun!

Tuy đã cố gắng vận hết cơ hàm cứng nhắc của mình để tỏ ra cương quyết trước lời nài nỉ của Sakura...

Nhưng....

Tất cả đều hoàn toàn vô tác dụng..... khi cô ấy “bung” ra cái hành động đó....

Hành động gì ư?

Trời ạ....

Tự hỏi trên đời này.....có thằng đàn ông nào....

Có thể chịu đựng được không?.... Khi mà....

Một cô gái đáng yêu thế kia đang xông vào ôm chặt cứng cánh tay...

Rồi dụi dụi vào ống tay áo không khác gì một con mèo nữa chứ.....

Làn da hồng hào đầy sức sống... đôi môi mọng không ngừng líu lo “Sasuke...Sasuke” như chim hót.....

Yaaaaaaaaaaaaa.....

Chết thôi mà!

Sĩ diện của anh...

Hình tượng “lạnh lùng boy” của anh.

...tất cả sẽ sụp đổ chỉ vì như thế thôi sao?

– Hm – Sasuke quay đi trước khi khuôn mặt kịp đỏ tung bùng. – Chỉ lần này thôi nhé.

Câu nói của chàng trai Uchiha khiến ai đó hả hê vô cùng. ...

Nhảy chơi xung quanh anh, Sakura hét toán loạn. ... làm ầm ĩ cả 1 góc phòng. ...

– Ô yê, xuất phát thôi nào!

Tiếng gồ gở đều đều phát ra trên chiếc cầu son đỏ vắt ngang qua con suối. ...

Bên dưới, dòng nước trong veo chảy không ngừng qua những viên đá cuội lớn. ...

Sasuke tiến từng bước chậm rãi. ...

Lâu lâu, anh lại dừng lại. chờ đợi mái tóc hồng đang mãi thả hồn mình vào dòng suối kia. ...

Tâm hồn có chút gì đó thư thái. và quá đổi nhẹ nhàng. ...

Cuộc sống. đối với anh từ lúc nào đã trở nên đẹp đẽ đến thế.

Từ khi anh nhận ra mình đã mù quáng tin vào quá khứ. hay là từ khi có cô?

Anh không biết. ... thực sự không biết. ...

Nhưng anh có thể khẳng định rằng.

...mọi thứ xung quanh anh đây. mọi thứ trong cuộc sống này. ...

Anh sẽ trân trọng hết thảy. ...

Kể cả. ...

– Sasuke-kun~đến đây đi anh!

bóng hình bé nhỏ đó không ngừng vẫy gọi.

Khiến đôi chân anh tự động bước đến.

Anh đứng cạnh cô. ...

Con người đen sâu thẳm đầy yêu thương.

Đôi môi chột hể mở khi nhìn theo ngón tay nhỏ nhắn của cô kunoichi tóc hồng. ...

” Phải rồi. ...

Mùa xuân đến rồi. ...

Và. ...

Hoa anh đào lại nở rồi.”

Từng cánh hoa hồng nhạt thuần khiết.

Trong veo như chính người con gái ấy.

Người con gái đã và luôn luôn thuộc về anh.

Đưa ngón tay nhặt một bông hoa anh đào rơi trên thành chiếc cầu đỏ. ...

Sasuke đưa nó lên mũi. ... cố gắng lưu giữ mùi hương dễ chịu đó thật lâu ...

Trước khi cẩn thận nhét nó vào vạt áo Yukata xanh biếc của mình.

Rồi anh nhìn cô....

Bàn tay luôn nhẹ vào mái tóc ngắn....

” Hoa anh đào vốn chỉ nở vào mùa xuân.

Ai cũng biết điều đó....

Nhưng....

Bông hoa của anh.

Thì lại luôn nở rộ dù chẳng phải là mùa xuân đi chăng nữa.

Và.... đó là bông hoa chỉ của riêng anh thôi.”

” Anh sẽ mãi trân trọng bông hoa này...Sakura!”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cô Gái Đáng Thương

Khắp các con đường tràn ngập tiếng cười nói....

Tiếng nước chảy vang vọng khắp các ngõ ngách của ngôi làng bé nhỏ....

Sakura đứng ở cửa một gian hàng nhỏ, đưa bàn tay xinh đẹp về phía trước....

Đôi mắt xanh chăm chú quan sát người bán hàng vẽ những hình thù gì đó trong lòng bàn tay mình...

Bằng thứ nước trong veo ở chiếc bát được chạm khắc tỉ mỉ kia.

— Đây là để cầu cho con luôn được may mắn và hạnh phúc, cô gái xinh đẹp à. — Người phụ nữ đó cười hiền hậu. Bà nắm lấy tay cô kunoichi tóc hồng và tiếp tục nói — Vị thần nước sẽ bảo vệ con và khiến con khỏe mạnh.

Sakura thích thú nhìn những vệt nước khô dần rồi tạo thành những kí tự màu vàng nhạt óng ánh....

Không tránh khỏi ngạc nhiên....

— Thật là thần kì quá. — Sakura đưa tay ra ngắm nghía. — Đó là một tục lệ đúng không ạ?

— Đúng rồi, cứ vào lễ hội này thì khi con đến bất cứ đâu, mọi người sẽ vẽ lời chúc cổ lên cơ thể con bằng thứ nước này. — Người phụ nữ đáp lại.

— Ra là vậy... con cảm ơn cô nhiều.

Sakura gật gù hài lòng....

Sau đó, cô quay sang chỗ người con trai tóc đen đứng cạnh bên, vui vẻ hỏi:

— Anh có muốn thử không, Sasuke-kun?

— Không.

— Tại sao lại không chứ?

— Anh cảm thấy rất phiền.

— Haizzz, anh thật là khó tính mà. — Sakura nhăn nhó.

Á !

Một tiếng hét lớn phát ra gần ngay cạnh đó.

Trong lúc cô kunoichi tóc hồng vẫn đang mãi bận giằng dỗi Sasuke.

Trước một quán trà nhỏ, một cô gái tầm 17, 18 tuổi gầy gò ngã sòng soài trên nền đất ẩm. ...

Thân hình gầy gò và rách rưới vô cùng đáng thương. ...

Nhìn cách cô ấy ngã và cách cô ấy hét lên.

Chắc hẳn cô ấy đã bị một lực rất mạnh nào đó đẩy từ bên trong quán. ...

Sự việc xảy ra trước mắt khiến Sakura không thể thôi chú ý đến. ...

Cúi gập người chào cô chủ quán hiền lành, Sakura chậm chạp tiến lại gần người con gái đó. Đằng sau, Sasuke im lặng đi theo, khuôn mặt lạnh lẽo không đổi. ...

Họ cứ đến gần, đến gần cho đến khi chỉ còn cách người kia độ khoảng 1 bước chân. ...

– Này cậu, để tôi giúp cậu đứng lên.

Câu nói đó cất lên, khiến cô gái đáng thương kia giật mình ngược nhìn. ...

Bắt gặp mái tóc hồng nổi bật trên trên tất cả. ...

– Nắm lấy tay tôi và đứng dậy nào. – Sakura nói lại thêm 1 lần nữa, vẫn đưa cánh tay ra phía trước.

– Ca...cám ơn. – Cô gái nhỏ nói yếu ớt.

Cô vịn lấy tay Sakura và đứng dậy, chưa kịp thốt lên lời cảm ơn. ... thì cô lại bất ngờ thêm một lần nữa khi thấy mái tóc hồng đó không ngừng phui đi những thứ đất cát dính lấy người mình sau cú ngã vừa rồi. ...

Xúc động. ...

Những giọt nước mắt nóng hổi rơi lã chã từ đôi mắt nâu buồn bã của cô gái kia. ...

– Này, sao cậu lại khóc chứ? – Sakura hốt hoảng, cô rút tay lại. – Tôi đã làm gì không phải sao?

– Không, không. ... – Cô gái đó xua tay. – Chỉ là tôi vui khi cậu giúp tôi thôi.

Sakura ngó người khi nghe lời giải thích của cô gái đối diện.

– Hm, cô đừng có khóc nữa đi. – Chàng trai Uchiha lên tiếng, có vẻ bức bối khi nghe thấy tiếng thút thít. ...

– Sasuke-kun à, đừng nói với con gái như thế chứ. – Sakura huych nhẹ vào người anh, rồi nhanh chóng hướng mắt lại về phía cô gái mắt nâu. – Mà sao tự nhiên cậu ngã vậy? Trông như có ai đó đã đẩy cậu thì phải.

– Việc này thì.đúng là như vậy. Tôi còn bị đánh nữa- Cô gái lí nhí đáp.

– Cái gì? tại sao lại bị đánh chứ?

– Là chủ quán này đã đẩy tôi. – Cô gái run run chỉ vào quán trà bên cạnh. – Khi tôi mở lời mong ông ấy có thể đưa tôi lương tháng này và những tháng trước nữa.

– Lương? Những tháng trước – Sasuke lăm bắm, có vẻ hiểu ra toàn bộ sự việc.

– Nhưng việc trả lương là điều hoàn toàn bình thường mà. Tại sao lại bị đánh chứ?

– Sakura... – Sasuke giải thích. – Có nghĩa tên chủ quán này là 1 tên quỵt tiền lương nhân viên. Đòi thì bị đuổi đánh.

– À...ra là 1 tên khốn nạn. – Cô kunoichi tóc hồng cau mày. – Cậu chấp nhận để hắn bắt nạt thế sao?

Cô gái nhỏ túm chặt lấy vạt áo rách. ... đôi môi mím chặt khi nghe những lời Sakura nói ra. ...

– Tôi rất nghèo, tôi còn có em trai nữa. Trước đây tôi cũng có ba mẹ và gia đình cũng rất khấm khá. Nhưng do bị một tên xấu xa nào đó lừa, nhà tôi đã

mất tất cả, ba đã tự tử vì quá sốc, mẹ cũng ốm mà mất theo ba. Thế nên, tôi đi làm thuê để kiếm sống và cả để nuôi em tôi nữa. Tôi xin làm ở quán này nhưng ông chủ không hề đưa tôi một đồng nào từ lúc tôi bắt đầu làm đến nay. Tôi đâu muốn bị bắt nạt, nhưng hẳn có tiền, có cả người nữa... Tôi đâu thể làm được gì.

– Bỏ đi là được mà. – Sakura nói.

– Nếu bỏ ngang công việc sẽ phải trả gấp đôi số lương tôi đã làm ra. Không có thì hẳn sẽ bắt em trai tôi...

– Gì vậy chứ? – Sakura hét lên, đầy tức giận.

Chưa bao giờ cô thấy có thể loại người nào lại tai quái và ngang ngược như ông chủ của cô gái kia...

Cô gái kia là phụ nữ... cô cũng là phụ nữ....

Nhìn một cô gái trẻ tuổi mình bị đối xử không ra gì thì làm sao có thể làm ngơ được chứ?

Mà dù nếu tất cả có không quan tâm đến... thì...

Chỉ ít, Haruno Sakura đây cũng sẽ không thể bỏ qua...

Hít một hơi dài trước khi túm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô gái kia...

Mặc kệ khuôn mặt ngơ ngác của cô gái mắt nâu...

Sakura hùng hồn tiến vào trong quán trà...

Đôi mắt ngọc bích ánh lên đầy căm giận...

– ĐI...TÔI SẼ ĐÒI LẠI CÔNG BẰNG CHO CÔ.

Nhìn theo bóng mái tóc hồng trước mắt...

Chàng trai tóc đen nắm chặt thanh Kusanagi trong tay...

Và khoan thai tiến bước...

Đưa tay lên chỉnh phần tóc mái lòa xòa trên trán...

Vạt áo xanh..... kín đáo che đi nụ cười đẹp chết người của ai kia.....

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Khí Phách Nữ Nhi

Rầm!

Cánh cửa quán trà bị bàn tay ai đó đẩy bằng một lực rất mạnh...

Khiến cho tất cả quan khách đều giật nảy mình mà kinh ngạc đến tột độ...

Không ai bảo ai, tất cả mấy chục cái đầu đều quay lại phía cửa quán... đôi mắt hướng thẳng về chỗ một mái tóc hồng đẹp đẽ đang không ngừng tìm kiếm xung quanh...

Vẫn túm lấy cổ tay cô gái đáng thương...

Sakura bực bội nói lớn:

– Chủ quán này là ai thế?

Không có 1 ai trả lời...

Những đôi mắt đầy tò mò vẫn hướng về phía cô...

Lác đác...

Một vài tiếng xì xào bàn tán về một cô gái kì tóc hồng kì quặcbắt đầu xuất hiện

Cố gắng bình tĩnh, Sakura kiên nhẫn hỏi thêm một lần nữa...

– Ai là chủ của quán trà này thế?

Vâng, và vẫn tuyệt nhiên chả có 1 tí hồi âm nào cả...

Cùng lúc đó Sasuke bước vào trong quán...

Anh tiến tới cạnh Sakura....đôi mắt sắc lạnh không ngừng đảo quanh gian nhà, cẩn trọng ghi lại mọi thứ...

Rồi anh nhìn Sakura, quan sát biểu hiện trên mặt cô Shinobi tóc hồng...

Cảm thấy cô có vẻ như không thể kiềm chế cơn nóng giận được lâu nữa...

Anh đặt 1 tay lên vai cô...

– Sakura, em...

– NÀY... TÔI CẦN GẤP TÊN CHỦ QUÁN TRÀ, CÁC NGƯỜI KHÔNG NGHE THẤY GÌ HẢ?- Sakura hét lên trước khi chàng trai tóc đen định nói hết câu, gân cổ cô nổi lên âm ỉ....

Rút tay lại...Sasuke hơi dờ người ra vì thái độ nóng nảy của cô...

Cùng lúc đó, một tên có vẻ như là người làm cho quán trà vội vã chạy từ trong bếp ra...

Lấy chiếc khăn trên cổ chấm vội những giọt mồ hôi đang rơi đầy trên mặt...

Cậu ta vừa không ngừng cúi chào vừa không ngừng xin lỗi Sakura...

– Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi quan khách Vì tội bận trong bếp nên không nghe thấy quan khách gọi... – Rồi cậu ta hướng mắt về phía cô gái bên cạnh Sakura, không khỏi thắc mắc – Ủa? Sao cậu lại đi cùng cô gái này vậy?

Chăm chú nghe từng lời mà cậu người làm nói...

Chậm rãi...

Sakura đứng sát lại gần cô gái mắt nâu đi bên cạnh, liếc nhìn cậu zai đang trở mặt ra một cách khó hiểu thêm lần nữa trước khi nói thào vào tai cô gái...

– Đây, đó là người làm cùng cậu? – Sakura có vẻ ngờ vực.

– Ừm...nhưng cậu ấy rất tốt bụng. – Cô gái gật đầu thừa nhận. – Cậu ấy còn cho em trai tôi đồ ăn đấy.

– À...

Sakura có vẻ cảm thấy không còn có ác cảm với cậu trai bồi bàn nữa sau khi nghe lời giải thích ngắn gọn nhưng vô cùng đầy đủ của cô gái kia...

Hạ giọng, cô gái tóc hồng hỏi:

– Cậu cho tôi gặp chủ quán được không?

– Để làm gì vậy?

– Chỉ là có chút chuyện muốn bàn bạc thôi mà.

– Vâng... thế thì được ạ. – Cậu người làm chỉ tay. – Ông ấy luôn ngồi ở góc kia kia,

“CÁI GÌ?”

Khóe mắt Sakura lại giật “tưng bừng” thêm một lần nữa sau khi cô nhìn thấy cái chỗ mà gã chủ quán mắc dịch đó đang ngồi...

Đó là 1 chiếc bàn làm hoàn toàn bằng đá...bên trên xếp 1 đồng toàn là sổ sách, bút, mực và tiền...

Bên cạnh chiếc bàn... 1 cánh tay tròn lẳn đang không ngừng đến những tờ giấy bạc xanh đỏ...

Thì thoảng...hắn chấm đầu ngón tay ngấn ngùn của mình vô miệng...

Dùng nước miếng trét lên đểđến tiền có vẻ dễ hơn... Dù hành động đó có thể sẽ gây ói mửa cho người nào tội nghiệp vô tình nhìn hắn lúc đó...

Nhưng mà...điều làm cô kunoichi của chúng ta phát điên không phải là hắn hay là đồng nước bọt của hắn...

Mà chính là khoảng cách mà hắn đang tọa với chỗ cô đang đứng kia kia....

”Hắn...hắn...” – Sakura hẳn giọng, người cô run run đầy kiềm chế – ”Hắnngồi ngay cạnh cửa, chỉ cách ta đứng 3 bước chân mà không thềm lên tiếng ư? Tên chết bầm này...”

Sau khi xác định được mục tiêu, cô gái tóc hồng tiến thẳng về phía tên chủ quán...

Không quên lôi xềnh xệch cô gái bên cạnh...

Đôi mắt ngọc bích ngường lên đầu kiêu kì, Sakura nói:

– Ông là chủ quán?

– Ồ. – Hắn vẫn không thèm nhìn dù chỉ 1 cái.

– Thái độ đó là gì chứ?

– Nói gì thì nói đi, ta đang bận không thấy sao?

”Thằng cha này chán sống mà” – Sakura nghiêng răng...

Đang sau, lông mày chàng trai Uchiha cũng dần dần co lại..... vô cùng khó chịu...

– À, thế hả..... – Mái tóc hồng nói bằng giọng mỉa mai... – Vậy tôi nói vào vấn đề chính thôi chứ nhỉ?

– Gì?

Tên chủ quán thôi không “trét nước miếng” nữa

Ném cục tiền vừa xếp vô cái túi bên cạnh... hắn khệ nệ gác cái cẳng chân nặng cả tạ của mình lên 1 cạnh chiếc bàn đá...

Con mắt híp lườm nguýt 3 người trước mặt...

– Trả lương và cho cô gái này tự do đi.

– Lý do?

– Vì cô ấy không nên làm việc cho 1 người chủ tệ như ông. Cô ấy cần được trả lương và đối xử tử tế hơn...

– Vậy sao? – Tên chủ quán chỉ tay về phía cô gái mắt nâu. – Người nghe theo cô ta ư?

Cô gái gật đầu thay cho lời đồng ý.

– Ồ ồ....hiểu rồi...

Hắn gật gù tỏ vẻ hiểu tất cả....

Nhưng rồi lại thay đổi thái độ ngay sau đó....

Hắn nhìn Sakura...về thách thức lộ rõ trên nụ cười đầy kiêu ngạo kia....

– Nhưng tao sẽ không trả cho con đó 1 xu nào hết. Còn mày, con ranh có mái tóc hồng kia, mày cũng chả có quyền gì mà can thiệp vào chuyện của tao hết. Cút đi trước khi tao giết chúng mày...

Những lời đó....

Những lời coi thường và miệt thị Sakura đó....

Nó khiến chàng trai của chúng ta không thể bình tĩnh được nữa rồi...

Nắm chặt thanh Kusanagi...

Sasuke định rút nó ra khỏi vỏ...

Đôi mắt nhắm lại sẵn sàng kích hoạt ngay tức khắc...

Nhưng rồi lại 1 lần nữa.....

Khi anh còn chưa kịp làm điều anh muốn...

Người đó...đã lại ra tay trước rồi.....

Một tiếng động đinh tai phát ra...

Tại 1 quán trà nhỏ ngay cạnh con đường lớn.....

Rồi bàn tay khỏi thanh kiếm của mình...

Con mắt đen khê chớp nhẹ.....

“Hm...thú vị rồi đây!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cô Ấy Không Như Những Người Con Gái Khác

Nữ nhi thì luôn gắn cái mác hiền thực, yếu điệu và yếu đuối...

Điều đó luôn được coi là một lẽ dĩ nhiên và đa số cô gái nào cũng như thế hoặc ... ừ thì, gần gần như thế...

.

Ngoại trừ 1 ngoại lệ.

.

.

- SHANNAROO!

Tiếng hét lớn vang lên từ khuôn miệng cô gái tóc hồng. Cùng lúc đó, bàn tay nhỏ bé của cô cũng vung lên...

Chuẩn bị ban tặng một cú đấm "Cực đáng yêu" vào cái mặt như 1 tảng thịt của tên chủ quán trà kia...

.

.

- Ô không, em...- Sasuke nói nhanh trước kia Sakura kịp kết thúc đời tên chủ quán, ánh mắt anh khê liếc nhẹ. - Hẳn sẽ nát như tương nếu em nện cả cú đó vào mặt hắn đấy.

"Hà?" - Đôi mắt xanh ngọc mở lớn, hơi ngơ ngác...

Điều đó làm cú đấm kinh khủng kia chệch khỏi cái mặt tên chủ quán...

Thay vào đó là trũng thẳng chính giữa cái bàn đá dày cả hai chục phân mà cục thịt di động kia đang lù lù cả cục bên cạnh.

.

RẦM.

Tiếng động kinh hoàng phát ra.... làm ồn ào cả một làng quê bé nhỏ...

Nó lớn đến mức, tất cả những người dân dân quán trong phạm vi 200 mét đồ lại đều không tránh khỏi giật mình hay đứng hình 1 lúc..

Trong quán trà...

Những quan khách thì sợ hãi đến tột độ, mặc kệ của nả... tất cả đều cố gắng cầm đầu cầm cổ chạy thoát thân sau khi nhìn thấy con thịnh nộ kinh hoàng của cô gái tóc hồng đó...

.

.

Trong cái đồng nhốn nháo kẻ chạy người la đó....

Có 5 người vẫn đứng yên chỗ đó....

Vẫn đứng đối mặt nhau...

Bên cạnh đồng tiền vàng đang lẫn lóc, đồng sỏ sách nhẵn nhúm, 1 cái bàn đá nát vụn..... và tất cả chúng đều đang ở trên cái nền quán lún sâu bị cày nát đến thảm hại nhờ một lực nào đó...

.

- Cảm ơn anh, Sasuke-kun. - Cô gái tóc hồng giữ tay ở ngực tự trấn an bản thân. - Nếu anh không nhắc, chắc em đã giết hấn mất rồi.

Đáp lại lời cảm ơn đó, người con trai tóc đen vẫn giữ nguyên bản mặt không đổi...chỉ có mỗi đôi lông mày là hơi thả lỏng ra đôi chút...

Nở một nụ cười tươi tắn...

Sakura ngó nhìn những người xung quanh ngay sau đó...

Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên đến tột độ của cô gái đáng thương...

Nhìn cả bộ dạng sợ hãi của cậu trai bồi bàn đang dùng hết sức bình sinh mà túm lấy cái khăn che hết mặt mũi lại kia....

Rồi cuối cùng... cô hướng tầm mắt đến nhân vật đáng ghét nhất... Đó chính là tên chủ quán béo ị đang run rẩy bỏ lồm cồm ra khỏi đồng đồ nát kia...

.

.

- Mày...Mày.... - Hấn cố gắng rút cái ống quần ra khỏi 1 mảnh đá. - Sao mày dám

- Sao vậy? - Sakura ném cái nhìn hằn học về phía đó.

- Tao sẽ giết mày. Người đâu? Người đâu rồi?

- Tôi không nhầm là chạy hết rồi. - Cô kunoichi tóc hồng neho mặt nhìn quanh, giọng nói đầy châm biếm.

- Cái gì? - Đôi mắt híp của hấn nhăn nhúm. - Chúng nó nhận tiền của ta mà giờ lại dám bỏ trốn ư?

.

Cả 4 người còn lại im lặng nhìn tên chủ quán xấu xa đó...khuôn mặt không giấu được vẻ ngán ngẩm...

Tiến tới gần hấn, Sakura tức giận vô cùng...

Nắm chặt 2 bàn tay, cô cố gắng kìm chế để mình không sút một phát vào mông tên đó....

- Tiền...tiền... Nó không phải tất cả, ông không hiểu à? - Sakura nói lớn. - Với cái kiểu coi tiền là tất cả như ông thì việc không ai tin tưởng và bên cạnh ông đó là điều dễ hiểu thôi.

Ngừng lại đôi chút, Sakura cúi xuống nhặt 2 túi tiền dưới đất...

Tên chủ quán thấy vậy, hần nhanh tay chớp lấy cái túi từ tay Sakura... cố gắng cướp lại...

- Của tao, tiền của tao... - Hần rống lên, cánh tay không ngừng giật lại cái túi. - Tao sẽ giết mày.

- Ông không xứng. - Sakura quyết tâm không trả lại cái túi cho cái tên vừa độc ác, vừa keo kiệt kia...

.

Cứ thế, cứ thế.... một cuộc giằng co nho nhỏ đã nổ ra...

Và nó chỉ kết thúc , khi mà.....

Tên chủ quán vô tình bắt gặp cái ánh mắt đáng sợ từ người con trai kia....

- Đủ rồi. - Sasuke nói nhỏ,

nhưng cũng đủ khiến tên chủ quán giật nảy người mà rút tay lại. Thần thờ nhìn cô gái tóc hồng cầm 2 cái túi đi càng ngày càng xa hẳn...

.

Gật đầu tỏ ý cảm ơn.....

Sakura nhanh chóng tiến tới chỗ cô gái đáng thương và cậu trai bồi bàn...

- Đây, 2 người cầm lấy. - Đôi mắt xanh lấp lánh đầy vui vẻ. - Là của 2 người đó.

Cả 2 người đó đều vô cùng bối rối.

- Tôi.... - Cô gái trẻ liếc nhìn tên chủ quán đằng xa. - Tôi...không dám lấy đâu.

- Thôi mà. Đừng để ý đến tên kia. Nếu hẳn còn dám gây sự với 2 người. - Sakura quay ngoắt lại nhìn tên béo đang thần thờ ngồi cách đó không xa. - Thì có chúng tôi rồi mà.

-....

- Nào, nghe tôi đi nào.

-....

- Nhé?

-... Va...vâng...

.

Đưa tay đón lấy cái túi, 2 hàng nước mắt của cô gái bỗng đột nhiên chảy tràn ra....

Nó làm Sakura thoáng lo lắng, không ngừng hỏi vì sao....

Nhưng đáp những câu hỏi đó, cô gái chỉ cười...

Nắm chặt lấy bàn tay của cô kunoichi tóc hồng.... dòng nước mắt vẫn chưa ngừng lại...

Mang theo cả hạnh phúc và ảm áp chứa chan...

.

.

Nhẹ nhàng phùi tóc cho cô gái đó, Sakura nhẹ nhàng nói:

- hãy cầm số tiền này và đi đâu đó xa khỏi ngôi làng này nhé. Hãy tìm một công việc và một cuộc sống tốt đẹp hơn, hãy quên tên chủ độc ác này đi, quên cả những khó khăn, quên đi cả quá khứ nhé. Mạnh mẽ lên nào.

Cô gái trẻ gật đầu, đưa tay cổ ngăn tiếng nấc...

- Đừng khóc.

- Dạ...vâng... tôi sẽ cố.

- Hi... Được rồi, giờ thì đi đi.

Sakura nở nụ cười tươi tắn trước khi đẩy nhẹ cô gái trẻ ra khỏi cánh cửa của quán trà....

Cô gái bước đi, đôi mắt nhìn lại vị ân nhân lần cuối..... nói lớn.....

.

- Cảm ơn....vì tất cả, tôi sẽ...không bao giờ quên 2 người đâu!

.

.

Sakura vẫy tay đáp lại....

Lòng cảm thấy vui đến lạ kì.....

Câu "cảm ơn" thật đơn giản, nhưng cũng thật diệu kì biết bao....

Cô sẽ nhớ nó....mãi mãi nhớ....

.

.

.

Không gian lại trở lên tĩnh lặng....

Chỉ còn cô, anh và tên người xấu này ở lại đó....

Đứng lặng nhìn tất cả thêm 1 lần nữa, cô gái bé nhỏ khẽ cúi đầu trước tên chủ quán....

- Xin lỗi ông vì cái bàn mặc dù ông đáng bị vậy.

Rồi cô kéo nhẹ vạt áo chàng trai tóc đen trước khi bước đi....

- Mình đi thôi anh.

- Hmm...

.

.

Sasuke đáp lại...

Rồi anh vẫn đứng yên đó....

Nhìn bóng dáng nhỏ bé kia bước đi xa hơn

Xa hơn nữa.....

.

Bỗng anh cười, một nụ cười đầy bí ẩn....

.

- Hmm... cô ấy không như những người con gái khác đâu... Người cũng thấy thế mà nhỉ?

.

.

.

Rồi anh bước đi...

Cánh tay đùa nghịch với thanh kiếm Kusanagi vừa tra vào vỏ....

.

.

Bỏ lại đằng sau tên chủ quán đau đớn gào thét.....

Máu từ bàn tay đứt lìa vẫn đang cầm con dao găm...

chảy đầy trên mặt đất đầy ẩm ướt.....

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đêm Lung Linh

- Ôi chà , ôi chà, lẽ ra hôm nay sẽ vui hoàn hảo nếu không có tên ác ôn đó.

Vừa nói, cô nàng tóc hồng vừa vận vẹo 2 cánh tay. Đôi môi mỏng cong cong, lộ ra vẻ không được hài lòng.

Sasuke thông thả bước ngay bên cạnh. Anh thở hắt rồi đáp lại sau khi liếc nhìn qua chỗ Sakura:

- Em có thể không bận tâm đến chuyện của họ và đi tiếp mà.

- Thì vậy. Cơ mà nếu như thế thì em sẽ rất bứt rứt, Sasuke-kun. - Sakura lắc đầu. - Làm sao em có thể bỏ mặc 1 người đáng thương như vậy chứ.

- Phiền phức thật.

- Gì cơ? Ai phiền hà anh?

- Em

- Không hề. Yaaaaaa....

.

Và thế là trên con đường dẫn đến con thác lớn nhất làng, có một đôi trẻ kì lạ cứ không ngừng khiến mọi người ngoài lại nhìn...

Cô gái thì cứ "không phải mà" rồi thì là "đâu có đâu"... kèm theo 1 loạt các hành động túm quần túm áo cậu trai đi sát bên cạnh.

Còn chàng trai thì cứ liếc cái con mắt đen đi tứ tung, nơi nào cũng liếc trừ liếc vào mặt của cô gái bên cạnh... Thi thoảng, anh lại khẽ cười khẽnh, có lúc lại "Hm.Hm" cả 1 tràng dài khi bị cô nương tóc hồng kia kéo tà áo mạnh quá, suýt thì để lộ cả bờ vai anh ra bên ngoài...

Cứ thế, con đường trở lên ngắn hơn, ánh sáng trở lên dịu dàng hơn....

Và khoảng cách cả 2.... cũng lại thêm một gần hơn.

Rất...rất gần!

Từ cái lúc cô kéo anh vào thác ấy, anh cứ nhẩn nhẩn mãi. Nét mặt đó làm cô hơi sợ khi động vào anh. Sakura cứ không ngừng tưởng tượng là cái nét mặt đó nó sẽ còn kinh hoàng cỡ nào nếu cô có chột đại mà bày trò nghịch ngợm anh thêm 1 lần nữa.

Thở dài, Sakura lại chăm chăm nhìn vào cái đèn.

" Có lẽ phải làm 1 mình thôi" - Cô nghĩ thầm trong lòng, 2 ngón tay nhỏ vân vẽ cánh hoa làm bằng giấy mỏng manh.

Sasuke nhìn cô, ghi chọn vẹn đầy đủ tâm tư suy nghĩ mà cô đang giấu trong lòng.

.

.

Một vị già làng tiến đến bên chân con thác.

Bà nói một điều gì thật dài, trước khi tự mình thả cái đèn trên tay xuống. Sau bà, tất cả mọi người đều cầu nguyện và thả đèn tương tự như thế.

Lầm bầm cầu nguyện, Sakura tiến tới bên bờ dòng nước, toan định thả cái đèn đó xuống..

Bất chợt, có một bàn tay to lớn và vô cùng ấm áp của ai đó đưa ra , cùng nâng chiếc đèn với cô.

- Sasuke-kun. - Sakura thốt lên.

- Em nghĩ anh sẽ để em làm 1 mình ư? - Chàng trai tóc đen nói nhỏ, vẻ mặt lạnh lẽo hơi giãn ra đôi chút.

- Mm... vậy hãy thả cùng em nhé.

.

Cô cười.... khiến tâm trạng chàng trai nào đó cũng trở lên tốt hơn bao giờ hết.

Từ từ trôi nhẹ trên mặt nước xanh ngắt.... ánh sáng vàng nhẹ của chiếc đèn hoa đăng mà cô và anh thả hòa cùng với hàng trăm, hàng nghìn chiếc đèn khác, tạo lên một cảnh tượng đẹp như một bức tranh trong cổ tích.

Đom đóm bay lên..

Cánh hoa đào không biết từ bao giờ đã được gài lên 1 trong số những chiếc đèn kia....

Cái cánh hoa mà mới chỉ một lúc trước đây thôi.... vẫn còn nằm trong ngực áo ai đó.

.

.

.

.

.

.

- Sakura.

- Gì ạ, Sasuke-kun?

- Em... đã ước gì?

- Anh tò mò hả?

- Hmm...

- Thôi mà, thôi mà. Em sẽ không nói thế nữa.

- Hmm

- Em đã ước Sasuke-kun mãi bên em. Anh thấy sao nào?

-

- Sasuke-kunnnnn

- Em ngốc quá.

- Há?

- Anh ở ngay đây rồi, ước làm gì nữa,

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Giác Mơ Lạ Và Con Cóc

Bàn chân trần vung vẩy....

Chiếc eo nhỏ lắc lư...

Đôi môi hồng nhẹ nhàng cất lên tiếng hát...

.

Nơi đây.....

nơi những đám mây trắng đang ánh lên một thứ màu sắc hồng nhạt tuyệt đẹp, nơi những dòng nước xanh biếc hiền hòa chảy từ trong những vách đá rêu phong đầy ẩm ướt, nơi những vệt nắng màu vàng óng xuyên qua tầng tầng lớp lớp những tán cây rậm rạp làm nên một khung cảnh hết sức lấp lánh và kì diệu kia....

... có một cô gái với chiếc váy trắng tinh khôi đang ngồi dưới một tảng đá lớn cạnh cây sồi già.

Buông thong đôi chân trần xuống dòng nước, cô vui thích nhìn đàn cá nhỏ bơi lội tung tăng, những sợi tóc hồng nhạt phủ nhẹ trên vầng trán cao xinh xắn...

Giai điệu thanh thoát ấy vẫn không ngừng len lỏi khắp cả một vùng không gian rộng lớn...

.

Em đây~

Cô nàng ngốc nghếch vụng về~

Vẫn chờ đợi anh ở mãi nơi này~

Mặc cho điều đó có thể rất vô vọng~

Nhưng em sẽ không nản lòng đâu~

Sẽ không khóc và không từ bỏ~

Vì em mạnh mẽ mà~

Hãy quay lại và anh sẽ luôn nhìn thấy em ở đằng sau~

Tình yêu của em~

.

Những câu hát mang cả nỗi đau và cả hi vọng, như tâm tình của chính cô lúc bấy giờ.

Cô đã ngồi đây bao lâu rồi, bản thân cô cũng không biết nữa. Ở chốn mà ngày và đêm thực thực ảo ảo này, lòng cô vẫn chỉ hướng về một phía. Về một bóng hình thân quen, một khuôn mặt lạnh lùng, một đôi môi mà luôn thốt ra những lời cay đắng với cô.

Vuốt nhẹ mái tóc, cô gái nhỏ đưa mắt nhìn về phía làn sương trắng mờ ảo....

Bỗng bất ngờ, đôi mắt ngọc bích mở lớn khi nhìn thấy điều gì đó. Đưa chân ra khỏi dòng nước, cô đứng thẳng dậy, ánh mắt vẫn không hề thay đổi...

Xa xa ... sau làn sương, một bóng đen cao lớn đang chậm rãi bước từng về phía trước. Tà áo choàng bay phất phới, nổi bật lên về cao quý và đạo mạo đến không ngờ.

Nắm chặt ngực áo, mái tóc hồng nói đầy ngập ngừng:

- Anh...là anh...đúng không?

Không có tiếng trả lời, nhưng bóng hình người đó vẫn mỗi lúc một gần hơn. Gần đến nỗi cô gái của chúng ta có thể nhận ngay ra mái tóc đen dài mềm mại quen thuộc kia, và cả đôi vai vững chãi đó nữa.

- Là anh đúng không? Anh nói gì đó đi chứ, đừng có im lặng như vậy.

Người ấy vẫn không đáp lại. Dừng bước, người con trai ấy vươn cánh tay về phía trước, bàn tay xòe ra... đầy chờ đợi...

Như hiểu được điều mà anh muốn nói, cô nở một nụ cười thật tươi và nhanh chóng chạy tới chỗ đó...

Chạy tới chỗ người con trai mà cô luôn yêu thương, người con trai luôn xuất hiện trong những lời ca mà cô cất lên.

Hạnh phúc của cô đơn giản lắm...chỉ là gặp và được ở bên anh thôi

- Em đây. Em tới đây, Sasuke-kun!- Cô nói, lòng nâng nằng vì cái cảm xúc vui sướng mình đang có.

Cứ ngỡ như vậy là trọn vẹn lắm rồi, tuyệt vời lắm rồi...

Nhưng bỗng đột nhiên, khi cô chỉ còn cách tình yêu của mình có độ 4, 5 bước chân nữa thôi...

Thì cái mặt đàn thôi của tên đó hiện ra.

To....rồ....gần...và đàn thôi hơn bao giờ hết.

Nở một nụ cười đầy khả ố, mấy vết hằn trên má hấn nhấn lại:

- Ế hề hề, Sakura-chan~ . Ăn ramen nhá, dattebayooo~~~~

- Ố hờ? AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Giật tung cái chăn ra khỏi người, Sakura bật dậy nhanh với tốc độ ánh sáng. Cứ mặc cho mồm với mũi thi nhau thở, cô lấy cả 2 tay ôm chặt lấy tim mình...

- Cái giấc mơ quái quỷ gì thế này? - Sakura lẩm bẩm trong miệng.

Tự im lặng và cảm nhận lại khuôn mặt kinh hoàng trong mơ kia một lần nữa, Sakura rùng mình ớn lạnh.

- Á á, baka Naruto. Cậu ta thật biết chọn đúng lúc để xuất hiện mà. Tôi còn đang định hôn nát môi anh ấy ra chứ. Baka baka bakaaaaa.....

Cứ vậy, cô kunoichi tóc hồng không thể không ngừng than thân trách phận về con ác mộng kia. Đập đập cái gối trắng vào mặt, Sakura bỗng thức giấc:

- Ủa, mà sao sáng sớm rồi mà trời vẫn còn tối vậy nhỉ?

.

Theo phản xạ tự nhiên, Sakura quay ngoắt lại phía cánh cửa sổ để xem xét tình hình. Đó cũng chính là lúc tiếng hét kinh hoàng của cô cất lên... khiến toàn bộ khu trọ rung chuyển như trải qua một cơn động đất.

Chàng trai tóc đen mở lớn 2 con mắt. Túm lấy chiếc áo choàng gần đó, anh phi như bay sang căn phòng bên cạnh, tay không quên lăm lăm thanh Kusanagi đen bóng.

- Cái gì vậy, Sakura? - Anh hỏi lớn sau khi mở cánh cửa.

- Con....con....con cóc cực bự anh ơi.

- Hả?

.

.

Đúng như những gì mà Sakura miêu tả, cộng cả chính mắt anh thấy nữa....

Một con cóc màu xanh cổm... phải gọi là SIÊU BỤI luôn, đang ngồi chồm hổm trên khung cửa sổ phòng của cô kunoichi tóc hồng. Im lặng, 2 con mắt lồi của nó lơ lơ cứ như là thanh niên bị say thuốc vậy Nhìn thật là đáng sợ.

Sasuke bình tĩnh quan sát lại 1 hồi, cơ mặt anh hơi giãn nhẹ ra sau khi nhìn thấy một cuộn giấy da có kí hiệu Làng Lá ngự ngay trên cổ con cóc đại bự. Chỉ chỉ về phía cuộn giấy, anh bảo Sakura:

- Em lấy thứ trên cổ nó và ra đây.

- Trên cổ? - Sakura nhìn theo hướng ngón tay Sasuke.- À, em hiểu rồi.

Nghe lời chàng trai tóc đen, cô nhanh chóng lấy cuộn giấy da từ cổ con cóc. Con cóc đó biến mất ngay sau khi cô kunoichi tóc hồng rời khỏi giường và cầm cuộn giấy da chạy về phía cậu trai Uchiha kia.

.

.

- Em mở nhé.

- Hmm

Chàng trai tóc đen gật đầu đồng ý.

Cuộn giấy được mở ra, và đập vào mắt cặp đôi trẻ là 1 dòng chữ TO PHẠC

.

Sasuke nhìn nó, mỉm cười...

Anh vỗ đầu Sakura trước khi bước ra và trở về phòng mình...

- Về làng thôi, Sakura!

.

Sakura nhìn theo anh, niềm vui ánh lên trong đáy mắt...

- Ủ, về nào.

.

.

.

Trên cái bàn to tại 1 ngôi làng nhỏ....có 1 cuộn giấy nho nhỏ bên trong có dòng chữ to to.....

Tuy chữ thuộc vào loại "xấu kinh điển", nhưng chúng ta vẫn có thể đọc được đấy.....

.

.

.

"VỀ ĂN CUỐI CHÚNG TỐ ĐI 2 NGƯỜI, DATTEBAYOOOO"

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Ba Vợ, Con Rể Và Ông Bạn Con Rể...

Sasuke và Sakura đã lên đường trở về làng ngay sau khi nhận được tấm thiệp mời hoành tráng của tên ngổ tóc vàng.

Vừa đến cánh cổng làng lá, đôi trẻ đã được hưởng ngay một màn đón tiếp vô cùng long trọng....

Kèm theo một loạt các công việc tiền đám cưới được thăng bạn thân chí cốt và vợ sắp cưới của hắn nhờ vả.

.

Chẳng biết Naruto đã tốn không biết bao nhiêu nước bọt hay kalo cho vụ này....

Nhưng buổi chiều ngày hôm nay đây, Sasuke cuối cùng cũng đã chịu đi cùng cậu đến nơi đó rồi.

.

Miết lại vạt áo cho thẳng thớm, Naruto lăm bắm một cách đầy lo lắng:

- Tội nhìn ớn chứ, teme?

- Hm, ớn. - Sasuke ngán ngẩm đáp lại.

- Đây, cậu đã nhìn đâu mà dám nói là ớn chứ, dattebayooo. - Naruto gào lên khi nhìn thấy cái thái độ dửng dưng của tên bạn thân. - Cậu đúng là chỉ làm tôi thêm lo lắng mà.

- Cậu hỏi cả chục lần rồi. - Sasuke găm lại. - Nếu tôi làm cậu lo thì cậu còn cố tình bắt tôi ăn vận chỉnh tề rồi theo cậu làm cái gì, dobe.

- Thì...bởi vì tôi sợ. Đó là ngài Hiashi đấy, Huyga Hiashi đó teme. - Rồi giọng nói cậu trai tóc vàng bỗng đột ngột trầm xuống. - Với lại... tôi chẳng có người thân, chỉ có cậu thôi là bạn thân thôi.

Chàng trai tóc đen thờ dãi. Đưa tay vén nhẹ cái mái dài cho ngay ngắn, cậu trai Uchiha hạ giọng :

- Cậu ớn, đừng hỏi tôi lần nữa.

Nhanh chân bước vượt Naruto vài bước, Sasuke bỗng cười khỉnh:

- Không ớn sao được khi cậu sang và lục tung tủ đồ của tôi nhỉ?

Naruto im lặng nhìn theo bóng cậu trẻ nhà Uchiha, bất giác cười thành tiếng. Nhanh chân chạy tới khoác vai Sasuke, Naruto vò tung đầu của cậu bạn mình:

.
- Hề hề, cảm ơn vì cái áo nha, TEME!

.
7 năm trôi qua, và họ vẫn thế...

Vẫn sát bước bên nhau mặc dù chẳng có điểm gì gọi là hợp nhau cả.

Kẻ ngốc, người vô tâm...

Nhưng vẫn là gia đình của nhau dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.

.
" Ê này, tên dobe ngu ngốc. Có gia đình mới rồi nhưng tôi vẫn là anh em với cậu đấy"

.

Chuông đồng hồ báo hiệu đã 6 giờ tối.....

Đồng nghĩa với việc họ đã tọa ở nhà chính của Huyga một nửa giờ đồng hồ rồi.

Nhấp nhồm không yên, Naruto không ngừng gãi đầu gãi tai.... tâm trạng cậu lúc này cứ như đang ngồi trong một cái lò còn ở bên ngoài đang nhiệt tình thổi lửa vậy.

Đối diện với Naruto, vị tộc trưởng của Huyga vẫn giữ nguyên thái độ lạnh tanh như thường ngày. Còn đằng sau cậu, cậu trai trẻ của Uchiha cũng ngồi ở một tư thế đạo mạo không kém.

.
Cứ thế, 3 nhân vật sắp có liên quan đến nhau chà hề nói bất cứ một lời nào từ khi bắt đầu đến giờ...

Ông ba vợ tương lại yên lặng..

Thằng bạn của con rể tương lại cũng yên lặng...

Chỉ có thằng con rể là không ngừng nhòm hét ông ba vợ lẫn thằng bạn đáng yêu..

Nhắm tịt cặp mắt xanh biếc, tên đàn tóc vàng tự cảm thấy mình căng thẳng còn quá mấy cái kì thi ninja đầy khủng hoảng kia....

.
- Cậu Uzumaki! - Hiashi lên tiếng, phá tan sự im lặng chết người trong căn phòng.

- Ấy, dạ! - Naruto giật mình đáp lại, tí thì ngã ngửa ra đằng sau.

- Chỉ còn 2 ngày nữa thôi cậu sẽ là rể của nhà Hyuga này. Và tôi sẽ là ba vợ cậu.

- Vâng, vâng,

- Hừm, vậy cậu sẽ tốt với con bé Hinata nhà tôi như thế nào đây trên danh nghĩa là chồng nó? - Vị tộc trưởng Hiashi liếc mắt, ánh nhìn đầy nghiêm khắc.

- Dạ... cháu... à quên, con sẽ rất yêu thương cô ấy.

- Yêu thương thế nào?

- Cháu, à nhầm con sẽ luôn bên cạnh cô ấy, chúng con sẽ cùng làm việc nhà, cùng ăn ramen, cùng sinh ra những đứa cháu cho ba.... hê hê, con bị cưỡng rồi, dattebayooo~

Hiashi vẫn thế, gương mặt không có tí gì gọi là đồng tình. Điều đó khiến nụ cười của cậu trai Uzumaki tắt ngấm từ lúc nào không hay.

Đặt mạnh cốc trà đang uống dở xuống, vị tộc trưởng gia tộc bạch nhãn nói lớn:

- Vậy ý cậu, cậu lấy con bé về chỉ để có người bên cạnh cùng ăn và cùng làm, cùng sinh con để cái thôi à? Ta...ta sẽ xem lại việc kết hôn này.

Nói rồi ông đứng lên, không thèm nhìn mặt ông con rể tương lai dù chỉ 1 cái...

Hành động đột ngột đó khiến đầu óc Naruto như rối lung tung lên chả khác gì cái đồng mì trong bát ramen mà cậu vẫn thường ăn. Vò đầu bứt tai, gương mặt cậu đầy vẻ hối lỗi vì đã không suy nghĩ trước khi nói.

Chỉ có chàng trai tóc đen đằng sau vẫn điềm tĩnh và như hiểu rõ tất cả...

Xích người lại gần phía cậu bạn, Sasuke bỗng đột ngột giơ một cánh tay ra và ấn đầu cậu bạn thân của mình trước...

Con mắt đen nhìn về phía trước không sao động, cậu nói thật khẽ... đủ để Naruto đang cúi đầu có thể nghe thấy:

- Nói đi.... nói lại đi, 1 câu thôi.

.

Ánh mắt xanh dao động mạnh. Mím chặt môi mình lại, Naruto nắm tay xuống sàn đầy quả quyết:

- CON SẼ YÊU THƯƠNG VÀ BẢO VỆ CÔ ẤY CẢ CUỘC ĐỜI THƯA BA, HÃY CHO CHÚNG CON CUỐI NHAU!

.

Nói rồi, Naruto đứng dậy, cậu bước đi thật nhanh trước khi Hiashi kịp phản ứng hay có ý tưởng hủy hôn gì gì đó:

- Giờ con phải chuẩn bị thật tốt để đón Hinata về đây, gặp ba ở hôn lễ à.

.

.

.

Và cậu trai Uzumaki ra về, chỉ còn lại Sasuke và vị tộc trưởng Hyuga là vẫn còn ở đó....

Từ từ đứng dậy là bước ra khỏi cánh cửa nhà chính, Sasuke nói:

- Ngài không cần dọa cậu ấy như thế. Cậu ta tuy hơi ngốc, nhưng là một người đáng tin.

- Đáng tin? - Hiashi đáp, vẫn không quay mặt lại.

- Hm... Phải, cậu ta luôn nỗ lực, luôn nghĩ về người khác trước khi nghĩ về bản thân. À, cậu ta còn dám làm điều mà tôi không dám làm nữa. Ngài cứ yên tâm đi.

- Thật thú vị. Được, ta tin cậu. Quả là Uchiha có khác.- Vị tộc trưởng cười mỉm, ông nói nửa đùa nửa thật. - Mà cậu nghĩ sao khi trở thành con rể của tôi giống bạn cậu nh? Hanabi nhà tôi chỉ vài năm nữa thôi cũng cần 1 người quan tâm nó giống chị nó giờ vậy. Mà cậu thì khá ổn đấy chứ!

.

Sasuke nhếch môi cười

anh quay đi.....

.....chỉ kịp để lại một câu nói đầy quả quyết:

- Xin lỗi ngài, tôi chọn được ba vợ cho mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hợp Hội Độc Thân

Konoha về đêm quả thật rất thanh bình.

Sau một ngày làm việc nặng nhọc, ai ai cũng trở về và nghỉ ngơi thư giãn. Họ mang những chiếc ghế lớn ra ngồi trước cửa nhà hoặc ghé qua một quán quen nào đó để bàn tán về những việc đã và sắp xảy ra.

Ở quán thịt nướng này cũng "thanh bình" không kém..... Không những thế, nó còn có phần hơi bị quá khích bởi sự xuất hiện của nhóm người quen thuộc kia...

- Nửa đi, nửa đi ạ. Mang cả rượu ra đây cho cháu cô chủ quán ời.

Ôm đầu con Akamaru lắc qua lắc lại, Kiba gào lên đầy phấn khích. Đưa một tay quàng ra sau vai anh chàng béo ngồi bên cạnh, cậu vỗ bôm bốp:

- Chouji, hôm nay cứ bet nhè đi, Naruto sẽ bao trọn luôn mà. Hahaha...

- Yeah yeah.

- Này nãy người... - Tên ngố cào mặt, hét toáng lên trong vô vọng. - Rốt cuộc đây có phải hợp độc thân cái gì gì không hay là mấy người bóc lột tôi vậy. dattebayooo~

- Thì tính chất của cuộc hợp độc thân là bắt nạt những thằng dám bỏ hội mà. - Shikamaru gấp 1 miếng thịt bỏ tọt vào mồm sau lời giải thích vô cùng chân thực đó.

- Cậu ấy nói đúng đấy. - Shino đang im lặng ngồi trong góc cũng đột ngột lên tiếng. - Đây có thể nói là... phí cho cậu theo vợ bỏ cánh con trai chúng tôi ở lại.

Naruto đau khổ mở cái ví con ếch quen thuộc ra xem, khuôn mặt trở lên nhăn nhúm hơn bao giờ hết:

- Tiền thưởng 3 nhiệm vụ cấp A của tôi. - Nói rồi, cậu quay ngoắt lại phía tên con trai ngồi ngay bên cạnh, đôi môi bĩu dài ra. - Còn tên teme này nữa,

sao cậu cũng có mặt ở đây, dattebayooo? Tôi tưởng cậu dị ứng với mấy vụ đàn đúm này chứ.

Mái tóc dài ngường lên, con mắt đen của anh khẽ liếc nhẹ quả đầu vàng chóc của cậu bạn thân...

Giơ tay quăng thêm vài miếng thịt to phạch nữa vào bàn nướng, Sasuke đáp trả một cách đầy châm chọc:

- Ồ thì.....ăn miễn phí mà.

.

- Hề?.....Gmmmm, tên teme chết bầm

.

.

Cứ vậy sau đó, đám con trai không ngừng ầm ĩ trên đùa đủ kiểu và đủ thể loại.... Chỉ có đúng một chàng trai không bị cuốn theo đang bận suy tư vài thứ...

Nhìn chằm chằm đám bạn to đầu mà nghịch hơn quỷ của mình, chàng trai đó cười toe:

- Này mấy người, cưới vợ tốt lắm sao?

Câu hỏi vừa vang lên, ngay lập tức tất cả đều trở lên im lặng....mọi con mắt đổ dồn về phía người đặt câu hỏi - Đó chính là anh chàng Sai siêu ngu ngơ của chúng ta.

- Chà...- Shikamaru dựa lưng vào tường, ngón tay không ngừng xoa xoa hai bên thái dương. - Cậu không biết ư...Việc cưới vợ ấy...nó cực....

- Nó cực??? - Con mắt xanh của tên đàn nháy nháy.

- Nó cực không hay. - Shikamaru, Kiba cùng đồng thanh. - Vừa mất tự do lại còn bị vợ quản, rất phiền phức.

- Thật á? - Rock lee há hốc mồm kinh hãi. Mặc kệ cho chàng trai Sai gật gù như khám phá ra cái gì mới lạ lắm ở ngay gần đó.

- Ê, cái quái gì vậy? - Naruto trở lên đàn thối hơn bao giờ hết. Lay lay thẳng bạn nói khó bên cạnh, cậu rầu rĩ hỏi. - Teme, cậu cũng thấy thế hả?

- Đùng đánh đồng tôi với lũ ngốc các cậu, dobe. - Sasuke nói.

- Phiền thật mà.

.

.

.

- NÀY, LŨ CON TRAI NGỐC NGHỊCH, IM DÙM ĐI.

Vâng, sau một hồi nghe các anh ở bàn đằng kia bàn tám...

Cuối cùng, các chị ở bàn đằng này cũng không chịu nổi bức xúc mà lên tiếng...

Đứng bật dậy chỉ thẳng đôi đũa vào các đấng mày râu, cô nàng nhà Yamanaka đầy bức tức:

- Thấy phiền thì đừng có mà lấy vợ nữa, ở vậy và chết già đi. Và.... Bọn này sẽ không gả Hinata cho tên ngốc kia đâu.

- Phải đó. - Đặt rầm cốc nước xuống bàn, Sakura khoác tay Hinata. - Chị em chúng ta không cần.

- Mấy cậu à.... - Hinata xua tay, bối rối không biết nên làm gì.

.

- Này đằng gái, bọn tôi chỉ đùa thôi mà. - Kiba cười chống chế.

- Anh thấy họ nói cũng đúng nhĩ? - Sai nhìn Ino....không biết bản thân vừa đổ thêm cả thùng dầu vào đồng nỡ.

- A.... lũ ngốc. Cả anh nữa, Sai baka. - Ino nắm chặt nắm đấm, toàn thân chỉ như muốn bùng nổ.

- Thôi thôi, Ino. Cậu biết thừa là lũ con trai rất ngố mà... và còn cả biến thái nữa. - Tenten nói nhanh, ung dung gắp miếng thịt vào bát của từng cô bạn.

- Ai? Bọn tớ không hề mà. - Rock Lee gào lên.

- Hừm. Có thật không? - Ino vẫn không chịu nhượng bộ. - Naruto, cậu có dám khẳng định với tụi này là cậu chưa từng liếc hay quan tâm tới vòng một Hinata không?

- HẢ?

.

Naruto đứng bật dậy, mắt tròn xoe đầy kinh ngạc...

Xung quanh, cả lũ bạn trời đánh đột nhiên im lặng đến đáng sợ.....

Không ai bảo ai, tất tần tật cả lũ đều căng mắt lên nhìn cậu trai nhà Uzumaki...

Đến Chouji còn quên cả gắp thịt vào mồm.

.

.

Túm lấy gấu áo, Naruto hướng mắt nhìn cô vợ chưa cưới để cầu cứu....nhưng bị ăn ngay một quả bơ to vật.

Im thinh.....

Phải mãi một lúc lâu sau Naruto mới thỏ thẻ trả lời:

- Ủ' thì.....tớ vẫn là đàn ông mà.

.

- Oái, thật dê cụ. - Cả đám con trai đặt tay xuống bàn. - Nhưng tụi này thông cảm mà. Hahaha

- Ủ' thì...- Naruto cố gắng giải thích. - Các cậu cũng biết là cô ấy rất thu hút mà. Chứ như Sakura thì -

Naruto nhìn Sakura đang găm giữ cậu từ đằng xa, bất chợt thở dài ngao ngán....

Ngồi phịch xuống sàn nhà ẩm áp.... Naruto chống tay vào cằm....

cậu phàn nàn với cả hội con trai trong khi mắt vẫn nhòm cô gái tóc hồng từ đằng xa....

- Mấy người có thấy khẩu vị tên Sasuke rất lạ không?

.

.

.

Chàng trai áo đen nghe xong...Bất chợt dừng bữa....

Véo một cái cực đau vào đùi thằng bạn thân...

Sasuke đe dọa:

- Cầm tên dobe nhà cậu nhìn thứ gì ngoại trừ mặt cô ấy....Hnm....!!!

.

.

.

Vâng.....

Đó là bài học đầu đón Naruto rút ra từ cuộc họp vô cùng QUAN TRỌNG này....

.

.

"Trên người Sakura, cảm nhìn gì ngoài mặt... Nếu không tên teme chết bầm sẽ xẻo chết"

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Ngày Vui Của Konoha

Mùng 10 tháng 3...

Sáng một ngày thứ 5 đầy nắng...

Có một chàng trai trẻ đang chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ.

Dáng người cao lớn, mái tóc đen dài mềm mại được vén gọn 1 bên ra sau tai...

Nhanh tay chỉnh lại cái cổ áo sơ mi bên trong chiếc áo len xanh mà ai đó tặng, Sasuke băng quơ nhớ lại những kỉ niệm đã qua hồi anh còn bé...

Kỉ niệm lần đầu tiên anh là một phần của cái đội 7 bây giờ.

.

Anh vẫn còn nhớ như in...

Anh đã từng coi Naruto và Sakura là 2 kẻ phiền phức như thế nào...

Nhớ lại những nhiệm vụ, những buồn vui trải qua cùng họ...

Và nhớ lại những tình cảm đáng quý mà 2 người anh đã nghĩ là phiền phức như thế dành cho anh ra sao...

"Thật hoài niệm" - Chàng trai tóc đen héch nhẹ môi. Tiếp tục bước đi... anh nhanh chóng tiến tới căn hộ nhỏ của cô gái tóc hồng.

.

.

Vì quãng đường từ nhà anh đến chỗ cô cũng không xa lắm. Nên chỉ sau khoảng 15 phút, Sasuke đã đến được nơi rồi.

Đứng yên ở trước cửa một lúc, anh đưa tay vuốt lại tóc một lần cuối.

"Dù sao cũng là đám cưới thăng bạn đàn của anh, nên chau chuốt một tí có lẽ là không tệ..." - Sasuke đã nghĩ như thế, trước khi giơ tay lên bấm cái chuông cửa rồi chờ đợi.

Ding dong!

.

.

Ding dong!

Tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa, sau khi chàng trai trẻ nhà Uchiha đã đứng im ngoài cửa tận 10 phút...

"Lâu quá!" - Trán Sasuke hơi nhăn lại.

Đang định thò tay lên bấm chuông lần thứ 3, bỗng anh nghe thấy có tiếng người đi vội vàng ra cửa.

" Đây, ra ngay đây" - Tiếng nói phát ra, đồng thời cánh cửa nhà cũng bật mở.

.

.

Và thế là họ đối mặt nhau, nhưng người đối diện với anh không phải là Sakura....mà chính là bà Haruno - phụ huynh thân yêu của cô ấy.

Người phụ nữ tóc vàng ngửng cổ lên nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt lạnh nhưng đẹp như tạc của chàng trai trẻ đang đứng sừng sững trước cửa nhà mình... Cảm thấy hơi sốc nhẹ.

- Sakura đâu bác? - Sasuke đẹp luôn mà chào hỏi mầu thân tương lại mà đi thẳng luôn vào nội dung chính.

- Ồ... con bé đi khá lâu rồi. - Bà Haruno cũng đáp trả. Cố gắng tránh không phải nhìn vào mắt anh chàng Uchiha kia để khỏi run. - Cậu không biết sao?

-Hm.. Không. Cô ấy không nói.

Vừa nói, Sasuke vừa thoáng nghĩ ngợi. Cố nhớ lại xem vụ ăn uống hôm qua anh có vô tình bỏ sót lời nhắc nào từ cô gái tóc hồng ấy không.

- Ừm. Cười mà, con bé nói rằng nó phải giúp rất nhiều việc. Thế nên...

- Hm.

Sasuke gạt đầu nhẹ trước khi bà Haruno kịp nói hết lời. Quay lưng lại, anh định sẽ rời khỏi đây và tiến thẳng đến nhà Huyga, nơi mà cả Sakura và Naruto đang ở đó.

Nhưng khi anh bước được có vài bước chân, mẹ của Sakura bỗng đột ngột gọi anh:

- Sasuke!

Chàng trai tóc đen quay đầu lại, im lặng chờ.

- Con bé nói rằng gửi lời xin lỗi . Hãy thông cảm cho con bé nhé.

.

.

Sasuke nghe rõ từng từ mà bà Haruno nói...

Đưa mắt nhìn vô định vào khoảng không nào đó...

Đôi môi tuyệt đẹp của anh bỗng nở một nụ cười vô cùng dịu dàng..

Anh bước đi sau khi đáp lại lời người phụ nữ ấy:

.

.

- Vâng, tất nhiên rồi.

.

.

Nhìn bóng chàng trai trẻ bước đi khuất hẳn sau con đường đông đúc ...

Người phụ nữ trung niên tóc vàng đó bỗng cảm thấy quá đổi nhẹ nhàng....

Bà nghĩ về con gái, nghĩ về tương lai của con mình khi sát cánh cùng con người đã từng phạm phải biết bao nhiêu tội lỗi đó...

Và nhớ cả nụ cười của chàng trai đó....

.

.

" Không tòi chút nào nhĩ?" - Bà Haruno cười khúc khích.

Cảm thấy thân thiết hơn một chút với "ông con rể tương lai" đẹp trai nhưng lạnh lùng này.

.

.

.

.

.

Ngay lúc đó, tại đây nhà sau của tộc Hyuga....

Các cô gái đang vừa chuẩn bị cho hôn lễ vừa vui vẻ tâm sự với nhau..

.

.

Cái bông hoa đỏ lên tóc Hinata, mái tóc hồng của cô kunoichi rung rinh đầy phấn khích:

- Hồi hộp không Hinata?

- Cực cực nhiều ấy. Mình đang run chết đây. - Cô gái tóc đen đan 2 tay vào nhau. Đôi mắt byakugan nhắm nghiền lại.

- Thả lỏng đi nào. - Ino cười lớn. Nhận lấy chiếc đai áo của bộ kimono từ tay Ten ten, cô nàng nhà Yamanaka nói liến thoắt. - Cậu sẽ vô cùng xinh đẹp luôn, tự tin lên nào.

- Phải rồi nhĩ.

Tenten cười tươi. Quay đầu liếc cặp đầu vàng chóc đang thập thò bên ngoài, cô trừng mắt.

- Chú rể ngoan ngoãn ở ngoài đi, cấm nhòm ngó cơ mà.

- Hề. - Naruto gãi đầu ngượng ngùng. Cậu lăm bắm gì đó về Sasuke trước khi rút lui khỏi tầm rèm cửa và đi ra ngoài.

.

.

- Cậu ta là người tốt, Naruto ấy. - Sakura nhìn Hinata, tay vẫn không ngừng chải lại mái tóc đen dài. - Cậu hãy tin tưởng chàng ngốc đó nhé.

- Sakura nói đúng đó. - Ino và Tenten đều hưởng ứng theo. - Tuy ngốc nhưng luôn biết quan tâm tới mọi người. Hãy quan tâm cậu ta thật nhiều nhé.

Cô gái nhà Hyuga không giấu được xúc động. Vòng tay ôm từng người một, Hinata không ngừng cảm ơn những người bạn thân yêu của mình...

.

- Hinata, không được khóc. Hôm nay là ngày vui mà. - Ino vỗ lưng cô bạn. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, cô cười tươi nói. - À mà, tớ có cái này muốn thông báo với mọi người này.

- Là gì vậy? - Sakura thắc mắc.

- Là...Nhưng các cậu phải hứa không được quá khích quá mà gào lên đấy nhé.

- Được mà. - Cả 3 cô gái còn lại đồng thanh.

.

.

_ À thì là... - Ino áp ứng.

- Là gì?
- Các cậu biết đấy, Shikamaru cũng quen Temari được lâu rồi, Karui cũng đóng đô ở làng chúng ta luôn. Tớ với Sai thì...
- Dài dòng quá. Ờ mà Shikamaru quen với Temari á?
- Ủa các cậu không biết á? Được một thời gian rồi đấy. Tên đó giấu kĩ thật.
- Ừm, mà thôi... Bỏ qua. Cậu nói luôn cái chuyện quan trọng của cậu đi.
- À, thì là đội 10 chúng tớ định cưới vào tháng sau ý mà.
- Ồ, thì ra là.....CÁI GÌ CỜ???

.

.

Sau một tràng hét chói tai, cả 3 cặp mắt đều bắt đầu đổ dồn về phía cô nàng tóc vàng.

- Cậu đùa hay thật vậy? - Tenten vẫn chưa hết sốc.
- Tớ đùa làm gì.
- Sao nhanh thế?
- Vì ba mẹ 2 tên kia rất lo 2 tên đó ế đến già nên muốn cưới. Và 3 chúng tớ thì đã từng hứa với nhau sẽ cùng nhau tổ chức rồi.
- Ôi trời, tớ ngất đây. - Cô nàng tóc hồng phẩy phẩy tờ giấy mà mình vớ được gần đó. - Thế là bao giờ?

Cô nàng tóc vàng xoay 1 vòng, nháy mắt với cả lũ trước khi tuyên bố:

.

.

- Ngày này tháng sau nhé, mừng 10 nhé. ^^

.

.

.

.

Chà chà.....

Xuân này...

Konaha sẽ toàn tin vui đây.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Sự Cố Bất Ngờ

-Đối với một người đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm thì hôm nay quả này này vui nhất đối với Naruto anh nhỉ?

Cô nàng tóc hồng ghé môi nói thầm vào tai chàng trai tóc đen... sau khi nhìn thấy cái bản mặt hớn hờ của tên bạn ở đằng xa...

Cầm ly rượu vang trên bàn đưa cho cô gái của mình...

Sasuke hướng mắt về phía Naruto, giọng nói có chút nhẹ nhàng hơn:

- Ủ, đúng.

Sakura nghe câu trả lời từ Sasuke, cô nở một nụ cười vô cùng tươi tắn...

.

.

Họ đã bên nhau cả một chặng đường dài...

Bên nhau kể từ lúc họ còn chẳng ưa nổi nhau dù chỉ một chút...

Cho đến giờ đây, họ là bạn của nhau. họ cười với nhau và họ còn vui khi thấy nhau hạnh phúc.

Tình bạn- Nó thật thiêng liêng nhỉ?

.

.

Nhắm một ngụm rượu vang, Sakura quay lưng lại phía cửa lớn khi nghe thấy tiếng gọi quen thuộc:

- Yo, chào mấy đứa.

- Chào Kakashi-sensei, chào Gai-Sensei... - Cô kunoichi tóc hồng lễ phép.

Túm lấy cái tay áo len xanh đậm của ai đó, Sakura nháy mắt kiểu như muốn nói "Anh cũng nên chào hỏi gì đi chứ"... Làm cho cậu trai Uchiha của chúng ta miễn cưỡng quay đầu lại và gật 1 phút cho xong chuyện...

- Tên nhóc này không thay đổi tí mili nào vậy? - Nói rồi Kakashi gương cặp mắt lơ đãng của mình ra mà chất vấn cô học trò - Yêu em mà nó chả khác gì là sao?

- Gì chứ sensei? - Sakura lườm ông thầy yêu quý. - À mà, thầy Izuka đâu ạ? Em tưởng các thầy đi với nhau tới đây.

- Kìa kìa.

Kakashi chỉ tay tới chỗ cái người đang được Naruto ngổ đần ôm tới tấp. Mặt nhăn như một con khỉ, tên ngốc đó không ngừng kìm chế những giọt nước mắt...mặc cho người thầy mà cậu ta coi như ba của mình tí thì phụt cười sau khi nhìn thấy cái bản mặt đó.

.

Cứ thế, họ không ngừng ôn lại những kỉ niệm khi xưa...

Kakashi rời đi chúc mừng tộc Huyga sau khi trò chuyện với học trò của mình...

Ino, Tenten, Kiba.... đến ngay sau đó. Tiếp tới là Gaara, Kankurou, Temari và còn rất nhiều người từ các làng khác nữa... Khiến khán phòng nơi tổ chức đám cưới ngày càng đông hơn.

Sự thân thiện và hết lòng của Naruto, đã giúp cho cậu ta có được rất nhiều những mối quan hệ tốt đẹp như ngày hôm nay.

Nhìn cảnh người với người nhiều vô kể, Hanabi có đôi chút choáng ngợp. Quay lại nói với chị mình, cô bé nháy mắt đầy tình nghịch:

- Anh rề quả là quen biết rộng ha.

- Vì anh ấy là một người phi thường mà, - Cô công chúa bạch nhãn cười tủn tủn, ...đưa vạt áo lên che miệng, đôi mắt bạc phản chiếu hình ảnh người chồng tương lai ở đằng xa...

Ngày hôm nay...

Ngày mà cô vô cùng mong chờ....

Ngày cô có thể tay trong tay với người đàn ông cô yêu đến trọn đời

Cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực rồi ~ !

.

Hinata cứ mãi mê suy nghĩ mà không hề hay biết....

Đôi mắt xanh của Naruto đang nhìn mình không chớp...

Với niềm hạnh phúc ngập tràn....

.

.

.

Có lẽ hôm nay sẽ là ngày tuyệt vời nhất..

Nếu không có chuyện đó xảy ra.

.

.

Khi chuẩn bị đến giờ cử hành hôn lễ khoảng 15 phút...một shinobi hốt hả chạy vào với khuôn mặt lo lắng...

Ghé tai nói với ngài đệ lục điều gì đó, tay của người đó vẫn không ngừng túm chặt cánh tay hình như là bị thương của mình..

Hành động khẩn khoản đó của người shinobi kia đã thu hút được sự chú ý của chàng trai tóc đen..

Nhanh tay đặt ly rượu xuống bàn gần đó, anh để Sakura nói chuyện cùng với mấy người bạn khác mà đi một mạch đến chỗ Kakashi..

- Có chuyện gì vậy? - Sasuke hỏi.

- Có một tên shinobi quái dị nào đó đã vượt qua kết án bảo vệ mà vào làng. - Ông thầy tóc bạc neho mắt, khuôn mặt vô cùng căng thẳng.

- Là khách?

- Không hề. Nếu là khách tôi chắc chắn sẽ biết. - Người shinobi đó đáp lại. - Đẳng này hấn chẳng giống bất cứ ninja làng nào hết, trông hấn vô cùng khủng khiếp.

- Hấn tiến đến đâu? - Kakashi nói nhanh.

- Đến chỗ nghĩa trang của làng ta thưa ngài hokage.

- Nghĩa trang ư?

.

Cả Kakashi và Sasuke đều cảm thấy khó hiểu....

Nhưng trong đầu cả hai đều có một dự cảm không lành về việc này...

Nhắm mắt thả lỏng lòng suy nghĩ đang ồ ạt xuất hiện trong đầu. Chàng trai Uchiha thở hắt:

- Cứ đứng đây mà suy đoán sẽ chẳng giải quyết được gì. Tôi sẽ đi coi sao.

- Em sẽ đi ư? - Kakashi nhìn về phía Naruto. - Vậy còn đám cưới Naruto.

- Thầy nói với cậu ta rằng tôi có chút công chuyện đi. Đừng để cậu ta phát hoảng mà làm hỏng chuyện vui của chính mình.

- Thôi được, ta hiểu rồi.

.

.

Sasuke chớp mắt...

Rồi anh nhanh chóng hướng mắt tìm mái tóc hồng trong đám đông...

Sakura đang đứng đó, ở một chiếc bàn cách đó khá xa.... và nói chuyện với một vài ninja làng đá cô quen biết.

- Tôi mượn cô ấy một lúc. - Chàng trai Uchiha túm lấy cẳng tay cô kunoichi rồi kéo đi ngay sau khi anh vừa tiến tới đó.

Kéo cô vào một góc khuất sau khán phòng, Sasuke giải thích mọi thứ xảy ra với bạn gái của mình.

.

.

- Em sẽ đi cùng anh. - Đôi mắt ngọc bích lo lắng.

- Ngốc. - Đôi mắt đen nghiêm khắc. - Sẽ ra sao nếu tên dobe đó không thấy cả anh lẫn em?

- Vậy em có thể làm gì bây giờ?

.

.

.

Sasuke im lặng nhìn khuôn mặt khó hiểu của Sakura...

Bất giác cảm thấy vô cùng buồn cười.

.

Cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, anh vén nhẹ mái tóc hồng kia....

Trước khi ghé sát miệng xuống và thì thầm vào tai của cô gái đáng yêu đó....

.

.

.

- Chúc mừng hần cả phần của anh nhé. Anh sẽ quay lại sớm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Điều Không Hay

Giữa một rừng người đang chúc tụng, mái tóc vàng của cậu trai trẻ vẫn không ngừng loay hoay ngó nghiêng bốn phương...

Vì nhận ra sự vắng mặt bất thường của người nào đó....

.

.

Lo lắng... Đôi mắt bạc bên cạnh nhìn anh dò hỏi:

- Anh tìm gì vậy, Naruto-kun?

- Uhm, đâu rồi? - Naruto vẫn lơ đãng nhìn quanh.

- Đâu gì anh?

- Uhm...

- Anh có thể nói cho em, em sẽ giúp anh. - Hinata túm lấy ống tay áo Naruto, yêu cầu được giúp đỡ.

Hành động bất ngờ của Hinata làm Naruto dừng lại đôi chút.

Cầm lấy bàn tay người vợ vừa mới kết hôn của mình, cậu trai Uzumaki vỗ nhẹ:

- À, anh tìm Sasuke. Tên đó...anh mới thấy đây thôi mà, dattebayoo~...

- Sasuke-kun?

.

.

- À à, đây rồi.

Một mái tóc bạch kim dựng đứng nổi bật tiến tới vỗ vai đôi vợ chồng trẻ....

Trên tay cầm 1 ly rượu vang, ông cười híp mắt:

- Uống mừng với ta một ly chứ nhỉ?

- Tất nhiên rồi sensei, dattebayoo~.

Vừa nói, cả 2 cùng với ly rượu kê bên và nâng lên một cách đầy hào hứng. Cười một tràng cười sảng khoái, Naruto ôm chầm lấy ông thầy già của mình mà lắc lư như đứa trẻ con.... Khiến đôi mắt cá chết của Kakashi cứ thế mà tít lên.

- Hạnh phúc nhé 2 đứa. - Kakashi vỗ thêm vài nhát nữa vào tấm lưng rộng của cậu học trò ngang ngược 1 thời... - Hãy trở thành 1 người đàn ông tốt, rõ chưa?

- Hề hề, thầy khỏi nói. Em vẫn luôn là 1 người tốt cơ mà.

- Hờ. Thật hả?

- Vâng vâng. À mà sensei à....

- Chuyện gì vậy?

.

Thôi không ôm lấy ông thầy yêu quý, chàng trai tóc vàng lại một lần nữa hướng mắt ra phía xa...

Vừa tìm kiếm, vết hằn trên má cậu vừa hơi nhăn lại:

- 2 cậu ấy đâu?

.

"2 cậu ấy?" - Kakashi lẩm bẩm lại điều đó... và thừa hiểu 2 cái người mà cậu trai đó đang tìm là ai.

- Nếu là Sakura... thì cô bé đang ở góc kia cùng Ino nói chuyện với mẹ Hinata. Còn Sasuke hử?

Kakashi chống tay vào cằm giả bộ suy nghĩ....

- Ta nghe nói là nó đi đâu có chút công chuyện thì phải.

- Công chuyện? - Đôi mắt xanh của Naruto mở lớn. - Có chuyện gì xảy ra ư?

- Ồ không, thằng bé nói là việc cá nhân thôi. - Hãy hãy căng tay, Kakashi tiếp tục trấn an. - Nó sẽ về ngay bây giờ ấy mà.

- Thật là cậu ta nói với thầy vậy chứ?

- Ồ.

.

.

Kakashi đáp cụt lủn...

Lặng yên thả chiếc ly xuống bàn, đôi mắt ông thầy già không ngừng quan sát thái độ của Naruto...

Lo sợ cậu ta sẽ lại thấy chuyện bất bình không tha mà phẫn đi ngay trong lúc tổ chức đại hi của mình như thế này...

.

.

Trong khi đó, cậu học trò quý hóa của Kakashi vẫn đang mãi mê trầm tư.....

Chống tay vào bộ lễ phục đen, Naruto nhìn vu vơ vào một điểm nào đó..... trong khi bản thân vẫn đang đoán già đoán non về hành động vắng mặt khó hiểu của cậu bạn....

.

Mãi một lúc lâu sau, chàng trai trẻ mới thôi không suy nghĩ nữa...

Tiến về phía Sai và Gaara gần đó... cậu nói với thầy của mình:

.

- Tuy không thể đoán ra việc gì nhưng em biết cậu ta sẽ quay lại sớm thôi.

.

.

.

.

.

Cùng lúc đó, một bóng người đang lao nhanh về phía nghĩa trang của làng

Nói lòng cục cổ của chiếc áo sơ mi bên trong, đôi mắt lạnh lẽo vẫn không ngừng quan sát xung quanh nhanh một cách không tưởng..

.

" Biết thế ta đã cầm cả kiếm" - Sasuke càu nhàu trong miệng. Bực mình vì sự cố ngoài ý muốn này.

.

Ai mà ngờ sẽ có một tên cơ hội nào đó can đúng lúc như vậy....

Sasuke cảm thấy đã để bản thân quá lơ là rồi...

.

.

- Sasuke Uchiha!

Tiếng gọi phát ra, khiến chàng trai tóc đen dừng lại.....

Ngẩng cổ lên nhìn chồi canh gác ngay cạnh đó, anh thấy một jounin đang giơ tay ra hiệu cho mình....

- Gì vậy? - Sasuke hỏi bằng một giọng hờ hững.

- Chúng tôi đã nghe lệnh điều động của ngày Hokage. - Jounin trên chòi đáp lại. - Tuy nhiên, chúng tôi sẽ có mặt sau cậu 1 chút vì không thể bỏ canh gác được.

- Minh tôi cũng được. - Sasuke cau mày. - Còn gì nữa không?

- À, hình như cậu không mang vũ khí.

- Hmm...

Chàng trai Uchiha nhìn lại bản thân một lượt...

Và quả đúng là anh chẳng mang dù chỉ 1 tí gì vũ khí trong người.

Tặc lưỡi cho qua, anh định tiếp tục di chuyển....

.... bỗng một thứ gì đó rất to bằng kim loại được người jounin kia ném xuống chỗ anh đang đứng...

Nhanh ta chụp lấy, đôi môi của chàng trai tóc đen khẽ nhếch lên:

- 1 chiếc đại Shuriken ư?Thật đúng ý ta rồi.

.

.

Rồi anh tiếp tục một mình tiến về phía trước với chiếc shuriken trên tay....

Chả mấy chốc, nghĩa trang trung tâm của Konoha đã gần kề ngay trước mắt...

.

Vẫn không ngừng di chuyển, Sasuke nhanh chóng phát hiện ra một tên mặc áo choàng đen đang ngồi giữa cả rừng những ngôi mộ...

Cuộn lại cuộn giấy da cũ mèm, hắn bỗng ôm lấy khuôn mặt được bịt kín mít mà cười...

Tiếng cười ghê rợn vang vọng cả một không gian rộng lớn...

.

Sasuke quan sát hắn..... rồi anh nhanh chóng tiến lại gần hắn từ đằng sau...

Ngay khi chỉ còn cách tên đó chừng độ 20 mét, chàng trai Uchiha ném thẳng chiếc đại shuriken trong tay về phía mục tiêu...

Chiếc shuriken bay một đường vô cùng hoàn hảo....

Nhưng tiếng kim loại bay tới đã vô tình khiến hắn giật mình mà né được....

.

- Khốn khiếp! - Con mắt Rinnegan đầy tức giận.

Gân cổ nổi lên....Sasuke chạy như bay về phía tên đó..

Bàn tay bắt đầu phát ra tiếng như hàng vạn chú chim hót....

.

Nhìn thấy chàng trai Uchiha...và cảm nhận được sự tấn công đầy tốc độ kia của anh.....

Tên mặc áo choàng đen kia không có vẻ gì là muốn chiến đấu lại...

Cẩn thận cất cuộn giấy da vào túi áo ngực....

Hắn bắt đầu đứng dậy và bắt đầu chạy trốn...

.

.

- Gì chứ? - Sasuke hơi ngạc nhiên đôi chút

Rồi cũng chạy theo hướng tẩu thoát của tên ninja bí ẩn...

Ngay sau khi ra khỏi được khu vực nghĩa trang, anh phóng chidori của mình xuống dưới mặt đất, nhằm thẳng vào tên ninja ...

- CHIDORI!

Cả một vùng không nhỏ bị cây tung lên sau chiêu đó... Nhưng tên ninja kia, hẳn đã nhanh chóng thoát khỏi sự ảnh hưởng kinh hoàng đó nhờ việc nhảy lên cây và di chuyển ...

Cuối cùng...là mất hút bên trong khu rừng...

.

Sasuke mở mắt ra ngay sau khi lớp bụi không còn dày đặc nữa.... và anh hoàn toàn không còn một dấu vết nào của tên ninja lạ mặt kia.

.

.

Yên lặng quan sát xung quanh thêm một lượt

Chàng trai Uchiha quyết định không bám theo tên đó nữa...

Thay vào đó, anh trở về nghĩa trang để tìm kiếm cái thứ mà tên ninja kia liều cả mạng sống để vào làng lá

.

.

Và... anh cũng đã nhanh chóng tìm được ra.....

.

.

.

.

.

.

Một đội jounin chạy tới khu vực nghĩa trang sau khi nhận được lệnh....

.

Họ đến nơi...

Và chỉ thấy chàng trai lạnh lùng nhà Uchiha đang đứng lặng ở một ngôi mộ gần đó.....

.

- Có chuyện gì vậy? - Họ hỏi Sasuke ngay khi vừa dừng lại.

.

.

Những giọt mồ hôi vẫn không ngừng rơi....

Con mắt đen của chàng trai Uchiha như xoáy sâu vào cảnh tượng anh nhìn thấy trước mắt...

.

.

.

- Xác của Hyuga Neji..... không còn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Hoa Anh Đào Nở Rộ

.

.

.

- Cậu là một tên xấu tính, teme.

.

.

Đó là tất cả những gì mà tên đàn tóc vàng và.... cũng chính là người đàn ông mới có gia đình kia....

Lái nhái từ sau hôn hấn cưới cho đến giờ....

Ngay cả lúc này đây, khi cả đám con trai ở trong nhà tắm công cộng... thì có vẻ như cậu ta vẫn chưa có ý định dừng việc gào vào mặt tên bạn chí cốt...

.

.

- Lẽ ra cậu phải nói với tôi ngay lúc đó. - Naruto hét lên sau khi vò xà phòng kín đầu. - Chắc chắn tôi sẽ giúp được, dattebayoo~.

- Hm... giúp bằng cách bỏ cô dâu của cậu lại và long nhong đuổi theo tên ninja kia ư? - Chàng trai Uchiha nhếch môi đầy châm biếm

- Cái này...

.

Shikamaru ngồi cách đó không xa....

Buông một câu nói sau khi nghetrót lọt cuộc hội thoại ngắn ngủi....

- Sasuke nói đúng... - Vuốt nước khỏi mặt, cậu tiếp tục nói. - Chỉ cần báo với chúng tôi là được. Dù sao cũng là ngày cưới của cậu.

-Nhưng.. đó là Neji. - Cậu trai mặt mèo có vẻ không cam chịu. - Tôi không thể để tên xấu xa kia dùng xác cậu ấy làm những việc xấu được.

Dừng lại đôi chút, Naruto quay sang lay vai chàng trai tóc đen dò hỏi:

- Có thật là không do Orochimaru không?

- Thật. - Sasuke trừng mắt nhìn lại. - Tôi đã lục tung cả hang ổ của hắn, cũng chẳng thấy còn gì. Với lại...

- Với lại gì?

- Huyga Neji chẳng giúp được gì cho mấy cái thí nghiệm kinh tởm của hắn cả. Loại trừ hắn ra đi.

- Trời.

.

.

Lời khẳng định của tên bạn thân làm cho cậu trai Uzumaki cảm thấy hi vọng tìm xác Neji.... càng lúc càng mù mờ hơn bao giờ hết.

Đã 18 ngày kể từ cái hôm tên ninja lạ mặt kia xuất hiện.... lấy mất cái xác...

Và trong từng ấy ngày, Hokage đệ lục luôn phái rất nhiều người đi tìm kiếm khắp nơi mà chẳng có kết quả gì..

Ngày hôm nay cũng thế....

cậu, Sasuke và tất cả những bạn bè thân thiết cũng đã vượt qua lãnh thổ của làng..bởi móc từng bụi cây, ngọn cỏ mà kết quả vẫn chỉ là con số 0.

.

.

- Thư giãn đi Naruto - Kiba ngồi trong bồn nước thờ hắt. - Hôm nay chúng ta cũng đã rất nỗ lực rồi.

- Phái phái. - Rock Lee giờ nắm đầm hương ứng. - Phái nghỉ ngơi thì ngày hôm sau chúng ta mới tràn trề sức sống mà tiếp tục công việc tìm kiếm được chứ.

- Tớ... không phản đối ý 2 cậu ấy đâu. - Shino chỉnh lại cái kính. - Tuy rằng cách nói của 2 cậu ấy không được đáng tin cậy cho lắm.

- Các cậu.....

.

Naruto tròn mắt nhìn cả đám bạn đang cười với mình....

Nhìn cả tên teme chết bầm vẫn đang ngồi gồi đầu với khuôn mặt phát xít không đổi..

Trong lòng... bỗng cảm thấy tràn ngập niềm tin.

.

.

- Ủ' phải rồi. - Đôi mắt xanh cười tí. - Hãy nghỉ ngơi thôi.

.

.

.

Và thế là tiếng cười nói ầm ĩ của mấy chàng trai trẻ đầy nhiệt huyết lại tràn ngập khắp những góc nhỏ nhất của khu nhà tắm quen thuộc.....

Họ cứ ngồi đó và bày đủ thứ trò như những đứa trẻ...

.

Riêng về Sasuke....

Có lẽ anh lại được ghi nhớ thêm một vài thời khắc kinh hoàng nữa vào trí nhớ của mình...

Từ màn vuốt tóc anh thành tai mèo của tên dobe khốn nạn, rồi đến việc tên Kiba thì cứ túm anh lôi ầm ĩ vào trong bồn nước với cả bọn ngốc kia, quả nhảy cầu huyền thoại của Chouji..... và cả việc Rock Lee cứ bung cái cặp mắt tròn xoe đáng sợ của cậu ta ra để nhìn làn da trắng sứ của anh nữa.

"Ra là Sakura thích con trai da trắng như bạch tuyết có đúng không"

Vâng, hẳn đã lắm lắm như thế đấy...

Và nó làm cho hầu như toàn bộ phần lớn cơ sở da gà của anh nổi lên một cách kinh dị...

.

.

Vật lộn chán chê trong cái nhà tắm đó hàng giờ đồng hồ...

Mãi đến khi trời tờ mờ tối...

Các chàng trai của chúng ta mới lò dò cuốn mấy cái khăn và thông thả bước vào phòng thay đồ....

.

.

- Này, teme. - Naruto thò mặt ra sau cánh cửa tủ đồ, rồi nhìn chăm chăm vào cậu trai nhà Uchiha như muốn nói gì đó.

- Hmm?

- Tôi cứ tưởng cậu gầy... Ai ngờ lúc không mặc gì thì đồ con dừ ha, dattebayoo~

Sasuke bung ra một điệu cười khênh quen thuộc để đáp trả lại lời nhận xét "có vẻ rất đúng" của tên bạn đàn...

- Cậu cũng sẽ mặc yukata đúng không? Lẽ hội mà.

- Hmm.

- Này này... tôi đang hỏi cậu đó.

.

.

Naruto bực mình quay sang..

Thì bị chàng trai tóc đen kia giờ thẳng bộ yukata xanh vàng nổi bật vào mặt....

Giờ chân cổ sút thẳng bạn chí cốt đáng ghét vài phát, chàng trai tóc vàng cầu nhàu inh ỏi:

- Bộ tên teme nhà cậu chỉ ăn com để làm cái mặt lạnh như "tảng đá" kia thôi hả? Ít ra cũng ứ hự hay gì gì một tiếng chứ?

- Tôi "hmm" rồi còn gì. - Sasuke chậm rãi mặc yakata, không quên ném một câu lại.

- Hmm thì ai mà biết, tên teme chết bầm.

- Haizzz, 2 người như kiểu cái chợ ấy. - Shikamaru nhận xét. - Tôi với mấy tên này ra trước, 2 người nhanh nhanh hộ.

- Chợ gì mà chợ, baka...

.

Naruto hét lên.

Rồi nhanh chóng, cậu quay lại tiếp tục nhìn tên bạn thối...

Cổ nuột cục tức lại, Naruto thôi không gây sự nữa...

Thay vào đó, cậu bắt đầu có vẻ trầm tư suy nghĩ cái gì đó... trước khi hỏi nhỏ Sasuke:

- Cậu sẽ định làm gì?

- Định gì?

- Hôm nay ấy, với Sakura ấy... cậu chậm hiểu quá đấy, dattebayooo~

- À...

.

.
Chàng trai áo đen đóng rầm cánh cửa tủ phòng thay đồ....

Ngắm nghía một vật gì đó trong tay... anh nhanh chóng bỏ nó vào ngực áo....

.
- Tôi sẽ tặng cô ấy một thứ.

- Thứ gì?

- Đừng tò mò, dobe. Thứ này đâu thể ai cũng được biết.

- À há.

.
Chàng trai tóc đen bước nhanh ra khỏi căn phòng có tên tóc vàng đang cười một cách ranh ma kia....

Để tránh khỏi phải nghe cậu ta hỏi đủ thứ trên trời dưới đất nữa....

.
- Hãy cho cô ấy một ngày sinh nhật thật ý nghĩa nghe chưa, teme...

.
Đó là câu nói cuối cùng anh nghe được từ Naruto trước khi bước chân xuống con đường làng phủ rợp sắc hồng rực rỡ....

Rảo bước về phía ngôi nhà thân thuộc của ai kia..... anh để mặc cho những con gió bay lên cuốn theo mùi hương nhẹ nhàng từ những bông hoa anh đào tràn vào cánh mũi....

.
Đêm hôm nay sẽ tuyệt lắm...

Hoa anh đào sẽ đẹp lắm..

Cả mùi hương này.... chúng cũng sẽ khó phai lắm....

.
Vì hôm nay là 28 tháng 3....

Là ngày của em.....Sakura!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Món Quà Ngọt Ngào

Tại nhà của Yamanaka....

.

.

- Trông tốt ỏn chứ?

.

.

Ino ngáp ngấn ngáp dài ngay sau khi nghe cô bạn thân tóc hồng thắc mắc lần thứ n trong ngày....

Bưng ra một vẻ mặt không thể chán đời hơn, Ino gào lên đầy quả quyết:

- Ổn mà...rất rất ỏn...quá quá ỏn đi.

- Hehe...

.

Và lại lần thứ n.....

Sakura cười rặng rờ...

.

.

Hôm nay là một ngày đặc biệt với cô gái mang họ Haruno này....

Đó là ngày sinh nhật, ngày sinh nhật đầu tiên cô cóngười yêu!

.

Mà người đó không ai khác, lại chính là hình bóng cô thầm thương trộm nhớ theo đuổi cách đây bao nhiêu năm trời chứ...

Niềm hạnh phúc của Sakura lúc này... thật khó có một thước đo nào có thể diễn tả được....

.

.

Ngân nga giai điệu nào đó trong khuôn miệng xinh xắn...

Sakura nhanh chóng vẫy tay chào tạm biệt cô bạn thân trước khi thong thả rảo bước trên con đường làng ...

.

.

.

Đi bộ chừng 15 phút.... Sakura bỗng đột ngột dừng lại..

Vì một loạt những tiếng la hét inh tai phát ra ngay gần đó....

.

.

- CUỐP....CUỐP KÌA... AI ĐÓ BẮT TÊN CUỐP ĐÓ LẠI ĐI....

.
Rồi sau những tiếng la hét đó là một loạt những tiếng chân người đuổi theo... có vẻ vô cùng đông đảo.....

Giật mình lùi lại, cô kunoichi tóc hồng cẩn thận áp sát lưng mình vào sát một nhà dân gần đó....

Đôi mắt màu lục bảo liếc nhìn xung quanh....

Sẵn sàng xử lý ngay nếu cô có nhìn thấy tên cướp mà mọi người đang hô hoán.

.

.

Nhưng...

Đòi đầu như mình muốn...

Đúng chứ?

.

.

Sakura còn chưa kịp làm gì....

Thì cô bất ngờ nghe thấy một tiếng hét lớn.... uy lực và thân thuộc đến lạ kì....

.

- ĐỨNG LẠI!

.

.

Ngay sau khi tiếng hét cất lên, một khuôn mặt lạ hoắc..... xanh như lá chuối đang ôm cả cây 4,5 cái túi xách chạy lao vụt qua cô kunoichi tóc hồng xinh đẹp...

.

- Ể? - Sakura ó lên đầy ngạc nhiên....

Rồi lại một bóng hình nữa lướt nhanh qua cô y như tên có bản mặt lá chuối kia....

Chỉ có điều, người này.....a ha, cô chẳng lạ gì với người này nữa....

.

Nhìn mà xem kia..... tóc đen, mắt đen, da trắng, cái quai hàm thì đẹp đến độ độc nhất vô nhị kia... chỉ có Sasuke của cô chứ còn ai nữa....

Chỉ có điều hôm nay anh mặc yakata nhỉ?

Ừ, Sasuke đuổi theo 1 thằng ăn cướp với bộ yukata ngẫu lòi.... Chuẩn là thế đấy!

.

.

Rồi sau đó Sakura cứ thế cười hi hi mà quên bống đi điều quan trọng nhất.... mà phải sau 5 giây cô mới tròn mắt nhận ra....

- Hờ? Sasuke? - Quay ngoắt đầu lại rồi đuổi theo hướng anh mặt lá chuối và chàng trai Uchiha yêu quý, Sakura gào lên đầy thắc mắc- Thế quái nào mà anh ấy đang đuổi theo cướp vậy? Minh họa mất đúng không?

.

.

Cứ thế, vừa chạy vừa lẩm bẩm.... chả mấy chốc mà Sakura đã đến được nơi cần đến dù bộ yakata làm cô giảm vận tốc hơn hẳn ngày thường..

Trước mặt cô... khung cảnh hiện ra y hệt như những gì cô đoán....

.

Sasuke đứng đó, khuôn mặt đẹp không tì vết vẫn lạnh như một tảng băng di động... đập guốc lên lưng tên ăn trộm, một tay của chàng trai Uchiha tóc đen bẻ ngược tay hắn lại phía sau... khiến hắn đau quá mà vung đồng tử tẩm trong tay loạn xạ....

.

- Trời ơi, em đau...Anh trai ơi tha cho em...

- Vừa bảo đứng lại ngơoi đâu đứng. - Giọng nói trầm ấm trả lời dứt khoát.

- Giờ em đứng lại rồi mà.... em còn đang nằm lại luôn rồi đây. Anh còn muốn gì nữa. - Tên trộm mếu máo.- Tha cho em đi anh....em không dám nữa.

- Ngươi không phải ở làng này đúng không?

- Vâng, huhu... em ở một ngôi làng nghèo cách đây không xa. Em chỉ nghe đồn hôm nay ở đây có lễ hội mà đến thôi.

- Hm...- Đôi mắt đen nhìn xuống đầy nghiêm nghị.

- Đứng...đứng lờm nữa. Em sẽ cái tà quy chính mà. Tha em đi....

-Thôi được...

.

Nói rồi, cậu trẻ nhà Uchiha bỏ cẳng chân và cẳng tay ra khỏi thân hình đang run bần bật của tên đó....

Cùng lúc đó, một loạt người cũng vừa chạy đến nơi....

.

- Ô, bắt được rồi à? - Cả đám nhìn Sasuke. Đột nhiên chẳng thèm chú tâm đến đồ bị cướp nữa. - Ôi... là Sasuke-kun đúng không? ... Ô, anh ấy giúp chúng ta kia... đã đẹp trai lại còn tốt nữa....

Rồi đám đông nhốn nháo đó bắt đầu vây lấy chàng trai Uchiha...

Khiến mặt anh nhăn nhúm lại đầy khó chịu...

.

Từ bé đến giờ... thứ Sasuke ghét nhất là bị hăm dọa cái kiểu dờ hơi này... Chẳng quen chẳng biết vậy mà cứ hồn nhiên bầu vịu lấy tay, lấy áo anh.... Thật là bực bội mà....

.

Ngó nghiêng cố tìm một lối thoát, chàng trai trẻ nhà Uchiha bỗng nhìn thấy mái tóc hồng với khuôn mặt đầy kì thị đang đứng khá xa đám đông fan cuồng của anh....

Mừng như bắt được vàng....

Sasuke bật thật mạnh lên không trung rồi di chuyển bằng tốc độ ánh sáng đến chỗ người yêu dấu...

.

- Đi thôi, Sakura.- Anh nói nhanh.

- Ủầy, sao lại vội vậy anh. - Sakura có vẻ chưa hết khó chịu. - Mấy cô kia còn đang muốn gặp anh mà. Đong chưa kìa?

- Sakura. Đứng đùa... Hm!- Đang bận giải thích, Sasuke bỗng giật nảy mình vì bị vài cô gái trong đám fan cuồng đó chạm vào vai áo.

- Sasuke... cô gái đó là Sakura trong đội y nhần mà. - Mấy cô đó chỉ về phía Sakura, có vẻ chưa cập nhật thông tin về tình hình kết đôi của 2 người nổi tiếng bậc nhất làng này. - 2 người có quan hệ gì vậy? Chỉ là đồng nghiệp thôi đúng không?

Vàng... CHỈ LÀ ĐỒNG NGHIỆP THÔI ĐÚNG KHÔNG?.... cái câu hỏi tưởng chừng như rất đơn giản này...như làm bùng phát cơn ghen tuông và muốn chiếm hữu của cô nàng nhà Haruno...

Khoác tay Sasuke, Sakura lén lỉnh mi nhệ một cái lên má của anh chàng đang trở mặt ra vì ngạc nhiên đó...

Không quên ném lại một câu khẳng định chủ quyền trước khi kéo Sasuke đi thẳng về hướng lễ hội:

.

- Ô không, đây là người yêu tôi đó ^^ ~

.

.

.

- Anh định đến nhà đón em

- Vàng...

- Rồi gặp cướp.

- Vàng...

- Anh không đứng nhìn được,

- Vàng...

- Sắp có pháo hoa

- Vàng...

- SAKURA....

.

.

Sasuke vò đầu bứt tai đầy bất lực....

Kể từ lúc vụ cướp xảy ra đã 3 tiếng rồi... giờ là gần 9 giờ tối...

Vậy mà cô nàng đi bên cạnh anh kia vẫn cứ hậm hực mãi vì đội fan cuồng bắt đắc dĩ anh có....

Cô vẫn đi theo anh đấy...vẫn trả lời anh đấy...

Nhưng anh biết là cô chẳng bình thường như mọi bữa chút nào.

.

.

Thở dài nhẹ...

Sasuke chống 2 tay ra nền cỏ đằng sau, quan sát mái tóc hồng đang ngồi bó gối bên cạnh....

Khuôn mặt anh thoáng trầm xuống....

.

.

-Hm.. Chúc mừng sinh nhật em

-.....

Sakura không "vâng" lại nữa.... Cô im lặng.... mọi giận hờn như đều tan biến khi câu nói ấy của anh cất lên...

Cúi mặt xuống chiếc quạt đang cầm trên tay....

Cô hạnh phúc tưởng như muốn chết....

- Không chỉ chúc mừng sinh nhật đâu, anh còn muốn tặng em cái này. - Đưa bàn tay vào trong ngực áo, Sasuke nói tiếp. - Vì một lý do khác...

-

- Sakura... quay lại nhìn anh.

Mái tóc hồng dần dần quay lại, ngượng ngùng và bẽn lẽn

- Vẫn giận anh? - Cậu trai Uchiha hỏi dò.

- Không ạ.

- Hmm... thế thì đến lúc rồi.

- Dạ?

Từ trong ngực áo yukata xanh biếc.....

Chiếc nhẫn bạc xinh đẹp được Sasuke cầm trên một bàn tay...

Tay còn lại anh đeo nó vào ngón tay áp út xinh đẹp của ai kia.... cẩn thận và nhẹ nhàng nhất...

- Cái này của mẹ anh. - Vừa nói, Sasuke vừa nắm trọn bàn tay có chiếc nhẫn bạc vừa đeo của Sakura. -để anh trao cho người mà anh muốn lấy....

- Sasuke- kun ~ - Cô kunoichi xúc động, nức nở.

- Lấy anh nhé... - Sasuke nói nhỏ. - Anh không giỏi ăn nói, nên sẽ không nói lại đâu. Đồng ý không?

Giờ thì không phải nức nữa, Sakura đã thực sự khóc rồi...

Khóc vì quá vui....

Khóc vì quá hạnh phúc....

Ôm chặt người đàn ông yêu dấu

Cô úp mặt vào lòng anh...

Rồi để câu nói đó cất lên cùng với những cảm xúc mãnh liệt chân thật nhất...

.

.

- Vâng.... Em đồng ý..... Sasuke-kun~

.

.

.

Đêm đó pháo hoa đẹp lắm....

Chẳng nhớ rằng nó đã kéo dài bao nhiêu lâu.....

Chỉ biết rằng....

Nó lâu và tưởng chừng như dài bất tận....giống như nụ hôn của Sasuke dành cho Sakura vậy....

.

Một món quà thật tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Nii-San

Này, tặng quà chưa, teme?

- Hmm..

- Là gì vậy, dattebayoooo?

- Hỏi làm gì?

.

.

Vừa đáp lại, chàng trai Uchiha vừa quay sang liếc thẳng bạn chí cốt.... Và đập ngay vào mắt anh là gương mặt đang vừa nhăn nhúm vừa cau kỉnh vô cùng của Naruto...

.

- Lại gì vậy? - Sasuke kì thi, anh nói liến thoăn. - Đừng bảo với tôi là cậu lại quên ăn sáng đấy.

- Không, không phải, dattebayooo.... - Cậu zai tóc vàng hét ầm lên đầy bất lực.

- Hmm?

.

.

Sau tiếng hmm chứa chấp cả tò mò lẫn khó hiểu của mình....

Sasuke cứ thế tròn mắt lên nhìn nam thanh niên dờ dãi đi cùng không chớp lấy một cái... chờ đợi câu trả lời thỏa đáng cho cái thái độ lờ lờ mà hắn thể hiện từ sáng đến giờ.....

.

.

.

1 giây...

2 giây...

vàng....rồi đến 30 giây.....

.

Mồ hôi của Naruto bắt đầu chảy ra dòng dòng vì con mắt đen đáng sợ của chàng trai nhà Uchiha... Tự nhủ thầm rằng " nếu tên teme chết bầm đó mà không che đi một mắt thì nó còn kinh khủng cỡ nào"...

Vuốt vội đóng mồ hôi trên mặt, Naruto chỉ thẳng mặt tên bạn mà nói tuốt tuốt những bức bối mà mình phải chịu:

.

- Này nhé, temeeeeeeee...đừng có nhìn như thể tôi là một thằng ngố thể chứ. - Giờ chân đá vào mông Sasuke nhưng trượt, Naruto tiếp tục gào toáng lên. - Chà nhè cậu không hề bất mãn khi bị lôi đi làm nhiệm vụ trong khi lễ hội chưa hề kết thúc hay sao? Tôi muốn ăn, muốn đi ngắm hoa với mọi người, muốn đột nhập vào phòng Kakashi sensei lúc nửa đêm để đợi thầy tháo khăn bịt mặt như mấy năm trước.... aaaaaaaaa.....

- Xong chưa vậy? - Sasuke ray ray cái lỗ tai lưng bùng toàn tiếng Naruto của mình. - Tôi nhớ không nhầm cậu là thằng muốn tìm thấy xác Neji nhất kia mà.

- Thì tất nhiên. - Cậu trai Uzumaki bĩu môi.- Nhưng trừ ngày lễ ra, ngày nào tôi cũng đi tìm còn gì. Tôi muốn vui vẻ với bạn bè thôi mà.

- Chứ không phải là với vợ cậu à? - Chàng trai tóc đen cười đều, đặc thẳng thì biết mình chọc đúng chỗ nhột của thẳng bạn.

- Đồ điên..... teme..... kyaaaaaaaa, dattebayooo - Naruto phun 1 tràng .

- Tôi sai à?

- Grrr..... - Naruto cay cú. - Thôi, tôi chả thèm chấp với một tên chưa có vợ đâu.

- Chưa.- Giọng nói trầm kia bỗng vui tươi đến kì lạ. - Nhưng ...sắp rồi.

- Ồ thì sắp....

Naruto phẩy tay....

Nhưng bỗng sực nhớ ra điều gì đó, cậu chàng bỗng túm chặt lấy cổ áo Sasuke....

Hội dòn đập kèm theo đôi mắt sáng rực rỡ.....

.

- Mà sắp là ý gì đấy teme? Hề hề... Đừng nói là tối hôm qua cậu đã gì gì mà không kể cho thẳng này nghe đấy nhé. Là thật hả? Sakura phản ứng sao? Cô ấy có hứm quá mà đâm chết ai đi ngang qua đó không?... Vui à nha... kể đi, kể hết ra đi xem nào, dattebayoooo~

.

.

Sasuke không nói gì...

Anh cứ đứng yên như thế một lúc , mặc kệ Naruto có hành hạ cái cổ áo của mình ra sao....

Anh cười nhẹ nhàng....

Trước khi đâm 1 nhát vào lưng tên đàn kia mà bước tiếp:

.

- Đi thôi, dobe!

.

.

.

.

Và cứ thế 2 con người đó lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm của mình.....

Người thì lặng thinh....người thì không ngừng nói như đài...

.

Chả mấy chốc, họ đã đi tới được một ngôi làng cách khá xa Konoha....

Một ngôi làng nhỏ, âm đạm và lúc nào cũng bao trùm một vẻ bí ẩn đến rợn người..

.

.

-Orochimaru đã từng nói đây là nơi thú vị duy nhất khiến hắc nôi da gà.- Sasuke nói nhỏ.

- Cậu đã vào đây rồi?

- Chưa.

- Tôi thì thấy chỗ này luôn có vẻ gì đó rất ghê. Kể cả cánh rừng kia nữa.....

.

Nói rồi Naruto chỉ thẳng tay vào một khu rừng ngay sát ngôi làng..... Nơi mà ngoài những cây đại thụ với hình thù kì quái ra, người ta không còn thấy gì ngoài trừ một màn đêm tĩnh lặng...

Chàng trai Uchiha chăm chú nhìn theo hướng tay chỉ của cậu bạn....

Con mắt đen thật trọng để ý từng chi tiết nhỏ nhất....

.

.

- Chúng ta phải chia ra thôi. Phải về trước khi trời tối - Sasuke vẫn không ngừng quan sát. - Cậu đi thẳng đi, tôi sẽ rẽ hướng đó. 2 tiếng sau tập trung.

.

Naruto nhanh chóng gật đầu...

Cả 2 người bắt đầu tách ra và tự mình tìm hiểu mọi thứ....

.

.

Naruto đã tìm thấy những gì.... làm những gì.....

Chúng ta không cần để tâm đến việc đó.

Chỉ biết rằng, cậu đã quay lại với chẳng có chút manh mối nào về Neji..

.

Sasuke cũng vậy.....

Nhưng...

Anh đã thấy một thứ thực sự lạ lùng.....

Rất... rất.....

Lạ lùng.....

.
.
.

Chuyện xảy ra sau khi Sasuke chỉ mới tách nhóm ra được độ năm, mười phút.....

.

Trong khi anh vẫn đang bước những bước ngắn để phân tích tất cả những thứ mình ghi nhận được...

....trời bỗng đổ một cơn mưa lớn như trút nước....

Khiến Sasuke bị mất tầm nhìn và buộc phải ghé vào đầu đó để trú tạm cho đến khi ngớt cơn mưa kia....

.

Vội vã, anh chọn một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ rồi đứng ngay ngoài mép mái hiên.....

.
.

Chuyện cũng chẳng có gì để nói đâu....

Nếu anh không tình cờ nhìn thấy cậu bé đó... và thần thốt không nói thành lời ngay sau khi quan sát gương mặt và đôi mắt quen thuộc đó.....

.
.

Là một cậu bé độ 3 tuổi....

Đang ngồi ở chiếc ghế dài kê sát tường của ngôi nhà Sasuke đang trú chân....

.

Cậu bé đó..... giống Itachi...

Giống đến mức kì lạ....

Từ đôi mắt sắc sảo ...

Đến khuôn mặt đẹp đẽ như bước ra từ một câu chuyện

Kể cả cái mũi mà Sasuke luôn tự hào rằng chỉ có anh trai và mình mới có kia.....

Và cả mái tóc đen đặc trưng nữa...

.

Thật giống quá....

Cứ như thể Itachi đã sống lại, biến nhỏ điđến đến nơi đây và ngồi tại chỗ này vậy.

.

.

Sasuke đứng như chôn chân ở mép hiên....

Đôi mắt anh bàng hoàng xoáy sâu vào những điều anh đang nhìn thấy trước mắt....

Một dòng nước mắt bỗng vô thức chảy ra....

Đôi môi anh ú ớ không thể thốt ra bất cứ điều gì....

.

.

Dường như cậu bé kia cũng nhận ra hành động kì lạ của người lữ khách

Quay mặt lại và nhìn thẳng vào Sasuke...

Đôi mắt đen của cậu như khiến tâm trí Sasuke càng trở nên rối loạn hơn bao giờ hết....

.

.

" Gì đây?

Tại sao?

Ta đang nhìn thấy ai vậy?"

.

.

Những suy nghĩ bủa vây lấy anh...

Trói chặt anh...

Đưa anh lại với những kí ức đầy xúc cảm của quá khứ....

.

Kí ức về một người anh đáng ngưỡng mộ....

Kí ức về một người anh độc ác đã cướp đi cuộc sống của anh....

Kí ức về những tiếc nuối...những sự thật quá đỗi muộn màng....

.

Tất cả lại ùa về...

Một lần nữa làm tổn thương trái tim đầy những đau đớn của chàng trai Uchiha cô độc.....

Đề rồi anh vô thức thốt lên từ đó....

Từ mà anh luôn muốn nói....

.

.

- Nii-san....

.

.

Chỉ thế thôi.....

.

.

Đó là từ duy nhất anh có thể kịp nói...

Trước khi không thể chịu được nỗi ám ảnh mà biến mất ngay sau đó.....

.

.

.

Bầu trời hôm nay.....

....lại đong đầy những nỗi đau.....

.

.

.

.

Ánh chiều tà rực rỡ

Xuyên qua những tán cây của cánh rừng âm u lạnh lẽo.....

.

Một cậu bé mặc đồ đen xám...

Vẫn không ngừng bước nhanh và nắm lấy tay người phụ nữ bên cạnh.....

Mái tóc đen rung rinh theo theo mỗi nhịp chân bước.....

.

- Mẹ à, lúc đợi mẹ ở quán, con đã gặp một người lạ lắm.

- Là sao con?

- Chú ấy gọi con là ...nữ-san. Thế là sao hả mẹ?

- Nữ-san ư?

.

.

Đôi môi người phụ nữ bí ẩn bỗng nở một nụ cười vô cùng khó hiểu...

Xoa đầu đứa con trai nhỏ, cô nói nhẹ như một làn gió:

.

.

- Rồi chúng ta sẽ sớm gặp lại chú ấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chốn Bình Yên

Konoha..... một buổi chiều hoàng hôn rực đỏ.....

.

.

- Xong rồi đây ạ.

.

Buông chiếc khay trắng đựng đầy những bông băng xuống, giọng nói trong trẻo của cô kunoichi cất lên đồng dục và mạch lạc...

Đưa tay lên quạt những vệt mồ hôi lấm tấm trên trán...

Sakura tự cho phép mình thả lỏng trong phút giây giải lao ngắn ngủi này....

.

.

Sáng hôm nay, Sasuke và Naruto đã lên đường tìm xác Neji theo mệnh lệnh của Kakashi sensei...

Còn cô...

Cô cũng tự bắt bản thân mình làm việc bằng cách xung phong trở thành đội trưởng của đội y tế lễ hội Konoha.

.

Mà nhắc đến Sasuke....

Nụ cười bỗng bất giác nở bừng trên gương mặt đáng yêu của cô kunoichi tóc hồng...

Cô tưởng tượng lại mọi thứ....

....tưởng tượng lại khung cảnh ngày hôm qua....

....tưởng tượng lại kỉ niệm đáng nhớ nhất cuộc đời....

.

Sasuke....

Anh ấy đã trao nhẫn cho cô và tặng cô một nụ hôn dịu dàng hơn bao giờ hết....

Có lẽ Sakura vẫn cứ mãi nghĩ rằng nó chỉ là một giấc mơ, nếu chiếc nhẫn tuyệt đẹp đó không ở đây....

Lung linh và đẹp đẽ như một vì sao nhỏ trên bàn tay thanh mảnh....

.

.

Đưa tay ôm 2 gò má đầy ngượng ngịu...

Sakura cứ khúc khích mãi không thôi....

.
.
.
Bỗng

.... một loạt những tiếng động vang lên, cắt ngang dòng hồi tưởng của cô kunoichi bé nhỏ...

.
CỘP!

- Ui~

.
Ngạc nhiên, Sakura nghiêng hẳn người...chăm chú quan sát nơi phát ra tiếng động

.
Thì cô chợt nhìn thấy...

Một người con trai nào đó đang ngồi xồm xuống, 2 tay không ngừng xoa xoa cái trán bầm đỏ của mình...

Vì người đó cúi mặt...nên Sakura vẫn chưa thể nhận ra đó là ai...

.
- Xin lỗi, ai đấy ạ? - Đôi mắt ngọc bích nhìn chăm chú không chớp.

- A , thật...xin lỗi. - Người con trai đó vẫn ngượng ngùng không chịu ngẩng mặt. - tôi chỉ là đến để băng vài vết xước.

- Vâng. - Đôi lông mày hồng nhạt hơi nhíu lại. - Mà hình như anh không phải người làng lá.

- Tôi là người từ nơi khác đến mà, Sakura -chan.

- Ra vậy... ơ, nhưng sao... Sao anh lại biết tên tôi vậy?

- Vì...chúng ta đã gặp nhau rồi mà.

.
Vừa nói, chàng trai đó vừa chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Sakura...

Sakura nhận ra ngay đó là ai...

.....và 1 lần nữa.....

..... quá khứ lại ùa về trong tâm trí.....

.
Nhưng đó không phải nụ hôn dưới đêm pháo hoa đẹp đẽ kia....

Mà là hồi ức của trận đại chiến Shinobi cách đây vài năm về trước..... nơi cô đã chiến đấu rất anh dũng cùng với đồng đội của mình...cũng chính là nơi, cô nhận được lời tỏ tình đầu tiên trong cuộc đời...

.
Akiyoshi - là tên anh chàng làng đá có khuôn mặt nhân hậu đã tỏ tình đó....

Cũng chính là người đang ở ngay trước mặt cô đây.... trong căn phòng y tế này....

.
- Akiyoshi.

Sakura đã buột miệng thốt ra tên người con trai đó...

Với khuôn mặt đỏ bừng vì nhớ lại những điều đã xảy ra.....

.
Akiyoshi mỉm cười hiền hòa. Đứng thẳng dậy rồi khẽ nghiêng đầu, anh nói nhẹ nhàng như làn nước:

- Chà, cuối cùng em cũng nhận ra tôi rồi. Thật mừng vì đã tìm thấy em đấy...

.
Thật là cuộc gặp gỡ định mệnh nhỉ?

Người cô đã từng từ chối lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô...

Tuy chỉ là để băng vết thương....cơ mà không phải là trái đất quá nhỏ sao?

.
Cứ để yên cho cô kunoichi tóc hồng thoăn thoắt rửa sạch, rồi bôi thuốc lên vết thương trên má của mình...

Chàng trai nhân hậu đó thì thoáng lại lên nhìn gương mặt xinh đẹp kia rồi lại tự mình xấu hổ....

Cố gắng xua tan đi cái không khí im lìm này, Akiyoshi lấy hết can đảm để bắt chuyện thêm lần nữa....

.
- Em khác trước rồi quá!

- Khác gì vậy? - Sakura tròn mắt ngạc nhiên vì câu nhận xét bất ngờ.

- Umm...em xinh hơn và có vẻ giỏi hơn rất nhiều đấy.

- Anh nói quá rồi. - Sakura mỉm cười đáp lại.

- Đâu, anh nói thật mà.

.
Câu nói vừa dứt, cũng chính là lúc Sakura đang loay hoay dán băng, kết thúc công đoạn băng vết thương này.....

Túm chặt tay ghé mình ngồi, Akiyoshi có vẻ không hề muốn thời gian nhanh đến như thế....

.
Cảm xúc của anh về Sakura.....nó vẫn vẹn nguyên như thừa nào....

Để rồi chỉ cần nhìn khuôn mặt cô thôi, là anh đã cảm thấy lòng rạo rực vui sướng...

Nhưng.... sự thật anh bị cô từ chối vẫn còn đó...

Liệu nếu anh cố gắng thêm một lần nữa.....

Kết quả có khác đi được hay không?

.
Sau một hồi im lặng đắm chìm trong sự đấu tranh của chính bản thân...

Akiyoshi cuối cùng cũng quyết định sẽ thử thêm một lần nữa....

Vì anh..

Vì cái hi vọng nhỏ bé của anh.....

.

- Sakura , anh.....

.

.

.

HUYCH.

Một bóng đen đáp xuống trên ban công của căn phòng y tế....

Nhẹ nhàng và nhanh nhẹn khác thường....

.

Akiyoshi ngừng điều mình muốn nói...

Mất anh không thể ngừng chú ý đến con người lạ mặt tỏa ra thứ chakra khủng khiếp kia....

.

.

- Sasuke -kun.

Anh nghe cô gái mình thầm yêu gọi tên người đó...

Rồi cúi đầu chào anh trước khi lao ra, mở nhanh cánh cửa và xà vào lòng ai kia.....

.

.

Anh cứ nhìn mãi... nhìn mãi...

Rồi chợt nhận ra tất cả những gì đã xảy ra....

.

Anh cười...

Một nụ cười bình yên đến lạ.....

.

.

" Câu nói đó.... đã có người nói thay anh rồi"

.

.

.

.

.
Còn ở phía ngoài ban công

Chàng trai áo đen vẫn ôm chặt mái tóc hồng nhỏ bé đó.....

Cứ như thể có gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra nếu anh buông tay ra lúc này.....

.
- Có chuyện gì sao, Sasuke-kun... - Sakura vỗ về tấm lưng rộng của chàng trai Uchiha.

- Anh...- Sasuke ngập ngừng. - Hãy cứ để anh như vậy đi có được không?

- Tất nhiên rồi. - Sakura nói nhỏ.- Anh đã gặp điều gì không hay sao?

-.....

- Sasuke.

- Anh nhớ anh trai. Mọi điều anh thấy hôm nay thật tệ....

- À... em hiểu rồi mà....

.
Sakura ôm anh chặt hơn....

Rồi bất chợt, cô tặng anh một nụ hôn vào cổ....

Một nụ hôn như xoa dịu tất cả những xao động trong anh....

.
"Bóng hình em...

.....sẽ mãi luôn hiện diện bên anh....

,,,,,,Đúng không?"

.
"Sakura....

.....em thực sự là chốn bình yên trong cuộc đời Uchiha Sasuke này..."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Cơn Cuồng Phong Đến Từ Làng Cát

30 tháng 3 - Ngày cuối cùng của lễ hội hoa anh đào làng lá....

Có vẻ như là một ngày vô cùng bình yên và hạnh phúc ...

.

Người từ những vùng khác vẫn không ngừng kéo đến thăm ngôi làng đẹp để trù phú

Tiếng ca hát vang lên vui vẻ từ khắp mọi nơi..

Đèn lồng đỏ và hoa trái đầy những khu phố... như khiến Konoha trở thành một chốn ngập tràn sắc màu cổ tích

.

Tin tôi đi...

Bạn sẽ chẳng bao giờ thấy nơi nào đẹp dễ hơn mùa lễ hoa anh đào ở đây đâu....

Chắc chắn đấy....

.

.

Cũng hòa nhịp với không khí vui tươi của cả làng.....

Quán mì Ichiraku hôm nay đã tự chăm chút cho mình một cái băng rôn to dùng màu đỏ với hình ảnh 2 quả trứng gà vô cùng quyến rũ đang thi nhau nhảy mất bên trong tô ramen to hoàng tráng....

Nhưng đó không phải điều chúng ta đáng lưu tâm ở đây....

Cái cần chú ý ấy..... là cái dòng chữ nhỏ nằm dưới hình tô ramen đó cơ.....

.

KHUYẾN MÃI TOÀN BỘ NẾU BẠN ĂN ĐƯỢC ĐẾN TÔ THỨ 7 ~ !!!

.

À rế.... là khuyến mãi đấy....

Mà Ichiraku đã khuyến mãi.... thì chắc hẳn không thể nào thiếu được tên đàn mà ai cũng biết là ai rồi...

.

.

.

- Yoooo, cho cháu bát thứ 2 nào, dattebayooo ! - Đặt cặp cái bát bự chà bà mà mình vừa xử lý xong xuống bàn, Naruto ngoác miệng cười đầy triu mến với bác chủ quán,

- Định giật khuyến mãi à? - Bác chủ quán cười hiền đáp lại.

- Dạ đúng, - Naruto ve vẩy đôi đũa trên tay. - Làm sao cháu bỏ quá cơ hội này được.

- Ồ ha, mà thêm trứng như mọi bữa chứ?

.

Bác chủ quán nhanh chóng cho thêm đồ ăn kèm sau cái gạt đầu của cậu trai nhà Uzumaki..

Rồi đột ngột, bác quay ngoắt sang nhìn một "nhân vật bí ẩn" đang ngồi kề ngay cạnh Naruto mà thắc mắc:

.

- Cũng mấy năm rồi kể từ khi cậu ghé quán tôi lần cuối nhỉ?

.

Đáp lại câu hỏi của người chủ quán mền khách, "nhân vật bí ẩn" đó chỉ nhếch mép lên....

Rồi trả lời lại đầy ngắn gọn:

- Do tên dobe này bắt ép tôi đến mà thôi.
- Phải phải... dù sao cũng đã tới, hãy ăn ngon miệng nhé, Uchiha Sasuke....

.

Vàng...

Đúng là Uchiha Sasuke đang ngồi ăn ramen cùng với Naruto đó....

Không phải đùa đâu~

.

Mà dù là đi làm nhiệm vụ hay đi ăn....

Thì cái mặt đẹp trai của anh ấy vẫn cứ lạnh tanh y như định giết ai đó vậy....

.

Bốp!

Naruto đập một phát vào bả vai Sasuke trước khi nói 1 tràng:

- Ramen của quán Ichiraku vẫn tuyệt chứ hả? - Cậu trai Uzumaki cười hề hề. - Tôi lại nhớ cái hồi cả lũ đi làm nhiệm vụ rồi thi nhau trả tiền ăn mì quá. Cậu chính ra là cái thằng chi nhiều tiền nhất ấy nhỉ? hề hề Đúng là có rất nhiều thứ đáng nhớ ha, dattebayooo~
- Cậu luôn là thằng cha ăn nhiều nhất... - Sasuke cau nhàu trong miệng. - Giờ tôi mới tách được đôi đùa thì tên ngố nhà cậu đã ăn đến tô thứ 2 rồi..
- Máy khi tôi lòi thằng bạn trời đánh đến được đây đâu, ahaha. Phải ăn cho khí thế chứ...
- Hmm....

.

Và cứ thế...

Họ vừa chí chóc nhau...

Vừa vui vẻ ăn hết bữa trưa của mình trong cái quán ramen quen thuộc đó....

Tuy số lượng bát có vẻ..... chênh lệch nhau hơi dã man...

Một của Sasuke và mười một của Naruto ...

Nhưng có vẻ tình bạn được củng cố trong quãng thời gian ăn uống đó.....thì không ai thua ai đâu.....

.

Thời khắc cậu trai tóc vàng đầu hàng và buông cái bát cuối cùng....

Cũng chính là thời khắc cả 2 chàng trai bất chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc của 2 người con gái đó....

.

Sakura và Hinata đang đi với nhau....

Người thì xách 2 túi toàn đồ trang trí

Người thì bê kệ nệ cả đồng đồ bếp với vài bó hoa to tướng....

Cả 2 có vẻ đang rất vui vẻ nói chuyện gì đó về trang hoàng lễ hội.... mà không hề nhận ra sự hiện diện của 2 đại ca trong quán Ichiraku....

.

Sasuke nhìn Sakura....

Naruto nhìn Hinata....

Rồi cả 2 ông anh zai nhìn nhau....

.

Trước khi quăng cả bát mà nhanh chóng tiến tới chỗ 2 nàng tiểu thư đang đứng...

.

.

- Đưa anh cầm cho. - Naruto chia tay gỡ 2 cái túi từ tay vợ mình, nụ cười nhăn nhó vẫn thường trực trên môi như mọi bữa. Mặc cho cô vợ ngượng ngừng xấu hổ....

Còn chàng trai nhà Uchiha thì chẳng nói năng gì.... chỉ âm thầm mà giật cái đồng đồ linh khinh kia từ tay cô gái tóc hồng mà thôi..

.

- Ấy, Sasuke-kun. Em tự cầm được mà. - Sakura ngạc nhiên, cố nhoi lên để lấy lại.

- Không. - Sasuke đáp gọn lỏn.

- Em cầm được, trả lại cho em đi. - Sakura vẫn cố bướng bỉnh.

.

Sasuke đứng đực ra nhìn cô người yêu một lúc...

Rồi anh nhanh chóng rút ra từ đồng hoa to tướng kia một nhánh hoa anh đào màu hồng nhạt...

Thả vào vòng tay của Sakura mà nói:

.

- Đây.... em chỉ được cầm cái này thôi....

.

.

Cô kunoichi ngơ ngác nhìn Sasuke....

Rồi không biết từ lúc nào vô thức nắm chặt cành hoa anh đào trong tay ...

Lòng cảm thấy ngập tràn hạnh phúc....

.

.

.

4 người trẻ đi sánh đôi cạnh nhau....

2 cao 2 thấp.....

Dù rằng 4 người đi thì có 3 khoảng trống nhỉ ?

Nhưng chắc chắn rằng 3 khoảng trống ấy..... sẽ luôn được lấp đầy bởi tình bạn và cả tình yêu....

.

.

Konoha ngày hôm nay là thế đấy....

Cứ thanh bình mà lặng lẽ trôi qua....

.

Nếu không đột nhiên xảy ra chuyện đó.....

.

.

.

Trong lúc 2 cặp đôi vừa rảo bước đến gần khu vực cổng làng...

Bỗng...

Một trận gió cát mù mịt xảy ra.....

Khiến tất cả những người gần đó đều phải nhắm mắt và quay lưng lại....

.

- Hm? - Sasuke đánh tiếng, quay sang liếc Naruo chờ đợi.

- Tôi nghĩ cậu đoán đúng đó teme. - Naruto trả lời. - Là cậu ấy đấy.

.

.

Câu nói của Naruto vừa dứt...

Thì một bóng người từ trận bão cát lao vụt ra với tốc độ kinh khủng....

Đáp lại ngay trước mắt 4 người nhóm Naruto...

Đôi mắt xanh nhạt lạnh lùng của người đó đầy giận dữ:

.

.

.

- TÊN SHIKAMARU ĐÓ ĐANG Ở ĐÂU?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Tình Yêu Bóng Và Gió ...

- Sao cậu đến mà không báo tó trước thế, Gaara ?

- Shikamaru đâu?

.

.

Đáp lại tinh thần hiếu khách "vô bờ bến" của Naruto....

Người con trai đến từ làng cát đỏ vẫn chỉ chăm chăm hỏi tung tích của cậu ấm nhà Nara bằng một khuôn mặt mang đầy vẻ ám ức....

.

- Cậu tìm Shikamaru có việc gì?

Naruto thắc mắc. Phía sau cậu, 3 người còn lại có vẻ như cũng tò mò không hề kém..

- Tôi không thể giải thích bây giờ.... - Gaara quan sát xung quanh hết 1 lượt. - Có một vài việc tôi cần xử lý với tên đó.

.

Nói rồi, Gaara lướt qua nhóm người của Naruto, ngừng cuộc nói chuyện ngắn ngủi đó lại mà chuyển tâm vào mục đích chính....

Đang cát lên cao hơn....

Đôi mắt xanh nhạt của cậu lướt qua tất cả mọi ngõ ngách mà cậu có thể nhìn....

.

.

Từ phía bắc.....đến phía nam...

Rồi từ phía đông.....cho đến phía tây....

Có vẻ như Gaara vẫn chưa hề tìm thấy thứ mình muốn...

.

Lại đang cát lên cao thêm một chút nữa.....

..... ngài Kazekage có vẻ vẫn không hề muốn bỏ cuộc....

.

.

Phía bên dưới con đường...

Naruto, Hinata, Sakura....và cả Sasuke.....

Vẫn chưa hề đoán ra được điều gì đã làm Gaara cất công phi từ làng cát mà đến đây tìm cậu ấm nhà Nara như thế....

Nhưng tất cả đều cảm thấy....

Sẽ chẳng tốt đẹp gì nếu để cậu ta túm được thanh niên lười biếng kia....

Thế nên....tốt nhất..... tên Nara đó nên tránh đi thì hơn.....

.

Tất cả đã đều suy nghĩ như thế đấy.....

Đều thờ phào vì cái con người đang là "trung tâm nguyên nhân gây ra bão" đó đang tạm thời không có ở đây mà đang chu du ở 1 phương trời nào đó ngoài tầm mắt Gaara....

Cho đến khi.... cả lũ đột nhiên nhìn thấy.....

Ông Shikamaru thân yêu đang tung từng từ đằng xa tiến lại....

.

À ré ?

À à ré ??????????????

Cái quái gì vậy chứ?

Sao mà lựa đúng thời điểm mà ra quá vậy?

Đã thế...hắn còn nhoen miệng vẩy vẩy tay chào lũ đồng bọn đang nhún nhún một đồng ở đây chứ.... .

- Tên này... - Chàng trai Uchiha chán ra mặt, con mắt đen nhắm tịt lại. - ...Vô phương cứu chữa rồi.

Kể bên anh, 3 người còn lại cũng không ai bảo ai mà gật đầu lia lịa hưởng ứng...

.

.

.

Shikamaru tới gần hơn nữa.... Gaara vẫn chưa để ý....

Lại tới gần hơn nữa.... Gaara vẫn đang đưa mắt tìm ở đằng rất rất xa....

Cho đến khi cậu chàng Nara chỉ cách hội bạn có độ chục bước chân.... thì đôi mắt xanh của Gaara bất ngờ khựng lại tại ngay quả đầu hình quả dưa huyền thoại đó...

.

.

Thôi....

Thế là xong rồi....

.

.

Chỉ chưa đầy 3 giây sau khi phát hiện ra mục tiêu...

Gaara đã nhanh chóng di chuyển đồng cát khổng lồ của mình đến chỗ Shikamaru đang đứng...

Nhưng...

Chàng trai nhà Nara cũng không phải là dạng vừa....

Cậu nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu và né được với một tốc độ khá đáng nể.

.

.

- Cái gì thế ?

.

Quảng cọng lá ở trong mồm mình ra, Shikamaru cau mày nhìn mái tóc đỏ đầy giận dữ đang ở trên cao.

Gaara vẫn không nói năng gì mà tiếp tục đưa cát xuống còn nhiều hơn cả đợt trước....

Naruto thấy thế bèn lao ra ngăn cản....

Cát dừng lại ngay trước mắt của chàng trai nhà Uzumaki...

.
- Cậu không nên xen vào việc này .- Gaara nói đầy bình tĩnh. - Đây là việc riêng của tớ.

- Việc riêng á? - Naruto đàn mặt ra.

- Đúng.

.
Gaara đáp lại ... trước khi luồng đồng cát ra hướng khác và tiếp tục tiến thẳng đến chỗ Shikamaru...

Và lần này, Shikamaru đã bất cẩn mà để bị tóm gọn....

.
- Ê này Gaara...a..... - Shikamaru gào lên khó khăn khi Gaara bắt đầu xiết chặt đồng cát đang bao lấy người anh lại. - Tôi hiểu lý do cậu ghét tôi....
Dừng lại rồi chúng ta nói chuyện từ từ được không?

- Tôi từ chối. - Mái tóc đỏ trả lời mà không hề suy nghĩ.

.
Từ từ đưa Shikamaru lên cao, vị Kazekage quyết định sẽ hành hạ con người đáng ghét này một trận như từ Nhưng đúng lúc anh chuẩn bị thực thi kế hoạch...

Thì một người con gái có mái tóc vàng ngắn bồng từ nóc nhà gần đó phi ra.....

Mở chiếc quạt sắt vĩ đại trên tay, cô gái đó thổi bay cát của Gaara ra khỏi người Shikamaru trong vòng chưa đầy một cái chớp mắt....

Shikamaru rơi xuống đất.... khê lồm bồm vì đau....

.
- Chị !!! - Gaara thốt lên đầy cảm thán.

- Chị biết chú sẽ như thế này mà.

.
Temari tựa lưng vào chiếc quạt sắt của mình...

Nhìn cậu em bằng vẻ rất không hài lòng...

.
- Sao chị cứu hần?

- Thế sao em tấn công cậu ấy?

- Vì... - Gaara cúi kính. -hần làm chị thay đổi.

- Thế ư?

.
Temari thở dài..

Rồi cô nhảy xuống chỗ Shikamaru đang đứng dậy mà đẩy lưng anh ta đi.....

.
- Những gì chị muốn nói đã viết hết trong mảnh giấy chị để lại bàn em rồi, Gaara. - Cô gái tóc vàng nói lớn, tay vẫn không ngừng đẩy Shikamaru. - Naruto...nhờ cậu để ý em tôi ngày hôm nay. Đừng để nó tìm thấy tên ngốc đang đi với tôi thêm lần nào nữa nếu nó còn chưa chịu bình tĩnh.

.

.

- Chị Temari...

.

Gaara lao xuống đuổi theo chị mình....

Nhưng bị cả hội 4 người của Naruto cản lại

.

- Này ngài Kazagake , chúng tớ mời cậu một tách trà được không?

.

.

.

.

.

Quán trà đạo trên con đường lớn nhất Konoha có vẻ ngày một đông khách hơn...

Bên trong một góc phòng....

5 shinobi được xét vào hàng vô cùng siêu đẳng đang ngồi cạnh nhau...

.

.

- Chúc mừng cậu 1 lần nữa vì việc lập gia đình. - Gaara có vẻ đã bình tĩnh lại sau một ngụm trà ấm. - Còn Sasuke và Sakura thì bao lâu nữa cưới vậy?

- Hm? - Chàng trai Uchiha nhú mồm nhìn vị Kazegake.

- Ấy áy....- Sakura nhanh chóng lên tiếng. - Cái này nói lúc khác được không?

- Cũng sắp thôi mà nhĩ ? - Naruto cười hề hề. - Mà sao cậu biết 2 tên này yêu nhau hay vậy, dattebayooo?

- Chả phải nhìn là thấy rồi sao? - Gaara vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc. - Tớ đã đoán được từ hồi xưa rồi.

- Chứ sao cậu không đoán Sasuke sẽ yêu ai đó khác? - Sakura hào hứng. - Ví dụ như Hinata đáng yêu này này.....

.

Nói rồi Sakura ôm chầm lấy Hinata đang ngồi bên cạnh..... Mặc cho 2 vị đại ca kia nhòm cô bằng cặp mắt đầy giận dữ...

.

Gaara nhìn Sasuke....

.....rồi nhìn Hinata....

Sau đó nhanh chóng lắc đầu.....

.

- Chỉ có kẻ ấu trĩ mới nghĩ Sasuke với Hinata thành đôi được. - Gaara nhìn thẳng vào mắt cô kunoichi tóc hồng - Tôi rất tiếc không hề ấu trĩ, Sakura....

- Cái này tớ tán thành đấy. - Naruto nhìn Gaara, gật gù...

- Tôi cũng không phản đối. - Chàng trai Uchiha cũng có vẻ hài lòng về câu trả lời ngắn gọn nhưng đầy xúc tích của vị Kazegake...

.

.

- Mà.... rốt cuộc việc cậu tấn công Shikamaru là vì lý do gì? - Naruto nhớ lại việc chính. - Temari còn nhắc gì đến vụ tờ giấy gì đó nữa....

- Tờ giấy hả?

.

Gaara lại bắt đầu bực mình sau khi nghe thấy chữ tờ giấy kia.....

Rút từ túi áo bảo vệ ra một mảnh giấy nhỏ.... anh giờ nó ra cho tất cả cùng nhìn....

.

.

Cả lũ...không ngoại trừ ai....đều trở mắt ra sốc sau khi đọc được lời nhắn nhủ của Temari đến em trai..

.

.

"CHỊ ĐI LẤY CHỒNG ĐÂY. TỰ CHĂM SÓC NHAU NHÉ 2 ĐÚA"

.

.

Cái này thì....

Có hơi ngắn nhỉ?

.

.

Cả hội.... bắt đầu cảm thấy thông cảm cho việc Gaara muốn "đồ sát" Shikamaru

.

- Tổ hiểu cảm giác của cậu rồi, Gaara. - Tên có râu vổ vai bạn hiền đầy thông cảm. - Nhưng đừng lo lắng... Shikamaru là...

.

.

Rầm!

- Đội an ninh bắt được bọn chúng rồi - Tiếng người dân hô hoán đầy vui sướng..

.

.

Trong khi cuộc tâm sự kia vẫn đang tiếp diễn....

Thì họ lại nhìn thấy Temari và Shikamaru ở ngay phía ngoài kia....

Đang cùng nhau đánh đuổi 1 bọn cướp....

.

Temari có vẻ khá mệt....

Mồ hôi thi nhau đổ xuống nơi cổ áo ...

Và ngay lúc đó.... Shikamaru lại là người lặng lẽ quan sát tất cả....

Nhẹ nhàng vỗ vai Temari....

Cậu đưa cô chai nước mà mình luôn luôn mang theo bên cạnh

....dù nó có vẻ vô cùng vướng víu và phiền phức....

.
. .
.

Gaara lặng lẽ nhìn theo bóng cả 2....

Đôi mắt xanh nhạt không còn khó chịu như lúc đầu nữa.....

.
.

Chàng trai Uchiha thấy thế.....liền nhếch môi cười nhẹ....

Mặc kệ cơn gió vi vu thổi qua mái tóc....

Anh nói khẽ....

.
. .
.

- Nara Shikamaru.....Cậu ta..... là một người đàn ông tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Đêm Lửa Trại

Thế là cuối cùng... lễ hội hoa anh đào đầy màu sắc của làng Lá cũng đã đến hồi kết thúc....

Đề rồi giờ đây, khi màn đêm bao trùm mọi cảnh vật....

Họ tất bật vui tươi chuẩn bị cho sự kiện đáng nhớ cuối cùng ...

.
.

- Lửa trại ư?

.

Gaara có vẻ hơi ngạc nhiên đôi chút

Đơn giản vì làng Cát vốn luôn quá nóng, việc đốt lửa thêm không những vừa khiến không khí trở lên bốc hỏa hơn mà còn có thể gây ra tai họa mà không

ai ngờ tới....

Mới cả....

...thâm tâm cậu cũng không hiểu về thứ chưa từng trải qua như thế này.....

.

Lừa trại?

Chúng thì khác gì so với đồng lừa mà chúng ta vẫn thường đốt khi dùng chân đầu đó chứ?

Mọi người sẽ làm gì ở đó?

Chà nhẽ chỉ đứng và ngắm nhìn chúng thôi sao?

.

.

Gaara cứ đứng đó...

Tự mình suy xét cả một mớ những suy nghĩ của bản thân...

Mà không hề hay rằng...

Có một bóng người đang dần dần tiến lại phía cậu ấy.....

.

.

- Lừa trại tuy rất phiền phức.... Nhưng cũng thú vị lắm đấy!

.

Người đó lên tiếng...

Khiến Gaara thôi không nghĩ nữa mà quay hẳn người lại phía sau để nhìn...

Là Shikamaru -.... Chàng trai mà chỉ vừa có mấy tiếng đây thôi..... đã khiến cho vị Kazekage trẻ tuổi kia muốn bóp nát mà không thành....

.

- Sao anh ở đây? - Gaara quay đầu lại chỗ cũ, giọng nói đầy lạnh lùng.

- Tôi ở đây thì lạ lắm sao?

- Không sợ tôi sẽ tìm cách giết anh lần nữa sao?

- Tôi tin cậu làm thế là có nguyên nhân riêng. - Shikamaru cười khểnh. - Temari cũng thật vô ý khi để lại đôi ba dòng cụt ngủn như thế.

.

Gaara im lặng trước câu trả lời của cậu trai nhà Nara....

Cảm thấy trong lòng có nhẹ nhàng hơn đôi chút....

.

- Haizzz... xét cho cùng thì em nào mà chả lo lắng cho tương lai của chị. - Shikamaru xuống giọng. - Thế nên tôi mới chủ động đến tìm cậu đây.

- Tìm tôi?

- Đúng đúng... Chỉ để nói một điều thôi.

- Là điều gì?

- Là...

.

Shikamaru chấp 2 tay về phía sau đầu, giọng nói chắc nịch đầy quả quyết....

.

- Tôi thực sự yêu cô ấy. Thế nên....hãy giao cô ấy cho tôi, Gaara !

.

.

Gaara nghe thấy tất cả mọi thứ...không bỏ sót đến từng từ....

Một nụ cười hiếm hoi khẽ xuất hiện trên gương mặt trẻ tuổi....

Anh nói nhỏ nhưng đủ để cậu Nara kia nghe thấy.....

.

.

.

- Được thôi.

.

.

.

.

Vâng.....

Khi ở đâu trên ngôi làng...mọi việc có vẻ trở nên tươi sáng hơn theo một cách nào đó....

Thì ở sân trung tâm của Konoha....

Tất cả người dân cũng như shinobi tập trung càng ngày càng đông đảo để chuẩn bị cho những công đoạn cuối cùng của lửa trại...

.

Những thanh niên trai tráng cùng các shinobi hệ phong và mộc cùng nhau đi thu thập ,mang vác những cây gỗ lớn....

Số còn lại...

Người thì chế cười...

Người thì vận chuyển số củi đó vào một đống ở chỗ tổ chức...

Người thì tâm trung trang trí xung quanh và nhanh tay làm đồ ăn, thức uống...

.

.

Naruto và Sasuke lững thững trở về từ văn phòng Hokage....

Để thay ca bảo vệ lễ hội cho Shikamaru và Temari....

Cả 2 trông đều có vẻ rất thoải mái và không hề có gì gò bó cả....

.

.

- Nhìn kia, nhìn vợ tôi kia, teme!

Naruto gào ầm lên...

Tay không ngừng chỉ trỏ vào cô nàng Hyuga đang chăm chỉ bê đồng củi

.

- Không ngờ cô ấy cũng vác được bó to như thế, dattebayooo. - Chàng trai nhà Uzumaki trầm trồ trước số lượng mà cô vợ thân yêu vận chuyển được.

.

Bên cạnh cậu, Sasuke chẳng có vẻ gì là thêm để ý đến lời cậu nói cả...

Chăm chú nhìn ở một hướng khác....

Anh nói với Naruto:

- Còn của tôi thì kia kia...

.

.

Naruto ngược theo ánh mắt của tên bạn....

Thì bắt gặp cô nàng tóc hồng xinh đẹp cùng team...

Đang dùng tay không để đập nhỏ từng thân cây to tướng...

Đã thế.... vừa làm cô ấy còn khoái chí cười rất tươi...

Đôi khi còn tho thẩn ngâm nga bài hát nào đó nữa chứ....

.

Naruto quan sát cái hành động chẳng có phái nữ nào đủ trình độ làm được của Sakura.....

Mặt bất giác trở nên thộn hơn bao giờ hết....

.

- Tuy tôi ủng hộ 2 người. - Mất vết hằn trên mặt Naruto nhăn nhúm. - Nhưng gu của cậu đúng là lạ thật đấy.

- Hm?

- Chả phải.... cô ấy quá mạnh mẽ sao? - Naruto lẩm bầm - ... yếu điệu thực nữ tí mới tốt chứ.

- Thế nên cậu vẫn mãi là tên đàn thôi, dobe.

- Gì chứ?

- Con gái cá tính rất thu hút.

- Hề?

.

.

Mặt Naruto còn chảy ra kinh khủng hơn sau khi nghe thằng bạn chí cốt nhận xét về người yêu hắn....

.

"Chết thật....

Đúng là yêu rồi nó khác....

Trước giờ thằng cha này có khen ai bao giờ đâu?"

.

.

Naruto lăm bằm trong mồm...

..... mặc kệ Sasuke liếc dọc liếc ngang như muốn tát vêu mỗ thằng tỏ thái độ lồi lõm bên cạnh.

.

.

Cả 2 cứ như thế....

Cho đến lúc Sai từ đâu đó phi ra và yêu cầu 2 người cùng giúp một tay....

.

.

Naruto và Sasuke đi theo.....

Cùng chung tay vào công việc của tất cả dân làng..

.

.

.

.

Thời gian trôi qua nhanh như tên bắn.....

Chả mấy chốc công tác chuẩn bị đã đến bước cuối cùng...

.

.

Kakashi đắm xuống chân đồng củi cao hơn 3 mét.....

Đôi mắt cá chết cười híp lại đầy vui tươi....

.

.

- Yo, vì là Hokage nên ta sẽ là người phát biểu bế mạc nhỉ? - Đưa tay lên cằm, mái tóc bạch kim gật gù. - Không khí năm nay rất tốt, ta cá là mọi người cũng rất vui đúng không? Thay mặt lãnh đạo của làng Lá, ta chúc mọi người có một mùa xuân thật ý nghĩa và hạnh phúc. Giờ thì ai đó đốt cái đồng này đi nào...

.

.

- Lên đi anh. - Sakura kéo kéo áo Sasuke trong khi vẫn còn vỗ tay trước bài diễn văn ngắn ngủn của ngài Hokage.

- Hmm?

- Lửa của Uchiha là tuyệt nhất còn gì.

- Phiền quá đấy. Anh không....

.

.

Sasuke còn chưa nói hết.

Đã bị cô kunoichi vui vẻ kéo đi tự bao giờ....

Đẩy anh lại sát phía Kakashi sensei, cô thắm thì vào tai ông thầy tóc bạch kim điều gì đó.....

.

.

- Tuyệt. - Kakashi nói lớn. - Lửa trại năm nay sẽ được 1 trong 3 người học trò ta tin tưởng nhất đốt nhé.

.

Lời nói của Hokage vừa dứt....

thì 1 loạt những tiếng reo hò hưởng ứng đã bắt đầu không ngừng vang lên từ khắp mọi phía..

Ai ai cũng vô cùng phấn khích....

Không kém phần tò mò về khả năng kiệt xuất của tộc nhân Uchiha bằng xương bằng thịt kia.....

.

.

Không thể từ chối được nữa....

Chàng trai tóc đen đành phải làm theo....

.

.

Anh lùi lại tầm chục bước chân...

Thu hết khí vào lồng ngực trước khi kết ấn....

.

- Katon: Ryūka no Jutsu (Hỏa Độn: Hỏa Phụng Tiên Hỏa)

.

Một tia lửa lớn kinh khủng được chàng trai Uchiha tuần tú thổi vào đỉnh của đồng củi....

Khiến nó nhanh chóng được đốt cháy trong nháy mắt....

Xung quanh, ai nấy cũng đều trở mắt ra

.....không tránh khỏi ngạc nhiên về sức mạnh to lớn của người con trai trẻ tuổi đó....

.

.

- Anh là nhất mà, Sasuke-kun....

.

.

Sakura đã nói thế đó....

Trước khi nắm lấy tay chàng trai Uchiha mà hòa vào không khí rộn ràng này.....

.

.

Mọi người cùng nhau hát...

Cùng nối đuôi nhau mà nhảy múa vòng quanh lửa trại.....

.

Sasuke vốn chẳng phải là con người ưa đông đúc hay hội hè....

Thế nên anh chỉ miễn cưỡng đi theo Sakura....

Và đôi khi thì đứng một mình và quan sát mọi thứ xảy ra....

Như lúc này đây....

.

.

.

Ngửng đầu lên ngắm nhìn bầu trời đầy sao....

Sasuke yên lặng thả lỏng mọi suy nghĩ trong lòng.....

Về quá khứ...về tương lai...và về hiện tại....

Về những niềm vui...những nỗi buồn ...và cả những gánh nặng anh vẫn đang mang....

.

.

Trong lúc đang thả hồn mình như thế....

Bỗng hoa anh đào đỏ mắt chợt ghé tai anh mà thủ thỉ.....

.

.

- Em... đã nói với bố mẹ rằng chúng ta sẽ lấy nhau rồi...

.

.

.

.

.....

.

" Hn.... lại thêm một thứ phải lo rồi...

Là gánh nặng

...À không, là hạnh phúc mới đúng chứ nhỉ ? "

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Sasuke-Sama!

Đây là thời gian biểu một ngày không bình thường...

....hay còn gọi là bất thường.....

Của chàng trai nhà Uchiha....

.

.

5h sáng..

Tiếng thở gấp phát ra đều đều bên trong căn phòng ngủ nhỏ.....

Những giọt nước lấm tấm rơi xuống sàn nhà gỗ nâu bóng..

Sasuke vẫn miệt mài chống đẩy dù có đầy đủ cả 2 tay hay 1 tay đi chẳng nữa...

Miệng lẩm bẩm "Nhiều hơn nữa" chàng trai trẻ nhà Uchiha cứ thế tăng độ nhanh của bài chống đẩy lên một mức không tưởng...

.

.

6h sáng..

Chậm rãi nhai lạo xạo lát bánh mì trong miệng...

Mắt Sasuke vẫn không ngừng kì thì cốc sữa bò "béo ngậy và ngọt khe cổ" đang nằm ngay ngắn trên bàn kia...

Tự nhủ thầm, nếu đó không phải đồ Sakura mang đến và bắt anh uống, thì giờ này nó đã an phận trong thùng rác rồi..

Tặc lưỡi cho qua....

Anh vớ mấy quả cà chua bi ở gần đó, bỏ tọt vào mồm mà nhai nhau nháu

- Ồ, tạm được

Quai hàm thanh tú nhếch lên, vẻ thích thú hiện rõ trên khuôn mặt.

.

.

9h sáng..

Căn phòng cũ của Itachi lạnh cạnh tiếng tiếng người dọn dẹp....

Nhặt cả mớ shuriken giấy đã ố vàng trong ngăn bàn Itachi ra ngắm.... Sasuke tùm tùm nhớ lại một thời trẻ trâu nổi loạn của mình...

- Làm cho em đi á? - Sasuke lẩm bẩm - Thật ngang bướng.

Cất gọn những kỉ vật nho nhỏ đó gọn vào một chiếc hộp...

Sasuke cẩn thận nhét nó xuống cái hộc dưới sàn nhà... trước khi tò mò mà lôi ra một cái hộp gỗ khác bự hơn...

.

- Gì đây?

Con mắt đen nheo lại đôi chút....rồi giãn ra nhanh chóng sau khi nhìn thấy thứ Itachi đã cất trong cái hộp gỗ cũ kĩ...

Đó là một thanh wakizashi và một thanh katana còn rất mới... thân quán chỉ đỏ tươi...

Sasuke nhìn chăm chú thanh Katana...

Bất chợt nảy ra ý tưởng...

.

Chạy nhanh về phòng mình, chàng trai tóc đen lấy thanh kusanagi và để vào trong chiếc hộp gỗ đó...

Đồng thời, anh bỏ thanh Katana của anh trai mình ra khỏi

Đặt nó vào túi sau lưng

Rồi lẩm bẩm trong miệng

.

- Xin phép nhé, nii-san.

.

.

11 giờ trưa....

Trong sân tập nhà Uchiha tả là những lá và lá...

.

Đứng giữa màn lá bay đầy trời đó....

Sasuke trầm hải lòng về thanh kiếm mới của mình...

.

Bỗng..

Một viên sỏi từ đâu bay đến, roi đánh "cốp" một cái vào đầu vị thiếu gia nóng tính kia...

.

Từ bờ tường bao quanh gia tộc... Naruto ngồi chồm hổm ở đó, nụ cười toe toét nhún nhở vẫn trường tồn từ ngày này qua ngày khác...

Giờ giờ cái bọc gì đó to vật vã, cậu trai Uzumaki hét lớn....

- Ê, teme...Ăn trưa nào.

.

.

13h chiều....

Trong phòng ăn của nhà Uchiha.....

Mặc cho thằng bạn lăm mồm không ngừng gào thét về việc vợ mới cưới đi làm nhiệm vụ liên tục....

Sasuke vẫn thản nhiên suy nghĩ về bộ đồ mình sẽ mặc mấy tiếng nữa....

.

- Đồ khinh người. - Naruto lườm cậu trai Uchiha.

- Hm?

- Quần áo của tên teme nhà cậu quan trọng hơn tâm sự của thằng này sao?

- Ồ.

- Grrrr.

Lấy chân gậy gậy cái quần dài đen của cậu trai tóc đen, Naruto vặn vẹo....

.

- Đi đâu đấy, kể đi.

- Nhà bố mẹ vợ.

- À ừ nhà bố mẹ....Mà khoan....

-....

- CÁI QUÁI GÌ THẾ? BỐ MẸ VỢ Á, DATTEBAYOOO.....

.

16h....

Sasuke đã an toàn ra khỏi nhà sau khi nghe cả tràng những tiếng cười khó hiểu của tên khỉ tóc vàng ...

Đứng lại tại điểm hẹn....

Cậu trai Uchiha chỉnh lại cái cổ áo cho ngay ngắn trong lúc đợi người ấy tới..

.

.

Đột nhiên....

2 con hổ bằng mực từ mái nhà gần đó bỗng nhảy bổ vào người Sasuke....

Khiến anh không khỏi bất ngờ mà bật lên một cành cây cao gần đó.....

.

- Hừm? - Con mắt Rinnegan nheo lại, tỏ ra rất khó chịu.

.

Nhìn vào 2 con hổ đang chuẩn bị tinh thần lao vào anh hiệp 2 kia....

Sasuke kết ấn

- Katon Housenka No Jutsu (Hòa độn: Lửa phượng hỏa tiên)

.

Một ngọn lửa từ miệng chàng trai Uchiha thoát ra, nhanh chóng biến 2 con hổ kia thành một vũng mực khi chúng chỉ cách anh có độ 3 mét.....

.

WOWWWW....

Tiếng trầm trồ từ 2 mái nhà gần đó rộ lên, kèm theo một loạt những tiếng vỗ tay hào hứng..

"Người đó" mà anh đang đợi tiếng đến....

Dẫn theo đó là cả 1 bọn nhóc ninja cỡ 11, 12 tuổi...

.

Vừa nhìn thấy tên trêu ngươi mình...

Cậu trẻ nhà Uchiha liền bực dọc gầm gừ trong cổ họng...

.

- Chào Sasuke-kun. - Sai cười tươi như hoa. Bơ lác thái độ cáu kỉnh của Sasuke. - Phản ứng vẫn nhanh nhỉ?

- Hm..

- Rất xin lỗi nhé. Bọn trẻ chỉ là rất ngưỡng mộ cậu nên tôi mới thử thôi.

- Bọn trẻ nào?

- ờ. - Sai chỉ tay vào mấy chục cặp mắt đang hau háu nhìn lên chỗ Sai và Sasuke đang đứng. - Là mấy học sinh ở học viện.

-...

- Chào chú ấy đi mấy đứa.

.

- CON CHÀO SASUKE-SAMA Ạ.

.

Chàng trai Uchiha giật mình, không kịp được mà phải liếc nhìn bọn nhóc dễ thương vừa gọi anh là "Sama" kia....

.

"Ồ thì...

Được gọi thế....

Cũng có vẻ không tệ nhỉ?"

.

.

Ày...

Mà khoan...

Đây đâu phải lúc vui mới về gì ở đây.....

.

Chìa tay ra chỗ Sai đang đứng...

Khuôn mặt đẹp trai của Sasuke héch lên, đòi hỏi

- Cái đó đâu?

- À.....Nó đây.....

.

Rút từ sau lưng ra một bó hoa hồng đỏ xinh đẹp....

Sai đặt nó vào tay chàng trai đối diện... kèm theo một câu cảm thán hồn nhiên vô cùng..

- Tôi lấy chỗ Ino đó. Thật bất ngờ vì trai Uchiha lại xấu hổ khi đi lựa hoa nha.

.

.

Sasuke không đáp trả...

Cơ mà tức như muốn trào máu mắt...

.

.

"Hm...

Hôm nay...

Chỉ hôm nay thôi nhé....

Uchiha Sasuke này sẽ nhin nhục....

.

Vì sao ư?

.

.

Vì hôm nay Sasuke ta bận rồi...."

.

.

Vâng....

Anh ấy bận lắm đó...

.

.

Đi hỏi vợ mà....

Tất nhiên là bận rồi ^^

.

.

Cố lên Sasuke-kun!!!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: (Specical) : Thêm Một Người Để Yêu Thương.

Chiều tà vàng óng ả....

Con đường vương vấn những cánh đào rơi.....

Anh bước đi...

Bó hồng trong tay dập dềnh theo nhịp chân bước....

.

.

Mặc kệ dòng cảm xúc như đang tuôn chảy trong lồng ngực...

Sasuke đi chậm lại....

Cố gắng hít hà chút dư vị êm đềm của ánh nắng cuối ngày

Trước khi chính thức đến nhà cô ấy....

.

.

"Có lẽ chỉ cách đây có 2,3 năm thôi.... việc anh cầm cả bó hoa to và đến nhà một cô gái như này là một điều không thể....

Nhưng giờ đây...

Anh đang làm điều đó với cả một niềm hạnh phúc to lớn.

Anh yêu Sakura.... anh không thể nào quên được cái cách cô ấy mãi luôn theo anh dù anh có độc ác hay lạc lối như thế nào...

Và....

Anh thầm cảm ơn cô ấy vì tất cả."

.

.

Cứ vừa đi vừa suy nghĩ ...

Chẳng mấy chốc, chiếc cầu thang quen thuộc của nhà cô kunoichi đó dần dần hiện ra trước mắt Sasuke...

.

Không ngập ngừng dù chỉ là một chút...

Anh bước lên cầu thang một cách nhanh chóng..

Trước khi vịn tay nắm cánh cửa nhà...

.

.

VÚT!

.

Một chiếc gậy dài phóng đến phía chàng trai Uchiha ngay sau khi anh tiến vào nhà...

Nhưng bằng phản xạ nhạy bén đặc biệt của mình....

Sasuke né được nó một cách không thể dễ hơn..

.

Bật người lên khỏi mặt đất...

Chàng trai tóc đen đứng thẳng người một cách thoải mái ngay trên trần của căn phòng khách....

.

- Mãn đón tiếp thật long trọng.

Sasuke lên tiếng, con mắt Rinnegan nhìn thẳng đến chỗ ông Haruno đáng kính đang giật nảy người vì choáng...

Vốn định cho chàng rể tương lai ăn gậy, ông Haruno chắc vẫn không thể nào nghĩ được rằng mình lại thất bại một cách nhanh chóng như thế...

.

- Cậu... cậu nhanh đấy. - Vàng trán người đàn ông tóc tím hồng nhấn lại đầy căng thẳng.

- Sao bác tán công tôi? - Giữ nguyên nét mặt không đổi, Sasuke vẫn đứng yên trên trần nhà mà chăm chăm nhìn ông bố vợ bằng cặp mắt lạnh như băng của mình.

- Vì cậu đòi cưới cục cưng nhà tôi. - Ông Haruno như muốn bùng cháy.... cặp môi trẻ ra không thể nào hờn dỗi hơn,

- Chẳng phải bác không hề phản đối sao?

- Đó là yêu...là yêu nhau thôi, hiểu chứ? Còn cười thì lại là một chuyện khác.... - Bàn tay ông như cố diễn tả một cái gì đó nhưng bất thành. - Trời ạ....Cậu sẽ không thể hiểu được đâu.

.

" Chuẩn đấy....

Làm sao cậu hiểu được nỗi lòng của ông bố có độc một cô công chúa như thế này?

Chăm bẵm nó lớn.... yêu thương nó mỗi ngày...

Để rồi khi nó lớn lại bị một tên con trai khác cuỗm đi mất...

Mà tên con trai này lại còn là 1 trong những thành phần nguy hiểm kinh dị, lúc nào cũng im lặng phát khiếp chứ...

À rế... ông bố đáng thương này biết phải làm sao đây?"

.

Tâm lý tổn thương của ông bố "Sắp bị gả con đi" càng ngày càng bất ổn hơn bao giờ hết...

Đúng lúc đó, bà Haruno tiến ra.... không khỏi há hốc mồm vì cảnh tượng kì lạ trong phòng khách nhà mình...

.

- Ông làm gì Sasuke thế? - Bà Haruno cuống cuống đặt đĩa trái cây xuống bà.

- Tôi chỉ làm những điều mình cho là đúng thôi.

- Là phi gậy vào cậu ta? - Người phụ nữ tóc vàng nhặt cây gậy tung tóe dưới sàn, ánh mắt nhìn chồng mình đầy dò xét.

- Ồ...thì... Đúng là tôi đã phi đó.

- Đúng là....- Bà Haruno gọi lớn. - Sakura, Sasuke đến rồi này....

- DẠ???? - Trên tầng, tiếng đáp trả cũng to không kém...

.

.

Sakura chạy xuống...

Vội vã và khăn khoắn....

Và như đã thành một thói quen, cô kunoichi tóc hồng hỏi...

.

- Ba có làm gì kì lạ không vậy mẹ?

.

- Ông ấy chỉ phóng gậy thôi chứ làm gì khác đâu mà. - Bà Haruno liếc xéo chồng.

- Gì á? Phóng gậy? - Sakura hốt hoảng. Ngược lên nhìn chàng trai của mình đang vắt vẻo trên trần nhà. cô không tránh khỏi lo lắng. - Anh có sao không thế?

.

Sasuke không đáp lại....

Thả người rơi xuống và đáp một cú ngoạn mục xuống sàn...

Anh gật đầu thay cho câu "Vẫn ổn"

.

Sakura lo lắng mình xung quanh người chàng trai Uchiha một lượt....

Ngay khi xác nhận là "Không có vết thương nào" cô liền quay sang phía ba mình, đôi mắt ngọc bích tỏ ý không vui..

.

- Ba đừng có làm thế nữa nhé.

- Nó chuẩn bị cướp con khỏi tay ta mà.

- Cướp gì ạ? Lấy nhau mà là cướp hả ba?

- Chứ còn sao.

- Thế trước ba lấy mẹ ông bà ngoại có vắc gậy ra dọa thế không /

- Hừm...

.

Ngài Kizashi khoanh tay bất lực không thể nói lại lí lẽ của con gái mình....

Hướng mắt về phía chàng trai Uchiha vẫn đang đứng như pho tượng ở cách đó không xa....

Ông vẫy vẫy tay ra hiệu cho anh lại gần và ngồi cùng mình xuống chiếu....

.

.

- Cậu muốn lấy Sakura? - Ông hỏi sau khi Sasuke đã yên vị dưới sàn nhà.

- Mục đích tôi đến đây hôm nay cũng là để nói về chuyện đó. - Khuôn mặt đẹp của chàng trai Uchiha đầy quả quyết.

- Tôi muốn nghe chính cậu nói.

- Hm... Tôi muốn lấy Sakura. Muốn cô ấy là một thành viên của Uchiha.

- Được lắm...

.

Kizashi thở hắt....

Vẫn là mái tóc hình hoa đào hài hước....

Nhưng khuôn mặt ông bỗng trở nên nghiêm túc đến đáng sợ, không còn có vẻ gì là trêu đùa nữa...

.

- Tôi sẽ đồng ý.... Nếu cậu để tôi đâm vào mặt cậu.

.

.

Vâng..

Câu nói của ông Haruno vừa dứt....

Đang sau, bà Haruno và Sakura vẫn như chưa thể tin vào tai mình....

.

Khuôn mặt không còn gì có thể sâu nã hơn...

Xua tay ngăn cản....

Cô Kunoichi nhắm chặt mắt mình ngay sau khi tưởng tượng ra cái viễn cảnh chàng trai Uchiha kia sẽ nổi đóa nên như thế nào khi có người tự dưng nói muốn đâm vào mắt mình....

.

.

Sasuke nhìn Kizashi....

Con mắt đen chớp nhẹ

Rồi anh nói...

Quai hàm thanh tú nhẹ nhàng cử động theo mỗi câu từ....

.

.

.

- ĐƯỢC. HÃY ĐÁM ĐI.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chấp Nhận

"HÃY ĐÁM ĐI"

.

.

Ngài Kizashi đáng kính tròn mắt nhìn chàng trai tóc đen đang ngồi trước mặt....

Không thể tin rằng cậu ta lại chấp nhận đề nghị có vẻ vô cùng 'điên khùng' của mình....

.

Lấy lại vẻ mặt nghiêm túc nhất có thể....

Kizashi kéo tay áo lên, giờ nắm đầm đày thách thức....

.

- Ta nói là làm đấy nhé.

.

- Tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm về lời nói của mình mà. - Chàng trai Uchiha đáp lại...thái độ tỉnh như tượng hơn bao giờ hết.

.

.

" À được....

Chính vì cậu đã đồng ý đấy nhé...."

.

.

Ngay sau khi câu nói của Sasuke kết thúc....

Kizashi đã không ngần ngại mà tung một cú đấm mạnh nhất- cú đấm mang theo tất cả sức lực mà ông đang có bây giờ vào khuôn mặt đẹp như tạc của Sasuke....

Khiến anh dù cứng rắn và khỏe đến bao nhiêu....

Cũng phải lao đảo mà chống tay xuống mặt sàn gỗ

.

.

Đau....

Con đau điếng chạy dọc một bên má rồi hướng thẳng lên não bộ

Đó là tất cả những gì anh có thể cảm nhận thấy..... ngay lúc này.

.

.

Sakura ngờ ngàng nhìn mọi thứ diễn ra trước mặt...

Toan chạy lại gần đó....

Cô bỗng bị bàn tay ai đó giữ lên và ngăn lại ngay lập tức....

.

.

Không kêu gào gì hết...

Sắc mặt vẫn không thay đổi dù chỉ một chút nào....

Giữ nguyên cánh tay vẫn giữ lên ra hiệu Sakura dừng lại gần... Tay còn lại, chàng trai Uchiha chậm chạp gõ nhẹ để giúp cơ thể mình cân bằng trở lại...

.

Không nhìn vào bất cứ thứ gì....

Mặc kệ cả dòng máu đỏ đang khẽ chảy dài và nhỏ giọt xuống sàn nhà từ đôi môi mỏng kia....

Sasuke lên tiếng...

Tuy nhỏ....nhưng vẫn khiến người đàn ông ngồi đối diện và cả 2 người phụ nữ đang đứng ngay gần kề có thể nghe rõ tất cả....

.

- XIN LỖI!

.

.

.

Vâng....

Người con trai đó - người mà không bao giờ chịu khuất phục ai ...đang nói xin lỗi từ chính đôi môi rớm máu của mình...

Nhưng tại sao?

Tại sao lại là xin lỗi?

Tại sao anh lại thốt lên câu nói đó ngay sau khi bị đánh như vậy?

.

.

Chắc hẳn...

Ai cũng sẽ thắc mắc những điều khó lý giải đó....

Và Sakura.. cô ấy cũng không phải là một ngoại lệ....

.

.

Cặp mắt xanh ngọc bích không thể ngừng việc ngơ ngác nhìn quanh....

Với cả đồng tâm tư và mơ suy nghĩ vẫn đang ngày một hỗn loạn trong đầu....

Bàn tay Sasuke vẫn gợn lên, vẫn không ngăn cho cô tiến tới....

Nhưng... dù chỉ một chút thôi.... cô vẫn muốn hiểu mọi thứ đang xảy ra lúc này....

Ai đó... Ai đó có thể giải thích được không?

.

.

- Ra là cậu đã đọc được suy nghĩ của ta rồi, Uchiha Sasuke. - Kizashi lên tiếng. Ông nhìn thẳng vào chàng trai Uchiha. - Cậu có thực sự muốn nói "Xin lỗi" không vậy?

- Có thể không tin... - Đưa tay quạt dòng máu đỏ trên khóe miệng, Sasuke đáp lại. - Nhưng đó là những điều tôi thực sự muốn nói.

.

.

- Phải rồi nhỉ?

Một nụ cười bỗng xuất hiện trên gương mặt của người đàn ông có mái tóc hồng đậm kia...

- Để trả lại cho bao nhiêu tháng ngày con gái tôi chờ đợi cậu, bao nhiêu những giọt nước mắt của nó nhỏ xuống vì cậu... Và cả tuổi thanh xuân, ước mơ, những nụ cười của con bé dành cho cậu nữa... - những thứ mà cậu đã từng không quan tâm lấy dù chỉ là một lần trước đó... Thì cú đấm của ông già này cũng đâu có là gì đáng không?

Sasuke im lặng...

Thôi không giờ cánh tay ngăn Sakura nữa...

Anh ngồi lặng yên và nhìn mái tóc hồng đỏ đang lao nhanh về phía mình...

Nhìn đôi môi hồng đang mím chặt khi thấy anh đau...

Nhìn đôi mắt xanh sâu thẳm đang rung rung những giọt nước mắt...

"Anh đã từng tệ hại đến thế ư?"

"Đã từng.... bỏ rơi đôi môi đang mím chặt, đôi mắt luôn khóc thầm vì anh đó sao?"

"Nếu là như thế...."

Nếu sự thật rằng anh đã từng bỏ rơi người con gái anh cần nhất

Thì nỗi đau do cú đâm đó....

Nó...

Chẳng là gì hết cả!"

Con mắt đen bỗng trở nên dịu dàng vô cùng...

Anh gật khẽ đầu và nói....

Giọng nói vẫn lạnh.... nhưng không còn khô khan nữa....

- Vâng!

Xin lỗi vì những gì chúng ta đã gây ra.....

Giờ tay và đón lấy một con người có quá nhiều tội lỗi trong quá khứ....

...Nó không hề dễ.

Nhưng khi đã làm được đã chấp nhận và vượt qua được cái tôi của chính mình....

Thì phép màu sẽ xảy ra...

Như ngay tại đây....

Và ngay tại chính căn nhà nhỏ này.....

.

Phép màu là việc... người ba gặt gù và đặt tay người con trai kia lên bàn tay cô con gái nhỏ....

Phép màu là việc ... người mẹ vỗ vai chàng trai của con gái mình và giục hãy ăn thật ngon miệng vào

Phép màu là việc... 2 mẹ con tíu tít nói về một lễ cưới lung linh, trong khi ba và con rể tương lai thì bàn bạc về ngôi nhà mà cả 2 sẽ ở...

Hoặc đơn giản....

Chỉ là gương mặt thanh thản khi nhắc về gia đình đã mất.... hay nụ cười của chàng trai vốn luôn lạnh lẽo mà thôi...

.

.

.

.

- Sasuke, con thật giống cậu ấy, giống với Fugaku....

Đề ta kể con nghe.... chuyện của ba mẹ con nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chuyện Năm Ấy

- Sasuke-kun quả thật là giống ba mình ha?

.

Vắt vào trên ban công tầng 2, mái tóc hồng nghịch ngợm không ngừng lắc lư theo đầu cô gái nhỏ....

Chốc chốc....

Những sợi tóc thanh mảnh lại cọ vào ngực, vào tay ai đó....

Đang trầm tư đứng sát cạnh bên....

.

- Cũng rất ngẫu nhiên, khó đoán này.... - Sakura tiếp tục lúi lo -à, còn cả cái việc chả biết bộc lộ cảm xúc của mình nữa.....

.

"Hử?"

Nghe đến từ " Chả biết bộc lộ cảm xúc" cậu trai nhà Uchiha cảm thấy như vừa bị cô người thương nhỏ bé chọc vào đúng chỗ ngứa của mình....

Vươn cánh tay to khỏe của mình ra phía trước.....

Sasuke tóm gọn cái đầu hồng "đáng ghét" vào trong lòng....

.

- Không giống- Anh nói quả quyết, mặt lạnh tanh mặc cho cô gái nhà Haruno kia không ngừng vắn vẹo trong tay mình...

- Ehhhhh....giống...giống cực mà. Nhưng - Bất lực sau khi đã đưa tay đẩy ra nhưng không thành, Sakura gào lên. - thả em ra trước có được không?

- Không

- Đi mà, Sasuke-kun...

- Không

- Chắc chắn ba anh chả bao giờ kẹp đầu mẹ anh như vậy đâu ha..... đồ Sasuke-kun độc ác....

.

.

Tí thì phụt cười trước câu nói mang đầy tính trách móc của Sakura....

Sasuke vừa thả lỏng tay ra vừa băng quơ nhớ lại câu chuyện mà ngài Kizashi đã kể cách đây vài tiếng trước...

.

Kệ cho cô nàng kia chỉnh lại mái tóc...

kệ cho cô nàng đó kéo tay anh khoác nhẹ lên vai mình...

.

Anh đứng yên , mắt hướng về nơi quen thuộc ở cách đó không xa....

Cảm xúc bỗng từ đâu dâng đầy trí óc....

.

"Ừ..."

Nghĩ đến...

Thật hạnh phúc biết bao....

Mẹ....

Và ba nhi....."

.

.

.

.

Konoha hơn 20 năm về trước.....

.

.

- Kizashi-kun.... tới đây nhanh.

.
Tiếng gọi trầm ấm đầy gấp rút, vang vọng từ giữa một nhóm người đang mài miết làm việc trên những cây gỗ lớn...

.
Đáp lại lời nói đó....

Một chàng trai trẻ từ đâu phi ra....

Khỏe mạnh, nhanh nhẹn, đôi mắt xanh biếc ngời sáng lấp lánh..

Vác 1 túi linh khinh đủ các thứ búa kim trên vai.... Cậu trai trẻ bê cả đồng ván gỗ phi như bay đến nơi phát ra tiếng gọi....

.
- Của chú tất nhé. - Lau vội mồ hôi trên trán, Kazashi cười tươi với người đàn ông đối diện. - Các chú vẫn làm rất tốt nhỉ?

- Tất nhiên. - Ông chú già cười hiền hậu. Tay vẫn không ngừng bào mỏng miếng gỗ. - Nhưng cần phải nhanh hơn nữa mới kịp được.

- Vậy á. Thế nếu không kịp thì sao chú?

- Nhóc con, nó vớ vẩn nào... Đoàn chúng ta là gì cơ chứ? Chả phải là đoàn kiến trúc bậc nhất cái chốn ngũ đại cường quốc này sao? - Tiếng "CÓP" rất to vang lên, ông chú già hài lòng nhìn những chiếc đỉnh hoàn hảo mình vừa đóng. - Mà nghỉ chút đi Kizashi, nhóc vất vả rồi.

- Hầy, cháu vẫn còn tiếp tục được. Chú hơi bị coi thường sức trai hai mươi gần có lẽ của cháu rồi đấy.

- Tinh vi.

- Ở cái chú này...

- Bảo nghỉ là nghỉ nhé. Chiều còn đây việc đấy.

- Hừm.

- Cầm "hừm"... cầm bắt mẫn nhé....

.
Kizashi hậm hực quay mông đi thẳng, không dám "Hừm" thêm nhát nào nữa....

.
Gi chữ....

Chú Tai ấy.... hiền thì hiền thế nhưng tốt nhất là đừng nên chọc điên....

Hậu quả từ cái tính nhậy bựa sau khi trêu chú ấy cách đây 2 năm trước.... Kizashi đã ném đủ và quyết tâm "ghi lòng tạc dạ" rồi....

Đã thế, vì công trình lớn này....

Chú ấy cũng đã thực sự rất vất vả....

.
Chọn một góc khuất nơi không có nhiều tiếng ồn....

Chàng trai có mái tóc hồng đậm cá tính nằm ngả xuống hiên nhà rộng lớn....

Đôi mắt xanh xoáy sâu vào không gian trước mặt....

.
- Uchiha... quả thật rất lớn nhỉ?

Đã từng nghe danh từ lâu... Nhưng phải tận mắt đến ngôi làng này, vào khuôn viên gia tộc này....

Thì mới có thể biết được độ vĩ đại của nó....

Mãi mê ngắm nhìn mọi thứ..... Kizashi bỗng cảm thấy mí mắt nặng trĩu..

Con buồn ngủ kéo đến.... dần dần kéo chàng trai trẻ tuổi vào giấc ngủ....

Đề rồi khi gần như đã say giấc....

Thì tiếng nói giận dữ từ đâu đó phát ra và phá tan tất cả....

- BA MẸ ĐẸP CÁI VỤ XEM MẮT ẤY ĐI.

Một bóng người lao nhanh ra khỏi căn nhà to nhất tộc.... bực dọc tiến đến góc nhà kho gần đó...

Vừa đi, đôi mắt đen của người đó vừa cau lại.... sắc lạnh, đáng sợ vô cùng....

- Quá lắm rồi. - Đấm 1 nhát thật mạnh vào cái cây ngay cạnh, quai hàm đập vỡ của người đó cứng lại. - Tại sao lúc nào cũng vướng phải lũ con gá....

Chưa kịp nói hết câu....

Chàng trai trẻ nhà Uchiha bỗng im bật....

Nhìn không chớp mắt vào thằng con trai tóc hồng đang tùm tùm cười chửi thẹn kia....mồm vẫn chưa thể đóng lại được tử tế....

- Hi, đảng ấy.... - Kizashi nói lớn, cảm thấy có gì đó "không lành" sắp xảy ra.

* tiếng bước chân đi tới...*

- Tôi chỉ tình cờ nghỉ trưa ở đây thôi, đi ngay ấy mà

* tiếng bước chân đi tới nhanh hơn*

- Ấy ấy.... đảng ấy từ từ thôi.... Còn về vụ đảng ấy vừa nói ý, tôi chưa nghe thấy đâu.... Thề!!!!

Bịch....

Sau cái từ "Bịch" đó....

Kizashi đã có thể hiểu rằng..

Thề thốt với gã trai trẻ này là vô ích....

Và để bảo toàn tính mạng của mình....

Cách tốt nhất là đứng yên và " hô báo" lại với tên người đáng sợ kia....

.

.

- Thế giờ đằng ấy muốn gì? Đánh nhau à?

- Ngươi

.

Vẫn túm chặt cổ áo kẻ đáng ghét kia

Chàng trai Uchiha gầm lên...

Ánh đỏ sáng rực trong đôi mắt....

.

.

.

- Ngươi.....

.....là thằng quái nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chuyện Năm Xưa 2: Lần Đầu Gặp Gỡ

Konoha một ngày không gió...

.

Trưa không mây...

Trời oi ả...

.

Cái nắng thì như muốn thiên đót mọi thứ nó chạm vào...

.

.

Xa xa ở một góc ngôi làng..

Đâu đó trong khuôn viên Uchiha rộng lớn...

Có cậu trai tóc đen'...

... cũng như muốn đốt trụi thằng cha trước mắt đi...

.

Can tội hử đã ở đó.... vào đúng thời điểm đó...

Cái thời điểm "nhảy cảm" cực kì đối với cậu....

.

.

- Nói đi!!!!!! - Tiếng gào lớn phát ra.

- Nói cái gì mới được chứ? - Tiếng gào to không kém đáp lại.

- Ngươi là tên quái nào?

- Ý đằng ấy là tên tôi á?

.

Câu trả lời không đúng trọng tâm của tên tóc hồng như chọc thủng cái thứ mang tên " sức chịu đựng" của cậu chàng tóc đen kia...

Túm cổ áo Kizashi chắc hơn...

Đôi mắt của chàng trai Uchiha giật giật ...

- Muốn chọc điên ta đúng không?

.

.

" Thôi rồi, bỏ đời rồi..."

Chàng trai tóc hồng nghĩ thầm...

.

Nhìn quả trán nổi đầy mạch máu đỏ au kèm quả mắt đỏ như 2 quả nhót thế kia... kinh nghiệm sống sót của Kizashi cho rằng...

... nếu không tử tế với thằng cha này...

... thì sẽ không có đường mà quay về với tổ quốc nữa...

.

.

Cẩn trọng túm lấy cánh tay tên đang đầy phần nộ đó...

Kizashi nghiêm túc nhất có thể và nhìn thẳng về phía trước...

.

- Kizashi. Haruno Kizashi.

- Haruno???

.

Mái tóc đen nhắc lại tên của chàng trai tóc hồng, sự mỉa mai ẩn chứa đầy trong từng câu chữ.

.

- Ta chưa từng nghe đến. Thì ra cũng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi...

- Gì chứ?

.

Bị giễu cợt, Kizashi giật mạnh tay tên Uchiha đánh ghét kia ra khỏi cổ áo mình...

Nhưng... mọi người cũng đã biết rồi đấy...

Tộc nhân Uchiha...

Đâu phải kiểu người dễ dàng bỏ qua điều gì...

Khi cánh tay vừa bị gỡ ra khỏi áo... mái tóc đen buống bình lại nhanh chóng với ra...

Và tóm thẳng vào ... cổ của kẻ nhiều sự kia...

- Chồng trả mà được hả. - Cậu trai Uchiha gần lên- Người... đã nghe thấy gì rồi. Cuộc nói chuyện với cha mẹ ta, rốt cuộc là đã nghe tới đâu rồi tên khốn kia.

- Cậu điên hả, bỏ tay khỏi cổ tôi. - Kizashi nói khó nhọc. - Chuyện cậu với cha mẹ cậu, tôi chả biết gì hết.

- Nói dối.

- Tôi không nói dối. Tất cả những gì tôi nghe được... là mấy lời lảm nhảm của cậu thôi, đồ hung hăng..

- Thật ?

- THẬT CHA NỘI A.

Cậu trai Uchiha hẳn học nhìn Kizashi một lúc rất lâu nữa...

Trước khi tạm tin và bỏ tay khỏi thân hình đang cứng đờ, không yên vì khó thở của tên mắt xanh ngọc đó...

Lặng lẽ nhìn xung quanh...

Lặng lẽ tắc lưỡi...

Mái tóc đen bỗng ngồi phịch xuống hiên nhà cạnh tên kia mà nghĩ ngợi xa xăm..

- Xin lỗi.

Tiếng nói nhỏ phát ra... đủ để Kizashi nghe thấy.

Quay mặt nhìn lại con người đang ngồi đan tay bên cạnh, cậu trai Haruno không tránh khỏi ngạc nhiên...

- Vì điều gì?

- Vì đã quá nổi giận với 1 kẻ lạ mặt như người.

- Chắc. - Kizashi tắc lưỡi.- Biết sai thì tốt rồi.

- Ta không sai.

- Hề?

- Ta chỉ cảm thấy người đáng được nhận câu nói đó nên nói thôi, tên vô danh.

.

Kazashi đàn mắt ra...

Tặc lười coi như cho qua để khỏi phải mất thì giờ với tên tò sun ngồi cạnh.

.

- Ờ thì bỏ qua đi.

- Hmm.

-.....

- Mà này, tên Haruno kia...

- Hử?

.

Cậu Uchiha bất ngờ bắt chuyện...

.

- Ngươi nghĩ sao về việc xem mặt.

- Xem mặt ai?

- Một cô gái ấy.

- Tôi thì thấy không cần thiết.

- Ủ.- Cậu Uchiha trưng ra một cặp mắt vô cùng thỏa mãn.

- Nhưng...

- Gì?

- Nếu đó là 1 cô gái tốt và hợp với mình thì cũng không tệ.

.

Kizashi nói một lèo rồi khịt mũi...

Tự cảm thấy phục sự "sâu sắc" đột xuất của bản thân ...

Mà không để ý rằng...

.

Vì cậu nó của mình...

Mà một tên con trai đang ngu ngơ hết sức...

.

- Không tệ ư?

- Ủ. - Kizashi gạt gù, bất chấp mấy phút trước mới xông vào bóp cổ nhau mà đưa tay vỗ vai vị thiếu gia Uchiha trẻ tuổi. - Khó chịu tí thôi, nhưng nhờ đâu lại thấy hợp thì sao

-.....

- Nhể?

-.....

- Ờ này... đi đâu thế... đến tên còn chưa biết mà...

.

.

Kizashi cứ thế mà gọi với theo...

Cậu thanh niên kia thì cứ thế nhòm người đứng lên mà lao thẳng...

.

Nghĩ ngợi vu vơ...

Một nụ cười nhẹ bỗng xuất hiện trên gương mặt thanh tú của cậu trai tóc đen đẹp dễ...

Nụ cười vô cùng dễ chịu như vừa gỡ bỏ được cả đồng thối mắc trong lòng..

.

"Xem mặt... có lẽ cũng không quá đáng ghét nhỉ?"

.

.

.

Vẫn bước đi và không quay đầu lại...

Chàng trai Uchiha khẽ nói..

Bàn tay gờ lên như vẫy chào...

.

- Uchiha Kugaku. Tên ta đó tên vô danh... Nhớ cho kĩ vào...

.

.

.

.

.

Mùa hè năm ấy....

Nhiều chuyện đã xảy ra...

Và... cũng đã có nhiều mối quan hệ được bắt đầu...

.

Một tình bạn mới...

Một người để tâm sự mới...

Và...

... có thể là cả một tình yêu mới

.

.

- Này Fugaku, con tâm trung vào nào.

Fugaku giật mình ...

Đôi mắt đen tuyền ngược lên nhìn thẳng vào người phụ nữ xinh đẹp đang chỉnh lại bộ Kimono xanh nhạt...

- Nhà đăng ấy có thể đến bất cứ lúc nào. Chúng ta phải luôn giữ mình ở trạng thái tốt nhất nhé.- Người phụ nữ xinh đẹp đó nói tiếp, khuôn mặt hiền hậu thoáng cười.

- Mình có vẻ hào hứng nhỉ? - Người đàn ông ngồi khoanh chân bên cạnh lên tiếng. Chiếc tẩu thuốc dài cử động theo từng đầu ngón tay.

- Vì em ưng cô bé ấy lắm - Cô xinh đẹp reo lên thích thú. - Kém Fugaku 4 tuổi nhưng vô cùng giỏi giang và bản lĩnh nhé.

- Mẹ...

- Con bé còn xinh và khéo tay lắm

- Mẹ thôi đi.

Fugaku nói lớn...

Đầu óc ngày một hỗn loạn hơn...

Mặc cho bà Uchiha đáng kính đang nhìn và tủm tỉm 1 cách đầy khó hiểu ngay cạnh...

Thở hắt một tiếng..

Cậu khẽ nắm chặt tay mình hơn...

mong bản thân tĩnh tâm trở lại

Nhưng đâu phải cứ muốn tĩnh tâm là được đâu...

" Fugaku à... cô bé đó... con sẽ không thể quên được ..."

Câu nói ấy ...

Là nói cuối cùng cậu trai Uchiha nghe thấy...

TRước khi điều đó xảy ra...

Ngay trước mặt gia đình lớn nhất tộc Uchiha..

Cánh cửa quán trà bỗng đột nhiên bị giật tung một cách bất ngờ...

Cách đó không xa...

Ngay bên ngoài mái hiên nhỏ...

Một mái tóc đen dài mảnh khảnh cũng bắt đầu lao đến nhanh như chớp...

Giận dữ...

Khó chịu...

Và mang đầy những bức bối trong ánh mắt...

Tiến đến ngày một gần hơn... cho đến khi chỉ còn cách Fugaku có 3 bước...

Cô gái có mái tóc đen dài đó bất chợt dừng lại...

Gió cây kiếm ngắn trong tay...

Đôi môi đỏ mím chặt đầy cương quyết...

- Tôi...

....sẽ không đồng ý xem mặt bất cứ tên con trai nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Trở Lại Và Xin Lỗi Độc Giả

Ta da

Joji đã chính thức quay lại, xin 1 tràng vỗ tay nào...

Thời gian qua, fic đã bị bỏ bê quá lâu do vấn đề đi làm, vấn đề cá nhân của mình...

Và... ahihi, Ji đã lấy dk chứng chỉ tiếng Hàn và chuẩn bị lấy chứng chỉ tiếng Nhật nha. Vui vui...

.
Còn về fic, mình chính thức thông báo...

Phản hồi ỨC SẮP kết thúc trong 3 chap nữa và fic sẽ vào guồng hoạt động nhé...

Sẽ ra sách nhưng cũng song song viết trên wap cho những bạn ko có dkiện tài chính.

Tuy nhiên, vì còn khá nhiều việc nên mình sẽ ra chap vào thứ 5 hàng tuần.

Các bạn có hóng ko nào?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chuyện Quá Khứ 3 (Phụ)

.
.
" Tôi.... sẽ không đồng ý xem mặt bất kì tên con trai nào đâu ???"

..

.
Thật....

Thật sự....

Đó chính là câu nói mà người mẹ đoan trangluôn nhìn cha bằng ánh mắt đầy yêu thương của anh đã nói ư?

.
.
Sasuke sốc nặng...

Tâm trí như quên sạch cú đấm như trời giáng của ba vợ tương lại cách đâu có mấy phút...

Đồng tử mở lớn hết cỡ.... Sasuke vẫn không thể tin vào đôi tai mình....

.
.
- A HA HA HA.....

Kizashi bật cười đầy khoái chí... mắt không rời khỏi được khuôn mặt thộn ra dần đều của tên được cho là "Máu lạnh bậc nhất Konoha " kia...

- Có thể con không tin đâu. - Mái tóc hồng đậm gật gù. - Nhưng mẹ con là 1 người phụ nữ sắt đá như thế đấy... Trong khi đó, ba con rõ thông minh ,co mà cứ gặp mẹ con là im thin thít, chỉ số thông minh giảm chỉ còn 1 nửa, có khi còn ngóco ghêch hơn cả ta nữa....

- Ế, ba... sao lại nói thế?

- Sự thật đấy, con gái....

.

.

Lắc đầu đầy ngáo ngán về độ "lố" quá mức của phụ thân đại nhân, Sakura khẽ liếc nhẹ về phía Sasuke....

Cẩn thận từng chút một.... thăm dò phản ứng của chàng trai Uchiha ngồi cạnh...

.

.

"Choi oi, cái gì thế này"

Tâm trí cô gái nhỏ cảm thấy đầy hãi hùng...

Vì cái cảnh tượng cô chưa bao giờ tưởng tượng đến...

.

TRước mắt cô bây giờ...

Là một chàng trai không hề nói bất cứ điều gì...

Nhưng lại ngồi quỳ gối đầy nề nếp đúng chuẩn "con nhà người ta"...

2 bàn tay tuy vẫn đan chéo như mọi khi ,nhưng ngón cái thì.... cứ không ngừng ngoay ngoay đầy khó hiểu...

Bà vai hướng về phía trước.... con người đen của người con trai đó không giấu nổi sự tò mò...

.

" Anh mong chờ thế ư?"

.

Sakura nghĩ...

Đôi môi nhỏ nhắn cứ tím tím mãi thôi....

.

.

.

- Thế đó, Fugaku Uchiha đã bị phũ như thế đấy. - Kizashi vẫn không dừng lại. Nhận thấy mong mỏi "phanh phui quá khứ phụ huynh" của ông con rể tuông lai, Kizashi tiếp lời... - Nhưng ta nói rồi, cậu ta giống con... Mặc cho Mikoto đã quấy banh cái buổi xem mắt đầy long trọng kia, nhưng cậu ta vẫn nói với ta rằng đó là người con gái định mệnh của cậu ấy. Những ngày tháng tiếp theo ấy, Fugaku không ngừng theo đuổi cô ấy một cách lặng lẽ ... nhưng hầu như chả đạt được kết quả gì...

.

.

... Chỉ cho đến khi...

Họ gặp phải ngày định mệnh đấy...

.

.

.

Nhiều năm về trước.....

Ở thung lũng chết rất xa làng Lá...

Những ngày đen tối nhất của cuộc chiến giữa tộc Uchiha và tộc Miakisu (Tộc hắc ảnh) vẫn đang không ngừng diễn ra....

.

.

.

- Haiki.... dẫn đội của mình tiến lên đi.

.

Con mắt đỏ đục lạnh lẽo nhìn xung quanh một lượt....

Đôi tay đầy máu tanh vừa chém lia đầu của 2,3 tên kẻ thù nhanh chóng giơ lên.... ra hiệu cho những tộc nhân đang chiến đấu gần đó....

.

_ Vâng, Fugaku-sama...

Đoàn người Uchiha có tộc nhân tên Haiki kia lướt qua chiếc áo chòang đen của vị chỉ huy trẻ tuổi... tiếp tục lao mình vào giữa chiến trường tàn khốc...

.

.

Cuộc giao tranh này... nó sẽ là một hồi kết....

Là ngày tận diệt của Uchiha hoặc Miakisu....

Là ngày mà Làng Lá có thể vươn lên làm kẻ thống trị.... hoặc sẽ chìm vào thống khổ mãi mãi....

Mà người có thể đứng lên....

Lại chỉ có thể là dòng tộc Uchiha mà thôi....

.

.

Đắm mình vào suy nghĩ đó....

Tự dặn bản thân mạnh mẽ hơn..

Nhưng....

Fugaku vẫn không thể ngăn mình mà bật khóc khi nhìn đầy rẫy những thi thể của Uchiha đang ngổn ngang phía trước

.

Người bạn cùng anh tập luyện vào mỗi buổi chiều...

Người chú có đôi mắt như điều hâu vẫn khuyến mại cho anh thêm 1 ít dango khi anh ghé tới....

Người em luôn bám theo anh đầy ngưỡng mộ kia...

Tất cả....

Tại sao lại nằm ở đây một cách vô hồn như thế này....

.

Yêu thương bao nhiêu... uất hận bấy nhiêu...

.

.

Chúng ta đã biết rồi mà....

Uchiha sinh ra, trưởng thành và chết đi nhờ yêu thương và sự đau đớn...

.

Không ngừng nguyên rửa và không ngừng giết chóc...

Fugaku và những người còn sống...đều hận không thể băm vằm những kẻ đã lấy mạng người mà họ yêu thương...

.

.

cứ thế... cứ thế....

Thời giai dài tưởng chừng vô tận qua đi...

Với tình yêu thiêng liêng của mình...

Uchiha gần như đã trở thành kẻ chiến thắng...

Đám tàn quân Hắc Ảnh còn sót lại bỏ chạy đầy hoảng sợ...

Tất cả như thế đã kết thúc ...

.

Thì chuyện đó xảy ra...

...Như một cơn ác mộng đối với vị thủ lĩnh Uchiha trẻ tuổi...

.

.

- Fugaku...- Vị chỉ huy có gương mặt hung hãn của cánh quân phía đông đột ngột chạy đến, giọng nói đầy khẩn khoản...

- Có chuyện gì vậy sư huynh?

- Người phải mau nhanh đi...

.

.

Một luồng khí lạnh bao trùm sống lưng của chàng trai Uchiha...

Anh cảm thấy bất an đến đáng sợ...

.

- Có chuyện gì sao? - Fugaku sốt ruột nói.

.

.

Đề rồi ngay sau đó...

Khi nhận được câu trả lời...

Trái tim anh như muốn nổ tung...

Đôi chân cứ chạy không ngừng về phía trước- phía của những kẻ Miakisu độc ác đến man rợ...

.

.

.

.

.

"Uchiha Mikoto... đã bị bắt đi rồi"

.

.

P/s: 1 chap ngắn viết vội vì vừa làm vừa viết... sẽ ko hay, chắc chắn luôn... Nhưng mong mọi người đón nhận nó như 1 món quà sơ sài cho sự trở lại.

Cuối cùng, chúng mừng sinh nhật tình yêu của Joji.... Uchiha Itachi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Hoa Đào Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.